

P R E F A C E

This is the second part of the Kāśika, a commentary by Upādhyāya Sucarita Miśra on the Mīmāṃsā ślokaṁkāśika, and contains Nirālambana vāda and Śūnya vāda of the Antyātīkāsūtra. The printing of this part was delayed for want of sufficient manuscript materials, but fortunately, after the first three formes were struck off, a better manuscript was discovered at the library of Brahmasaṁ Idappalli Subrahmanya Vahya Raja. This manuscript marked ३, about three centuries old, ran up to the end of Śūnya vāda and also continued at the end Śabdantyaatadhikāraṇa and Vedaṁ pratyayātadhikāraṇa. The first three formes already struck contained some lacunae and the portions filling them as found in the new manuscript are separately printed and prefixed to the work. The department had already collected a manuscript about four centuries old from the library of the Raja of Kilimanur, and it may be mentioned here that it was this ancient manuscript marked ४ that prompted us to undertake the edition of the work.

Erivandrum, }
24 12 1104, }

K. SAMBAŚIVA ŚĀSTRĪ

निवेदना ।

अयम् उपाध्यायसुचरितमिश्रकृताया. काशिकाख्याया मीमासा-
 श्लोकवार्तिकव्याख्याया द्वितीयो भागः, यत्रौत्पत्तिकसूत्रे शून्यवादान्तो विषयः
 सघटितः । अस्य भागस्य प्रस्तावने समुपक्रान्तेऽपि यत्सत्यं परिशुद्धं मातृकान्त-
 रमनुपलभमानैरस्माभिर्मनागिबोदासि । अथ दैवादनुकूलात् कृतभूरिपरिश्रमाणा-
 गस्माक किमपि चक्षुषीव प्रभात मातृकान्तरमेकमुपलब्धं, यद् इडप्पाळि-
 मुद्राङ्गण्यवलियराजस्वामिकम् आदितोऽनुक्रमशः शून्यवादान्तेन भागेनान्तं
 शब्दनित्यतोवेदप्रत्यायकताधिकरणाभ्यां च सनाथं स्व संशितं त्रिशतवर्षवृद्धम् ।
 अतश्च मातृकान्तराद् यथायथं समुद्धृतैर्भागैस्तत्र तत्र कासुचित् पङ्क्तिषु सं-
 मुद्रितचरोषु दृष्टाः खिला भागाः प्रपूरिताः । एतदर्थं कापि लघ्वी पट्टिकापि
 साकमेनेन समायोजि । क-संज्ञा कापि मातृका प्रागेवास्मदधिकरणे सम्पादिता
 किळिमानूरराजसम्बन्धिनी मार्की चतुःशतवत्सरीवृद्धा निकाममस्माकं प्रथम-
 मूलं स्वमिति सुतरामादराभिनन्दनयोः स्थानम् ।

अनन्तशयनम्, }
 २४-१२-१०४. }

के. साम्बशिवशास्त्री.

श्री

श्रीपद्मनाभसेवि-

न्यसिलश्रीवर्धनी महाराज्ञी ।

श्रीसेतुलक्ष्म्यभिरूपा

प्रत्यक्षा जयति वञ्चिभूलक्ष्मीः ॥

ग्रन्थावलिरियमिन्धे

प्रसाधिता तत्प्रसादगुणगुम्फा ।

श्रीसहितसेतुलक्ष्मी-

प्रसादमाला सुवर्णमणिचित्रा ॥

विषयानुक्रमणी ।

विषयः,

पृष्ठम्.

औत्पत्तिकसूत्रम् ॥ ५ ॥

धर्मस्य प्रत्यक्षाद्यगम्यत्वेऽपि अभावगम्यत्वमाश्रित्य तन्निरसनपरतयौत्प- त्तिकसूत्रमवतारितं भाष्ये, तद्भाष्यस्य धर्मे चोदनैव मानमित्यव- धारणस्य चाक्षेपः ।	१
धर्माधर्मयोर्लोकप्रसिद्धिप्रदर्शनम् ।	२
पूर्वोक्ताक्षेपस्य समाधानम् ।	११
प्रसिद्धेरार्यन्लेच्छविभागोनाव्यवस्थितत्वेन 'शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्' इति न्यायाच्छास्त्रमूलकप्रसिद्धेरेव प्रामाण्यम् ।	३
सकलभावप्रमाणनिराकरणादभावनिराकरणाच्च धर्माधर्मयोश्चोदनैव प्रमा- णमित्यवधारणस्योपपन्नत्वप्रदर्शनम् ।	११
सूत्रस्थोपदेशपदस्य योग्यपदान्वयप्रदर्शनम् ।	४
उपदेशस्य धर्मे प्रामाण्यप्रकारप्रदर्शनम् ।	११
'चार्थेऽनुपलब्धे' इति सूत्राशस्य विमर्शः ।	११
चोदना, विधिः, उपदेशः, इत्येवमेकार्थवाचित्वकथनम् ।	५
शब्दविशेषस्य विधेरेव धर्मे प्रमाणत्वेनाश्रयणे चोद्यम् ।	११
विधिं बिना यागादीनां पुरुषार्थसाधनत्वानवगतेस्तस्यैव प्रामाण्याश्रय- णमिति परिहारः ।	६
कृतिविधौ पुरुषार्थस्य साध्यत्वसिद्धिप्रदर्शनम् ।	७
विधिः शब्दभेदो लिङादिस्तद्व्यापारातिशयो वा कोऽपि तदर्थभेदो वास्तु, सर्वथा कार्यविधौ पुरुषार्थस्य साध्यतालाभो न युक्त इत्याक्षेपः ।	११
अस्मिन् विषये मतान्तरोपन्यासः ।	८
नियोगविचारः ।	९
अत्रानुपपत्तिप्रदर्शनम् ।	१०
अत्र ग्रन्थकर्तुरभिप्रायवर्णनम् ।	११

विषयः.

पृष्ठम्.

यथावाचिकमनुसन्धाय निष्कर्षं ।

१३

‘अनेपेक्षत्वात्’ इति सूत्रांशव्याख्यानम् ।

१६

वृत्तिकारग्रन्थः ।

‘वृत्तिकारस्त्वन्यथेमं ग्रन्थं वर्णयाञ्चकार तस्य निमित्तपरीष्टमित्येवमा-
दिम्’ इति ‘एवमादि’ इति च पाठद्वये साध्वसाधुविवेचनम् ।

११

वृत्तिकारमतरीत्या ‘तस्य निमित्तपरीष्टिः’ इत्यत्र नञोऽध्याहारकथनम् ।

११

सङ्करात् परिचोदेनेत्युक्तस्य प्रपञ्चनम् ।

१७

भाष्यमुपादाय सत्प्रत्यक्षस्वरूपदर्शनेन निमित्तसूत्रकृतापरीक्षाप्रतिज्ञायाः
प्रत्यक्षसूत्रे उपसंहार इति कथनम् ।

११

अयथार्थज्ञानविषयो विचारः ।

११

तत्सत्तदयोर्व्यत्ययकरणेन सूत्रस्य सम्पूर्णलक्षणपरत्ववर्णनम् ।

२०

ईदृशं प्रत्यक्षमिति कथनेनानीदृशं प्रत्यक्षाभासमिति लभात् तथोर्विवेक-
प्रदर्शनस्य शक्यत्वम् ।

२१

पूर्वोत्तरयोर्ज्ञानयोर्बाध्यवाधकभावे नियामकवर्णनम् ।

११

वाधादृते न मिथ्यात्वं मिथ्यात्वाधीनो वाध इतीतरेतराश्रयत्वमाशङ्क्य-
तत्परिहारेण विषयभेदप्रदर्शनेन बहुधा वाधाबाधव्यवस्थापनम् ।

११

‘यस्य च दुष्टं कारणं यत्र च मिथ्येति प्रत्ययः’ इति भेदेनोपन्यासस्य
विषयप्रदर्शनम् ।

२३

निरालम्बनवादः ।

चौथपरिहारपूर्वकं भाष्यकारकृतस्य बाधार्थसद्भावसाधनस्य मीमांसाशा-
स्त्रीययावदर्थविचारोपयोगित्वप्रपञ्चनम् ।

२४

तत्र विध्यर्थबाधमन्त्रनामधेयविचारोपयोगित्वकथनम् ।

२५

द्वितीयार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

२८

तृतीयतुरीयार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

११

पञ्चमार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

२९

षष्ठार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

३०

उत्तरपट्टकार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

३१

अस्यैवार्थस्य निगमनम् ।

३२

संवृतिसत्यं परमार्थसत्यमिति द्विविधसत्याङ्गीकारेण प्रमाणादिव्यवहारोपपत्तौ पारमार्थिकबाह्यार्थसद्भावप्रतिपादनव्यसनं किमर्थमिति शङ्का ।

३३

अस्याः सत्यभेदानुपपत्त्या दूषणम् ।

”

वृक्षसिंहयोर्वृक्षत्वस्येव मृषापरमार्थयोः संवृतिसत्यपरमार्थसत्ययोः सत्यत्वसामान्याभावः ।

”

मिथ्यापर्यायोऽपि संवृतिशब्दः बौद्धैरनुद्वेगकरतया लोकवञ्चनार्थतया च लालायां वक्त्रासवशब्दवत् प्रयुक्त इति, कल्पनाबाधोयुक्तिरपि स्वनास्तिक्यपरिहारार्थमेवेति च कथनं तन्निरसनं च ।

३४

सत्यमसत्यं संवृतिसत्यं चेति त्रिधा तत्त्वविभागस्य सत्यद्वयकल्पनायाश्चासङ्गतत्वकथनम् ।

”

बाह्यशुभाशुमफलोपभोगस्य स्वाप्नोपभोगतुल्यत्वनिरासार्थं बाह्यार्थसाधने प्रयास इति कथनम् ।

३५

बाह्यार्थसद्भावविचारस्य सप्रयोजनत्वोपसंहारः ।

”

बाह्यार्थमपलपतां योगाचाराणामर्थापलापेन ज्ञानमप्यपलपतां माध्यमिकानां च बाह्यार्थाभावस्य तुल्यत्वात् तदर्थसद्भावसाधनेनोभयेषां निराससम्भवादर्थसद्भावसाधन एव भाष्यकारस्य विशिष्य प्रयत्न इति तात्पर्यविवरणम् ।

३६

प्रमाणतः प्रमेयतश्च द्विधा बाह्यार्थापहवस्य बौद्धैराश्रितत्वेऽपि प्रमाणमूलकस्यैव तदपहवस्य प्रपञ्चने बीजकथनम् ।

”

तत्रापि प्राथमिकं प्रत्यक्षमुत्सृज्यानुमानतो विचारे बीजकथनम् ।

३७

प्रकृतसङ्गतिप्रदर्शनार्थमनुमानभाष्यस्यावतारणम् ।

”

स्तम्भादिप्रत्ययो निरालम्बनः प्रत्ययत्वात् स्वभादिप्रत्ययवदिति भाष्यतिरोहितानुमानोपन्यासः ।

३८

‘सर्व एव निरालम्बनः प्रत्ययः’ इति भाष्यस्य जाग्रदबुद्धिविवक्षयैव व्याख्येयत्वे बीजकथनम् ।

”

विषयः.

पृष्ठम्.

यथावाचिकमनुसन्धाय निष्कर्षः ।

१३

‘अनेपेक्षत्वात्’ इति सूत्रांशव्याख्यानम् ।

१६

वृत्तिकारग्रन्थः ।

‘वृत्तिकारस्त्वन्यथेमं ग्रन्थं वर्णयाञ्चकार तस्य निमित्तपरीष्टमित्येवमा-
दिम्’ इति ‘एवमादि’ इति च पाठद्वये साध्वसाधुविवेचनम् ।

११

वृत्तिकारमतरीत्या ‘तस्य निमित्तपरीष्टिः’ इत्यत्र नजोऽध्याहारकथनम् ।

११

सङ्करात् परिचोदनेत्युक्तस्य प्रपञ्चनम् ।

१७

भाष्यमुपादाय सत्प्रत्यक्षस्वरूपदर्शनेन निमित्तसूत्रकृतापरीक्षाप्रतिज्ञायाः
प्रत्यक्षसूत्रे उपसंहार इति कथनम् ।

११

अयथार्थज्ञानविषयो विचारः ।

११

तत्सत्पदयोर्व्यत्ययकरणेन सूत्रस्य सम्पूर्णलक्षणपरत्ववर्णनम् ।

२०

ईदृशं प्रत्यक्षमिति कथनेनानीदृशं प्रत्यक्षाभासमिति लामात् तयोर्विवेक-
प्रदर्शनस्य शक्यत्वम् ।

२१

पूर्वोत्तरयोर्ज्ञानयोर्बाध्यबाधकभावे नियामकवर्णनम् ।

११

बाधाद्वये न मिथ्यात्वं मिथ्यात्वाधीनो बाध इतीतरेतराश्रयत्वमाशङ्क्य-
‘तत्परिहारेण विषयभेदप्रदर्शनेन बहुधा बाधाबाधव्यवस्थापनम् ।

११

‘यस्य च दुष्टं करणं यत्र च मिथ्येति प्रत्ययः’ इति भेदेनोपन्यासस्य
विषयप्रदर्शनम् ।

२३

निरालम्बनवादः ।

चोद्यपरिहारपूर्वकं भाष्यकारकृतस्य बाधार्थसद्भावसाधनस्य मीमांसाशा-
स्त्रीयभावदर्थविचारोपयोगित्वपपञ्चनम् ।

२४

तत्र विध्यर्थवादमन्त्रनामधेयविचारोपयोगित्वकथनम् ।

२५

द्वितीयार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

२८

तृतीयतुरीयार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

११

पञ्चमार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

२९

षष्ठार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

३०

उत्तरपदकार्थविचारोपयोगित्वकथनम् ।

३१

अस्यैवार्थस्य निगमनम् ।

३२

सवृत्तिसत्य परमार्थसत्यमिति द्विविधसत्याङ्गीकारेण प्रमाणादिव्यवहारोपपत्तौ पारमार्थिकवाक्यार्थसद्भावप्रतिपादनव्यसन किमर्थमिति शङ्का ।

३३

अस्या सत्यभेदानुपपत्त्या दूषणम् ।

॥

वृक्षसिंहयोर्वृक्षत्वस्येव मृषापरमार्थयोः सवृत्तिसत्यपरमार्थसत्ययोः सत्यत्वसामान्याभावः ।

॥

मिथ्यापर्यायोऽपि सवृत्तिशब्द बौद्धैरनुद्वेगकरतया लोकवद्वनार्थतया च लालाया वक्त्रासवशब्दवत् प्रयुक्त इति, कल्पनागचोयुक्तिरपि स्वनास्तिक्यपरिहारार्थमेवेति च कथनं तन्निरसनं च ।

३४

सत्यमसत्य सवृत्तिसत्य चेति त्रिधा तत्त्वविभागस्य सत्यद्वयकल्पनायाश्चासङ्गतत्वकथनम् ।

॥

बाह्यशुभाशुभफलोपभोगस्य स्वामोपभोगतुल्यत्वनिरासार्थं बाह्यार्थसाधने प्रयास इति कथनम् ।

३५

बाह्यार्थसद्भावाविचारस्य सप्रयोजनत्वोपसंहारः ।

॥

बाह्यार्थमपलपता योगाचाराणामर्थ्यपलापेन ज्ञानमप्यपलपता माध्यमिकानां च बाह्यार्थाभावस्य तुल्यत्वात् तदर्थसद्भावसाधनेनोभयेषां निराससम्भवादर्थसद्भावसाधन एव भाष्यकारस्य विशिष्यं प्रयत्न इति तात्पर्यविवरणम् ।

३६

प्रमाणतः प्रमेयतश्च द्विधा बाह्यार्थापह्नवस्य बौद्धेराश्रितत्वेऽपि प्रमाणमूलकस्यैव तदपह्नवस्य प्रपञ्चने बीजकथनम् ।

॥

तत्रापि प्राथमिकं प्रत्यक्षमुत्सृज्यानुमानतो विचारे बीजकथनम् ।

३७

प्रकृतसङ्गतिप्रदर्शनार्थमनुमानभाष्यस्यावतारणम् ।

॥

स्तम्भादिप्रत्ययो निरालम्बनं प्रत्ययत्वात् स्वमादिप्रत्ययवदिति भाष्यतिरोहितानुमानोपन्यासः ।

३८

‘सर्व एव निरालम्बनं प्रत्ययः’ इति भाष्यस्य जाग्रदबुद्धिविशेषेण व्याख्येयत्वे बीजकथनम् ।

॥

विषयः.

पृष्ठम्.

‘प्रत्ययस्य हि निरालम्बनतास्वभाव उपलक्षितः स्वप्ने’ इत्यादिभाष्य-
स्यार्थविवरणम् ।

३९

बौद्धोक्तनिरालम्बनत्वानुमाने तद्वीत्या हेतोः पक्षैकदेशतापरिहारः ।

४०

एवं पूर्वपक्षं कृत्वा ‘जाग्रतो हि बुद्धिः सुपरिनिश्चिता कथं विपर्य-
सिष्यति’ इति सिद्धान्तभाष्यस्य विमर्शः, तस्य च विकल्पसम-
तया वा वैधर्म्यसमतया वा जालुत्तरमिदमित्याक्षेपः ।

४१

अस्याक्षेपस्यैकेन मतेन समाधानम् ।

”

प्रतिज्ञादोष इति प्रत्यक्षबाध इति च प्रकारान्तरेणापि समाधानम् ।

”

उक्तस्य प्रत्यक्षबाधस्य विवरणम् ।

४२

जाग्रत्प्रत्यक्षधियां बाधकप्रत्ययरहितानां स्यात्प्रत्ययतो बलवत्त्वेन तासु
सतीषु नानुमानमुदेतुमलमिति कथनम् ।

”

एतस्यार्थस्य प्रपञ्चनम् ।

४३

पूर्वोक्तानुमाने निरालम्बनत्वविशिष्टप्रत्ययानां साध्यत्वे बौद्धानां विशेष-
णविशेष्ययोर्विवेकासिद्ध्याप्रसिद्धविशेष्यविशेषण. पक्षोऽप्रसिद्धा-
न्यतरो वेति दूषणम् ।

”

पञ्चधा स्ववाग्विरोध इत्यादिना, निरालम्बनत्वं धर्मिणो भिन्नमभिज्ञं
वेति विकल्पेन च बौद्धमते नानादूषणानि ।

”

अत्र बौद्धानां प्रत्यवस्थानम्, असतोऽपि सत्त्वकल्पनयानुमानादिव्यव-
हार इति तदुक्तार्थस्य निरसनं च ।

४४

कीदृश्यसतः कल्पनेति विकल्प्य सर्वथा तदुक्तकल्पनाया निरसनम् ।

४५

प्रत्ययो निरालम्बन इति धर्मिनिर्देशकस्य प्रत्ययशब्दस्य भावकर्तृकरण-
साधनत्वे स्ववाग्विरोधः, कर्मसाधनत्वे सिद्धसाधनमिति च प्रति-
पादनम् ।

”

सिद्धसाधनत्वविवरणम् ।

”

कर्तृकरणपरत्वे दोषान्तरकथनम् ।

४६

भावादपि विरोधः स्यादित्युक्तार्थस्य विवरणम् ।

”

प्रत्ययपदस्याखण्डरूपत्वेऽपि दोषकथनम् ।

”

विस्तरेण धर्मिदूषणानन्तरं साध्यस्य निरालम्बनत्वस्य धर्मस्य विकल्प- पूर्वकं दूषणम् ।	४७
सर्वथा वा केनचित् प्रकारेण वा निरालम्बनत्वस्य साध्यत्वे दूषणक- थनम् ।	४८
द्विचन्द्रादिज्ञाने वैलक्षण्यकथनम् ।	४९
इन्द्रियार्थसम्प्रयोगसदसत्तया ग्राह्यस्य सदसत्ताव्यवस्थाप्रदर्शनम् ।	५०
बौद्धमते अस्य विभागस्यासम्भवप्रदर्शनम् ।	५०
अत्र नानादूषणानि ।	५१
निरालम्बनबुद्धयुत्पात्तिमात्रस्य साध्यत्वाभ्युपगमेऽपि सिद्धसाधनत्वकथ- नम् ।	५२
तादृशबुद्धयुत्पादनशक्तिविरहत्वस्य तथात्वाभ्युपगमे साध्याप्रसिद्ध्या- दिदूषणकथनम् ।	५३
अस्य पक्षस्य पूर्वाभ्युपगमविरुद्धत्वकथनम् ।	५४
अस्यासत्तमबुद्ध्याभिप्रायविरुद्धत्वकथनम् ।	५५
सर्वलोकप्रसिद्धमहीमहीधरोदध्यादिनिषेधादस्य लोकविरुद्धत्वकथनम् ।	५५
पक्षादिग्राहिव्यतिरिक्ता एव प्रत्यया निरालम्बना इति प्रतिज्ञाकरणेऽपि विकल्प्य दूषणम् ।	५६
उक्तेषु सर्वेषु पक्षेषु विरुद्धाव्यभिचारित्वमनुमानविरोधो वेत्यनुगतदूषण- कथनम् ।	५६
पूर्वपक्षे बाह्यार्थालम्बना बुद्धिः समीचीना बाधकापेतबुद्धित्वात् स्वप्नज्ञा- नादिबाधबुद्धिवदिति प्रतिसाधनवर्णनम् ।	५७
ज्ञानास्तित्वभिन्नत्वक्षणिकत्वादिधिया सत्यत्वेऽनैकान्तिकत्वं, मिथ्यात्वे पक्षबाध इति कथनम् ।	५७
तथाच ज्ञानाभावे शून्यत्वमेव प्रमाणार्थ इति बद्धमुक्ताव्यवस्था, मो- क्षयत्नवैफल्यं चेति कथनम् ।	५७
सर्वसविकल्पकज्ञानानां मिथ्यात्वे ज्ञानास्तित्वादिपक्षो दुर्लभ इत्यादिना दूषणम् ।	५७

विषयः.

प्रश्नम्.

एवं सति सादृश्यादिसिद्धान्तपस्त्यागेन बौद्धसिद्धान्ते पक्षपातस्यायु-
क्तत्वम् ।

५८

मिथ्यात्वव्यापकस्य बाधकप्रत्ययस्याभावाद् जाग्रदबुद्धीनां मिथ्यात्वा-
भावः ।

॥

बाधकप्रत्ययं विना मिथ्यात्वाभ्युपगमे अव्यवस्था ।

॥

जाग्रज्ज्ञानं सत्यं तत्प्रतियोग्यपेक्षया स्वप्नादिज्ञानं मिथ्येति सम्प्र-
मिथ्यात्वयोः सप्रतियोगिकत्वेन, सर्वमिथ्यात्ववादिबौद्धमते बीजा-
भावाद् स्वप्नज्ञानस्यापि मिथ्यात्वासिद्धिः ।

॥

जाग्रज्ज्ञानप्रतियोग्यपेक्षया स्वमते स्वप्नादिधियां मिथ्यात्वोपपत्तिप्रद-
र्शनम् ।

५९

योगिदृष्ट्या जाग्रद्विधां सप्रतियोगित्वसम्भावनया स्वप्नमिथ्यात्वा-
शङ्का ।

॥

तत्र दूषणानि ।

॥

जाग्रदबुद्धयः सत्याः इदानीं महाजनस्याभावात् परामिमतयोगिबाध-
बुद्धिवादिति प्रतिप्रयोगकथनम् ।

६१

अत्र प्रत्ययत्वमुभयसिद्धौ हेतुर्न भवतीति कथनम् ।

६२

अन्तःकरणजन्मनः स्वाप्नविभ्रमस्य बाह्यालम्बनत्वप्रतिपादनम् ।

६४

बाह्येन्द्रियजन्मनां विभ्रमाणामपि बाह्यालम्बनत्ववर्णनम् ।

॥

शाब्दविभ्रमविषयेऽपि गतिप्रदर्शनम् ।

६५

सन्निकृष्टवर्तमानविषयकत्वस्य प्रत्यक्षघर्मत्वकथनम् ।

६६

अत्र चोद्यपरिहाराः ।

॥

स्वमतरीत्या निरालम्बनत्वस्वरूपप्रदर्शनम् ।

६८

अमावालम्बनस्य ज्ञानस्य शङ्कानिरसनपूर्वकमालम्बनकथनं, परमते

निरालम्बनत्वस्यामावालम्बनत्वस्य च दुर्निरूपत्वकथनं च ।

॥

दृष्टान्ते साध्यहीनता विरुद्धा विरुद्धो हेतुरिति दूषणान्तरकथ-
नम् ।

६९

वैधर्म्यदृष्टान्ताभावान्न्यूनः प्रयोग इति केषाञ्चिदनुयोगस्तस्यानव-
'सत्त्ववर्णनं च ।

॥

प्रक्षीजनिखिलकुहेतुजालमेववादिनं प्रति गीमासकस्यापहास ।	७२
निरालम्बनानुमाने हेतुप्रतिज्ञाविरोधाख्यस्य निग्रहस्थानस्यापादनम् ।	७७
असत्याद्धेतो सत्यार्थविषयबुद्धयभावकथनम् ।	७९
रेखातो वर्णप्रतीतिवत् स्यादित्याशङ्का, तत्परिहारश्च ।	११
अत्रार्थे श्रुतिप्रक्रियया शङ्का तत्परिहारश्च ।	८१
वासनाभेदनिबन्धनस्य विकल्पप्रविभागस्य तद्भेदनिमित्तासिद्धयानुपपत्ति- कथनम् ।	८४
ज्ञानाना क्षणिकत्वेनासाहित्यान्न वासनेत्यस्यार्थस्य प्रपञ्च ।	८५
आनुरूप्यवासनापक्षनिराकरणम् ।	८७
ज्ञानातिरिक्तवासनापक्षे दूषणम् ।	८८
आश्रयदूषणेन वासनानिरास ।	८९
स्वमतरीत्या ज्ञातु स्यायित्वाद् वासनोपपत्तिकथनम् ।	९०
लाक्षोपसिक्तबीजमूरकुसुमैवलक्षण्यप्रदर्शनेन वासनाभावोपसंहार ।	११
तात्पर्यान्तरवर्णनेन निरस्तस्य वादिन समाश्वासनम् ।	९१

शून्यवादः ।

'शून्यस्तु' इति भाष्यस्याक्षेपपूर्वक तात्पर्यवर्णनम् ।	११
पूर्वपक्षविवक्षया संवित्परीक्षावतारणम् ।	९२
संवित्परीक्षास्वरूपप्रदर्शनम् ।	११
परीक्षायां फलविमर्श ।	११
ज्ञान वा नीलमर्थो वा नील इति परीक्षाया युक्तत्वप्रतिपादनम् ।	९३
तत्राद्ये ज्ञानातिरिक्तवाद्यार्थासिद्ध्या सिध्यत्यद्वैत, द्वितीये नीलादि- वाद्यार्थ तत्प्रकाशक ज्ञान चेति द्वैतसिद्धिरिति विचारे फल- भेदवर्णनम् ।	९४
तत्र ज्ञानमेवाकारवद् इति पूर्वपक्षपरिग्रह ।	९५
वाद्यार्थस्यैव नीलाद्याकारत्वे आद्यान्तरकल्पनागौरवमिति कथनम् ।	११
प्रमाणवती कल्पना युक्तैवेत्याशङ्क्य कल्पनाया अप्रामाणिकत्वप्रति- पादनम् ।	९६

विययः.

पृष्ठम्

एव सति साङ्ख्यादिसिद्धान्तपरित्यागेन बौद्धसिद्धान्ते पक्षपातस्यावु-
क्तत्वम् ।

५८

मिथ्यात्वव्यापकस्य चापकप्रत्ययस्याभावाद् जाग्रदबुद्धीना मिथ्यात्वा-
भाव ।

॥

आधकप्रत्यय विना मिथ्यात्वान्मुपगमे अव्यवस्था ।

॥

जाग्रज्ज्ञान सत्य तत्प्रतियोग्यपेक्षया स्वप्नादिज्ञान मिथ्येति सम्यक्त्व-
मिथ्यात्वयोः सप्रतियोगिकत्वेन, सर्वमिथ्यात्ववादोद्धमते बीजा-
भावात् स्वप्नज्ञानस्यापि मिथ्यात्वासिद्धिः ।

॥

जाग्रज्ज्ञानप्रतियोग्यपेक्षया स्वमते स्वप्नादिधिया मिथ्यात्वोपपत्तिप्रद-
र्शनम् ।

५९

योगिहृष्टया जाग्रद्विया सप्रतियोगित्वसम्भावनया स्वप्नमिथ्यात्वा-
शङ्का ।

॥

तत्र दूषणानि ।

॥

जाग्रदबुद्धयः सत्या इदानीं महाजनस्यावाधात् पराभिमतयोगिवाध-
बुद्धिवदिति प्रतिप्रयोगकथनम् ।

६१

अत्र प्रत्ययत्वमुभयसिद्धौ हेतुर्न भवतीति कथनम् ।

६२

अन्तःकरणजन्मनः स्वप्नविभ्रमस्य बाह्यारम्भनत्वप्रतिपादनम् ।

६४

बाह्येन्द्रियजन्मना विभ्रमाणामपि बाह्यारम्भनत्ववर्णनम् ।

॥

शब्दविभ्रमविषयेऽपि गतिप्रदर्शनम् ।

६५

सन्निकृष्टवर्तमानविषयकत्वस्य प्रत्यक्षधर्मत्वकथनम् ।

६६

अत्र चोद्यपरिहाराः ।

॥

स्वमतरीत्या निरात्म्यनत्वस्वरूपप्रदर्शनम् ।

६८

अभावालम्बनस्य ज्ञानस्य शङ्कानिरसनपूर्वकमारम्भनकथनं, परमते

निरात्म्यनत्वस्याभावालम्बनत्वस्य च दुर्निरूपत्वकथनं च ।

॥

दृष्टान्ते साध्यहीनता विवृत्य विरुद्धो हेतुरिति दूषणान्तरकथ-
नम् ।

६९

वैधर्म्यदृष्टान्ताभावान्मूल प्रयोग इति केषाञ्चिदनुयोगस्तस्यानव-

'सरत्ववर्णनं च ।

॥

प्रक्षीणनिखिलकुहेतुजालमेववादिन प्रति मीमांसकस्यापहास ।	७२
निरालम्बनानुमाने हेतुप्रतिज्ञाविरोधाख्यस्य निग्रहस्थानस्यापादनम् ।	७७
असत्याद्धेतो सत्यार्थविषयबुद्धयभावकथनम् ।	७९
रेखातो वर्णप्रतीतिवत् स्यादित्याशङ्का, तत्परिहारश्च ।	११
अत्रार्थे श्रुतिप्रक्रियया शङ्का तत्परिहारश्च ।	८१
वासनाभेदनिवन्धनस्य विकल्पप्रविभागस्य तद्भेदनिमित्तासिद्ध्यनुपपत्ति- कथनम् ।	८४
ज्ञानाना क्षणिकत्वेनासाहित्यान्न वासनेत्यस्यार्थस्य प्रपञ्च ।	८५
आनुरूप्यवासनापक्षनिराकरणम् ।	८७
ज्ञानातिरिक्तवासनापक्षे दूषणम् ।	८८
आश्रयदूषणेन वासनानिरास ।	८९
स्वमत्तरीत्या ज्ञातु स्थायित्वाद् वासनोपपत्तिरुक्तम् ।	९०
लाक्षोपसिक्तबीजमूरकुसुमैवलक्ष्यप्रदर्शनेन वासनाभावोपसहार ।	११
तात्पर्यान्तरवर्णनेन निरस्तस्य वादिन समाश्वासनम् ।	९१

शून्यवादः ।

‘शून्यस्तु’ इति भाष्यस्याक्षेपपूर्वक तात्पर्यवर्णनम् ।	११
पूर्वपक्षविवक्षया सवित्परीक्षावतारणम् ।	९२
सवित्परीक्षास्वरूपप्रदर्शनम् ।	११
परीक्षाया फलविमर्श ।	११
ज्ञान वा नीलमर्थो वा नील इति परीक्षाया युक्तत्वप्रतिपादनम् ।	९३
तत्राद्ये ज्ञानातिरिक्तबाह्यार्थासिद्ध्यै सिध्यत्यद्वैत, द्वितीये नीलादि- बाह्यार्थे तत्प्रकाशक ज्ञान चेति द्वैतसिद्धिरिति विचारे फल- भेदवर्णनम् ।	९४
तत्र ज्ञानमेवाकारवद् इति पूर्वपक्षपरिग्रह ।	९५
बाह्यार्थस्यैव नीलाद्याकारत्वे ग्राह्यान्तरकल्पनागौरवमिति कथनम् ।	११
प्रमाणवती कल्पना युक्तैवेत्याशङ्क्य कल्पनाया अप्रामाणिकत्वप्रति- पादनम् ।	९६

१) विषयः.

पृष्ठम्.

बौद्धमते ज्ञानस्य स्वच्छाकारत्वात् कथं ब्राह्मप्राहकाकाररूपिततया

भानमित्याशङ्क्यास्तन्मत्तरीत्या परिहारः ।

९८

अर्थाकारकल्पनापेक्षयोभयवासिद्विज्ञानाकारकस्पनाया एव ज्याय-

स्त्वमिति वर्णनम् ।

९९

अत्र कारणवर्णनम् ।

"

ज्ञानं प्रकाशकमिति वदता मीमांसकेनापि ज्ञानाकारत्वस्यावश्याङ्गी-

कर्तव्यत्वकथनम् ।

१०२

बुद्धिज्ञानपूर्वकमेवार्थज्ञानमिति प्रतिपादनं तदुपसंहारश्च ।

१०४

निराकारास्तु बुद्धिपुलब्धिर्नास्तीतिकथनम् ।

१०५

सहोपलम्भनियमान्मेयमातृमानत्रयस्याभेदापत्तिकथनम् ।

१०६

मीमांसकैकदेशरीत्या सहोपलब्धिनियमासिद्धिमाशङ्क्य तत्तिरसनेन

ज्ञानस्यैवाकारवत्तया बोध इति वर्णनम् ।

१०७

अर्थाकार एव ज्ञानं समारूढोऽतः साकारमिव ज्ञानमिति शङ्क्या

निरासः ।

१०९

अर्थाकारस्यैव ज्ञाने प्रतिनिमित्तत्वनिरासः ।

११०

रूपभिन्नस्पर्शादीनां प्रतिनिमित्तत्वायोग्यत्वकथनम् ।

"

घटिनायत्त इवार्थाकारेण ज्ञानस्य ससृष्टत्वनिरासः ।

"

अर्थेन ज्ञानस्य संसर्गस्य निष्प्रमाणकत्वमुक्त्वा ज्ञानवैचिष्यार्थं विधि-

प्रार्थकल्पनाया दूषणम् ।

११३

भासमाननीलोदेः ज्ञानार्थोभयाकारत्वोपन्यासः; तददूषणं च ।

११५

द्विचन्द्रादिविभ्रम इव ज्ञानाकारताया एवौचित्यम् ।

११६

भ्रमदातनौ परिमादकाशुकशुना शुणपम्भिनीभक्ष्यबुद्धयनुरोपेन ज्ञाना-

कारताया एवौचित्यम् ।

"

सिद्धान्तारम्भः ।

११८

एकमेव ज्ञानं ब्राह्मप्राहकोभ्यात्मकं न सम्भवति तत्र दृष्टान्ताभावा-

दित्यत्येवार्थस्य सिद्धान्तमूलभूतस्य प्रपञ्चनम् ।

११९

घटादीन् प्रत्यग्न्यादेर्ग्राहकत्वमेव चक्षुरिन्द्रिय प्रति ग्राह्यत्वमनैक-

रूपेण तेषां ब्राह्मप्राहकत्वमिति विशदीकरणम् ।

१२५

- ज्ञानस्य स्वतो ब्राह्मत्व ब्राह्मकत्व चात्मवत् स्यादित्याशङ्क्यात्मनो
वैलक्षण्यप्रदर्शनेन परिहारः । १२६
- अहमित्यस्मत्प्रयोगसम्भिन्नबोधतयात्मनः ज्ञानकर्तृत्वमिदमिति भास
मानतयार्थस्य ज्ञेयत्वमतो नैकस्य ज्ञानस्य द्यात्मकत्वमिति
प्रपञ्चः । १२७
- अत्र कुमारस्वामिवादिनामाक्षेपः । ,,
तन्निरसनेनात्मनोऽस्मत्प्रयोगसम्भिन्नबोधविषयस्यप्रतिपादनम् । १२८
- इदं नीलमित्यत्र नीलमात्रमानात् करणवज्ज्ञानज्ञात्रोरमानादप्येकस्यो-
भयात्मकत्वाभाववर्णनम् । १३१
- ‘स हि बहिर्देवंशसम्बद्धः’ इत्यादिभाष्यस्य सिद्धान्तरीत्यार्थवर्णनम् । १३३
- ‘भवति हि कदाचिदेतद् यद् ज्ञातोऽर्थः सन्नज्ञात इत्युच्यते’ इति
भाष्यस्यार्थविवरणम् । १३४
- ब्राह्मब्राह्मकयोरभिन्नताया दूषणानि । ,,
एकग्रहणेऽपरस्यापि ग्रहणमित्यत्र पूर्वपक्षिणा चोद्यम् । १३५
- ग्राह्यांशस्यैव ब्राह्मकत्वे कर्मण कर्तृभावानुपपत्तिकथनम् । ,,
भावानां ग्रहणाग्रहणनियामकतयोद्भवामिभययोरुपगमेन यदा
यस्योद्भव तदा तस्यैवांशस्य ग्राह्यत्वमिति कथनम् । १३६
- अस्यार्थस्य दृष्टान्तेन विशदीकरणम् । ,,
दृष्टान्तेषूक्तस्याभिभूताग्रहणस्य प्रकृते योजनम् । १३७
- पूर्वपरिचोदनाया वस्तुन एकत्वेन कुतो योग्यतायोग्यत्वे उद्भवाभि-
भवौ वेत्याक्षेपपूर्वकं परिहारः । १३८
- रूपादीनां परस्परं द्रव्यतश्च भेदान्मुपगमे परस्य क्लेश इत्युपपाद्य
स्वभावादेव ते मिथ्यन्ते इत्येव माम्प्रतमिति वर्णनम् । १४०
- सत्यपि द्यात्मकत्वे द्यात्मकं न गृह्यत इत्युक्त निराकृत्य द्याकारमेव
ज्ञानं गृह्यत इत्यपरैर्बौद्धैरुक्तस्य दूषणायोपन्यासः । १४३
- आकारप्रचये कथितस्य दोषस्य परिहारः । १४५
- ‘स्मरणाद्यानुमानिकी’ इत्युक्तस्योपन्यासो दूषणं च । १४६

विषयः.

पृष्ठम्.

एकाकारे जाने व्याकारकल्पनेऽप्रामाणिकत्वाविशेषात् सहस्राकारता-
'कल्पनापादनम् ।

१४७

सिद्धान्तहान्यास्य वादिनो निग्रहकथनम् ।

१४८

ग्राह्यग्राहकयोरत्यन्तभेदे सिद्धयति द्वैतमिति कथनम् ।

१४९

ज्ञानशब्दव्युत्पत्तौ सर्वथा वस्तुभेदसिद्धिकथनम् ।

१५०

अपरेषां बौद्धानां मतोपन्यासः, तद्दूषणं च ।

१५०

द्वयोर्ग्राह्यग्राहकयोः ज्ञानं ज्ञानमित्यनुगतसामान्याभावः ताभ्यां
तद्यतिरेके दोषकथनं च ।

१५१

तदव्यतिरेके दोषकथनम् ।

१५१

अपोहरूपसामान्याभ्युपगमे दोषाधिक्यम् ।

१५२

अपोहस्यैवासम्भवप्रदर्शनम् ।

१५२

अज्ञानप्रत्ययस्यागत्यार्थालम्बनत्वापत्त्याज्ञानवाचोयुक्त्यर्थस्यैव
परामिततत्त्वप्रसङ्गनम् ।

१५३

अज्ञानम्याभावात्मकत्वे चोपपरिहारौ ।

१५४

ज्ञानं ज्ञेयमिति धन्तुमेवे सिद्धे ग्राह्यः ग्राहक इति व्यपदेशस्य
यथारुचित्वाम्यनुज्ञा ।

१५४

'अर्थविषया हि प्रत्यक्षसिद्धिः न बुद्धिविषया क्षणिका हि सा
न बुद्ध्यन्तरकालमवस्थास्यते' इति भाष्यार्थोपन्यासः ।

१५५

युगपद्भाविनोः कार्यकारणभावनिरासः ।

१५६

यौगपद्येऽपि प्रदीपवत् स्यादिति, शङ्का तन्निरमनं च ।

१५७

शक्त्यपणद्वारा पूर्वस्योत्तरज्ञानालम्बनत्वनिरासः ।

१५८

शक्त्यर्पणदूषणम् ।

१५९

ज्ञानस्य ग्राहकत्वभावत्वं दूषयित्वा ग्राहकैकत्वभावत्वे दोष-
कथनम् ।

१६१

ग्राह्यग्राहकयोर्भेदस्य प्रयोगेण प्रदर्शनम् ।

१६२

प्रकारान्तरेण ग्राह्यग्राहकयोर्भेदप्रदर्शनम् ।

१६३

उभयवासिद्धत्वाज्ज्ञानाकारकल्पनायां राघवमित्यादिपरोक्तस्य
परिहारप्रपञ्चः ।

१६५

विषयः.

पृष्ठम्.

प्रागनवगतानां स्मरणासम्भवकथनम् ।	१६८
भिक्षुणोक्तस्य भ्रान्तभाषितत्वकथनम् ।	,
पूर्वं ज्ञानमुपलभ्यते पश्चादर्थ इति परोक्तस्थायुक्तत्वप्रतिपादनम् ।	१७१
मिथ्याज्ञानेष्वर्थाकारासम्भवस्य परोक्तस्यानुभाषणपूर्वकं परिहारः ।	१७२
अत्यन्तासम्भावनीयस्वशिरश्लेदादेविभ्रमेण गतिप्रदर्शनम् ।	१७४
भ्रान्तिज्ञानानामन्यथास्थितस्यार्थस्यान्यथावभासकत्वं नात्मपर्यव- सायित्वमित्युपसंहारः ।	१७५
तारकादिमतौ स्त्रीत्वादिलिङ्गप्रत्ययप्रसक्त्या लिङ्गस्वरूपविचारः तत्र वृद्धसम्मतिप्रदर्शनं च ।	१७६
तत्र मीमांसकानां प्रत्यवस्थानम् ।	१७८
एकस्यामेव भ्रमदातनौ परिम्राजकादीनां कुणपादिप्रत्यये परोक्त- दूयणस्य परिहारः ।	१७९
एकगोचरे दीर्घादिप्रत्यये घटपार्थिवादिप्रत्यये चोपपत्तिप्रदर्शनम् ।	१८०
ज्ञानविलक्षणवाक्यार्थसङ्गावसाधनस्योपसंहारः ।	१८१
इन्द्रियाणां प्राप्यकारित्वे तद्विपर्ययेऽपि ज्ञानस्य बाह्यार्थविषयत्व- वर्णनम् ।	१८२
परोक्तचोद्यान्तरपरिहारः ।	"
'ननुत्पन्नानैवासौ ज्ञायते ज्ञापयति चार्थान्तरम्' इत्यादिभाष्य- स्याक्षेपः ।	१८३
आक्षिप्तस्य भाष्यस्य समाधानम् ।	१८४
'तन्न, नक्षजातेऽर्थे कश्चिद् बुद्धिमुपलभते' इत्यादिभाष्यस्याभि- प्रायवर्णनम् ।	"
एकदेशिमतोपन्यासः ।	"
'ननुत्पन्नायामेव बुद्ध्यावर्थो ज्ञात इत्युच्यते नानुत्पन्नायाम्' इत्यादि- भाष्यस्याक्षेपः ।	१८५
अस्याक्षेपस्य समाधानम् ।	१८६
'सत्यं पूर्वं बुद्धिरुत्पद्यते ननु पूर्वं ज्ञायते' इति भाष्यस्यार्थ- विवरणम् ।	१८७

विषयः.

पृष्ठम्.

आक्षेपनिरसनपूर्वकमस्य भाष्यस्य फलद्वारेण प्रतिज्ञानिराकरण-
परत्वकथनम् ।

१८८

‘काममेकरूपत्वे बुद्धेरवाभावो न त्वर्थस्य प्रत्यक्षस्य’ इति भाष्य-
स्याक्षेपपूर्वकमर्थवर्णनम् ।

”

‘न चार्थव्यपदेशमन्तरेण बुद्धे रूपोपलम्भनमि’त्यादिभाष्यस्य
विवरणम् ।

१८९

‘अपिच नियतनिमित्तस्तन्तुष्वेवोपादीयमानेषु पटप्रत्ययः’ इत्यादि-
भाष्यस्याक्षेपः ।

”

दोषपरिहारसाम्येऽन्यतरस्यानियोज्यत्वकथनम् ।

१९०

उक्तभाष्याक्षेपपरिहारः ।

”

विज्ञानव्यतिरिक्ततायाः वासनायाः शक्तिशब्दादितायाः दुर्निरूपत्वात्
स्वकार्यनियमव्यवस्थापकत्वासम्भववर्णनम् ।

१९१

अस्यार्थस्य भाष्यकाराभिहितत्वकथनम् ।

१९२

एवञ्जातीयकेऽर्थे आगमस्य व्यापारभावकथनम् ।

”

शून्यतायामुपमानाप्राप्ताप्यकथनम् ।

”

तत्रार्थापत्तेरप्राप्ताप्यकथनम् ।

१९३

शून्यतायाः पष्ठप्रमाणगोचरत्वोक्त्या तन्निरसनोपसंहारः ।

”

एवं बाह्यार्थसिद्ध्या माध्यमिकानामपि निरास इति कथनम् ।

१९४

तथाच ज्ञानज्ञेययाथार्थ्यविदां मीमांसकानामेव धर्मविचारभारवहन-
क्षमत्वोपवर्णनम् ।

”

मीमांसाश्लोकवार्तिकं

सुचरितमिश्रप्रणितम्

काशिकाख्यया टीकया समेतम् ।

(द्वितीयो भागः ।)

—

औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धस्तस्य ज्ञान-
मुपदेशोऽव्यतिरेकश्चार्थेऽनुपलब्धे तत् प्रमाणं वादरा-
यणस्यानपेक्षत्वात् ॥ (५)

प्रत्यक्षादौ निषिद्धेऽपि ननु लोकप्रसिद्धितः ।

धर्माधर्मौ प्रमास्येते ब्राह्मणादिविवेकवत् ॥ १ ॥

अत्र भाष्यकारेण प्रत्यक्षाद्यनिमित्तत्वे प्रतिपादिते सदुपलम्भकप्रमाण-
प्रत्यस्तम(यथायदमा)वप्रमेयतां धर्मस्याशङ्क्य तन्निराकरणपरतयौत्पत्तिकसूत्र-
मवतारितम् अभावोऽपि नास्ति यतः “औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्ब-
न्धस्तस्य ज्ञानमुपदेशोऽव्यतिरेकश्चार्थेऽनुपलब्धे तत्प्रमाणं वादरायणस्यान-
पेक्षत्वात्” इति । तच्च चोदनैवेत्यवधारणं चाक्षिपति— प्रत्यक्षादाविति ।
अयमर्थः— भावगोचरनिखिलप्रमाणाभावे ह्यभावः प्रमाणम् । नचेह तथा,
लोकप्रसिद्धेरेवाभावात् । नच सा न प्रमाणं, ब्राह्मणादिवर्णविवेकस्य तदधीन-
त्वात् । इतरथा तदभावात् । नखलु सुनिपुणमपि विलोक्यमाना वयं क्षत्रि-
यादिविलक्षणं ब्राह्मणशब्दवान्यं पिण्डानुगतमपरं रूपमपरोक्षमीक्षामहे ।
तदेवश्यं वर्णविवेकाय लोकप्रसिद्धिः स्वतन्त्रा प्रमाणमास्थेया । अपिच सक-
लशब्दार्थावधारणमेव तदायत्तं, तामन्तरेण प्रमाणान्तरासम्भवात् । अतो
निषिद्धेऽपि प्रत्यक्षादौ नाभावशङ्का । नच चोदनैवेत्यवधारणोपपत्ति-
रिति ॥ १ ॥

धार्मिकाधार्मिकत्वाभ्यां पीडानुग्रहकारिणौ ।

प्रसिद्धौ हि तथाचाह पाराशर्योऽत्र वस्तुनि ॥ २ ॥

इदं पुण्यमिदं पापमित्येतस्मिन् पदद्वये ।

आचण्डालं मनुष्याणामल्पं शास्त्रप्रयोजनम् ॥ ३ ॥

निर्मूलासम्भवादत्र प्रमाणैः सैव मृग्यते ।

कुतः पुनः प्रवृत्तेति प्रत्यक्षादि तु वारितम् ॥ ४ ॥

नचैतानि परित्यज्य पृथग् लोके प्रमाणता ।

प्रसिद्धिमेव दर्शयति — धार्मिकेति ह्यन्तेन । अनुग्रहकारिणि हि लौकिका धार्मिकशब्दं प्रयुज्जाना दृश्यन्ते । पीडाकारिणि चाधा(र्मिक-शब्दम्) । यश्च धर्ममाचरति स धार्मिकः । तद् यच्चनुग्रहो धर्मः तदेवमुपपद्यते नान्यथेति । एतदेव भगवतो व्यासस्याप्यभिमतमिति दर्शयति — तथेति प्रयोजनमन्तेन । नि(र्विषय)प्रयोगासम्भवात् तद्विषयमिदमा प्रतिनिदिशति । तदयमर्थः—विशिष्टविषये पुण्यपापपदद्वये आचण्डालं मनुष्याणां विद्यमाने तेनैव धर्माधर्मप्रमितिसिद्धेरनर्थकं शास्त्रमिति । नन्येवं पुण्यपाप-प्रमाणकौ धर्माधर्मायुक्तौ, न लोकप्रमाण(कौ) । नैवम् । तद्विषयस्यैव लोकायत्तत्वात् । तस्मादयमनुपालम्भ इति ॥ ३ ॥

एवमाक्षिप्य समादधाति — निर्मूलेतीत्यन्तेन । अयमर्थः — प्रसिद्धिर्हि प्रज्ञानम् । तच्च (ज्ञा)नद्रदिमा । नच निर्मूलं ज्ञानमात्मानं लभते प्रागेव ज्ञानद्रदिमा । तदेवं निर्मूलायाः प्रसिद्धेरभावात् कुतः सा प्रवृत्तेति प्रमाणैरन्विष्यत इति । ननु च कार्यद्रदिम्ना मूलं कल्पयिष्यते, सृ-तिद्रदिमेव धुतिरत आह—प्रत्यक्षादीति । सत्यम् । समूला प्रसिद्धिः प्रत्यक्षादिमूलतया प्रत्यक्षसूत्रे निवारिता चोदना (मूलं) भविष्यत्येवेति ॥ ४ ॥

ननु सन्निकृष्टार्थगोचरमेव सर्वं प्रमाणम् । अतः प्रसिद्धेः प्रमाणान्तरागोचरार्थत्वं गुणः न दोषाय, अत आह—नचेति । नच प्रत्यक्षादीनि परित्यज्य लोको नाम प्रमाणगणे प्रमाणमुपसंख्यायते । वर्णविवेकसम्बन्धावधारणयोस्तु प्रत्यक्षादिप्रमाणत्वं न ससम्बन्धपरिहारयोरभिधास्याम इति ।

संसारमोचकादेश्च हिंसा पुण्यत्वसम्भता ॥ ५ ॥
 न पश्चात् पुण्यमिच्छन्ति केचिदेवं विगानतः ।
 म्लेच्छार्याणां प्रसिद्धत्वं न धर्मस्योपपद्यते ॥ ६ ॥
 न चार्याणां विशेषोऽस्ति यावच्छास्त्रमनाश्रितम् ।
 तन्मूलार्थप्रसिद्धिस्तु तत्प्रामाण्ये स्थिते भवेत् ॥
 तस्मादभाववक्तृस्यौ धर्माधर्मौ न शक्नुयात् ।
 चोदना चेत् समुद्धर्तुं ग्रस्तौ तेनैव पश्यताम् ॥ ८ ॥

अपिच भवेदपि प्रसिद्धिः प्रमाणं, यदि व्यवस्थितैव प्रसिद्धिः स्यात् ।
 सा त्वव्यवस्थिता । तथाहि— संसारमोचका नाम नास्तिका बाह्यहिंसामेव
 धर्ममाहुः । अन्ये तु तपः (प्र? प्रा)जापत्यादि पीडात्मकत्वात् परपीडावत्
 अधर्मः... ..स्तु विधिनिषेधप्रमाणकौ तद्विपरीतौ धर्माधर्मौ साङ्गिरन्ते
 (?।) तदेवं म्लेच्छार्याणां परस्परविगानान्न लोकप्रसिद्धत्वं धर्माधर्मयोरुप-
 पद्यत इत्याह— संसारेति सार्धेन ॥ ६ ॥

नन्वनुमानाभाससङ्करेण प्रमाणमप्रमाणीभवति । नहि प्रत्यक्षमास-
 सङ्करात् प्रत्यक्षमप्रमाणं भवति । अथ तत्र कारणदोषसदसद्भावनिबन्धनः
 प्रमाणतदाभासविवेकः, सोऽप्राप्यविशिष्टः । अत्रापि स्मृतिकारैर्विवेकोपायो
 दर्शित एव । ‘आचारश्चैव साधूनाम्’ इत्यादिना । साधवश्चार्याः । स्वाभा-
 विककृष्णमृगचरणोपलक्षितार्यावर्तनिवासिनश्चार्यशब्दवाच्याः । अतस्तदा-
 चारो धर्मोऽन्योऽधर्म इति विवेको न विध्यति, अत आह— नचेति ।
 शास्त्रसदसद्भावनिबन्धनो ह्यार्यम्लेच्छविभागः तद(नाश्रयेण) त्वार्यम्लेच्छ-
 विभागो दुर्मणः । अत एव “शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्” (१. ३. ९)
 इति वक्ष्यतीति । अस्तु तर्हि शास्त्रमूलार्थप्रसिद्धिः प्रमाणमत आह—
 तन्मूलेति । न स्वतन्त्रायाः प्रसिद्धेरेव प्रामाण्यं सिध्यतीत्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

अतः सकलमावप्रमाणनिराकरणात् शङ्किताभावनिराकरणेन चोदनेव
 धर्माधर्मयोः प्रमाणमित्युपपन्नमित्याह— तस्मादिति । पश्यतामिति ।
 पृष्ठी चानादरे (२.३.३८) इत्यादरे पृष्ठीति ॥ ८ ॥

उपदेशो हि भवति ज्ञानं तस्येति योज्यते ।

ज्ञायते येन तज्ज्ञानमेकाधिकरणत्वतः ॥ ९ ॥

। औत्पत्तिकगिरा दोषः कारणस्य निवार्यते ।

अवाधोऽव्यतिरेकेण स्वतस्तेन प्रमाणता ॥ १० ॥

सर्वस्यानुपलब्धेऽर्थे प्रामाण्यं स्मृतिरन्यथा ।

अत्र भाष्यकारेण 'औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धस्तस्याभिहो-
त्रादिलक्षणस्य धर्मस्य निमित्तमि'त्युक्त्वा (कथमिति) प्रश्नानन्तरम् 'उप-
देशो हि भवती'ति सौत्रमुपदेशपद व्याख्यातं, तत्र न ज्ञायते केनास्य
सम्बन्ध इति योग्यपदान्वयं दर्शयति — उपदेश इति । तस्य धर्मस्यो-
पदेशो ज्ञान प्रमाणमिति । ननूपदेशो ग्रन्थसन्दर्भात्मा, ज्ञानं चार्थाव-
ग्रहः । कथमनयोः सामानाधिकरण्यमत आह — ज्ञायत इति । भाव-
साधनो हि ज्ञानशब्दो नोपदेशशब्देन सामानाधिकरण्यं लभते । अयं तु
ज्ञायतेऽनेनेति करणसाधन इति युक्त सामानाधिकरण्यमिति ॥ ९ ॥

कथं पुनरुपदेशो धर्मे प्रमाणमत आह — औत्पत्तिकेति ।
षाधकारणदोषाधीनं ह्यप्रामाण्यम् । तत्र सम्बन्धौत्पत्तिकत्वप्रतिपादनेन
तद्द्वारा पुरुषानुप्रवेशमावात्, पुरुषाश्रयत्वाच्च शब्दे दोषाणां कारणदोष-
निवारणं तावत् कृतम् । तन्निराकरणेन सहाप्रामाण्यमनपोदितमित्य-
व्यतिरेकपदप्रयोजनमाह — अवाध इति । अव्यतिरेकपदेनाषाधः 'प्रति-
पाद्यते नहि देशकालयोरुभयोरपि चोदनाजनित ज्ञानं विपर्येतीति । तदेवं
षाधकारणदोषानिराकरणे कृतेऽनपोदितमौत्सर्गिकं प्रामाण्यमिति तत् प्रमाण-
मित्यनेनोक्तमिति दर्शयति — स्वत इति ॥ १० ॥

अत्र चार्थेऽनुपलब्ध इत्युच्यते । तदयुक्तम् । उपलब्धार्थविषयमपि
प्रमाणं भवत्येव । अनुमृतिर्हि प्रमाणं प्रत्युत्पन्नेन्द्रियलिङ्गादिजानिता च सवि-
दनुमृतिः । अत एवोन्मीलि(ताक्ष)स्यैकभावगोचराणां धाराबाहिकसंविदां
प्रामाण्यमुपपन्नं भवति । अन्यथा तन्न स्यात् । नहि तत्रानवगत किञ्चिदनुमू-
यते । देशकालान्तरसम्बन्धोऽनुमूयत इति चेद्, न । एकदेशस्थेऽपि भावात् ।

चोदना चोपदेशश्च विधिश्चैकार्थवाचिनः ॥ ११ ॥

वाक्यान्तरे समर्थेऽपि किमर्थं विधिराश्रितः ।

कालस्तु परोक्षः । नच परोक्षापरोक्षसम्बन्धोऽपरोक्षो भवति, तरुमरुत्संयोगवत् । अतो(ऽवगतार्थं)मनाधिकार्थमापि ग्रहणं प्रमाणमिति वाच्यम् । नचैवं स्मृतित्वापातः । स्मृतिर्हि पूर्वानुभवप्रमावितभावनावशलब्धसिद्धिर्नाधिकमपेक्षते (ग्रहण+त्व?) नेन्द्रियसापेक्षमित्युक्तम् । अतएव गृहीतमपि पुनर्गृह्यमाणं दृश्यत इति लौकिका व्यपदिशन्ति, नतु स्मर्यत इति । अतो न विद्यः किमर्थेऽनुपलब्ध इत्यनेन निरस्यत इति (अत आह—) सर्वस्येति । अयमर्थः—अनुपलब्धार्थविषयमेव सर्वं प्रमाणम् । अन्यथा स्मृतित्वापातात् । नहि ग्रहणस्मरणयोर्गृहीतागृहीतगोचरयोर्गृहीतागृहीतगोचरगतो विशेष उपलभ्यते । यत्तु कारणभेदाद् भेद इत्युक्तम् सत्यम् । स्वरूपभेदौपयिकः कारणभेदः । स्वरूपं तु गृहीतागृहीतविषयत्वादेव भिन्नम् । अनुभूतिर्ग्रहणमिति चेद्, यद्यपि सोऽनुभूतिः अनुमानादियु स्मृतित्वप्रसङ्गः । अतोऽवश्यं गृहीतागृहीतागोचरत्वमेव ग्रहणस्मरणयोर्भेदः । किमिदानीं धारावाहिकसंविदो न प्रमाणम् । नहि का + + + + क्तम् । अत्रोच्यते । तत्राप्युत्तरोत्तरकालाकलितभावप्रत्याकलनादुपपन्नमेवाधिकगन्तृतया प्रामाण्यम् । नच वैशेषिकादिवत् परोक्षं कालमाचक्ष्महे । प्रत्यक्षमेव हि + + + वर्तमानकालसम्बन्धान् भावानुपलभामहे । कथमरूपं प्रत्यक्षमिति चेत् । आकाशवद् भविष्यति । नहि रूपि प्रत्यक्षमिति नः प्रत्यक्षलक्षणम् अपितर्हि संविदेव परोक्षापरोक्षनिर्भासोदीयमानेदं प्रत्यक्षमिदमप्रत्यक्षमिति विभजते । तदेवं विस्फारिताक्षस्य व्यक्तानुपलक्षितोत्तरोत्तरसूक्ष्मक्षणभेदभिन्नैकभाववि + + + कापरोक्षनिर्भासावभासोदयात् उपपन्ना प्रत्यक्षता प्रमाणता च । अतः प्रमाणान्तरानुपलब्धस्वगोचरप्रत्याकलनादुपपन्नमुपदेशप्रामाण्यमिति सूक्तमर्थेऽनुपलब्ध इति । अत्र भाष्यम् 'उपदेश इति विशिष्टस्य शब्दस्योच्चारणमिति' । तत्र चोदना विधिपदपर्यायः शब्दविशेषो भाष्यकारस्याभिमतः इत्याह— चोदनेति । एतदुक्तं भवति—विधायकशब्द उपदेश इति ॥ ११ ॥

अत्र चोदयति—वाक्यान्तर इति द्वयेन । अयमर्थः—यदिदं शब्दविशेषस्य विधेर्धर्मे प्रमाणत्वमाश्रितम् । अनेन वाक्यान्तरमपि हि वर्त-

साध्यसाधनसम्बन्धः सर्वाख्यातेषु गम्यते ॥ १२ ॥

सर्ववाक्येषु चाख्यातं तेनाकाङ्क्षानिवर्तनात् ।

प्रवृत्तिसिद्धिरिच्छातः प्रतिषेधात् तु वर्जनम् ॥ १३ ॥

विधावनाश्रिते साध्यः पुरुषार्थो न लभ्यते ।

श्रुतस्वर्गादिधाधेन धात्वर्थः साध्यतां व्रजेत् ॥ १४ ॥

मानोपदेशकं धर्मप्रमितौ प्रमाणमेव । अथ साधनं हि धर्मः । स च अथ साः
स्वर्गादेः साधनेन यागादिना साध्यसाधनसम्बन्धः सर्वाख्यातेषु सम्भवति ।
'स्वर्गकामो यजेते'त्यतोऽपि हि यागेन स्वर्गः सिध्यतीति गम्यत एव ।
यथा लोके ओदनं पचतीति पाकौदनयोः साध्यसाधनसम्बन्धबुद्धिः ।
स्यादेतत् — आख्यातमन्तरेण साध्यसाधनसम्बन्धो न सिद्ध्येत्, तदर्थो
विधिरिति । तत्र । अनाख्यातवाक्यप्रयोगासम्भवात् । प्रयोजनाय हि
वाक्यमुच्चार्यते । निराकाङ्क्षं च वचः प्रयोजनसममाकाङ्क्षानिवर्तनं
चाख्यातादृते न सम्भवति । इतरथा विधेरप्यसम्भवात् । स्तुत्यापि चाख्यात-
मेव खादिरादिवाक्येषु विधायकं परिकल्प्यते । अयमेव — अनुष्ठितो
यागादिर्धर्मः, न चानुष्ठानं (प्रवृत्त)र्तकादृते सम्भवति । न च विधिमन्तरे-
णान्यः प्रवर्तयतीति । तत्र । इच्छानिवन्धनत्वात् प्रवृत्तेः । अनिष्टेषु विधि-
शतेनाप्यप्रवृत्तेः । अतोऽनेनेदं सिध्यतीति संविदि योपायार्थं स तत्र
प्रवर्तत इति । न चाधर्मवर्जनार्थो विधिः । प्रतिषेधादेव व्रजस्तत्सिद्धेः ।
रागादिप्राप्तकर्तव्यतानुवादेन न ज्ञेयं निषेधाधिकारे निवर्तकः । एषा हि
तत्र वचनव्यक्तिः यद्वन्यात् तज्ज्ञेयं । अतोऽनर्थको विधिप्रामाण्यप्रति-
पादनप्रयासः । अपौरुषेयः शब्दः धर्मं प्रमाणमित्येतावदेव वचनीयमिति
॥ १३ ॥

परिहरति — विधाविति । अयमभिप्रायः — सत्यमिच्छातः प्र-
वृत्तिः । इच्छैव तु प्रेक्षावतां पुरुषार्थसाधनविषया । न च विधिना विना
पुरुषार्थसाधनत्वं यागादीनां शक्यतेऽवगन्तुम् । अतएवौदुम्भरादीनां
सत्यपि फलपदसम्बन्धे विधिविरहात् फलार्थत्वं नेत्यौदुम्भराधिकारणे व-
क्ष्यते । ननु लौकिकपाकौदनादिवत् साध्यसाधनसम्बन्धसिद्धिरुक्ता ।

विधौ तु तमतिक्रम्य स्वर्गादेः साध्यतेष्यते ।

तत्साधनस्य धर्मत्वमेवं सति च लभ्यते ॥ १५ ॥

सत्यमुक्ता । अयुक्ता सा । लोके प्रमाणान्तरावगतेः सिध्यत्यपि । नतु वेदे । प्रमाणान्तराभावात् । ननु स्वर्गकामपदसमभिव्याहारः प्रमाणं, न । तस्य धृत्या बाधात् । इहहि यजत इति साध्याकाङ्क्षिणी भावनावगता सती समानपदोपादानधृत्युपनीतयो धात्वर्थसम्बन्धनिराकाङ्क्षा सती न व्यवहितकर्तृविशेषणत्वोपयुक्तस्वर्गादिभाव्यसम्बन्धमनुभवति । सन्निकृष्टालाभे हि विप्रकृष्टोऽपि वैदिको भवति न सन्निकृष्ट, च्यते । लभ्यते चेद् धात्वर्थः सन्निकृष्ट इति न विप्रकृष्टफलपदसम्बन्धो युक्त इति ॥ १४ ॥

कृतिविधौ तर्हि कथं पुरुषार्थसाध्यसिद्धिरत आह—विधाविति । अयमभिप्रायः—विधिर्हि चेतनप्रवर्तनात्मकार्ये फले व्यापारे शक्यते पुरुषं प्रवर्तयितुम् । अतः समानप्रत्ययोपात्तविध्यवरुद्धा भावना विधेः प्रवर्तनाशक्तिर्मा व्याधानीति सन्निहितमप्यपुरुषार्थत्वादय र्वमतिक्रम्य व्यवहितेनापि पुरुषार्थेन स्वर्गादिना साध्येन सम्यध्यते । धात्वर्थस्तु साध्यत्वात् प्रच्यावितो भावनायामेव साधनाकाङ्क्षिण्यां साधनतया निव तमावाक्यार्थो भवति यागेन स्वर्गं कुर्यादिति । अतः पुरुषार्थसाधनस्य यागादेर्धर्मत्वसिद्धिरिति युक्तमुपदेशप्रामाण्यप्रतिपादनमिति ।

इदं त्विह वक्तव्यम्—कार्यविधौ पुरुषार्थः साध्यो लभ्यते । विधिर्हि शब्दभेदो वा लिङादिः, तद्व्यापारातिशयो वा, कोऽपि तदर्थभेदो वा । सर्वथा च न युज्यत । शब्दे हि प्रवर्तयितरि पुरुषार्थसम्बन्धे प्रमाणमस्ति । आसे हि बुद्धिपूर्वकारिणि प्रवर्तके हितकार्ययं मामफले न प्रवर्तयतीति बुद्ध्वा भवति प्रवृत्तिविषयव्यापारफलवत्ता(ध्य)वसायः । शब्दस्त्वचेतनो नास्मिन् प्रवर्तयत्यपि पुरुषार्थफलप्रतिलम्भः । नहि प्रबलपवनाभिहतोऽवटे निपतत् फलं प्रतिलभते । अपिच प्रमाणं शब्दः । प्रमाणानां प्रमेयोपदर्शनादन्यत्र व्यापारः । प्रत्यक्षं हि रूपादीनुपदर्शयति नतु प्रवर्तयति । त्रेधा हि प्रामाणिकाः प्रमाणफलं विमजन्ते । हानमुपादानमुपेक्षा चेति । तदिदं प्रमाणानां प्रवर्तकत्वे नोपपद्यते । तदा ह्युपादानमेवैकं प्रमाणफलमापद्येत । कण्टकप्रत्यक्षेण हि कण्टकेषु प्रवर्त्यमानो जिह्वासन्नपि तान्

मृद्रीयात् । स्यादेतत् — शब्दप्रमाणधर्मोऽयं न प्रमाणान्तराणामिति । न, प्रमाणत्वाविशेषात् । एवं हि प्रयोगो भवति । शब्दो न प्रवर्तकः प्रमाणत्वात् प्रत्यक्षादिवत् । अस्तु वा प्रवर्तकः । नियमेन प्रवृत्तिप्रसङ्गः । नच लिङादिश्राविणो नियमेन प्रवर्तमाना दृश्यन्ते । प्रथमधुतादप्रवृत्तेः । अविदितसमयत्वादप्रवृत्तिरिति चेत्, किमिदानीं सम्बन्धसंविदपेक्षया यदि शब्दः प्रवृत्तेः कारकः । नहि कारकाणि स्वरूपसंविदमप्यपेक्षन्ते । (प्रागेव समयसंविदं ?) मृत्सलिलप्रच्छन्नं हि बीजमविदितस्वरूपसामर्थ्यमपि स्वकार्यमङ्कुरमारममाणं दृष्टम् । एवमेव शब्दव्यापारो विधिरित्यपि निरसनीयम् ।

स्थान्तम् — अभिधेय एव लिङादीनां व्यापारो विधिः । अतो न पूर्वोक्तदोषप्रसङ्गः इति । न, अनिरूपणात् । स खलु प्रेषणादिलक्षणो वा स्याद्, अन्यो वा । न तावद् प्रेषणादिलक्षणः शब्दे सम्भवति । अचेतनत्वात् । नचान्यस्तत्समर्थाचरणलक्षणः, तस्य करीपादिवदनिरूपणात् । करीपस्य हि मूढेः शीतापनोदनोऽध्ययने दृष्ट(मु?)उपकारः । न शब्दे तथा सम्भवति । प्रमाणान्तराभावात् । शब्दस्य चागृहीतसम्बन्धस्याप्रत्यायकत्वात् । यदि मृदाद् व्यापारान्तरकल्पने स्यादयं दोषः, क्लृप्त एव तु लिङादीनामभिधानमिधानलक्षणो व्यापारः शब्दान्तराणामिव स्वार्थप्रकाशनान्यथानुपपत्तिः प्रमाणकः प्रवृत्तिहेतुत्वप्रतिलम्बप्रवर्तनापरनामा विधिरिति प्रनिश्चयादेनम् । स खलु व्यापारभेदोऽभिधेयो वा स्यादनभिधेयो वा स्यात् । अनभिधेये अशब्दा स्वभावनासमभिव्याहारानुपपत्तिः । किञ्च सर्वशब्दानामेवानुमानेन स्वार्थगोचरो व्यापार उन्नीयते । नच तयावगतः । प्रवृत्तिहेतुभावः पाराः प्रवर्तयन्तीति चेद्, विशेषहेतुर्वाच्यः । यद्यर्थविशेषगोचरता विशेषहेतुः, स तर्क्यभेदो विधिः, तदन्वयव्यतिरेकानुविधानात् । प्रवृ र्थभेदः । यदि भावना न, तस्या वर्तमानापदेशेऽप्यप्यविशेषात् । अन्यथेत् नैनमुपलभामहे प्रमाणाभावात् । अभिधीयत एव लिङादिभिरात्मीयमभिधानमिति चेत् । सर्वशब्देभ्यः प्रवृत्तिप्रसङ्गः शक्यते स्मारयितुम् । नच कार्योन्नेयमभिधानमभिधीयत इति साम्प्रतम् । अनन्यलभ्यं हि शब्दाभिधेयमुपगमन् धीराः । किञ्च यदि व्यापारस्वरूपाभिधानं न प्रवर्तकत्वप्रसङ्गः । सोपष्टेपो विशेष इति चेद्, न । स्वरूपाभिधानप्रसङ्गः । न दानमिधाय विशेषणं विशेष्याभिधानं सम्भवति । अपिचा-

भिधाभिधानाभ्युपगमेन प विशेषहेतोरभावात् । अस्तु तर्ह्यर्थ-
भेदो विधिः । कः । कार्यम् । किं पुनः कार्यम् । कार्यमेव हि कार्यम् ।
नहीदं रूपान्तरेणानुभूयते । ननु न क्रियातिरेकि कार्यं प्रमाणान्तरैरवग-
म्यते । सत्यम् । अत एव शब्दप्रामाण्यसिद्धिः । अन्यथा प्रमाणान्तरगो-
चरत्वेन सापेक्षत्वादप्रामाण्यं चोदनायाः । अपिच कालत्रयविपरिवृत्त्यर्थ-
गोचराणि मानान्तराणि । कार्यं च परामृष्टकालभेदं स्वप्रमाणादवगम्यत इति
न प्रमाणान्तरगोचरः । कारकव्यापारो हि यागादि कालत्रयावच्छेद्यो नाधि-
कारः । यद्येवमसत्कार्यं कालत्रयापरामर्शात् शश्रुविषाणवदापद्येत । न ।
कालेनानेकान्तात् । कालो हि न तावत् कालान्तरपरिच्छिन्नः । नच नास्ति
कालः । कालान्तरावच्छेदे त्वनवस्थापातः । अलम्बकालान्तरसम्बन्धोऽपि
कालः प्रमाणसामर्थ्यादस्तीति चेत् । समान हि कार्येऽपि । तदपि स्वप्रमा-
णैभ्यो लिङादिशब्दैर्भ्यः कालानवच्छिन्नमवगम्यमानं कथमसद् भविष्यति ।
प्रमाणसम्बन्धो हि सत्ता, न कालसम्बन्धः । कार्यमेव तु मनसि वर्तमानं
नियुक्तं इति नियोग इत्युच्यते ।

ननु नियोगो नियुक्तिः । स च नियोक्तृतृव्यापारः । नच वेदे नियो-
क्तास्ति अपौरुषेयत्वात् । शब्दस्य चानियोक्तृतृत्वाच्च तद्व्यापारो नियोगः ।
अदूरविप्रकर्षेण तु नियोगादिपदप्रयोगः । याथात्म्यवेदनायां तु लिङेन
पठितव्यः । सा ह्यस्य प्रमाणम् । किमात्मकस्तर्ह्ययम् । उक्तं कार्या-
त्मेति । नच द्रव्याद्यनात्मकत्वादभावः, तद्वदेव कार्यमपि तद्विभक्तमेव
देशकालनरावस्थान्तराविपर्ययात् स्वसंवित्सवेद्य नास्तीति शक्यतेऽवगन्तुम् ।
उदीयते खल्वपि लिङादिश्राविणां कार्यसवित् । नचेयमनालम्बना, नच
स्वांशालम्बनेति विज्ञानवादे वर्णितम् । अतो निर्विषया संविदात्मानमलम्ब-
माना स्वविषयमूतं कार्यमुपकल्पयति । नच प्रतिभामात्रमिदमिति वाच्यम् ।
अनियतनिमित्ता हि प्रतिपत्तिः प्रतिभा । नचेयमनियतनिमित्ता, शब्द-
निमित्तत्वात् तदनन्तरमुत्पत्तेः । कथमनन्यगोचरे कार्यात्मनि व्युत्पत्तिः ।
तदभावे वा शब्दात् प्रतिपत्तिः कल्प्यताम् । लिङादीनां मरुत्तेरशब्द-
विलक्षणं कोऽपि महिमा, यदनिदितमम(या?याअ)पि स्वार्थं गमयन्ति ।
अथवा सर्वस्याकुमारमास्थत्रिं च कार्यान्गानिः प्रवृत्तिहेतुगिति प्रसिद्धिः ।

तदन्यमपि लिङादिशब्दश्रवणानन्तरं चेष्टाविशिष्टमुपलभ्याकलयति नून-
मितः सकाशादस्य कार्यसंविदासीत् कथमपरया प्रवर्तत इति । नन्वेवं
क्रियामेव कार्यतया अज्ञासीदिति परस्यापि तदोचरामेव कार्यधियमुन्नयति ।
न । वर्तमानापदेशेषु सत्यपि क्रियाज्ञाने प्रवृत्त्यदर्शनात्, क्रियात्मनः
कार्यस्य व्यभिचारात् प्रवृत्तावहेतुत्वात् । एतदेव फलेऽपि दर्शयित-
व्यम् । अनो निर्मुक्ताखिलफलादिविकल्पमव्याभिचरितप्रवृत्तिसम्बन्धं कार्य-
मात्रं लिङादिभ्यः प्रयोज्यवृद्धेनावगतमिति व्युत्पद्यमानो जानाति । नहि
कार्यावगतिर्भवति प्रवृत्तिश्च नेति सम्भवति । अतः कार्यमेव कार्यविधिरि-
त्याचार्याः प्रतिपेदेरे । ननुच प्रेयणादयो लिङर्थाः । न, स्वसन्ताने
प्रवृत्तिहेतुत्वेन तेषामनुपलब्धेः । वदे च व्यभिचारात् । (ननु त)र्हीष्टाम्यु-
पायता लिङादीनामर्थो भविष्यति । सर्वो हि समीहितोपायमाकलय्य तत्र
तत्र प्रवर्तत इति परमपि चेष्टमानमुपलभ्य जानाति नूनमिष्टो . . .
मव्यापारः शब्दश्रवणानन्तरं चाय चेष्टत इति शब्देनेष्टाम्युपायता प्रति-
पादिता भवति । स एव विधिः । प्रवर्तनारूपो हि सः । प्रवृत्तिहेतुं धर्मं च
प्रवदन्ति . . . । अतः प्रेयणाध्येयणाम्पनुज्ञातिरिक्तमप्रवृत्तप्रवर्तनं नियो-
ज्यार्थकर्मगोचरं लोकवेदसाधारणं चोदनोपदेशपर्यायपदवाच्यं लिङादीना-
मर्थो विधिरिति युक्तम् । हि .. त्य जैमिनिनोक्तम् उपदेश इति ।
भाष्यकारेण च 'उपदेश इति विशिष्टस्य शब्दस्योच्चारणमिति' विवृतम् ।
पुरुषार्थोपायं किलानवगतमवगमयन् शब्दान्तरे दूरमुत्कृष्टो लिङादि-
शब्दोऽविशिष्ट इत्युक्तम् । अतो लोकवेदतन्त्रान्तरानुगतोऽयमेव सिद्धान्त
इति कैश्चिदुन्नीतम् ।

तदिदमनुपपन्नम् । तथाहि — संविदेव तावत् परिपन्थिनी । नहि
लिङादिश्रवणसमनन्तरमिष्टाम्युपायोऽयं व्यापार इति भवति मतिः । अपि
तर्हि, प्रवर्तनावगतिः । ननु चेष्टाम्युपायतैव प्रवर्तना प्रवृत्तिहेतुत्वात् । तन्न ।
एवं सति 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति' इत्यापि विधित्वप्रसङ्गः । 'तरति
मृत्युमि'त्यापि । भवति हि तत्रापि पर्णमयता 'अपापश्लोकश्रवणस्य' अश्व-
मेधो वा ब्रह्महत्यातरणस्य साधनमिति प्रतिपत्तिः । यदि मतम् — अस्येदं
भवतीत्यन्वयमात्रमत्रावगम्यते न व्यतिरेकः, नच तमन्तरेण साध्यसाधन-

सम्बन्धोऽवगम्यते इति । कथं तर्हि 'स्वर्गकामो यजेते'त्यापि स्वर्गया-
गयो साध्यसाधनसंवित् । नहि तत्रापि सति यागे स्वर्गो भवति असति
नेति मतिः । यागेनेति हि तृतीया साधनभावमवगमयतीति चेद्, न ।
तृतीयाश्रवणात् । विधेरय महिमा यदतृतीयान्तोऽपि यजि करणतया
निर्दिश्यते । स चेदन्यो नाभ्युपगम्यते कथं स्वभावसाध्यो यजि करणतया
निर्दिश्यते । अपिच यत्र स्पष्टमिष्टाभ्युपायत्वमवगम्यते यागस्य यथेष्टाभ्यु-
पायोऽयं याग यागेन स्वर्गं सिध्यतीति वा, तत्रापि विधित्वप्रसङ्गः । किञ्च
तद्वेपीति तत्कारि चायमेव ब्रुवाणो दृश्यते । तथाहि प्रतिभा विधिरिति
निरस्यतैतदुक्तम् —

“न निरालम्बनं ज्ञानं क्रिया साधनयोगिनी ।
समान्यस्मिन्”

इति । तदिदं तत्रापि समानमिति वणितम् । अपिच एवमादिना साधु
समर्थितं 'विधावनाश्रिते' इति । अत्र हि विध्यधीना यागादेरिष्टाभ्युपा-
यता नतु सैव विधिरिति दर्शयति । तस्मादतिकुशलैरुपदेशापदेशयोरवि-
शेष एवोपपादित इति निर्मुक्ताखिलोपाधिविधितत्त्वमतीन्द्रियमन्यदेवेति
पूर्वोक्तमेव साधीयम् ।

अत्र वदाम — नैवमापि यागस्वर्गयोः साध्यसाधनसम्बन्धासिद्धिः ।
नियोगो हि तदा साध्यः । नच साध्यद्वयमेकत्र समवैति, समत्वादसम्ब-
न्धात् । ननु नियोगसिद्धिनान्तरीयकी स्वर्गसिद्धिः । अतएव साध्यविधृ-
द्धिरियं नतु स्वर्गोऽपि स्वतन्त्रतया साध्यः । निरपेक्षं च साध्यद्वयमेकत्र
विरुध्यते, नातुगुणम् । यथाह — “नियोगसिद्धौ सर्वं तदनुगुणम्”
इति । केन नेष्यते । तस्मादविरोध इति । तदसत् । किं हि स्वर्गमिद्धि-
मन्तरेण नियोगस्य न सिध्यति । नहि नित्याधिकारेण नियोगः साध्या-
न्तरमाकाङ्क्षति । कामाधिकारा काम्यपर्यन्ता इति चेत्, को हेतुः ।
कमिसाध्यत्वावगतिः । तथाहि 'स्वर्गकामो यजेते'ति साध्यस्वर्गविशिष्टा-
धिकारिसाध्यो नियोगोऽवगम्यते । स कथमसिध्यति स्वर्गं मिध्येत् ।
अतः स्वर्गसिद्धिरवगम्यत इति न साध्यस्वर्गविशिष्टोऽधिकारी ।

कस्तर्हि । काम्यस्वर्गविशिष्ट । अतः स्वर्गं कामयमानः पुरुषो नियोगं साधयिष्यति । अन्यदिच्छतोऽन्यत्र क्रिया नोपपद्यत इति चेद्, न । नियोगसामर्थ्यादुपपत्तेः । नियोगो हि प्रवानमूतः साध्यतयावगतः स्वर्गं मयि कामयमानमात्मन्याकर्षतीति किमनुपपन्नम् । अपिच सिध्यन्नपि स्वर्गो यागात् सिध्यतीति न न प्रमाणम् । स्वर्गयागौ हि युगपदरुणैकहायनीवदेकप्रधानकार्यान्वयिनौ नान्योन्यान्वयमनुभवतः । न चारुणिम्न इव द्रव्यावच्छेदशक्तिर्यजेरपि स्वर्गसाधनशक्तिरधृता प्रमाणान्तरेण । ननु किमत्र प्रमाणान्तरेण । स्वर्गे याग एव प्रमाणम् । स हि स्वर्गकामयागे नियुक्ते । न च कामोपाये कामी नियोज्यः शक्यते । उक्तोत्तरमिदम् । किं हि भगवतो नियोगस्यालाकिकस्यासदृशमहिम्नो दुःखतया फलेऽपि न प्रवर्तयति । तस्य ह्यनुपाये कामिनः नियुज्जानस्य किमत्र हीयेत । यागे नियोगो नियुक्ते इति वदता नूनमिदमवधीरितम् । आरम्भे हि पुरुषा नियुज्यते न कर्मणीति । तस्मात् स्वर्गयागयोः साध्यसाधनमन्वन्धसिद्धिः । यदपि च त्रियादिकार्ये व्यभिचारादनुपाधिके व्युत्पत्तिरित्युक्तं, तदयुक्तम् । प्रतीतविषयत्वाद् व्युत्पत्तेः । न हि क्रियादिव्यभिचारात् शशविषाणं लिङ्गाद्यर्थ इति शक्यते वक्तुम् । यदपि मन्यते क्रियाकार्यं एव लोके व्युत्पन्नं फलमभिव्याहाराद् वेदेऽन्यदविनाशि कार्यं लिङ्गाद्यर्थ इति प्रत्येप्यते । लोके तु समुद्भवापि व्यवहारसिद्धेर्न शब्दार्थतत्त्वनिरूपणम् । ग्रहवत् एव गोणलाक्षणीरुशब्दविन्यन्ता लोके व्यवहारा दृश्यन्तः । वेदे तु 'स्वर्गं कामो यजते' इति क्रियात्मनः कार्यस्य भङ्गुरत्वादानुष्मिकस्वर्गादिफलसाधना शक्तं वातान्तरस्थायिनियातो भिन्नं कार्यमुपेयते । वाक्यशेषाच्चैकत्र समुनीतः शब्दाश्च यवपराहाद्यर्थदन्त्यनासत्यपि वाक्यशेषेऽवगम्यते । त्रियाधिकारेष्वसत्यपि कल्पदसमभिव्याहारे तथाविधमेव कार्यं लिङ्गार्थं नामथा भविष्यतीति । तदिदमन्यदवाभ्यस्तमन्यचापनिपतितम् । क्रिया कार्यं (विषयः?) स्थायिकं प्रतिपद्यते । न च त्रियाया फलसाधनताशत्तरशब्दार्थं सन् युक्तं मन्ययितुम् । कामं कर्मण एवाफलनिश्चये समस्ति रूपमिति कल्पयितुमुचितम् । न च पूर्वोक्तशब्दार्थान्ययाकरणम् । न हि कर्मण्यनुशिष्टा द्वितीया मन्तुषु तदसम्भवाद् निषण्णिक्यकरणमभिधत्त इति युक्तमभिधातुम् । मन्तुष्वेष्टवनाशमप्रज्ञात् । अतएव

तत्र तत्र यथाश्रुतार्थसमन्वयानुपपत्ते कचिद् गुणवाद कचिलक्षणा
 कचिद् विनियोगमङ्ग इति तन्त्रे व्यवहार । ननु विनियोगमङ्गादभिधान
 मेव शब्दानामन्यथा नीयते । अपिच श्रुतकर्मफलसमन्वयानुपपत्तेरनवगत
 पूर्वमपूर्वं कार्य लिङ्गर्थमुपयता साधु श्रुतमुपपादितम् । किं हि लिङ्गापराद्ध
 यत् तस्यलौकिकमर्थमतिक्रम्य कर्मफलसम्यन्ध उपपाद्यते । ननु
 नाद्यापि लिङ्गा निश्चीयते । अयमेव हि निर्णयसमय । अत्र च श्रुतफलप
 दान्तरसमभिव्याहारोपपत्तयेऽतीन्द्रियमेव कार्यमिति निश्चीयते । अतो न
 किञ्चिद् विरोत्स्यत इति । किमिदानीं 'स्वर्गकामो यनेते'ति श्रुतेरप्रती
 तिरेव, लिङ्गर्थे सशयो वा । अप्रतीतो क्रियात्मन कार्यस्य फलसम्यन्धानुप
 पत्तिरित्येतदेव दुर्भणम् । सशयस्तु पक्षद्वयावलम्बी । नचालौकिके न्रियाति
 रेकिणि कार्ये लिङ्गादयो निरूपितप्रयोगा । नचात्यन्तापरिदृष्टापूर्वार्थगो
 चर सशयो दृष्टचर । यनादिषु त्वार्यम्लेच्छप्रयोगनिबन्धनो दृष्टपूर्वार्थगो
 चर सशयो युक्त एव । अतएवात्र न वाम्यशेषान्निर्णय । सान्दिग्धे हि
 म वर्णित । नच लिङ्गर्थे सशय । किन्तु लोके व्युत्पत्त्यनुसारेण न्रिया
 त्मन्येव कार्ये निश्चय । यदप्युच्यते कर्मफलसम्यन्धोपपत्तयेऽ यत् कार्यमु
 पलभ्यत इति । केन वा कर्मफलसम्यन्धो दर्शित । नह्यय वेनियोगिक ।
 नियोग एवात्र प्रमाणम् । स चेत् तदधीनमिद्धि दुरुत्तरमितरेतराश्रयम्,
 सिद्धो हि नियोगो निपयीभूतस्य भागार्थस्य करणतामाह । तस्मिद्ध्या च
 नियोगात्मलाभ इत्यलमनेनापि ।

यथानात्तिकमनुसन्धास्याम । एवहि वात्तिककृता भावार्थाधिकरणे
 उक्त 'लिङ्गादिशब्दाना पुरष प्रति प्रयोजकव्यापारोऽभिधात्मिका भावना
 निधिरिति । द्वे किल भावने मीमांसका सद्भिरन्ते शब्दात्मिकामर्था
 त्मिका च । तत्रार्थात्मिका भर्वाख्यातमाधारणी स्वर्गादिफलप्रमिका यागा
 दिधात्वर्थकारणिका स्वप्नाक्यप्रकरणान्यप्रकरणानाम्भ्यवादस्मृतिलोकार
 प्राप्ततत्तदितिकर्तव्यतायती तत्र तत्र सिध्यति । शब्दात्मिका तु लिङ्गादि
 शब्दाना प्रयोनकाना प्रयोज्यपुरुषकमिकामिधामम्यन्धज्ञानकारणिकार्यना
 दोदितप्राशस्त्येतिर्नन्यतावतीति निवेचनीयम् । कथ पुनरभिधा शब्दा-
 त्मिका । शब्दव्यापारो हि स । न । व्यापारतद्वतोऽनतिभेदादुपपत्ते । इय

मेव हि पूर्वावस्थात प्रच्युत परामवस्थामप्राप्त पूर्वापरीभूत व्यापारशब्द
 वाच्यम् । कथं लिङादीनामभिधा पुरुषकर्मिका । नहि ते पुरुषमभिदधति
 भावनावचनत्वात् । सत्यम् । मानेव तैरभिधीयमाना न स्वरूपमात्रेण व
 र्तमानापदेशवदभिधीयते । किन्तु कुर्यादिति प्रवृत्तिविषयतया । नच
 शब्दशक्तयोऽनुयोक्तुमर्हन्ति । तथाहि — लिङादिश्रवणानन्तर प्रयोज्यवृद्ध
 चेष्टमानमुपलभ्य तत प्रवृत्तिहेतुप्रत्यय प्रयोज्यस्यावगम्यत इति तान्
 सर्ववासिद्धमविवादम् । प्रवृत्तिहेतुस्वरूपे तु बहुधा विवादः । तत्र क्रिया
 फलादीना व्यभिचारादप्रवृत्तिहेतुत्वात्, प्रमाणान्तरागोचरे तु प्रवृत्तिहेतौ
 व्युत्पत्त्यसम्भवात्, कर्मफलसम्बन्धानुपपत्तेश्च सकलेतरप्रकारासम्भवादविना
 दसिद्धमभिधेयप्रत्ययबलोक्ष्यमानस्वरूप लिङादीनामभिधानमेव प्रवृत्तिहेतु
 रिति साम्प्रतम् । सा च प्रवर्तनेति स्थितम् । सा च प्रवर्त्यकर्मिका । प्रवर्त्यश्च
 पुरुष इति युक्त पुरुषकर्मत्वमभिधाया । लिङादिव्यापारोऽप्यभिधेयप्रत्यय
 हेतुत्वादभिधेत्युच्यते । पुरुष च प्रवर्तयन् प्रवर्तनेति गीयते । नच सर्वा
 मिधासु प्रसङ्गः, शब्दशक्तिवेचिन्यादित्युक्तम् । शक्तिर्हि कार्यदर्शनसमाधि
 गम्या । तद् यत प्रवृत्तिदर्शन तद्व्यापार प्रवर्तना, प्रवृत्तिहेतुत्वात् । नच
 शब्दान्तरेभ्य प्रवृत्तिरूपलभ्यत इति न तदभिधायास्तथात्वप्रसङ्गः । यथा
 मिधाया अनभिधाने दोष उक्तः, सोऽभिधानपक्षाभ्युपगमेनैव परिहृतः ।
 यत्तु कार्योन्नेयत्वादनभिधानत्वमुक्तं तदप्ययुक्तम् । किं हि कार्यमनुपपद्य-
 मान प्रवर्तनानवगमयति । न तावद् भावनावगति, वर्तमानापदेशोऽपि
 प्रसङ्गात् । अतोऽनन्यप्रमाणत्वादुपपन्नमभिधेयत्वमभिधाया । यत्तु अनन्य
 प्रमाणकं व्युत्पत्त्यसम्भव इत्युक्तम् । न, अर्यापतिप्रमाणकत्वात् । नन्वर्था
 पत्या प्रवर्तनापदेशसाधनमभिधाया रूपमुज्जीयते । नच तावन्मात्र प्रव
 र्तना लिङादिभ्योऽपि प्रवृत्तिसंवेदनप्रसङ्गात् । असाधारणस्तु कोऽपि विशेषो
 लिङ्प्रवृत्ते प्रमाणान्तरागोचर एवेति दुष्परिहारे व्युत्पत्तिरिह । मैवम् ।
 प्रवृत्तिहेतुत्वेनार्थापत्तिस्तदवगमात् । तथाहि — यत्र तावत् लिङादिभ्य
 प्रवृत्तिरूपलभ्यते, तत्र मया प्रवर्तितव्यमित्यन्तं सङ्कल्पमूलत्वात् लिङ्प्रवृ
 त्तिविशेष उन्नीयते । अप्रवर्तमाना अपि प्रवर्तस्वेति मायमगोहेति लिङ-
 श्राविणो वक्तार निर्दिशन्ति । तदवगीयते प्रवृत्तिहेतुरभिहितो लिङः ।
 स च नतं व्यापारात् सिध्यतीत्युक्तमेव । नच किमात्मको लिङ् व्यापार

इति वाच्यम् । 'अन्तःसङ्कल्पमूलात्मा ह्यसावि'ति वक्ष्यति । नासाबुदा-
सीनः कदाचिदवगम्यते । प्रवृत्तिजनन एव हि भावभेदे व्युत्पत्तिरासीदिति
स्वयमपि प्रवर्तितव्यमिति प्रतिपद्यमान एव हि लिङर्थे प्रतिपद्यते । नोदा-
सीनमाख्यातान्तरवत् । नो हि फलादयः स्वरूपेणावगताः प्रवर्तयन्ति ।
अस्य त्वयमेवात्मा यत् प्रवृत्तिधियं जनयति । अपर्यनुयोज्यत्वाद् वस्तु-
स्वरूपाणां नामाख्यातविभागवदुपपत्तेः । सोऽयमेवमात्मनि लिङर्थे व्युत्पन्नः
स्वप्रतिपत्तिकाले न शब्दादन्ते तमर्थं बुध्यत इत्यनन्यप्रमाणकत्वम् । नतु
प्रवर्तनास्वरूपमेवान्यतो नावगतं, येन मतान्तरवद् व्युत्पत्तिविरहश्चोद्येत ।
मम्प्रति तु न जातेरिव व्यक्तिमन्यतः प्रवर्तनां प्रतिपद्यामह इति शाब्दी-
मभिदध्महे । नचाभिधा नाभिधीयत इति वाच्यम् । अभिधाशब्दवदुप-
पत्तेः । यदेव हि शब्दश्रवणानन्तरमनन्यलभ्यं बुद्धौ विपरिवर्तते तदभि-
धेयम् । तथाच लिङादीनामभिधानमिति किं नाभिधीयते । उक्तं हि
'लिङादिभ्यः प्रवृत्तिहेतुरुपलभ्यत' इति । नच लिङादीनामभिधात्मनो
व्यापारादन्यः प्रवृत्तिहेतुः शक्यते निरूपयितुमिति । अतएव नानवस्था ।
नहि प्रवर्तनावत् तदभिधानमपि शब्दादवगम्यते, यत् तद्विपरिवर्तनपरमभिधान-
मुपेयते । नच लिङादिस्वरूपाभिधानप्रसक्तिः, स्वयमेव तद्व्यापारवैलक्ष-
ण्यात् । लिङुपश्लेषे हि विशेषके विशेषणाभिधानमापादितम् । स्वगते तु
विशेषे तदनवकाशमेव । सर्वे शब्दव्यापाराः स्वत्वपि स्वरूपेणैव व्यतिभि-
द्यन्ते । अतएव विलक्षणाभिधेयप्रत्ययहेतुभावभाजः एकस्या अपि विधि-
विभक्तेः क्रियाकालादिवन्नाभिधाभिधानमनुपपन्नम् । अतो लिङादीनामभिधा
प्रवर्तना सोऽयं विधिः । आह च —

“अभिधां भावनामाहुरन्यामेव लिङादयः ।”

इति । तदनेनैवमात्मना विधिना सम्बद्धा भावना प्रवृत्तिविषयतयावगता
फलवत्तया निश्चीयते, स्वसन्ताने फलवतः प्रवृत्तिविषयतयावगतेः । तथा-
चावगतानुष्ठीयत इति विधिशक्तिमुपक्रान्तामवसीदन्तीमुत्तन्नाति फलवत्ता,
न तु सैव विधिरिति । अतएवापुरुषार्थेषु सागरं तरेदित्येवमादिषु विध्यव-
गतिः । तथा तत्र न स्यादितरथा तत्र न स्यात् अपुरुषार्थत्वात्(?) । लिङ्-
व्यापारस्तु तत्राप्यविशिष्टः, निर्वाहिकायास्तु फलवत्तयाः प्रमाणामात्राद् न

स्वप्रत्ययान्तरापेक्षा स्यादनाप्तनरोक्तिषु ।

आप्तोक्तिषु नरापेक्षा नोभयं चोदनासु नः ॥ १६ ॥

अथ वृत्तिकारग्रन्थः ।

आदिशब्दो मकारान्तो लुकि क्लेशेन सङ्गतिः ।

नञध्याह्रियते सूत्रे सङ्करात् परिचोदना ॥ १७ ॥

निर्वहति । तदभावश्चानाप्तवाच्यत्वात् । वेदे त्वपौरुषेयत्वान्न पुरुषदोषाद्यङ्का-
पीत्युपपादितम् । 'विधो तु तमतिनम्ये'ति प्रपञ्चितश्च विधिरपि मनागित्यु-
परम्यते इति ॥ १५ ॥

(अपौरुषेयत्वात्?) अनपेक्षत्वादिति सूत्रावयव व्याचष्टे — स्वप्र-
त्ययेति । अनाप्तवाक्ये हि दृष्टव्यभिचारित्वात् तज्जनितात् प्रत्ययात् प्रत्य-
यान्तर स्वीयमर्थावधारणायापेक्षते । नच तत्राप्यनाप्तवच प्रमाणमनुवाद-
त्वात् । आप्तोक्तीनां तु प्रमाणविषयगोचराणां प्रामाण्यात् तस्यैवाप्तस्य
नरस्यापेक्षा किमयमर्थोऽनेन प्रमाणेनोपलब्धो न वेति । नचेयमुभयप्यपेक्षा
चोदनासु सम्भवति, अपौरुषेयत्वस्य वेदाधिकरणे वक्ष्यमाणत्वात् । तत
उपपन्न चोदनाया प्रामाण्यमिति ॥ १६ ॥

अत्रानन्तर वृत्तिकारमतारम्भभाष्य — “वृत्तिकारस्त्वन्यथेम ग्रन्थ-
वर्णयाम्बकार तस्य निमित्तपरीष्टि इत्येवमादिमि”ति । तत्रादिशब्दे तादृ-
द्वैविध्यं साधनसाधुविवेकार्थमाह — आदिशब्द इति । मकारान्तोऽय-
मादिशब्द न लुगन्त इति । कारणमाह — लुकीति । सामान्यविवक्षाया
तु नपुंसकलिङ्गता । अत्र च प्रथममेव ग्रन्थात्मके विशेषेऽवगते न सामान्य
विवक्षा युक्तेति । भित्त्वा तु वाच्य सामान्यविवक्षाया श्लेशो भवतीति ।
अपरमपि वृत्तिकारमतेन परीष्टिसूत्रव्याख्यानार्थं भाष्य 'न परीक्षितव्य निमि-
त्तमि'ति । तदुक्तम् । सूत्रे नञोऽश्रुतत्वात्, अत आह — नञिति ।
इदं हि सूत्रं निधिनिषेधश्चन्यमपरिपूर्णं नञध्याहारेण परिपूर्णं । प्रसिद्धस्य
धर्मनिमित्तस्य परीक्षाविधेरयोग्यत्वादिति व्याख्याते तु नञध्याहारेण परी-
ष्टिसूत्रे ग्रन्थसूत्रमवतारयितुं भाष्यकृतोक्त — 'ननु व्यभिचारात् परीक्षि-
तव्य निमित्तं शुक्तिका हि गजततत प्रकाशते यत' इति । पृथक् पृथ-
क्

प्रमाणलक्षणाज्ञानाद् व्यभिचारात् परीक्षणम् ।

नैतत् प्रत्यक्षमित्येवमपरीक्षोपसंहृता ॥ १८ ॥

तत्रान्यस्यायथार्थत्वं प्रत्यक्षे तु यथार्थता ।

चोदितं — न प्रसिद्धत्वं निमित्तापरीक्षायां हेतुः, प्रसिद्धतरस्य प्रत्यक्षस्य शुक्तिरजतवेदने व्यभिचारादिति । तदयुक्तं, नहि प्रत्यक्षं व्यभिचरति अपि-
तर्हि तदाभासम् । नचाभासव्यभिचारे प्रमाणव्यभिचारपरिचोदना युज्यते ।
अत आह — सङ्गरादिति । प्रत्यक्षतदाभासयोरक्षजत्वेन सादृश्यान्मोहादा-
भासव्यभिचारेऽपि प्रत्यक्षव्यभिचारं चोदयतीति ॥ १७ ॥

तदेव प्रपञ्चयति—प्रमाणेति । वक्ष्यमाणपारमार्थिकप्रत्यक्षलक्षणा-
ज्ञानाद् व्यभिचारात् परीक्षा कार्येति चोदयति । एतत्परिचोदनोत्तरतया
प्रत्यक्षसूत्रमुपवर्णितं 'नैतदेवम् । यत् प्रत्यक्षं न तद् व्यभिचरति । यद् व्य-
भिचरति न तत् प्रत्यक्षम् । किं तर्हि प्रत्यक्षम् । तत्सम्प्रयोगे पुरुषस्येन्द्रि-
याणां बुद्धिजन्म सत्प्रत्यक्षम् । यद्विषय ज्ञानं तेनेन्द्रियाणां पुरुषस्य
सम्प्रयोगे यद् बुद्धिजन्म तत् सत्प्रत्यक्षम्' । नचेष्टास्य व्यभिचारोऽस्ति ।
तदिदं वार्तिककारो दर्शयति — नैतदिति । परीष्टिसूत्रेणापरीक्षा प्रतिज्ञाता
प्रत्यक्षसूत्रेणोपपाद्योपसंहृतेति ॥ १८ ॥

कथं पुनरेवलक्षणकेऽपरीक्षा, मिथ्यतात्यत आह — तत्रेति ।
तत्र हि प्रत्यक्षलक्षणे । यदनेवलक्षणकं तदयथार्थम् । प्रत्यक्षं तु यथार्थ-
मेव । अयथार्थांशङ्का तु परीक्षायां हेतुरिति युक्तमपरीक्ष्यत्वमिति ।

किं पुनरयथार्थज्ञानम् । शुक्लो रजतमिति । सा खलु दोषप्रशङ्कान्या-
कारेणानभामत इति भवति तद्गोचरज्ञानमयथार्थम् । तदिदमयुक्तम् ।
नहि शुक्ती रजतमिति भामने । किं तर्हि इदमिति शुक्तिरजतमाधरणान्मना
पुरोवर्तिं द्रव्यं गृह्यते । अनन्तरं च मद्यगदर्शनोद्बोधितप्राचीनरजतानुभव-
प्रभावितभावनानीजजन्मा दोषप्रशङ्कानुमनदन्मर्शा रजतमिति स्मृतिस्तेन ।
तदेते द्वे एव ग्रहणस्मरणात्मके विज्ञाने । तद्गोचरयोश्च दोषप्रशङ्कादेव भेदक-
धर्मानुधारणम् । भेदाग्रहणादेव विभ्रमन्यवहारः, न पुनरन्यस्यान्यथा-
भामनात् । इदमिह भामन इति प्रतीतिमाक्षिकम् । जनः कथं रजतरूप-
रूपितम्य शुक्तिगलम्बनम् । इदमेव घालम्बनम्यान्मनस्य यदात्माकार-

ज्ञानजननम् । अतो नातदाकारस्य तदालम्बनमिति ज्ञानमेव साकारमिति
 बलादापतितम् । न खलु रजतमिति शुक्तेराकारः । रजतं तु नासन्नहित-
 मक्षजज्ञानालम्बनमिति युक्तम् । अतो चाक्षरहितं निरालम्बनमेव ज्ञान-
 मिति बलादापन्नम् । एवञ्च मुधैव निरालम्बनानुमानप्रत्याख्यानप्रयासः ।
 अपिच दोषनिबन्धनो विभ्रमः । दोषाश्च स्वकार्ये शक्तिविधातहेतवः ।
 अतो युक्तं तद्वशेन भेदकधर्मानवधारणं, न पुनरन्यस्यान्यथा भानम् ।
 अपिच एवमयं विपरीतख्यातिवादी वक्तव्यः रजतधियः शुक्तिगोचरायाः
 किं निबन्धनमिति । न तावदिन्द्रियं प्राप्यकारित्वाद्, असन्नितरजत-
 प्राप्यसम्भवात् । अन्यप्राप्तौ चान्यप्रकाशनेऽतिप्रसङ्गात् । प्रमाणान्तरं त्वस-
 म्भवादनुपन्यसनीयम् । अतो ग्रहणकारणाभावात् स्मृतिरियमिति निश्ची-
 यते । अस्ति हि स्मृतेः कारणं पूर्वानुभवप्रभावितोमयवादिसिद्धा भावना ।
 नन्वसति तत्परामर्शे स्मरणमपि नोपपन्नम् । न नोपपन्नम् । अनुभूतविषय
 हि ज्ञान स्मृतिः । न तदिति परामर्शः । तस्मादिदं रजतमिति ग्रहण-
 स्मरणयोरुभयोरपि यथार्थत्वाद् यथार्थायथार्थज्ञानविभागो दुर्भणः ।

अत्र वदामः—यदि द्वे अप्येते यथार्थे, न तर्हि भ्रान्तिः । अयथार्थ-
 ज्ञानं भ्रान्तिरिति लौकिका मन्यन्ते । स्मरामीत्यग्रहो भ्रान्तिरिति चेत् ।
 तन्न । भाष्यकारो हि “स एवासमीचीनः प्रत्ययः” इति प्रत्ययमस-
 मीचीनं दर्शयति । अपिच कोऽयमग्रहः । ग्रहणाभाव इति चेत् । अभावो
 नाम न कश्चिदायुष्मतां यो भ्रान्तिरित्युच्यते । ननु स्मरणमेव स्मरामीत्यु-
 ल्लेखशून्यमग्रहणमाचक्ष्महे न तत्त्वान्तम् । एव तर्हि रजतमिति स्मृति-
 भ्रान्तिः । नच तद् युक्तम् । मिथ्या भ्रान्तिरिति पर्यायौ, न स्मृतिर्मिथ्या,
 यथावस्थितार्थविषयत्वात् । पूर्वानुभूतदेशकालाग्रहो भ्रान्तिरिति चेत् ।
 त । अन्वयान्तरात्सोऽन्वयस्यान्तरं मिथ्याकरोति, सर्वमिथ्यात्वप्रसङ्गात् ।
 नह्येकस्मिन् भासमाने सर्वं भासते । अतो यद्यपि रजतस्य देशकालौ न
 स्मर्येते, रजतं तु यथावस्थितं स्मृत्या निपयीकृतमिति न भ्रान्तिः । अथ
 सापेक्षत्वात् स्मृतेरप्रामाण्यम्, अतो भ्रान्तिरिति चेत् । यद्येवं सर्वस्मृतीनां
 भ्रान्तित्वापातः, अविशेषात् । नच स्मरन् आम्यतीत्युच्यते । अथ मतं—
 गृह्यमाणस्मर्यमाणयोर्विवेकाग्रहो भ्रान्तिरिति, उक्तमस्माभिः नाग्रहो नाम
 कश्चिदस्ति ग्रहणस्मरणभ्रमः । तयोश्च न ग्रहणं भ्रमः, प्रमाणत्वात् । नच

स्मृतिः । व्यभिचारादतिप्रसङ्गाच्च । विवेकाग्रहे च विभ्रमे सर्वसंविदां भ्रान्ति-
 त्वप्रसङ्गः । अवश्यं हि येनकेनचिद् विवेको न गृह्यते । स्यान्मतं—
 व्यवहारविसंवादो मिथ्यात्वमिति, तन्न । तद्धेतोरभावात् । यदि खल्विद-
 मिति ग्रहणं रजतमिति देशकालानवच्छिन्नं रजतस्मरणं, को व्यवहारहेतुः ।
 नो खलु रजतपदादनधिष्ठानं रजतं स्मरन् रजतमिति व्यवहरत्यत्रेदमिति
 तद्विद्वान् । यो यदर्थी स तदुपादित्सया चेष्टते । अनधिष्ठानं तु रजतं जानतो
 न व्यवहारहेतुमुपलभामहे । अपिच कोऽयं नियमः स्मृतरजतस्तदर्थी शुक्ता-
 वैव प्रवर्तत इति । यदि ह्ययं तामेव रजतं जानीयात्, ततस्तत्र प्रवर्तत इति शु-
 क्तम् । इतरथा लोष्टादावपि प्रवर्तत । न ह्ययं शुक्तेरिव रजतं ततोऽपि विविनक्ति ।
 अवश्यं स्थूलोऽपि विवेको जिघृक्षितो नानुमूयते । अथोच्येत—
 ज्ञानद्वयमप्येतद् विवेकाग्रहणात् सत्यरजतसंविदो भिन्नमिति नावभासते ।
 सा च व्यवहारहेतुतयावगता । ततोऽत्रापि प्रवर्तत इति । अहो दुरुहमिदमू-
 हितम् । इदं तु श्रूमः—किमिह सत्यरजतसंविदो विवेको नावभासते, तद-
 भेदो वा भासते इति । पूर्वस्मिन् कल्पे पूर्ववत् प्रवृत्त्यभावः । उत्तरस्मिन्
 विपरीतख्यातिवादः । संविक्ती भिन्ने अभिन्ने भासते वस्तुनी चेति न वि-
 शेषः । अथ सत्यरजतयोधतुल्यतां मन्यते न तत्त्वं, न तर्हि तद्वद्भावे तद्व्य-
 वहारः । नहि गवा सदृशं गवयं जानन् गौरयमिति व्यवहरति । व्यवहार-
 विसंवादे च भ्रान्तिहेतावतदर्थिनो व्यवहाराभावाद् भ्रान्त्यभावः । तस्यापि
 शब्दप्रयोगोऽस्तीति चेद्, न । निर्विकल्पकभ्रान्तौ तददर्शनात् । स्वत-
 न्त्रस्मृतं च रजतमप्रसक्तं कथं शुक्तौ निषिध्यते नेदमिति । प्राप्तिपूर्वको हि
 प्रतिषेधो भवति । स कथमसत्यां प्राप्तावात्मानं लभते । ननु नात्र किञ्चिद्
 पाध्यते । किन्त्वनवगतो विवेकोऽवगम्यते नेदं रजतमिति । कोऽर्थः ।
 शुक्तेर्विविक्तं रजतमिति । अहो व्याख्यानकौशलं तत्रभवतां यत् संविदो-
 ऽप्यन्यथा व्यवस्थिता अन्यथा व्याख्यायन्ते । रजतव्यवहारो पाध्यत इति
 चेद्, न । तस्याप्यप्रसक्तेरुक्तत्वात् । अप्रमत्तव्यवहारस्य पाधविरह-
 प्रसङ्गात् । व्यवहारवापोऽपि न राजाज्ञया । अपितर्हि, प्रमत्ततादप्य-
 निवारणेन । अतोऽन्यदन्याकारेण प्रसक्तं चाध्यत इति साम्प्रतम् । अपिच
 स्पष्टीकृता तादृष्यप्रसक्तिरिदं रजतमिति । नन्वनालम्बनता ग्रामोर्ताल्यु-
 क्तम् । सत्यम् । यदन्यथामन्तमन्यथा प्रतिष्यते तन्निरालम्बनं ज्ञानमि-

यदाभासं हि विज्ञानं तत्संयोगे तदिष्यते ॥ १९ ॥

सम्पूर्णलक्षणं ह्येतत् तत्सतोर्व्यत्ययः कृतः ।

शोभनार्थस्तु सच्छब्दो यद्वाध्याहारकल्पना ॥ २० ॥

प्यते । किमिहाद्भुतं, धात्वानालम्बनता हि यद्यतो नः प्रतिषेध्या, सर्वत्र देशान्तरादिरतयाह्वालम्बनताम्युपगमात् । कथमसन्निहितं ज्ञानमुत्पादयतीति चेत् । किमयं प्रत्यक्षधर्मः सर्वज्ञानेष्वारोप्यते । प्रत्यक्षं हि सन्निहितवर्तमानगोचरं, न ज्ञानान्तराणि । नचेदं प्रत्यक्षमाभासत्वात् । यदप्युक्तं — कथमन्यसम्प्रयुक्तमिन्द्रियमन्याकारस्य ज्ञानस्य हेतुरिति । उक्तमत्र भाष्ये — 'दोषो मिथ्याज्ञानस्य कारणमिति' । तद्भावे हि मिथ्याज्ञानं भवति । असति तस्मिन् सम्यग्ज्ञानदर्शनात् । ननु दोषाः कार्यं विघ्नन्ति, न कार्यान्तरं जनयन्ति । न, । स्वप्ने मनोदोषादवर्तमानस्यापि वर्तमानवद्मानात्, कारणाधीनात्मलाभं हि कार्यं तदोषे दुष्यतीति नानुपपन्नम् । एष च ज्ञानस्य दोषो, यद्यन्यगोचरस्यान्याकारत्वम् । अतः सन्निहितमसन्निहितरजताकारेणावलम्ब्यते दुष्टकारणजं ज्ञानमित्युभयालम्बनस्य ज्ञानालम्बनत्वम् । आत्मेन्द्रियमनोर्यसन्निकर्षो हि ज्ञानस्य हेतुः । सोऽसत्सु दोषेषु सम्यग्ज्ञानहेतुः, सत्सु तु विपरीतज्ञानहेतुरिति सूक्तो यथार्थाथार्थज्ञानविभाग इति । किं पुनः प्रत्यक्षस्य लक्षणं येन तद् यथार्थमत आह — यदाभासमिति । यदाकारं ज्ञानं तेनेन्द्रियाणां सम्प्रयोगे यत् पुरुषस्य बुद्धिजन्म तत् प्रत्यक्षमिष्यते । कथं तदयथार्थं भविष्यतीति ॥ १९ ॥

ननु लक्षणपरत्वे सूत्रस्यातिप्रसक्तिरुन्ता । नचाप्येतेन सूत्रेण प्रत्यक्षं लक्ष्यत इति वदता कथमिदानीं लक्षणपरतया सूत्रं वर्ण्यते । अत आह — सम्पूर्णमिति । यथावस्थितं सूत्रमाभाससङ्गरादलक्षणम् । वृत्तिकारमते तु व्यत्यस्तं शक्नोति लक्षणं लक्षयितुमिति, कथं पुनः सम्पूर्णमत आह — तत्सतेरिति । यथाश्रुते हि सूत्रे इन्द्रियसम्प्रयोगजत्वमात्रं प्रत्यक्षलक्षणम् । तच्चाभासेऽप्यविशिष्टमित्यतिप्रसज्यते । व्यत्यस्तेन तु तदा बुद्ध्याकारपरामर्शनाद् भासमानाकारेन्द्रियसम्प्रयोगे या बुद्धिः सा प्रत्यक्षमित्युपस्कारे शुक्तिरजतज्ञाने भासमानेन्द्रियमम्प्रयोगाभावाच्च प्रत्यक्षमितिप्रसज्यत इति । उत्कृष्टस्य सच्छब्दस्यार्थमाह — शोभनार्थ इति । ननु पूर्वं

अर्थापत्त्येतरेषां च प्रत्यक्षान्नासलक्षणम् ।

बाधकज्ञानलाभो हि पूर्वाबाधे न सम्भवेत् ॥ २१ ॥

स चास्तीत्यवबोधत्वे सति नान्योन्यसंश्रयम् ।

नचानागतबाधेन पूर्वैणात्मा हि लभ्यते ॥ २२ ॥

वर्तमानार्थतया सम्प्रयोगविशेषणार्थः सच्छब्दो व्याख्यातः । कथमिदानीं शोभनार्थ इत्युच्यते । युक्तं च सम्प्रयोगविशेषणम् । अविशिष्टे हि तस्मिन्नागतादिसम्प्रयोगज योगिप्रत्यक्षमनिराकृतं स्यादिति प्रागेवोक्तम् । तद्वृत्तेनापि व्यवहितपठितेन समासो दुष्प्रतिपादतरः । पुनरपि चेद्वशं यत्तत्सम्यक्प्रत्यक्षमिति तदपेक्षा विद्यत एवेति व्यत्ययेऽपरितुष्यन् प्रकारान्तरेण — यद्वेति । द्वयोरपि तत्सतोरत्राध्याहारः । तत्र भासमानाकारपरामर्शार्थोऽध्याहृतस्तच्छब्दः । परस्तु प्रत्यक्षरूपपरामर्शार्थः । सच्छब्दस्तु सम्प्रयोगसन्निधिपठितस्तद्विशेषणार्थ एव । अध्याहृतस्तु शोभनार्थ इति विवेचनीयमिति ॥ २० ॥

ननुच आभासलक्षणाकथनान्न प्रत्यक्षतदाभासविवेको दर्शयितुं शक्यते, अत आह—अर्थापत्त्येति । ईदृशं प्रत्यक्षमित्युक्ते अर्थादनीदृशमाभासं भवतीति । अत्र भाष्यकारेण कथं तदतद्योगजत्वविवेकोऽवगम्यत इत्याशङ्क्योक्तं 'बाधकं हि यत्र ज्ञानमुत्पद्यते नैतदेवमिति तदन्यसम्प्रयोगे । विपरीतस्तत्सम्प्रयोगे' इति । तदयुक्तम् । किं हि कारणं यदुत्तरेण पूर्वं बाध्यते, पूर्वैव जघन्यमुत्तरं बाध्यत इति युक्तमत आह — बाधकेति । तद्वि बाधकं यदन्याबाधकमात्मानमेव न लभते । तथाचोत्तरम् । अतस्तत् पूर्वं बाध्यत इति युक्तम् । जघन्यमपि पूर्वानपेक्षं बलवदिति पृष्ठे वक्ष्यते । यत्र पूर्वापेक्षमुत्तरं, तत्र पूर्वं बलवदिति तृतीया उक्तमिति ॥ २१ ॥

किं पुनरुत्तरेण मिथ्या सतः पूर्वस्य बाधः प्रमाणस्य वा । प्रमाणस्य बाधेऽतिप्रसङ्गः । मिथ्यात्वं तु नतं बाधात् सिध्यति, तदधीनो बाध इति इतरेतराश्रयमत आह — स चेति । नखलु पूर्वमिथ्यात्वावधारणादुत्तरस्य जन्म, अपितर्हि । तन्निरोधमुत्तरं स्वकारणादेवोत्पन्नम् । अतो नोत्पत्तावन्यापेक्षत्वम् । नच कार्यकलसौ । अवबोधरूपत्वादवबोधस्य । तस्य च स्वमोचरप्रकाशनेऽन्यानपेक्षणात् । अतो नान्योन्याश्रयत्वमिति । यदि तर्हि पूर्वानपेक्षमुत्तरमिति तद् बाधकं, पूर्वं वा किमुत्तरमपेक्षते येन बाध्यते ।

निमित्तदोषबोधेन पश्चाद् यत्राप्यबाधनम् ।

१) भवत्येव हि तत्रापि नरान्तरविपर्ययः ॥ २३ ॥

सर्वेषां सर्वदा यत्र धीः स्यात् तत्र न बाधनम् ।

नहि कारणदुष्टत्वबुद्धिस्तत्र बलीयसी ॥ २४ ॥

जात्यादिषु यदा जाता बुद्धिः पश्चादसम्भवात् ।

तदपि हि निरपेक्षमेव, अत आह — नचेति । यद्यपि तदुत्तरानपेक्षं, तथाप्यनागतोत्तराधकात्मकत्वेनानवभासान्न बाधकमिति ॥ २२ ॥

यत्र तर्हि नैतदेवमिति न बाधकोदयः, अपितर्हि निमित्तेदायज्ञानं, तत्रेतेतराश्रयमपरिहार्यम् । निमित्तदोषेण तत्रोत्थाप्यो बाधः । स च पूर्वाप्रमाणत्वे शक्यत उत्थापयितुं, तदुत्थापनाच्च तदप्रमाणमिति नावकल्पते, अत आह — निमित्तेति । श्रयेण हि शब्दादिषु पीतादिविभ्रमाः पित्तादिदोषेभ्यः समुत्पन्नाः पश्चाद् बाध्यन्ते । नेद पीतं शुक्लोऽयमिति हि सम्प्रतिपत्तिः सम्भवति । अतो न तत्र निमित्तदोषबोधमात्रान्निध्यात्वम् । यत्र तु ज्ञातेऽपि निमित्तदोषे तद्रूपप्रत्ययानुवृत्तेः पश्चादबाधनमेव, यथा दिङ्मूढस्य ज्ञानतोऽपि निमित्तदोषाद् दिङ्मोहो न निवर्तते । तत्रापि नरान्तरविपर्ययादन्यतः परिच्छेदान्नेतेतराश्रयमिति ॥ २३ ॥

यत्र तर्हि न नरान्तरादिषु विपर्ययः तत्र कथं यथा जात्यादिविज्ञाने । नच तत् सत्यं, तेषां व्यतिरेकाव्यतिरेकविकल्पाक्षमत्वादत आह — सर्वेषामिति । यद्धि देशान्तरादिषु न विपर्येति तदबाध्य सम्पदेवेति । ननु तत्राप्यनुपपत्तेर्बाधिका धीरुत्थाया, कथं सम्यक्त्वमत आह — नहीति । प्रत्यक्षो ह्यविकल्परूपस्य पिण्डात् पिण्डान्तरेषु पूर्वरूपावमर्शः । स कथं यौक्तिरेव बाधेन बाध्यते । यस्य ह्यव्युत्पद्यमानस्य बलवता मुखं निरुध्यते न तदात्मानं लभते । उक्तं च स्वयूच्यैरपि — “न प्रत्यक्षविरुद्धकारणविषयमनुमानमात्मानं लभते अग्राविव शैलानुमानमिति” ॥ २४ ॥

अयमसावितेतराश्रयस्य व्यक्तो विषय इत्याह — जात्यादिदिविज्ञाने । अत्र हि जात्यादिविज्ञानमिध्यात्वाद् बाधकबुद्ध्युदयः । तदुदये तन्निष्ठात्वम् । नच व्यक्तोदिता शुक्तिरजतज्ञानादिविव बाधिका धीरस्तीति ।

नाश्यते युक्तिभिस्तत्र व्यक्तमन्योन्यसंश्रयम् ॥

स्वतः प्रामाण्यतश्चात्र निर्णयोऽस्तित्वबोधनात् ।

तद्रूपप्रत्ययोत्पत्तेस्तदसद्वादिनामपि ॥ २६ ॥

इति वृत्तिकारग्रन्थः ।

यदि तर्हि बाधकज्ञानमन्तरेण न कारणदोषमात्राभिध्यात्वमवगम्यते, कथमुच्यते 'यस्य च दुष्टं कारणं यत्र च मिथ्येति प्रत्यय इति' भेदेन । तदा हि मिथ्यात्वप्रत्यय एवासमीचीनतायां हेतुरुक्तः स्यात् । तस्माद् व्यक्तव्यो विषयः । स उच्यते—येन तर्हि प्रागेकश्चन्द्रोऽवधारितः सम्प्रत्यङ्गुली-निपीडितलोचनो द्वौ पश्यति । तस्य प्राचीनज्ञानानुसारेण जातविचिकित्सस्याधुना च व्यक्तं कारणदोषमवगतवतो भवति निर्णयः । यथा पूर्वज्ञानमदुष्टकारणजम् । इदं च व्यक्तावगतकारणदोषप्रभवम् । कारणदोषनियतश्च कार्यदोषः । तस्मादसमीचीनम् । तदिह पूर्वाभूतो विचिकित्सोदयहेतुः । कारणदोषावधारणादेव मिथ्यात्वावधारणम् । एवमाद्यागमानामपि कारणदोषावधारणादेव मिथ्यात्वावधारणम् । नहि तदर्थः साक्षाद् वाध्यन्ते । परिरूपेयत्वात् कारणदोषाशङ्कयैव मिथ्यात्वं भवतीति युक्तमेव द्वैविध्यम् ॥ २५ ॥

ननु मा चाधि जालादिज्ञानम् । प्रमाणत्वं तु तस्य कथं, प्रमाण-तदाभाससाधारणं हि ज्ञानत्वम् । अतो व्यभिचारदर्शनात् संशयो युक्तः । घृत्यादिविकल्पाश्चाप्रामाण्यमनापादयन्तोऽपि तद्वत् प्रामाण्यं निगन्ति । अत आह—स्वतः इति । यदि ज्ञानत्वानुबन्धिनी प्रमाणत्वाप्रमाणत्वे द्वे अपि स्यातां, स्यादेवानिर्णयः । स्वतस्तु प्रमाणमित्युपपादितम् । अतो जालाद्य-स्तित्वबोधादनपोदितो निर्णयो युक्तः । न चायं बोधो न परमस्माकमेव । येऽपि तु जालादीनपलपन्ति, तेपामप्यस्ति । तेऽपि हि न तद्वोधमप-लपन्तो जालादीनपलपितुमर्हन्तीति ॥ २६ ॥

इत्युपाध्यायमुचरितमिश्रकृत्वा काशिकाश्रया

वृत्तसारग्रन्थव्याख्या ॥

अथ निरालम्बनवादः ।

प्रमाणत्वाप्रमाणत्वे पुण्यपापादि तत्फलम् ।

विध्यर्थवादमन्त्रार्थनामधेयादिकल्पना ॥ १ ॥

सर्वेषु लक्षणेष्वेवं स्वप्रमाणगणैः स्थितिः ।

वचनव्यक्तिभेदेन पूर्वसिद्धान्तपक्षता ॥ २ ॥

कर्मिभ्यः फलसम्बन्धः पारलौक्येहलौकिके ।

सर्वमित्याद्ययुक्तं स्यादर्थशून्यासु बुद्धिषु ॥ ३ ॥

अत्र भाष्यकारेण 'ननु सर्व एव निरालम्बन स्वभवत् प्रत्यय' इत्याक्षेपपुरस्सर 'जाग्रतो हि बुद्धिः सुपरिनिश्चिता कथं विपर्यसिष्यती'ति बाह्यार्थसद्भावः प्रतिपादितः । तस्य प्रकृतवेदार्थविचारोपयोगः दर्शयति— प्रमाणत्वेति चतुर्भिः । सर्वो ह्ययं ममांसाप्रपञ्चो बाह्यार्थाश्रय एव । यथा तावच्चोदनेन धर्मे प्रमाणं, योगिप्रत्यक्षबुद्ध्यागमाद्यप्रमाणमिति चोदनासूत्रे प्रतिज्ञातं, तदसति बाह्ये चोदनापदार्थे दुःस्थितमेव । प्रमाणत्वेऽप्यन्यासेनैव तत्परिकारप्रथमपादोक्तसम्बन्धोत्पत्तिकत्वशब्दनित्यत्ववाक्यार्थप्रतिपत्तिमूलमज्ञानापोरोपेयवेदाव्ययवचनादिपरिग्रहः । अप्रमाणत्वेऽप्यन्यासेन च प्रत्यक्षसूत्रनिदिष्टान्याप्रमाणत्वकारणोपादानमिति दर्शयितव्यम् । तथा यदपि चोदनासूत्र एव श्रुत्यर्थेन च पुण्यपापापरनाम्नोर्धर्मधर्मयोस्वरूपं प्रतिज्ञातं, तदपि नासति बाह्येऽथ शक्यं दर्शयितुम् । तत्र हि त्रिभिर्निषेधात्मकचोदनाप्रमाणकं पुण्यपापयोः स्वरूपमिति वर्णितम् । आदिशब्देन पुण्यपापयोग्यरूपपरहितमशुभंभ्यो निवर्तनमुपादत्ते । यदर्थनाशनं वस्तु तद्विपरितं वा तत् पुण्यपापपदयोग्यस्पदम् । अशुभंभ्यो निवर्तनं तु न सुखाय न दुःखायैत्युभयरूपपरहितम् । एतदपि चोदनासूत्रस्थेनार्थपदेन प्रतिपादितम् । तत्फलमिति च त्रिभिर्धस्य पुण्यपापोदासीनात्मनो वेदप्रमेयस्येष्टानिष्टात्मकं फलमुपादत्ते । एतदपि स्वरूपप्रतिज्ञान्तर्गतमेव । नञ्नाश्रितफलसम्बन्धं धर्मादिस्वरूपमनुभविषु शक्यमिति । तदेव

तावद् वाह्यार्थसिद्धेरस्ति प्रथमपादोक्तसमस्तोपयोगः । तथा वक्ष्यमाणोप-
योगोऽपि । नहि विध्यर्थवादमन्त्राणां साध्यसाधनसम्बन्धविधिविधेय-
स्तुतिविहितस्मृतिरूपार्था अर्थवादपादगोचरा वाह्यार्थं विना मिथ्यन्ति ।
औदुम्नराधिकरणे हि 'औदुम्नरो यूपो भवत्यूर्जोपरुध्या' इत्यत्र विध्यमा-
वात्र फलपदसम्बन्धं सिध्यत्यौदुम्बरत्वस्येति वक्ष्यते । तथार्थवादाधिकरणे
ऽर्थवादानां स्तुत्युपयोगो दक्षितः । एवहि तत्रोक्तम् 'आम्नायस्य क्रियार्थं
त्वादानर्थक्यमतदर्शानाम्' (१ २ १) इति । अस्यार्थः — यानि हि क्रिया-
क्रियासम्बद्धा वा कश्चिदर्थं प्रतिपादयन्ति, तानि सन्तु प्रमाणम् । यानि
त्वक्रियार्थानि 'सोऽरोदीद् यदरोदीदि'त्यादीनि तानि न कश्चिद्धर्मं प्रमिमते
इति पूर्वपक्षिते उक्तं 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधीना स्युः'
(१ २ ७) इति । अस्यायमर्थः — विधेयानां स्तुतिरूपेणार्थेनार्थवादा-
प्रमाणं स्युरिति । कथं पुनः स्तुत्यर्थता । नह्यनपेक्षिता स्तुतिरर्थवादा-
नामर्थो भवितुमर्हति । न । अपेक्षितत्वात् । अपेक्ष्यते खल्वपि शब्दभावना
परनामधेयेन विधिना स्तुतिः । स हि पुरुषं प्रवर्तयन् प्रवृत्तिविषयप्राप्त-
स्त्यज्ञानमपेक्षते । अर्थवादाश्च स्वाध्यायविध्यध्यापितास्तद्वलेनैवाप्रयोजन-
सम्पदो न पर्यवस्यन्ति । तत्रैव किं कर्तव्यमित्यपेक्षिते तच्छक्तिनिरूपणाया-
मक्षरग्रहणादिक्रमेण कथञ्चित् प्ररोचनायां बुद्धावुत्पन्नायां तत्कार्यत्वमर्थ-
वादानां निश्चीयते । विधिर्हि प्ररोचनामपेक्षते, ते च तां शक्नुवन्ति
कथञ्चिदुत्पादयितुमित्यनन्यप्रयोजनतया मनसि विपरिवर्तमानास्त एव तत्प्र-
योजनतया निश्चीयन्ते । तदेष शस्त्रार्थो भवत्यर्थवादैरेव प्ररोचितं कर्मा-
भ्युदयाय घटत इति । विधिस्वरूपं च प्रागेवोक्तमिति नेह प्रतन्यते ।
मन्त्रार्थोऽपि मन्त्राधिकरणे वक्ष्यते । तत्र 'वर्हिर्देवसदनं दामी'त्यादिमन्त्रा-
नुदाहृत्य विचारितः — किममी उच्चारणमात्रादेवावष्टार्था, उतार्थप्रकाश-
नार्था इति । तत्र 'तदर्थशास्त्रात्' (१ २ ३१) इत्याद्युपपत्तिभिरवष्टार्थ-
तया पूर्वपक्षितं यमेव ह्यर्थं मन्त्रं प्रशशयति तत्रैवायं ब्राह्मणेन विनियु-
ज्यमानो दृश्यते । यथा प्रथममन्त्र 'उरु प्रथस्वे'ति पुरोडाशं प्रथयतीति ।
यदि चायमर्थपरः, लिङ्गेनैव तत्र विनियोगे सिद्धे विनियोगानर्थक्यम् ।
अतोऽविवक्षितवचना मन्त्रा इति पूर्वपक्षिते अभिहितम् — 'अविशिष्टस्तु

वाक्यार्थः' (१. २. ४०) इति । यथा हि ब्राह्मणवाक्यानामर्थः प्रतीय-
मानो नाविवक्षितो भवति तथा मन्त्राणामपि । नेऽपि अनुष्ठानौपयिकमर्थं
प्रकाशयन्तः किमविवक्षितरचना मन्त्रा भविष्यन्ति । दर्शपूर्णमासादयो ह्य-
नुष्ठानकालेऽस्मृतानुष्ठानामम्भनादनु(ति)ष्ठासितस्वपदार्थस्मृतिहेतुमपेक्षन्ते ।
मन्त्राश्चार्थवादवदेव स्वाध्यायाध्ययनविधिचलप्रतिलब्धाध्ययनसंस्कारमन्त्र-
न्धात् किंस्विदस्माभिः कर्तव्यमित्यपेक्षमाणा विलम्ब्यन्ते । तत्राशक्तिके
विनियोगासम्भवात् तच्छक्तिनिर्गक्षणायां कस्वपेक्षितानन्यमाधितसिद्धित
स्मृतिप्रयोजना निश्चीयन्ते । यथाहुः —

“अनुष्ठाने पदार्थानामवग्यम्भाविनी स्मृतिः ।

अतन्यसाधनानन्यकार्यैर्मन्त्रैर्नियम्यते ॥”

इति । यत्तु विनियोगानर्थमन्यमुक्तं, तत्र । अर्थवादार्थत्वाद् वाक्यस्य ।
प्रथमं हि तत्र भूयते । ईदृशमिदं प्रथमं प्रशस्तं यत् क्रियमाणमनेन मन्त्रेण
क्रियत इति । सोऽयं विध्यर्थवादमन्त्राणामर्थो नासति भादोऽयं सिध्यति ।
तथा ‘उद्भिदा यजेत पशुकामः’ इत्युदाहृत्य विचारितं किमयं गुणविधिः
उत कर्मनामधेयमिति संशय्य, प्रवृत्तिविशेषकरतया गुणविधिरिति पूर्वपक्षि-
तम् । गुणं हि विदधतां प्रवृत्तिविशेषकरत्वम् । इतरथा नाममात्रमनर्थकम् ।
शक्नुवन्ति चोद्भेदनक्रियायोगवशेन किञ्चित् खनिशार्थमभिधातुमिति गुण-
विधय इति प्राप्ते उक्तं— न गुणविधयः । कर्मसमानाधिकरणा ह्येते, तृती-
यानिर्देशात् । कर्म खस्विह ‘उद्भिदा यजेत पशुकामः’ इति पशुभावना-
करणत्वेनाभिहितं यजेत पशुकाम इति । किमुक्तं, यागेन पशून् भावये-
दिति । अत उद्भिदा यागेनेति व्यक्तमेव सामानाधिकरण्यम् । गुणविधौ तु
यागस्योद्भित्त्वाभावादुद्भिदता यागेनेति मत्वर्थलक्षणया सामानाधिकरण्यं
स्यात् । तत्र च लक्षणैव दोषः । नन्वेवं ‘प्रीहिर्भिर्यजेते’त्येवमादावपि भाव-
नाकरणेन यजिना समभिव्याहता प्रीष्टादिशब्दाः कर्मनामधेयतां प्रतिपद्ये-
रन् । न । तेषां निरुद्धार्थत्वात् । अज्ञातसन्दिग्धार्थस्य हि पदस्य प्रासिद्ध-
सामानाधिकरण्यादेवार्थो निश्चीयते । निरुद्धं तु स्वार्थान्न प्रच्यावयितुं
शक्यते । आह च —

“पदमज्ञातसन्दिग्धं प्रसिद्धैरपृथक्भुतिः ।

निर्णयिते निरुद्धं तु न स्वार्थादपनीयते ॥”

इति । अतः पशूनामुद्भेदन प्रकाशनमनेन कर्मणा क्रियते इति योगादुद्भिच्छब्देन कर्माभिधीयते । गुणफलसम्बन्धविधानेनाज्ञातानामप्युपयोगोऽस्तीति नानर्थक्यम् । अतः सिद्धं कर्मनामधेयतयैवज्ञातोयकानां क्रियोपयोग इति । चित्रादिशब्दानां नामधेयत्वहेतवो विस्तरभयान्नानुरूप्यन्ते । क्वचित् कर्मणः प्रापकशब्दान्तराभावाद् गुणविधित्वमेव । यथा आग्नेयोऽष्टाकपाल इत्याग्नेय इति सगुणकर्मविधायिनः शब्दस्य । नहि तत्र द्रव्यदेवतासम्बन्धविधानात् प्राक् कर्मणो रूपमवगम्यते यस्याग्नेयशब्दो नामधेय भवेदित्येवमादिनामधेयपादोक्तमादिशब्देनानुक्तान्तं वेदितव्यमध्यायान्तम् । यावत्स्मृतिपादोक्तार्थोऽप्यनेनैवानुक्तान्तो वेदितव्यः ।

प्रत्यक्षवेदोपयोगप्रतिपादनप्रसङ्गेन चार्थवादाद्युपयोगानन्तरं नामधेयपादार्थोऽनुक्तान्तः । तत्रादिशब्देनानुक्तान्तः स्मृतिपादार्थः । तथाहि—अश्रूयमाणवेदानष्टकादीनुदाहृत्य तेषां धर्माधर्मत्वसंशये, 'धर्मस्य शब्दमूलत्वादशब्दमनपेक्ष्य स्यात्' (१ ३. १) इति पक्षः परिगृह्य वेदमूलतया सिद्धान्तितः— सर्वाः स्मृतयो हि नासति पूर्वज्ञाने आत्मानं लभन्ते । पूर्वज्ञानं च मूलभूतं विप्रमो वा स्यात्, प्रत्यक्षानुभवो वा, पौरुषेयागमजन्य वा, विप्रलम्भो वा, चोदनाजनित वा । तत्र तावद् भ्राम्यतामाज्ञानं मन्वादीनां स्मृतिनिवन्धनप्रणयनमयुक्तम् । ते हि तावद् ऋषयो भ्राम्यन्तीत्येतदेव दुर्भणम् । भ्राम्यतां तु यन्महाप्रवन्धरचनं तत् स्मृतिभ्यश्चाप्यारदार्यः पश्यद्भिः परिग्रह्यते इति नैतदुत्प्रेक्षितुमपि शक्यम् । अनुभवश्चातीन्द्रियगोचरः प्रत्यक्षसूत्रे निराकृतः । पुरुषाक्यमप्यसम्भवन्मूलमप्रमाणमेव । निप्रलम्भोऽपि भ्रान्तिवन्निर्गम्यः । चोदना तु सम्भवेदसयोगिनां धैर्याणवानां स्मृतिमूलं भवतीति तन्वन्पनैव लघीयसीति । नन्वेवमग्निहोत्रादिचोदनाप्रदष्टकादिचोदना अपि किं नोपलभ्यन्ते । वेदमनुपपन्नम् । निप्रलीणां नेकशाखाभया हि न तस्य वस्तुपुरुषार्थोपदेशमदीर्घाः प्रमाद्यद्विरचयतेनेति विविच्योपलभ्यन्त इति किं नोपपद्यन्ते । अतो यदश्रूयमाणमप्यष्टकादिधर्मस्य निमित्तं चोदनेति मिदमष्टकादयो धर्मा इति । तदेव प्रत्यक्षश्रुत्यविरुद्धाभ्यश्रुत्यनुमानम् । प्रत्यक्षश्रुतिनिर्गमे तु न श्रुतिरनुमातुं शक्यत इति विरोधा-

धिकरणे उक्तम् । उपरिष्ठाच्चाचारप्रामाण्यं स्मृत्या च सह बलावलपरीक्षे-
त्यादि दर्शयितव्यम् । सर्वेषु च भेदादिलक्षणेऽपि स्वप्नमाणगणैः शब्दान्तरा-
दिभिः सिद्धान्तस्थितिः सति बाह्येऽर्थे न सम्भवति । 'सोमेन यजेत' 'दा-
क्षिणानि जुहोति' 'हिरण्यमात्रेयाय ददाती'ति यागहोमदानभावनानां शब्द-
भेदादेव भेदो वक्ष्यते । तथाच 'समिधो यजती'त्येवमादीनां पञ्चानां प्रया-
जानामसत्यपि शब्दभेदेऽप्यासानर्थक्यप्रसङ्गाद् भेदो दर्शितः । 'तिस्र आहु-
तीजुहोती'ति पृथक्त्वनिवेशित्वात् संख्याया आहुतीनां भेदो दर्शितः ।
'अथैष ज्योतिरेतेन यजेते'ति ज्योतिष्टोमाज्ज्योतिरिति संज्ञान्तरेण कर्मभेदः ।
'वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिम्यो वाजिनमि'ति च उत्पत्तिशिष्टश्रौतामिक्षाविरोधाद्
वाजिनं वैश्वदेवे कर्मणि निवेशमलम्भानं स्वाश्रयं यागान्तरमुपकल्पयति ।
सोऽयं वाजिनगुणाद् भेदः । कुण्डपायिनामयने 'मासमग्निहोत्र जुहोती'ति
नैयमिकमग्निहोत्रात् प्रकरणान्तरेण कौण्डपायिनहोमस्य भेदः । तदेवं षोडश
कर्मभेदो द्वितीये । अन्यदुपोद्धातादिना ।

तृतीये तु पारार्थ्यलक्षणस्य शेषत्वस्य षोडश विनियोगसिद्धिरुक्ता ।
यथा तावदरुणिष्ठः तृतीयाश्रुत्या क्रियाङ्गभावे सामान्यतोऽवगते 'अरुण्या
क्रीणाती'ति क्रियाविशेषलाभो वाक्यात् । लिङ्गविनियोगस्तु — यथाप्रकरणा-
ज्ञानसामर्थ्यावधृतसामान्याङ्गभावस्य घटिर्मन्त्रस्य सामर्थ्यापरनाम्नो लिङ्गाद्
घटिलब्धेने विनियोगः । प्रकरणविनियोगस्तु — इष्टिप्रकरणसामानां प्रयाजा-
दीनां साध्याकाङ्क्षिणामुपकाराकाङ्क्षिण्या तथा सह सम्यन्धः । उभयाका-
ङ्क्षालक्षणमेव हि प्रकरणमाचक्षते । क्रमविनियोगस्तु — प्राकृतोपकार-
निराकाङ्क्षायां विकृतौ सन्निधिसमाम्नातानामज्ञानाम् । नहि तेन प्रकरण-
विनियोगः सम्भवति । उभयगामिनी आकाङ्क्षा प्रकरणम् । अनाकाङ्क्षा
चेह विकृतिः प्राकृतोपकारद्वारपरिप्राप्तपदार्थपरिष्कृता वैकृतमेव त्वज्ञानं
सन्निहितसमाम्नातमनर्थकं मा भूदिति तत्सन्निविष्टादेव तेषां नत्र विनि-
योगो निर्धार्यतः । समाख्याविनियोगस्तु — आध्यर्थवममाख्यातेषु पदार्थ-
पञ्चयोरनेनामी कर्तव्या इति ।

चतुर्थेऽपि श्रुत्यादिभिरेवावधृताङ्गाद्विभागानां दध्यन्त्यनामिक्षादीनां
प्रयोज्यप्रयोजकत्वे वक्ष्यते । यदि श्रुत्यादिभिर्भ्यश्चेत्प्रतयागम्यते तत् तेन

प्रयुज्यत इति स्थापितम् । तदिह प्रयुक्तिलक्षणेऽपि श्रुत्यादिरेव प्रमाणगणः, शेषलक्षणेऽपि शेषिणां शेषाणामुभयेषां वा क्रमनियमः किञ्चिन्मात्रविशेष-
भिन्नश्रुत्यादिभिरेव क्रियते । यथा तावद् 'अध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं
दीक्षयति' इति क्त्वाश्रुत्या क्रमनियमः । 'अग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचति'
इति पाठादन्यादृशेऽपि क्रमेऽवगम्यमानेऽर्थात् क्रमनियमविपर्ययः । होमो-
त्तरकालं हि पाकः क्रियमाणोऽनर्थकः स्यात् । होमोऽपि नासति हविषि
सं(प्र)वर्तत इत्यर्थात् पाकोत्तरकालमेव निश्चीयते । तदिदं लिङ्गमेवार्थ
इति नाममात्रभिन्नं, सामर्थ्यमेव हि भावानां लिङ्गमिति निश्चीयते । इहापि
द्रव्यक्रिययोः शक्तिनिरीक्षणादेव क्रमनियमावधारणम् । पञ्चानां तु प्रया-
जादीनां 'समिधो यजती'त्येवमादीनां पाठात् क्रमनियमः । बहूनां हि
पदार्थानां युगपदेकेन कर्त्रानुष्ठानुमशक्तेरवश्यम्भाविनि क्रमेऽवगमाधीनत्वा-
दनुष्ठानस्य क्रमेण तूच्यमानेषु तथैवावगमादनुष्ठाने क्रमोपेक्षायां स एव
क्रमो निश्चीयते । प्रतीतहानाप्रतीतोपादानयोरनुपपत्तेः । अयमपि पाठापर-
नाम्ना स्थानेनैव क्रमनियमः । स्थानात् क्रमनियमो यथा—साद्यस्के कर्मणि
'सह पशूनालभते' इत्यग्नीषोमीयसवनीयानुबन्ध्यानां सवनीयस्थाने सहोप-
लम्भे चोदिते कः प्रथमं प्रयुज्यतामित्यपेक्षायां स्थानात् सवनीयो बुद्धो
भवन् प्रथमं नियम्यते । तस्य तदनुष्ठानस्थानम् । सोऽयमनुष्ठानसादेऽल-
क्षणः क्रमः । पूर्वं तु पाठासादेऽलक्षणः । द्वेधा च तार्तीयक्रमो विभक्तः ।
ययोक्तं —

“तत्र क्रमो द्विधैवेष्टो देशसामान्यलक्षणः ।

पाठानुष्ठानसादेऽस्याद् विनियोगस्य कारणम् ॥”

इति । प्रवृत्त्या च क्रमनियमो यथा—‘सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभते’
इति चोदितेषु पशुषु चोदकप्राप्तानां प्रोक्षणादीनां यत्रकचिदेकस्मिन्नेक-
स्यानुष्ठाने द्वितीयादिषु किं प्रथमप्रवृत्त्यैव अथानियम इति सशये नियम-
कारणाभावात् प्रथमप्रवृत्तेश्चानियमात्मकत्वादनियमः इति पक्षं परिगृह्य
प्रथमप्रवृत्त्यैव नियमो दर्शितः । प्रयोगवचनचलेन हि पशूनां यौगपद्यमव-
धारितम् । तच्चावर्जनीयाद् विलम्बनाच्च व्यवधानान्तरमज्ञानामनुजानीते ।
साक्षेपु हि पशुषु युगपदनुष्ठातव्यतया चोदितेष्वपीश्वरेणापि तथा सम्भा-

वयितुमशक्तेः अवर्जनीयव्यवधानं तु विधेरनुमतं भवति । तत्र च वैषम्य-
कारणाभावात् सर्वेषां सदृशमेवाङ्गव्यवधानम् । प्रथमपदार्थकर्तृनुष्ठिते तदै-
वाङ्गान्तरानुष्ठानाय तेनैव प्रधानेन चोद्यमाने कर्तरि प्रयोगवचनप्रमाण-
कयोगपक्षवलेन पश्चन्तरैराकृष्यमाणे तत्पदार्थमात्रस्य पश्चन्तरेष्वनुष्ठानं स
पशुः प्रतीक्षते । तदन्ते च द्वितीयपदार्थानुष्ठानाय कर्तारमाकर्षति । एवं
सप्तदशानां पशूनां षोडशमिरेकैकस्य व्यवधानं विध्यनुमतम् । व्यवधानवि-
शेषस्तु विशेषाग्रहणान्नाश्रयितुं शक्यम् । अतो द्वितीयादीनामप्यनुष्ठानं
तत् एवारभ्येति सिद्धान्तात् क्रमनियमः । अथ च प्रकरणान्तर्गत एवाका-
ङ्क्षैकप्रमाणकत्वादेकैकोऽपि पशुरव्यवधानेन पदार्थानुष्ठानमाक्षिपति । पदा-
र्थश्च तत्सन्निधावात्मनोऽनुष्ठानम् । अत उभयाकाङ्क्षा क्रमनियमो जाय-
मानः श्रक्करणिको भवति । मुख्यक्रमेण चांशानां क्रमनियमो यथा—‘सार-
स्वतौ भवत’ इति युगपदुत्पन्नयोः स्त्रीपुदेवतयोः कर्मणोर्याज्याक्रमेणानुष्ठाने-
ऽवगतेऽङ्गेषु क्रमोपेक्षायां मुख्यक्रमेणैव क्रमो नियम्यते । नह्यङ्गानां प्रधा-
नकालाद् बहिर्भावोऽस्ति । ‘साङ्गं प्रधानमेकशब्दादि’ति वक्ष्यति । सोऽयं
वाक्येनैव क्रमनियमः । साङ्गं हि प्रधानमेकवाक्यचोदितमेकोपक्रमावसान-
मिति प्रधानक्रमेणैवाङ्गानां क्रमनियमो जायते । अत्रापि श्रुत्यादिरेव प्रमा-
णगणः ।

एवमधिकारविचारादावपि शेषशेषिप्रप्रमार्थत्वात् शेषलक्षणोक्तान्येव
श्रुत्यादीनि मिद्वान्तस्थितिहेतुतया दर्शयितव्यानीति । यथा तावदाद्य एव
‘स्वर्गकानो यजेते’ति यागस्वर्गयोः क शेष को वा शेषीति चिन्तायां
‘द्रव्याणां कर्मसंयोगं गुणत्वेनाभिसम्बन्ध’ (६. १. १) इति स्वर्गस्य याग-
शेषतया लिङ्गबलेन पूर्वपक्षः परिगृहीतः । तद्विभूतस्य द्रव्यस्य सामर्थ्यं
यद् भाग्य कर्म निष्पादयति । द्रव्यं च स्वर्गं, सत्त्वचन्दनवासस्तु तत्प्र-
योगात् सूक्ष्माणि वासांसि स्वर्गं इति यथा । अतो द्रव्यमेव कर्मार्थः, काम-
पदसम्बन्धश्च भावनविषयतया दर्शयितव्यः । यो हि यदर्था स तत्प्रापन-
मपि कामयत एवेति लिङ्गबलेन पूर्वपक्षिते विधिश्रुतिवत्तात् सिद्धान्तितम् ।
विधिर्हि चेतनप्रवर्तनात्मकः । नचानर्थं पुनश्च प्रवर्तयितुं शक्यते इति
यागार्थे स्वर्गे कर्मासाधकमापद्यते । यथोक्तम् ‘असाधकं तु तादर्थ्यात्’
(६. १. २) इति । अतो विधेः प्रवर्तनाशक्तिर्मात्राव्यापनीति कर्मैव स्वर्गा-

र्थम् । नच द्रव्य स्वर्ग । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रीतिवचनत्वावगमात् । तदेव हि द्रव्यमप्रीतिकर न स्वर्गशब्देनोपचमन्तो दृश्यन्ते इति प्रीत्यन्वयव्यतिरेकानुविधायित्वात् स्वर्गपद तद्वचनमिति निश्चीयते । नच सर्वस्येष्टतमा प्रीतिरन्यनिष्पत्तये भवतीति साम्प्रतम् । अतो यदेव किञ्चिन् प्रीत्या समाभिध्याहृत तत् तदर्थमेवेति लिङ्गमपि विपरितम् । अत सिद्ध याग स्वर्गार्थ इति सिद्धश्चाधिकार इति । परस्नादपि शेषभूतस्यैव कर्तुस्तन्नाधिकारो दर्शयिष्यत इति श्रुत्यादिबलेनैवाधिकारलक्षणेऽपि सिद्धान्तस्थितिः ।

उत्तापदके तु शेषा एव किं सर्वत्रोपदेशेनैव सम्बध्यन्ते, अथ यथा प्रकृति व्यवतिष्ठन्त इति श्रुत्यादिबलेनैव निर्णेष्यन्ते । औपदेशिके हि धर्मसम्बन्धे नातिवेशः सिध्यति, पारिप्लवा हि तदा धर्मा भवेयुः । तदिहातिदेशोपोद्धातेनैव सप्तमाद्ये यज्यपूर्वप्रयुक्तत्वं विचारितं यज्युद्देशेन धर्मविधानात् यजेश्व सामान्यवचनत्वात् सर्वत्रेति प्राप्तम्, नच दर्शपूर्णमासपदं नियामकं, परिसंख्यानाद् विशिष्टोद्देशेन विशिष्टानुवादादिति प्राप्ते निरूपितं — नात्र 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति यागोद्देशेनाङ्गानि विधीयन्ते, किं तर्हि, साङ्गप्रधानविशिष्टापूर्वभावनैव चोद्यते । पश्चात् त्वेकभावनापरिगृहीतानामङ्गानां प्रधानानां चारुणैकहायनीवत् परस्परान्वयसिद्धिः । मिथ्यन्ते च शब्दान्तरादिभिः प्रतिप्रकरणमपूर्वभावेनेति कुतो धर्मसङ्करः । सेय श्रुत्यादिप्रमाणकविनियोगपरामर्शादेव व्यवस्था सिध्यति । यदा ह्यपूर्वभावनान्वयगर्भो विनियोगो धर्माणां न यागसामान्योद्देशेनेति सिद्धं भवति, तदा व्यवस्था सिध्यति । तत्सिद्ध्या चाश्रुतेतिकर्तव्यताकेषु सौर्यादिषु विध्यन्तापेक्षायां सामान्यातिदेशसिद्धौ प्रत्यक्षवचननामाव्यक्तचोदनात्तदवयवद्रव्यदेवतासामान्यबाहुल्येन विशेषातिदेशसिद्धिः । यथेष्टौ 'समानमितरत् श्येने'ति श्येनवैशेषिकाणां वाचनिकोऽतिदेशः । 'मासमग्निहोत्र जुहोती'ति कुण्डपायिनामयने होमनाम्ना नित्याग्निहोत्रधर्मातिदेशः । एकाहाहीनसत्राणामव्यक्तचोदनाचोदितत्वेन सोमसादृश्यात् तद्धर्मातिदेशः इत्यादि दर्शयितव्यम् । सर्वव्यायमतिदेशः श्रुत्या विनियोगानुसारेणैव शेषाणां सिध्यतीति तत्प्रमाणगणकारित एव । ऊहोऽपि पोढा विभक्तः । प्राकृतोपदेशानुसारेणैव मन्त्रादीनां मिध्यतीति सोऽपि श्रुत्यादिप्रमाणक एव । सोऽपि ह्यपूर्वार्थो धर्मविनियोग इति सिद्धे सेत्स्यति । अत

तस्माद् धर्मार्थिभिः पूर्वं प्रमाणैर्लोकसम्मतैः ।

अर्थस्य सदसद्भावे यत्नः कार्यः क्रियां प्रति ॥ ४ ॥

एवापूर्वप्रयुक्तिराद्ये साधिता । बाधोऽपि श्रुत्यादिप्रमाणानुसारेणैव । तत्रापि प्रकृतशास्त्रातिदेशात् - सर्वानुष्ठानेन पूर्वपक्षिते उपकारप्रधानत्वादतिदेशस्य तदभावेऽन्यतो वा तन्नामे प्रतिपेदेन वा बाधो चक्ष्यते । यथा कृष्ण-
लचराववधातस्य, खलेवालीशराभ्यां यूपवर्हिषोरित्यादि दर्शयितव्यम् ।
एतदपि प्रकृतावेवोपकारपर्यन्तश्रुत्यादिविनियोग इति निर्णयिते । (सि-
ध्यति ?) एतावांस्तु विशेषः - प्रकृतौ पदार्थपरिग्रहपुरस्सर्युपकारकल्पना, प्राक्
तदसिद्धेः । विकृतौ तु प्रकृतिपरिकल्पितोपकारसन्दर्शनेन तत्परिग्रहपुरस्सरं
पदार्थपरिग्रहः । स एव हि विधिनापेक्ष्यते । स तु प्रकृतावसिद्धोऽपि
कल्पयित्वा गृह्यते । विकृतौ च प्रकृतिसिद्ध एवोपादीयत इति । अत एव
शास्त्रपदार्थयोरतिदेशः, तयोर्विध्यनपेक्षितत्वादिति । तन्त्रावापलक्षणेऽपि
विशेषा एव प्रधानानां किं तन्त्रेणोपकारका उतावृत्त्येति शेषाणामेव विचार्य-
माणत्वात् तत्प्रमाणगणानुसारी निर्णयो दर्शयितव्यः । तत्र हि देशकाल-
फलादीनां तन्त्रसम्बन्ध भाग्येयादीन् प्रति प्रयाजादीनां तन्त्रानुष्ठाने हेतु-
र्भविष्यति । स च श्रुत्यादिप्रमाणक एवेति तत्रापि ॥ एव प्रमाणगणः । प्रस-
ङ्गलक्षणेऽपि पश्वर्यानुष्ठितानां प्रयाजादिशेषाणां पशुतन्त्रमध्यपातिपुरोडा-
शोपकारकत्वं देशादितन्त्रनिबन्धनमेवेति पूर्ववत् प्रमाणगणः । अतएव
भाष्यकारेण प्रथमसूत्रे दक्षाध्याय एव शेषलक्षणशब्दः प्रयुक्तः । योऽपि
वचनव्यक्तिमेदेन पूर्वपक्षसिद्धान्तविभागः यथा 'स्वर्गकामो यजेते'ति
स्वर्गकामो यागं कुर्यादिति पूर्वः पक्षः यागेन स्वर्गं कुर्यादिति सिद्धान्त इति,
सोऽपि नार्थशून्यासु बुद्धिषु सिध्यति । कर्मन्वयश्च दर्शपूर्णमासकारीया-
दिभ्यः परलोके इदलोके भवत्स्वर्गवृष्ट्यादिफलसम्बन्धो याज्ञाश्रय एव,
असति तस्मिन् द्वैविद्यानुपपत्तेः । अतः सर्वमिदं पादार्थसिद्धान्तसत्यामयुक्त-
मापयेतेति तदुपपादनाय धर्मार्थिभिर्मिमांसकैर्लोक्यसिद्धैः प्रत्यक्षादिभिः
प्रमाणैः पूर्वोत्तरपक्षविभागेनार्थस्य सदसद्भावयोर्यत्नः कार्यः । पूर्वपक्षविशुद्धा
हि बुद्धिः सिद्धान्तकरी भवति । अतोऽनुमानेनैवार्थापह्नवपूर्वपक्षं कृत्वा
प्रत्यक्षेण तत्सद्भावासिद्धान्तो दर्शयितव्यः । सर्वश्चायं प्रयासः सकललौकिक-

यदा संवृतिसत्येन सर्वमेतत् प्रकल्प्यते ।

ज्ञानमात्रेऽपि कस्माद् वो वृथाग्रहोऽर्थकल्पने ॥ ५ ॥

संवृतेर्नतु सत्यत्वं सत्यभेदः कुतोन्वयम् ।

सत्यं चेत् संवृतिः केयं मृषा चेत् सत्यता कथम् ॥

सत्यत्वं नच सामान्यं मृपार्थपरमार्थयोः ।

विरोधान्नहि वृक्षत्वं सामान्यं वृक्षसिंहयोः ॥ ७ ॥

वैदिकक्रियां प्रति तत्सिद्ध्यर्थमिति यावत् । अन्यथा सर्वार्थक्रियाणामु-
च्छेदो भवेत् । अतः प्रयोजनवद् बाह्यार्थप्रतिपादनम् । अक्रियाङ्गस्य तु
प्रतिपादितस्याप्यनर्थ(त्व)मेवेति क्रियां प्रतीति युक्तमेवेति ॥ ४ ॥

अत्र चोदयति—यदेति । ज्ञानमात्रपक्षे हि बौद्धानामिव सर्वोऽयं
प्रमाणादिव्यवहारः सिध्यत्येव । ते हि वदन्ति —

“द्वे सत्ये समुपाश्रित्य बुद्धानां धर्मदेशना ।

लोके संवृतिसत्यं च सत्यं च परमार्थतः ॥”

इति । अतस्तद्वदेव व्यवहारसिद्धौ किं पारमार्थिकार्थप्रतिपादनव्यसनेनेति ॥ ५ ॥

अत्र दूषणमाह — संवृतेरिति । सत्यम् । संवृतिसत्येन सर्व-
मिदं बौद्धैराश्रीयते । नत्वेतद् युक्तम् । सत्यभेदानुपपत्तेः । यः खल्वयं
सत्यभेदो बौद्धैराश्रितः संवृतिसत्य परमार्थसत्यमिति, नायमुपपद्यते ।
संवृतेः सत्यत्वाभावात् । मिथ्यापर्यायो हि सत्त्वतिशब्दः । कथं तस्य सत्यश-
ब्दसमभिन्याहारः । नह्ययमक्षशब्द इव निर्भीतकादीनां सत्त्वतिपरमा-
र्थयोः साधारणः सत्यशब्दः । अतः सत्यभेदानुपपत्तिरिति । विरोधमेव
व्यनाक्ति—सत्यं चोदिति ॥ ६ ॥

विरोधादेव च मृपार्थपरमार्थयोः सामान्यमपि सत्यत्वं नाम्युपगन्तुं
शक्यम् । समानानां भावः सामान्यम् । कुतस्तस्य विरोधिनोऽवकाशः ।
नहि भवति धर्माधर्मयोर्धर्मत्वमधर्मत्वं वा सामान्यमित्याह—सत्यत्व-
मिति विरोधादन्तेन । अन्यमात्रयोरपि तत्परामर्शभावाद् दुरुपगमं
सामान्यं वृक्षसिंहयोरिव वृक्षत्वम् । किं पुनर्विरोधिनोऽन्तं स्यादित्याह —

तुल्यार्थत्वेऽपि तेनेपां मिथ्यासंवृतिशब्दयोः ।

वञ्चनार्थ उपन्यासो लालावक्रासवादिवत् ॥ ८ ॥

नास्तिक्यपरिहारार्थं संवृतिः कल्पनेति च ।

कल्पनापि त्वभिन्नस्य नैव निर्वस्तुके भवेत् ॥ ९ ॥

तस्माद् यन्नास्ति नास्त्येव यत् त्वस्ति परमार्थतः ।

तत् सत्यमन्यन्मिथ्येति न सत्यद्वयकल्पना ॥ १० ॥

नहीति । अत्र चाक्षादिवत् साधारणशब्दता पूर्वं सत्यशब्दस्य निराकृता इदं गवादिवत् सामान्यशब्दतोति विवेचनीयमिति ॥ ७ ॥

अतो लोकं वञ्चयितुं मिथ्यापर्यायोऽपि संवृतिशब्दो बौद्धविदग्धैरनुद्वेगकरतया मिथ्यात्व एव विवक्षिते स्वनास्तिक्यपरिजिहीर्षया प्रयुक्तो लालायामिव वक्रासवशब्द इत्याह — तुल्यार्थत्व इति संवृतिरन्तेन । वक्ष्यमाणेनेतिरूपेण सम्बन्ध इति । कल्पनावाचोगुक्तिरपि स्वनास्तिक्यपरिहारार्थमेव तैराश्रितेत्याह — कल्पनेति चेति । कल्पनामात्रकल्पितेन चाद्येन सर्वलौकिकव्यवहार इत्यपि निर्वस्तुके जगत्प्रभित्तस्य चिन्मात्रस्य कल्पनाया भेत्तुमशक्यत्वाद् दुर्मणम् । कचिद्धि भिन्नमेव किञ्चिद् रूपा-न्तरं कल्पनास्पदं भवति शुक्ताविव रजतरूपम् । यस्य तु न किञ्चिद् भिन्नमस्ति, तत् केन रूपेण कल्प्यताम् । तदेतदाह — कल्पनापीति ॥ ९ ॥

ननु त्रिधैव तत्त्वं विमज्जामहे सत्यमसत्यं संवृतिसत्यं चेति । संवृतं हि नात्यन्तमसद् भवति, व्यवहाराविसंज्ञादात् । नापि सदेव, प्रमाणा-न्तराविरोधाज्जात्यादिवत् । अतो न संवृतिः प्रमाणं नाप्रमाणमिति विधा-न्तरमेवेदमिति युक्तस्तदाश्रयतया व्यवहार इत्यत आह — तस्मादिति । यतः खलु संवृतिर्मिथ्याज्ञानं न वस्तुवत्त्वैः प्रभवति, तस्माद् यत् परमा-र्थतो नास्तीति निरूप्यते न तत् संवृत्ता तद्रूपं भवितुमर्हति । नास्त्येव तत् । यत् तु तावद् व्यवहाराविसंज्ञादि तदस्त्येव, नह्यसतः सर्वदा व्यव-हारहेतुमावः सम्भवति । यदेवार्थकियाकारि तदेव च परमार्थसदिति वः सिद्धान्तः । अतः कथमर्थकियाकारित्वे सत्यपि जात्यादीनामसत्यत्वम् । तस्माद् यदि व्यवहाराज्ञतया बाह्यमस्ति, तत् तर्हि परमार्थत एवास्ति ।

स्वप्नादिभोगवच्चापि योपभोगत्वकल्पना ।
 तन्निवृत्त्यर्थमेवेह परमार्थे प्रयस्यते ॥ ११ ॥
 नहि स्वप्नसुखाद्यर्थं धर्मे कश्चित् प्रवर्तते ।
 यादृच्छिकत्वात् स्वप्नस्य तूष्णीमास्येत पण्डितैः ॥
 परमार्थफलावाप्तिमिच्छद्भिस्तेन यत्नतः ।
 प्रतिपत्तिर्विधातव्या युक्तिभिर्वाह्यवस्तुषु ॥ १३ ॥
 तत्रार्थशून्यं विज्ञानं योगाचाराः समाश्रिताः ।

तदेव सत्यमित्युच्यते । अन्यच्च सवृत्तिर्मध्येति । ननु सत्यद्वयकल्पनात्मानं
 लभते । तन्त्रेण तद्वृत्तस्य पूर्वापराभ्यां सम्बन्धः । परमार्थत इति च नास्तीति
 पूर्वेण सम्यग्यत इति ॥ १० ॥

अपिच स्वप्नावगता अप्यर्थाः केचिच्छोकहर्षादिव्यवहारहेतवो
 दृश्यन्ते । अतस्तेऽपि सांवृता एव । तद्वच्च वाद्यार्थाभ्युपगमे स्वप्नादिभोग-
 तुल्य एव शुभाशुभकर्मफलोपभोगो भवेत् । अतस्तन्निवृत्त्यर्थमपि परमार्थसत्ये
 याद्वे प्रयस्यते इत्याह — स्वप्नादीति ॥ ११ ॥

कः पुनः स्वप्नतुल्यत्वे दोषः, अत आह — नहीति । किमिति न
 प्रवर्तते अत आह — यादृच्छिकत्वादिति । नहि स्वप्नसुख मे भवतीति
 विद्वांसः प्रयस्यन्ति । यादृच्छिक हि स्वप्नसुखमगणितसाम्पराधिकैहिकनि-
 मिषं, न तत् प्रयस्यतो भवतीति बुद्ध्वा निद्वद्भिस्तूष्णीमुदासीनैरेवास्येत,
 न कश्चित् प्रयत्नः क्रियेतेत्यर्थः ॥ १२ ॥

अतोऽयस्य पारमार्थिका फलप्राप्तिमिच्छद्भिरुपपत्त्या वाह्यवस्तुविषया
 प्रतिपत्तिर्विधातव्येत्यस्ति विचारस्य प्रयोजनमित्युपसहरति — परमा-
 र्थेति ॥ १३ ॥

अत्र माध्यकोरण वाद्यार्थसद्भाव एव पूर्वपक्षपुरस्सर प्रतिपादितः,
 ननु ज्ञानमद्भावः । तत् कस्य हेतोः । अस्ति हि तत्त्वज्ञानप्रतिपत्तिरपि ।
 माध्यमिका हि ज्ञानमप्यलपन्ति । अतस्तन्निराकरणमपि युक्तम् । यत्

तस्याप्यभावमिच्छन्ति ये माध्यमिकवादिनः ॥ १४ ॥

तत्र बाह्यार्थशून्यत्वं तुल्यं तावद् द्वयोरपि ।

निवृत्त्यास्य ततो ज्ञाने तद्वत् संवृतिकल्पना ॥ १५ ॥

तस्मात् साधारणत्वेन तन्मूलत्वेन चाप्ययम् ।

बाह्यार्थसदसद्भावे यत्नो भाष्यकृता कृतः ॥ १६ ॥

बाह्यार्थापह्नवे द्वैतमेकोऽर्थस्य परीक्षणात् ।

प्रमाणमाश्रितश्चैकस्तत्रास्तां यः प्रमेयतः ॥ १७ ॥

प्रमाणस्थस्तु मूलत्वादिहेदानी परीक्ष्यते ।

पुनस्तदुपेक्ष्यैव बाह्यार्थापलापो निराश्रित्यते, तत्र कारणवक्तव्यमत आह—
तच्चेति त्रयेण । अस्यार्थ — योगाचारा हि ज्ञानमात्रमर्थशून्यं पारमा-
र्थिकं मन्यन्ते । माध्यमिकास्तु ज्ञेयाभावादकमरुज्ज्ञानानुत्पत्तेर्ज्ञानस्याप्य-
भावमिच्छन्ति । तत्र द्वयोरपि वादिनोस्तावद् बाह्यार्थशून्यत्वं साधारणम् ।
अर्धनिवृत्त्यधीनत्वात् ज्ञाननिवृत्ते । अतो द्वयोरपि साधारणो बाह्यार्थाप-
लाप इति स एव निराश्रित्यते । अपिच तन्मूलो ज्ञानापह्नवः । ततस्त-
स्मिन् निराकृते निराकृत एवेति बाह्यार्थसद्भावे पूर्वोत्तरपक्षविभागेन भाष्य-
कृता प्रयत्नः कृतः । आद्यस्तत्रशब्दो वाक्योपन्यासार्थः । द्वितीयस्तु
पूर्वोक्तदर्शनभेदपरामर्शार्थः । तत्र मतभेदे इत्यर्थः ॥ १६ ॥

ननु बाह्यार्थापह्नवो द्विधैव बोद्धेराश्रितः प्रमाणतः प्रमेयतश्च । तथा
हि—एव तैरुक्त— न तावदणवोऽतीन्द्रियाः प्रमाणविषयाः । न तत्समूहः,
तस्य तदतिरेकिणोऽभावात् । नावयत्री । तस्यावयवव्यतिरेकेणानुपलम्भात् ।
अव्यतिरेके च तन्मात्रापातात् । एवमान्त्यायवेभ्यो विकल्प्य अवयवी
निराकार्यः । ते त्वतीन्द्रिया एव । अतो न किञ्चन ग्राह्यमवतिष्ठते
इति । तदेतत्परित्यागे किं कारणं, यत् प्रमाणत एव बाह्यापह्नव उपन्यस्यते
निरस्यते चेति । अत आह—बाह्यार्थेति सार्धं । अवयवार्थः —यद्यपि द्वेधा
बाह्यार्थापह्नवो बोद्धेराश्रितः, तथापि प्रमाणाश्रित एव मूलमूलत्वादिह विचा-
यते । प्रमाणमूला हि प्रमेयस्थितिः । तद् यदि प्रमाणमनुगुणं, किं वस्तु
विकल्पः । न तद्वत्त्वेन तदनुपपत्तिं परिहृत्यार्थो व्यवस्थाप्यते । अथतु

प्रस्तुतः स द्विधा चात्र प्रथमं त्वनुमानतः ॥ १८ ॥
 प्रत्यक्षबाधने चोक्ते पश्चात् तच्छक्त्यवेक्षणात् ।
 तत्रानुमानमाहेदं नत्वित्यस्य च सङ्गतिः ॥ १९ ॥
 तत्सम्प्रयोगजं नाम प्रत्यक्षमिति भाषितम् ।
 तत्रेन्द्रियार्थसम्बन्धभेदो न परमार्थतः ॥ २० ॥
 कल्पितः सम्प्रयोगस्तु स्वप्नादावपि विद्यते ।
 तदतद्योगजन्यस्य विभागस्तेन दुर्लभः ॥ २१ ॥

प्रमाणमेवार्थं प्रत्याचष्टे, किं प्रमेयविकल्पैः कृतकैरिति । इह शायरे
 तन्त्रे । इदानीम् अस्मिन्नवसरे । प्रमाणस्य एव बाह्यापह्नवो विचार्यते
 इति ॥ १७३ ॥

ननु यदि प्रमाणस्थो विचारयितव्यः, ततः प्रत्यक्षस्य मुख्यत्वात्
 तदनुसारेणैव विचारो युक्तः । यौद्धैरपि प्रत्यक्षसामर्थ्यादेवैकं तत्त्वमाश्रि-
 तम् । नैकस्मिन्नाकारे भासमाने द्वैतमात्मानं लभते इति हि मन्यन्ते । अनु-
 मानं तु भ्राम्यत. प्रत्युक्तमिति किं तत्पुरस्सरीक्रियते अत आह — प्र-
 स्तुत इति । एवहि मन्यते— यद्यपि प्रत्यक्षशक्तिनिरूपणमेव बाह्या-
 र्थसदसद्भावयोः प्रधानं, तथापि परैरनुमानमपि बाह्यापह्नवे दर्शितमिति
 तदपि निराकार्यम् । अनिराकृते हि तस्मिन्स्तत्रैव केचिदास्यां प्रतिगृहीयुः ।
 अत्र चायमेवोपन्यासक्रमो युक्तं यत् प्रथममनुमानमुपन्यस्यते, ततस्तस्य
 प्रत्यक्षेण बाधमुपन्यस्य तस्मिन्स्थोऽस्ते पुनः प्रत्यक्षशक्त्यपेक्षणेन पूर्वोत्तरप-
 क्षाया(दावे ? द ए)ऽप्रत्यक्षशक्तिनिरूपणेन निर्णये कृतेऽनुमानस्योपन्या-
 सोऽनवसर एव स्यादिति ॥ १८३ ॥

अनुमानभाष्यमिदानीं प्रकृतसङ्गतिदर्शनार्थमवतारयति — तत्रेति
 इत्यन्तेन । सङ्गतिमाह— अस्मेति दुर्लभ इत्यन्तेन । अयमर्थः — यत्
 सूत्रकारेण तत्संप्रयोगजं प्रत्यक्षमुक्तं तदाश्लेषेणैव सङ्गच्छते । कात्यानिको
 ह्ययमिन्द्रियार्थसम्प्रयोगः, इन्द्रियादेरभावात् । कात्यानिकश्च सरुलमि-
 थ्याज्ञानसाधारण इति तदतद्योगजत्वविभागो न युक्त इति सूत्रोन्ताक्षेप
 इति ॥ २१ ॥

मिथ्यात्वं यद् द्विधैवोक्तं नान्यथेत्यत्र चोच्यते ।
 सर्वस्यैव च मिथ्यात्वे किं विशिष्याभिधीयते ॥
 स्तम्भादिप्रत्ययो मिथ्या प्रत्ययत्वात् तथाहि यः ।
 प्रत्ययः स मृषा दृष्टः स्वप्नादिप्रत्ययो यथा ॥ २३ ॥
 सिद्धसाधनभावांशे दृष्टान्ताभाव एव च ।
 मा भूतामेवशब्दश्च व्यर्थोऽशेषप्रसाधने ॥ २४ ॥
 सर्व एवेति तेनात्र जाग्रद्वुद्धिपरिग्रहः ।
 स्वांशाभ्युपगमाच्चापि बाह्यग्राह्यनिवारणम् ॥ २५ ॥

स्वोक्ताक्षेपेण वा सङ्गतिरित्याह — मिथ्यात्वमिति । यदेतद्-
 त्तिकारग्रन्थान्त उक्तं — 'यस्य च दुष्टं कर्णं यत्र च मिथ्येति प्रत्ययः स
 एवासमीचीनप्रत्ययः नान्यः' इति तदनेनाक्षिप्यते । सर्वमिथ्यात्वे विशेषणो-
 पादानवैयर्थ्यमिति ॥ २२ ॥

भाष्यतिरोहितमनुमानमिदानीं विस्पष्टमुपन्यस्यति — स्तम्भादीति ।
 स्तम्भादिप्रत्यय इति धर्मनिर्देशः । मिथ्येति धर्मवचन, प्रत्ययत्वादिति
 हेतुः । तथाहीति दृष्टान्तवचनमिति ॥ २३ ॥

अत्र भाष्यं 'सर्व एव निरालम्बनः स्वप्नवत् प्रत्ययः' इति । तद् यथा-
 धृतं सर्वेषामनालम्बनत्वं साधयति । तत्र चांशे सिद्धसाधनता स्यात्, विप्र-
 माणामनालम्बनत्वात् । यद्विज्ञानमन्यथा सन्तमन्यथा बुध्यतेऽर्थं तन्नि-
 रालम्बनमिष्यत एव । तथा सर्वस्मिन् पक्षाकृते स्वप्नज्ञानस्यापि तदन्त-
 र्भावाद् दृष्टान्ताभावः । सर्व एवेति चैवशब्दानुपपत्तिश्च । स हि विभक्त
 प्रतिषेधे दृष्टः । यथेदं देवेभ्य इदं ब्राह्मणेभ्य इति विभक्ते भवति वचनं
 सर्वमेवेदं ब्राह्मणेभ्य इति । तत्र विभागप्रतिषेधपर एवकारो दृश्यते । सर्वस्मि-
 न्नु पक्षे सर्प इत्याचक्षति, नैऋतं प्रयुज्जीति । अतो जाग्रद्वुद्धिर्वैयर्थ्येव
 भाष्यं व्याख्यातव्यमित्याह — सिद्धसाधनेति साधनेन । नन्वेवमप्यवि-
 शेषितनिरालम्बनत्वोपादानेऽभ्युपगमनिरोधः । स्वांशालम्बनत्वं ज्ञानानां
 धौर्देरिष्यत एवात आह — स्वांशेति । अतएव कारणाद् बाह्यविशेषणवि-
 शिष्टमनालम्बनत्वं साधनीयमित्यर्थः ॥ २५ ॥

प्रत्ययस्येति साध्यांशव्याप्तहेतुर्निर्दर्शनम् ।

हेतुश्चोपनयेनात्र जाग्रतोऽपीति दर्शितः ॥ २६ ॥

अपरमपि भाष्य 'प्रत्ययस्य हि निरालम्बनतास्वभाव उपलक्षित-
स्वप्ने । जाग्रतोऽपि स्तम्भ इति वा कुड्य इति वा प्रत्यय एव भवति,
तस्मात् सोऽपि निरालम्बन' इति । तस्यार्थमाह — प्रत्ययस्येति । प्रत्य-
यस्य हि निरालम्बनतास्वभाव उपलक्षित स्वप्ने इत्येतावता भागेन तावत्
साध्येन निरालम्बनत्वेन व्याप्त प्रत्ययत्व हेतुर्निर्दिश्यते । दृष्टान्तप्रचनमिति
यानदिति । ननु न प्रत्ययत्वादिति हेतुस्पात्त, कस्य व्याप्तिर्निर्दिश्यते ।
अत आह — हेतुश्चेति । यद्यपि प्रत्ययत्वस्य न व्यक्त पञ्चम्या हेतुत्व-
मुपात्त, तथापि उपनयनाख्येन साधनवाक्यावयवेन जाग्रतोऽपीत्यादिना
हेतु प्रदर्शित एव । यदैव हि साध्यान्वित प्रदर्शित प्रत्ययत्व पुन प्रति-
ज्ञार्थ उपनीयते, तदैव तदत्र हेतुरिति प्रदर्शित भवत्येव । साध्यान्वितस्यैव
पक्षस्थस्य हेतुत्वादिति । क पुनर्यमुपनय । साधनवाक्यावयवविशेष ।
पञ्चावयव हि साधनवाक्य प्रतिज्ञा हेतुसुदाहरणमुपनयो निगमन चेति ।
तत्र साध्यनिर्देश प्रतिज्ञा । यथा अनित्य शब्द इति । उत्पत्तिधर्मकत्वा-
दिति हेतु । उत्पत्तिधर्मक स्थात्यादि द्रव्यमनित्य दृष्टमित्युदाहरणम् ।
तथाचोत्पत्तिधर्मक शब्द इत्युपनय । स सुदाहरणापेक्षस्तथेत्युपसंहारो
न तथेति वा साध्यस्योपनय इति वणितम् । किमुक्तं भवति । द्वेधा हि
हेतुः साध्य साधयति उदाहरणमाधर्म्याद् वैधर्म्याद् वा । तत्र साधर्म्यं प्रद-
र्शितम् । वैधर्म्यं तु यथा — तस्यामेव प्रतिज्ञाया तस्मिन्नेवोत्पत्तिधर्मक-
त्वादिति हेतुः अनुत्पत्तिधर्मकत्वात्सादि द्रव्य नित्य दृष्टम् । नच तथा शब्दोऽनु-
त्पत्तिधर्मक इति । तत्र योऽयं द्विविधोदाहरणापेक्ष माधर्म्योदाहते तथेति
वैधर्म्योदाहते न तथेति भावस्य शब्दस्य सम्प्रन्धितयोत्पत्तिधर्मकत्वस्यो-
पसंहारवचनमुपनय, स चोदाहरणापेक्ष एव । उदाहरणद्वेतादेव तदुप-
संहारद्वैत भवति । वैधर्म्योदाहरणेन च निरुद्धनिवृत्त्या साध्यसम्प्रन्धित्वेन
हेतोरुपसंहार । यथात्मादि द्रव्य नित्यमनुत्पत्तिधर्मकम्, नच तथा शब्द-
इत्यनुत्पत्तिधर्मकत्वप्रतिषेधेनोत्पत्तिधर्मकत्वमुपसदियते । प्रकृते तु साधर्म्यो

विपक्षाभावतश्चात्र व्यतिरेको न कथ्यते ।

सामान्यस्य च हेतुत्वान्न स्यात् पक्षैकदेशता ॥

जाग्रज्ज्ञाने विशेषोऽयं यतः सुपरिनिश्चयः ।

बाह्यालम्बनसम्बन्धो न प्रसिद्धः परं प्रति ॥ २८ ॥

तस्माद् यद् भाष्यकारेण दत्तमुत्तरमत्र तु ।

विकल्पसमता वा स्याद् वैधर्म्यसमतापि वा ॥ २९ ॥

दाहरणे तथैवेति हेतोरुपसंहार उपनयो वेदितव्यः । निगमनं तु हेत्वप-
देशात् प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनम् । तस्मादुत्पत्तिधर्मकत्वादित्यः शब्द इति ।
निगम्यन्तेऽनेन प्रतिज्ञाहेतुदाहरणोपनया एकत्रार्थ इति निगमनम् । सम-
र्थ्यन्ते सम्बध्यन्ते इति यावत् । असति हि तस्मिन्ननभिव्यक्तसम्बन्धानामर्थ-
प्रतिपादकत्वं न स्यात् । सति तु तास्मिन् सर्वेषामवयवानां तात्पर्यदर्श-
नात् परस्परसम्बन्धः स्फुटो भवति । निगमनं सङ्गमनं सम्बन्धनमिति
यावदिति ॥ २६ ॥

ननु नाध्यावृत्तो विपक्षाद्धेतुर्भवतीति वैधर्म्यदर्शनेन हेतोर्व्यतिरेको
दर्शयितव्यः । नचात्र तथा दर्शितं, साधर्म्यमात्रवचनात् । अत आह—
विपक्षेति । निरालम्बनत्वे हि साध्यमाने सालम्बनत्वं विपक्षः । नच
सर्वानालम्बनत्ववादिनस्तदस्तीति किं तद्व्यतिरेकप्रदर्शनेनेति । ननु
प्रत्यये पक्षीकृते तस्मिन्नेव हेतौ प्रतिज्ञार्थैकदेशो हेतुरत आह—सामान्य-
स्येति । सामान्यविशेषात्मका हि प्रत्ययाः । तत्र विशेषे पक्षीकृते सामान्यं
हेतुरिति न प्रतिज्ञार्थैकदेशेति ॥ २७ ॥

अत्र सिद्धान्तभाष्यं 'जाग्रतो हि बुद्धिः सुपरिनिश्चिता कथं विप-
र्यसिष्यतीति । अनेन किल सुपरिनिश्चितत्वेन जाग्रद्वियां सालम्बनत्वं
साध्यते । नच सुपरिनिश्चितत्वं बाह्यालम्बनसम्बद्धं परान् प्रति प्रसिद्धम् ।
अतो नानेनासिद्धावयवेनानालम्बनानुमानं पराणुद्यते, सप्रतिसाधनं वा
भवति । तस्योभयप्रसिद्धावयवत्वात् । अस्य च तद्विपरीतत्वात् । अतो

दुष्टत्वात् पूर्वपक्षस्य जात्युक्तिः कैश्चिदाश्रिता ।

प्रतिज्ञादोपमेवाहुः केचित् प्रत्यक्षबाधनम् ॥ ३० ॥

जात्युत्तरमेवेद भाष्यकारेण दत्तमित्याक्षिपति—जाग्रज्ज्ञान इति द्वयेन ।
वैधर्म्यविकल्पसमयोश्च स्वरूपं शान्दे वक्ष्यामः । सत्त्वेव प्रत्ययत्वे सुपरि-
निश्चितासुपरिनिश्चितधर्मान्तरविकल्पनात् माध्यधर्मविकल्पापादनेन विकल्प-
ममता । तथा साधर्म्ये वादिना प्रयुक्ते निरालम्बनानां स्वप्नज्ञानानामसु-
परिनिश्चितत्वदर्शनात् साध्येषु जाग्रज्ज्ञानेषु सुपरिनिश्चितत्वेन वैधर्म्यात्
प्रत्यवस्थानेन वैधर्म्यसमता । प्रपञ्चस्तु पश्चाद् भविष्यतीत्युक्तमिति
॥ २८, २९ ॥

एवमाक्षिप्तं भाष्यमेकैकं भूतेन समादधाति—दृष्टत्वादिति ।
एवं हि मन्यन्ते—दुष्टसाधनप्रयोगे दुष्टमेवोत्तरं दयमिति, एव हि तदा
वादी प्रतिबोधितो भवति यथा भवान् मदीयं दूषणं दुष्टं मन्यते तथाहमपि
त्वंसाधनम्, अतोऽसौ स्वसाधनान्निवर्तते इति । इदं तु समर्थनं नोपपद्यते ।
निग्रहस्थानद्वयप्रसक्तैः । पर्यनुयोज्योपेक्षणनिरनुयोज्यानुयोगात्मकनिग्रह-
स्थानद्वयमेवंवादिनो भवेत्, यः सन्त दोषमनुक्त्वान्यमसन्तं जल्पति । नचै-
ववादिनः स्वसाधनदूषणावगमां भवति । परमेव तु दुष्टदूषणप्रयोगेणोपाल-
भते । अतः पाशुपतोत्तरतुल्यमेकजातीयकं वर्जनीयमित्यन्यथा समाधान-
माह—प्रतिज्ञेति । नानेनानुमानमुपन्यस्यते । किन्तु परोक्तानुमानस्य प्र-
त्यक्षविरोधो वर्ण्यते । असन्निकृष्टेऽर्थेऽनुमानं प्रमाणम् । इह तु सुपरिनि-
श्चिताभिर्जाग्रदुद्भिभिर्निश्चितसद्भावस्य बाह्यस्य प्रत्याख्यानानुमानं प्रत्य-
क्षेण मुसनिरोधान्न जायत एवाभाविब शैत्यानुमानम् । यदि परं बाह्यस्य
प्रयोगमात्रपर्यवसितमेव साधनवचनम्, अनुमिमानस्यापि स्फुटो यदिर्वि-
पयचो(धे? धो) जायत एव । तथाविधम्यापि मिथ्यात्वे कः समाश्रासः । नन्वे-
मनुमानमनाश्रामनीयमेव । न । तदभावात् । उक्तमेतत् प्रत्यक्षे परिपन्थिनि
न तत्प्रतिपक्षमनुमानमात्मानं लभेत श्रूत इव विनियोगे लैङ्गिकः । साधन-
वाक्ये त्वयोग्यान्वयपदसन्निकर्षाद् वन्ध्यासुतवाग्यवत् समर्गज्ञानं भ्रान्तिरेव ।
नतु कस्यचिद् लैङ्गिकं स्तम्भादिष्यभावज्ञानमुत्पद्यते । ननु व्याप्तं प्रत्यय-
त्वमनालम्बनत्वेन । व्याप्याच्च ज्ञातसम्बन्धस्य व्यापकज्ञानं नोत्पद्यत इति

शक्यामो यदि विस्पष्टं स्वांशग्राह्यनिवारणम् ।

तदा ते शुद्ध एव स्यात् पक्षो ग्राह्यनिवारणः ॥

प्रत्यक्षादेश्व विषयो बाह्य एवावशिष्यते ।

तन्निषेधकृतस्तस्य तैर्भवेत् पक्षवाधनम् ॥ ३२ ॥

सुनिश्चयेन चैतेषां बाधकप्रत्ययादृते ।

प्राप्ताभासता नास्तीत्येतस्मात् कथ्यते बलम् ॥

इह एवायम् । न । व्याप्तिभङ्गात् । सन्निदन्नेव हि व्याप्तिमप्यधितेन प्रत्यक्षेण सर्वदेशकालादिभाविना न प्रत्ययत्वप्रयुक्तं मिथ्यात्वम्, अपितु पूर्वोक्तैस्तुल्यप्रयुक्तमिति निश्चिनोति । तदिदमुक्तम् — 'अन्यतस्तु स्वप्नप्रत्ययस्य मिथ्याभावो विसंवादादवगम्यते' इति ॥ ३० ॥

कथं पुनरत्र प्रत्यक्षबाधः । प्रत्यक्षं हि ग्राह्यमन्तरेणात्मानमलभमानं तन्मात्रमवस्थापयति न बाह्यम् । किं हि तस्य बाधेन विना न सिध्यति । ग्राह्यत्वं स्वांशो यौद्धैरस्युपगत एव । अतो न बाह्यापह्नवे प्रत्यक्षत्वादिविरोधः । अत आह — शक्याम इति द्वयेन । अयमभिप्रायः — शून्यवादे हि प्रत्यक्षस्य स्वांशगोचरत्वं निराकरिष्याम एव । तन्निराकरणे च बाह्यविशेषणोपादानमनर्थकमेव, तद्व्यतिरिक्तग्राह्यान्तरासम्भवात् । अतोऽनालम्बनपक्षो ग्राह्यमात्रनिवारण एव भवति । प्रत्यक्षादेः स्वांशनिराकर(णा)द् बाह्य एव विषयोऽवशिष्यते । अतो बाह्यविशेषणेन विना ग्राह्यमात्रापह्नवे भवति प्रत्यक्षादिभिः पक्षबाधः । सत्यपि कथञ्चिद् बाह्यविशेषणे प्रत्यक्षादेरपि बाह्यविषयवशेपात् तन्निषेधं कुर्वाणस्य वादिनस्तैः प्रत्यक्षादिभिः पक्षबाधनं भवेत् । पूर्वं तु प्रत्यक्षग्रहणमुपलक्षणार्थं सर्वप्रत्यक्षादिविरोध एव त्वनालम्बनानुमानस्य दर्शयितव्य इति ॥ ३२ ॥

यत्तु सुपरिनिश्चयेन बाह्यालम्बनसम्बन्धः प्रसिद्धः । किं तदुपन्यासेनेत्युक्तम्, अत आह — सुनिश्चयेनेति । उक्तमिदमस्माभिर्नायमनुमानप्रयोग इति, किन्त्वनुमानेन जाग्रत्प्रत्यक्षविषयां स्वप्नधीसाभान्यं मन्यमानस्य तद्वैषम्यप्रदर्शनार्थं सुपरिनिश्चितत्वाभिधानम् । सुपरिनिश्चिता एते

दुष्टज्ञानगृहीतार्थप्रतिषेधो हि युज्यते ।

गृहीतमात्रबाधे तु स्वपक्षोऽपि न सिध्यति ॥ ३४ ॥

अग्राह्यत्वाच्च भेदेन विशेषणविशेष्ययोः ।

अप्रसिद्धोभयत्वं वा वाच्यमन्यतरस्य वा ॥ ३५ ॥

वक्तृश्रोत्रोश्च यज्ज्ञानं विशेषणविशेष्ययोः ।

तन्निरालम्बनत्वेन स्ववाग्याधो द्वयोरपि ॥ ३६ ॥

प्रत्यया बलीयांसः । नैषु परिपन्थिष्वनुमानमात्मानं लभते । एतस्माद् अनुमानादित्यर्थः ॥ ३३ ॥

एतदेव प्रपञ्चयति—दुष्टज्ञानेति । दुष्टेनासुपरिनिश्चितेन गृही-
तोऽर्थः प्रतिषेधमर्हति नेतर इति । गृहीतमात्रबाधे तु बहवः साधनदोषा
भाष्यकारेणान्तर्णीताः । तान् प्रतिपादयिष्यन् पक्षाभाव तावदाह—गृ-
हीतेति । यदि गृहीतमात्रं मित्येत्युच्यते, तदा योऽयं निरालम्बनः प्रत्यया
इति स्वपक्षः सोऽपि गृहीतत्वान्मिथ्या स्यात् । अतः शक्यं वक्तुं पक्ष
एवास्मिन् भवत्साधने नास्तीति ॥ ३४ ॥

अपिच, निरालम्बनत्वेन विशिष्टाः प्रत्ययाः साध्यन्ते । तदिह विशे-
षणविशेष्यभेदावग्रहस्यापि मिथ्यात्वाच्च विशेषणविशेष्ययोर्निवेकः सिध्यति,
तदभावाच्च वक्तुं शक्यमप्रसिद्धविशेषणविशेष्यः पक्षोऽप्रसिद्धान्यतरो वेति ।
तदेतदाह—अग्राह्यत्वाच्चेति । अन्यतरस्य वा अप्रसिद्धिर्वक्तव्येत्यर्थः ॥

दूषणान्तरमाह—वक्तृश्रोत्रोरिति । पक्षधा स्ववाग्विरोधः ।
अभियोच्चारणधर्मधर्म्युभयोक्तिभिः । तदिदमुभयोक्त्या स्ववाग्विरोधः ।
द्वयोरपि विशेषणविशेष्ययोर्निरालम्बनत्वप्रत्यययोर्यद् वक्तुं श्रोतुश्च ज्ञानं
जायते, तदपि प्रत्ययत्वादनालम्बनमिति पक्षो न सिध्यतीति, तन्निरालम्ब-
नत्वे चानैकान्तिकत्वाच्च प्रत्ययानामनालम्बनत्वं भवेत् । सोऽयमुभयोक्त्या
स्ववाग्विरोध इति ॥ ३६ ॥

सम्भवो नच भेदस्य विशेषणविशेष्ययोः ।

। तस्मान्निरूपणं नास्ति प्रतिज्ञार्थस्य शोभनम् ॥

निरालम्बनता नाम न किञ्चिद् वस्तु गम्यते ।

। तेन तद्व्यतिरेकादौ प्रश्नो नैवोपयुज्यते ॥ ३८ ॥

यद्यवस्तु कथं त्वस्मांस्त्वं बोधयितुमिच्छसि ।

बुध्यसे वा स्वबुद्ध्या त्वं कल्पिता त्वथ साध्यते ॥

दूषणान्तरमाह — सम्भवो नचेति । एवं हि विकल्पनीयम् । किं निरालम्बनत्वं धर्मिणो भिन्नमभिन्नं वा । न तावदभिन्नं विशेषणमर्हति । नच भेदग्राहिणो ज्ञानस्य मिथ्यात्वाद् भेतुमर्हतीति । उपसंहरति—तस्मादिति ॥ ३७ ॥

बौद्धानां प्रत्यवस्थानमाह — निरालम्बनतेति । एवं हि मन्यन्ते — वस्तुनि व्यतिरेकादिविकल्पो युक्तः नावस्तुनि । यथाहुः — “वस्तुन्येव विकल्पः स्यादिति” । नचालम्बनप्रतिषेधो वस्तुनः किं तद्व्यतिरेकादिप्रभेनेति ॥ ३८ ॥

दूषणान्तरमाह — यदीति त्वमन्तेन । यदि तावदवस्तु, कथं तदस्मान् प्रतिबोधयितुमिच्छा भवतः । त्वयं वा तद्विषया बुद्धिः । न ह्यवस्तु बुद्धिविषयो भवति । तद्विषयत्वे च वस्तुत्वापातात् । अर्थक्रिया-लक्षणत्वाच्च सत्त्वस्य । तल्लक्षणत्वाच्च वस्तुत्वस्येति । यदित्यूच्यते— यद्यपि निरालम्बनत्वं नाम न किञ्चित् परमार्थतोऽस्ति । तथापि तत्सत्त्वं कल्पयित्वा-नुमानव्यवहारः क्रियते प्रतिमायामिव देवतात्वमासाधनादिव्यवहार इति । तदयुक्तम् । असतः कल्पनायोगात् । अन्यत्र प्रसिद्धसद्भावा हि विष्णवाद्या देवता युक्तं यदन्यत्र कल्प्यन्ते । अत्यन्ताप्रसिद्धसद्भावं त्वनालम्बनत्वं न गगनकुसुमादिवत् कल्पनामर्हति । तदेतदाशङ्कया सहाह—कल्पितेति । ॥ ३९ ॥

असतः कल्पना कीदृक् क्लृप्तौ वस्तु प्रसज्यते ।
 कथमिष्टमभावे चेद् वस्तु सोऽपीति वक्ष्यते ॥ ४० ॥
 तथा प्रत्यय इत्येष कर्म भावादि वा भवेत् ।
 भावादिषु विरोधः स्यात् कर्म चेत् सिद्धसाधनम् ॥
 प्रत्याय्यस्य हि रूपादेर्निरालम्बनतेज्यते ।
 अविज्ञानात्मकत्वेन किञ्चिन्नालम्बतं ह्यसौ ॥ ४२ ॥

अपिच केय कल्पना । यदि ज्ञान, किं तेन ज्ञायते । यदि निरालम्ब-
 नत्वम् . तत् तर्हि कल्पना ज्ञानोत्पत्तौ व्याप्तिप्रयमाणा कथमवस्तु भविष्यति ।
 बर्धक्रियाकारित्वमेव हि वस्तुत्व, ज्ञानोत्पादनमपि चार्थक्रियेत्यभिप्रायेणाह-
 ऋत्वाविति । अत्र चोदयति कथमिति । यद्यवस्तु न माध्य, कथं तर्हि
 भवतामपि मेधाभावेन वृष्ट्यभावः साध्यत इति । परिहरति — वस्त्विति ।
 भवेदेवं यद्यभावो न वस्तु स्यात् । स वस्त्वित्यभावपरिच्छेदे वक्ष्यते । यद्यपि
 चाभावो न वस्तुशब्दवाच्यः लोकविरोधात् तथापि नासौ निस्त्वभावः ।
 प्रख्यायते ह्यसौ स्वसवेद्येन भावातिरेकिणा रूपेण । अतोऽर्थक्रियाया एव
 षट्पिच्यत इति न किञ्चिदनुपपन्नमिति ॥ ४० ॥

किञ्चेदमपि चात्र विकल्पनीय — योऽय धर्मिणो निर्देशकः प्रत्यय-
 शब्दः स किं भावे कर्तरि करणे वा व्युत्पद्यते, कर्मणि वा । पूर्वोक्तेषु तावत्
 कल्पेषु विरोधः, अकर्मकप्रत्ययासम्भवात् । नहि प्रतीतिरस्ति प्रत्येतव्यं
 नास्तीति सम्भवति । तदनवग्रहम्य (कृ^१ न) दूषस्याप्रकाशात् । एवमेव
 कर्तृकरणयोरपि वाच्यम् । यदि ज्ञानमेवार्थप्रकाशे तज्जन्मानि वा कर्तृत्वेनो-
 पचर्यते करणत्वेन वा विवक्षाधीनत्वात् कारकाणां, तथापि तयोः प्रत्या-
 य्येन कर्मकारकेण विनानुपपत्तिः । योऽय म्बवाग्विरोधः । प्रत्यय इत्युक्त-
 मात्र एव तत्त्वभावपरामर्शात् प्रत्येतव्याभावः प्रतिषिध्यतं माता मे वन्द्येति
 वन्मातृत्वेन वन्द्यात्वम् । अतो न प्रत्यये पक्षीकृते निरालम्बनत्व साधयितुं
 शक्यम् । कर्मव्युत्पत्तौ सिद्धसाधनमेव । तदेतत् सर्वमाह — नधेति ॥

सिद्धसाधनं विवृणोति—प्रत्याय्यस्येति । न खलु जडो रूपादिः
 किञ्चिन्नालम्बत इति ॥ ४२ ॥

कर्तृत्वे करणत्वे वा पक्षत्वं शब्दयोरपि ।

तन्निरालम्बनत्वेन पक्षाभावः प्रसज्यते ॥ ४३ ॥

प्रत्याख्येन च भिन्नेन विना कर्त्राद्यसम्भवः ।

। प्रत्यये तन्निमित्ते वा बाधः स्ववचनेन ते ॥ ४४ ॥

अथापि रुढिरूपेण प्रत्ययः स्यात् तथापि तु ।

ग्राहकं वस्तु सिद्धं नः प्रत्ययोऽन्यस्य वस्तुनः ॥ ४५ ॥

तमभ्युपेत्य पक्षश्चेदभ्युपेतं विरुध्यते ।

विशेष्यस्याप्रसिद्धिश्च तच्चास्माकमतादृशे ॥ ४६ ॥

कर्तृकरणपक्षे त्वयमपरो दोषः यद्धर्मधर्मिवचनयोः शब्दयोरपि निरालम्बनत्वं प्रतिज्ञायेत । प्रतीते हि कर्ता करणं वा प्रत्ययः । यथाच कर्तृकरणत्वे विवक्षावशाद् ज्ञाने भवतः, तथा शब्द इति । अत एव वक्ष्यति—

“शब्दानां करणत्व वा कर्तृत्व वा निरूपितम् ।”

इति । किमेदं शब्दयोरनालम्बनत्वम् अन्यदतोऽभिधेयत्वात् । तदभावे च पक्षाभावः प्रसज्यत इत्याह — कर्तृत्व इति ॥ ४३ ॥

‘भावादियु विरोधः स्यादिति यदुक्तं तद् विवृणोति — प्रत्याख्येन चिति । कर्त्रादिभावा हि न प्रत्याख्यभेदमन्तरेण सम्भवति । अतस्तत्प्रवृत्तिनिमित्ते प्रत्ययशब्दं स्ववचनविरोधः । स चायमस्माभिः प्रागेव विवृतः । वाशब्दाऽन्तरविवृतकर्मव्युत्पत्त्यपेक्षयेति ॥ ४४ ॥

यदि त्वविभक्तावयवो रुढिरूपेण प्रत्ययशब्द उपादीयते, तदर्पश्च पक्षीक्रियते, तथापि यस्त्यन्तरग्राहकस्यैव वस्तुतोऽस्माकं प्रत्ययत्वेन प्रसिद्धेः स्ववचनविरोध एव भवेत्, तदेतदाह — अथापीति । तथापीति । तथापि भववचनविरोध इति पूर्वेण मग्न्य इति । कथं स्ववचनविरोधः । अत आह — ग्राहकमिति ॥ ४५ ॥

वस्त्यन्तरस्यैव हि ग्राह्यस्य ग्राहकमात्मधर्माख्य वस्त्येव प्रत्यय इति नः प्रसिद्धम् । अतः कथं तस्यामिति ग्राह्ये मिदिरिति दूषणान्तरमाह — तमभ्युपेत्येति । एवमयमसाधनवादी वक्तव्यः किं यादृशोऽस्माभिः प्रत्यय

आत्मधर्मस्वतन्त्रत्वकल्पनेऽपि तथा भवेत् ।

नच प्रत्ययमात्रत्वं किञ्चिदस्त्यनिरूपणात् ॥ ४७ ॥

शब्दार्थमात्ररूपेण यथान्येषां निरूपणम् ।

तथाच भवतो न स्याद् वाच्यभेदमनिच्छतः ॥

निरालम्बनता चापि सर्वथा यदि साध्यते ।

विशेषणप्रसिद्धिश्च दृष्टान्तश्च न विद्यते ॥ ४९ ॥

इष्यते स तथाविध एवाम्युपेत्य भवता पक्षीक्रियते, न वा । तत्राम्युपगमे तावदम्युपेतविरोध इति । अपि चैवं सति चाप्रसिद्धविशेष्यः पक्षो भवति, त्वन्मते बाह्यार्थग्राहिप्रत्ययानम्युपगमादित्याह — विशेष्यस्येति । अतादृशे तु स्वाभिमतं पक्षेऽस्माकमप्रसिद्धविशेष्यः पक्ष इत्याह — अस्माकमिति ॥ ४६ ॥

किञ्च यादृगात्मधर्मः प्रत्ययोऽस्माकमभिमतः, स पक्षो भवदभिमतोऽयवा स्वतन्त्रः । पूर्वस्मिन् कल्पे भवतोऽप्रसिद्धविशेष्यता । उत्तरस्मिन्नस्माकमिति पूर्ववदेव दर्शयितव्यमित्याह आत्मधर्मेति । यदि त्वनिर्धारितविशेषं प्रत्ययमात्रं पक्षीक्रियत इत्युच्यते, तन्न । तथाविधस्यानिरूपणादित्याह — नचेति ॥ ४७ ॥

ननु शक्यमिदमन्येष्वपि पक्षीकृतेषु वक्तुं यथा - किमाकाशगुणः शब्दः स्वतन्त्र वा द्रव्यं यौद्गलाख्य वा नित्यतया पक्षीक्रियत इति । अथ तत्राविवक्षितविशेषं शब्दार्थसामान्योपलक्षितं रूपं पक्ष इत्युच्यते, तदिहापि समानमित्यत आह — शब्देति । यथा शब्दार्थसामान्यरूपेणान्येषां पक्षाणां निरूपणं भवति, नैवमिह भवतः सम्भवति । असाधारणरूपातिरेकिणः सामान्यात्मनो वाच्यस्य भवतामनिष्टत्वादिति ॥ ४८ ॥

एवं तावद् धर्मा विकल्प्य दूषितः । धर्ममिदानां निरालम्बनत्व विकल्प्य दूषयति — निरालम्बनतेति । सर्वथा निरालम्बनत्वे साध्येऽप्रसिद्धविशेषणः पक्षो भवति । नहि सर्वथा निरालम्बनत्व नाम किञ्चि-

केनचिच्चेत् प्रकारेण निरालम्बनतोच्यते ।

रसज्ञानस्य रूपादिशून्यत्वात् सिद्धसाधनम् ॥ ५० ॥

अथ बुद्धिर्यदाकारा तदालम्बनवारणम् ।

स्वाकारस्याभ्युपेतत्वात् तदभावो विरुध्यते ॥ ५१ ॥

बाह्यान्तालम्बनत्वेऽपि बाह्य इत्याग्रहो यदि ।

स्तम्भादौ नैव तद्बुद्धिरित्येवं सिद्धसाधनम् ॥ ५२ ॥

दस्ति । सर्वत्र देशकालान्तरावस्थितषाडालम्बनाभ्युपगमात् । यश्च स्वप्न-
प्रत्ययो दृष्टान्ततयोक्तः, सोऽपि न सर्वथा निरालम्बनः । सर्वत्र यथा-
कथञ्चिदालम्बनसिद्धेर्वक्ष्यमाणत्वात् । अतो दृष्टान्ताभावोऽप्येव सत्यापये-
तेति ॥ ४९ ॥

यदितु न सर्वथा निरालम्बनत्व साध्यते । किन्तु सालम्बनस्यैव
केनापि प्रकारेण निरालम्बनत्वमपीत्युच्यते, तदा रसादिज्ञानानां रूपाद्या-
लम्बनशून्यतया सिद्धसाधनमित्याह — केनचिदिति ॥ ५० ॥

ननु यदाकारा बुद्धिस्तन्नालम्बते इति साधयिष्याम न सिद्ध-
साधनं भविष्यतीति, तदेतदाशङ्कते — अथेति । एतदपि निराकरोति —
स्वाकारस्येति । अभ्युपगतो हि भवद्भिः स्वाकारो बुद्धेरालम्बनं यदाभास-
प्रमेयं तदिति वदद्भिः । अतस्तदालम्बनाभावोऽभ्युपेतेनैव विरुध्यत इति
॥ ५१ ॥

ननु किमापाद्य दूषणोद्भावनम् । बाह्यान्तालम्बनत्व हि न पक्षः ।
तथाच भाष्योपस्कारे वर्णितमेव । अतो नाभ्युपेतबाध इत्यत आह —
बाह्येति । अयमभिप्रायः — विकल्पनीयमिदं बाह्यान्तालम्बनत्वम् । किं
बाधमित्यनेन रूपेण नालम्बत इत्येव साध्यते, वस्तुतो वा बाध नालम्बत
इति । पूर्वस्मिन् पक्षे सिद्धसाधनम् । परस्मिन् दोषो वक्ष्यते । स्तम्भादि-
धियो हि स्तम्भाद्याकारस्तथैव स्वविषयमालम्बन्ते न बाधतयंति ॥ ५२ ॥

तथा स्तम्भादिरूपेण निरालम्बनतोच्यते ।

संवेदनस्य दृष्टत्वात् तद्विरोधः प्रसज्यते ॥ ५३ ॥

द्विचन्द्रादिषु तुल्यश्चेन्नेन्द्रियाप्राप्तितो हि नः ।

तत्रानालम्बनोक्तिः स्यान्नार्थसंवित्त्वभावतः ॥ ५४ ॥

सर्वत्रार्थेन्द्रियाणां नः संयोगसदसत्तया ।

संवित्तौ विद्यमानायां सदसद्ग्राह्यतास्थितिः ॥ ५५ ॥

यदि तु स्तम्भानालम्बनत्वमेव साध्यते, ततस्तद्रूपसंवेदनस्य दृष्टत्वात् संविद्विरोध एवेत्याह — तथेति ॥ ५३ ॥

अत्र चोदयति — द्विचन्द्रादिष्विति । एवं हि मन्यन्ते — समानोऽयमनालम्बनत्वाभिमतेषु द्विचन्द्रादिबोधेषु संविद्विरोधः । तत्रापि द्वावेव चन्द्रौ भासेते । तदपह्नवे स्फुट एव संविद्विरोधः । अतः केन प्रकारेण तेषामनालम्बनत्वं भविष्यतीति । परिहरति — नेन्द्रियेति । अयमभिप्रायः—यदि वयं प्रतिभासविपर्यासादन्यथात्वं ब्रूमः, तत एवमुपालभ्येमहि । न त्वेवम् । यदेव विज्ञानमिन्द्रियाप्राप्तमर्थं प्रकाशयति तदनालम्बनमिति नः सिद्धान्तः । तथाच द्विचन्द्रादिविज्ञानम् । ततोऽनालम्बनमित्युच्यते । न पुनर्द्विचन्द्रादिप्रतिभासापह्नवेन, अतो न नः संविद्विरोधः, नचानालम्बनत्वस्याप्रसिद्धिरिति ॥ ५४ ॥

नन्वेवं संवेदनानपह्नवे यथावभासमर्थस्य सत्त्वात् सदसद्विवेको न स्यादत आह — सर्वत्रेति । अस्यार्थः — इदं सद् ग्राह्यमिदमसद् ग्राह्यमिति नायमर्थ इदमर्थं प्रकाशयति इदं नेति । किन्तर्हि । जायमानायामेवार्थगोचरायां संवित्ताविन्द्रियार्थसंयोगसदसत्त्वतोऽयं विभागः । यदिन्द्रियसम्प्रयुक्तमर्थं प्रकाशयति तत् सद् ग्राह्यम् । विपरीतमन्यत् । नच यथावभासमर्थस्य सत्त्वम् । बाधकदर्शनात् । अतो यद् देशान्तरस्थमिन्द्रियाप्राप्तमर्थं गृह्णाति तद् असद् ग्राह्यम् । तस्यार्थो नास्तीत्युच्यते । क्वचिद्वि किञ्चित् प्रतिपिध्यते । न स्वरूपेणैव किञ्चित् । नेदं रजतमिति नायमर्थः

भवतस्त्विन्द्रियादीनामभावाद् ग्रहणादृते ।

। नालम्बनत्वहेतुः स्यान्निषेधोऽतो न युज्यते ॥ ५६ ॥

वहिर्भावाप्रसिद्धत्वात् तेनानालम्बना मतिः ।

कथञ्चित् साध्यते नैष पक्षो हि ज्ञायते तदा ॥ ५७ ॥

यथान्यबोधनाशक्तेर्नाप्रसिद्धे विशेषणे ।

प्रक्षसिद्धिस्तथैव स्याद् विशेषणविशेषणे ॥ ५८ ॥

नाप्रसिद्धे पदार्थे हि वाक्यार्थः सम्प्रतीयते ।

जतं नास्तीति । अस्ति हि तद् देशान्तरादिषु । किन्तु इह नास्तीति यत्रेन्द्रियेण न प्राप्यते, इदमस्तीत्यपि यदेव यत्रेन्द्रियेण प्राप्यते तदुच्यते । इह घटोऽस्तीति प्रतीतिः न पुनर्घटोऽस्तीति ॥ ५५ ॥

नचैष विभागो बौद्धस्य सम्भवतीत्याह — भवत इति । नच बौद्धस्येन्द्रियादीनि सन्ति यत्प्राप्त्यप्राप्तिविवर्धनं भावालम्बनालम्बनप्रतिषेधौ युज्येते इति ॥ ५६ ॥

दूषणान्तरमाह — वहिर्भावेति साध्यतेन्तेन । न ह्यनालम्बनज्ञानवादिनां वहिर्भावो नाम कश्चित् सिद्धः, येन विशिष्टमनालम्बनत्वं युद्धेः साध्यत इति । किमिति न साध्यते, अत आह — नैष इति । पक्षप्रज्ञापनार्थं हि साधनवचनं, नचाप्रसिद्धपदार्थविशिष्टः पक्षो ज्ञापयितुं शक्यत इति ॥ ५७ ॥

किं पुनः पक्षो न ज्ञायते । अज्ञाते विशेषणविशेष्ये च विशिष्टो न ज्ञायते । तद्योग्यमपि प्रमिदमेवेति किं विशेषणविशेषणाप्रसिद्ध्या, अत आह — यथेति । विशेषणाप्रसिद्धावेव किम् । न तावत् पक्षसिद्धिः, तथाविधमन्यो बोधयितुं न शक्यत इति चेत्, समानमिदं तद्विशेषणाप्रसिद्धावपीति तद्विशेषणाप्रसिद्धौ पक्षो न ज्ञायत इति सूक्तमिति ॥ ५८ ॥

एतदेव प्रपञ्चयति — नाप्रसिद्ध इति । प्रतिज्ञावाक्यार्थो हि

तत्पूर्वकत्वात् पक्षश्च वाक्यार्थः स्थापयिष्यते ॥ ५९ ॥

पर्युदासे निषेधे वा व्यतिरिक्तस्य वस्तुनः ।

प्रमेयत्वाद्यभेदेन जगतः सिद्धसाधनम् ॥ ६० ॥

यदि चात्यन्तभेदेन निरालम्बनतोच्यते ।

कथञ्चिच्चेद् विरुध्येत प्राक्पक्षः कल्पितेन ते ॥

वस्त्वाद्याकारतश्चापि धीर्निरालम्बनेष्यते ।

ग्राहकाच्चेदभिन्नत्वं शक्तिभेदो विरुध्यते ॥ ६२ ॥

पक्षः, स च पदार्थपूर्वकः । अतो बाह्यादिपदार्थासिद्धौ पक्षो न सिध्य-
तीति ॥ ५९ ॥

दूषणान्तरमाह — पर्युदास इति । (न ? ना) व्यतिरिक्तालम्बनः
प्रत्ययः, (व्यतिरिक्तं नालम्बते) इति हि द्वावर्थौ सम्भवतः पर्युदासप्रतिषे-
धाम्याम् । पर्युदासे हि नामयोगान्नजोऽव्यतिरिक्तालम्बनः प्रत्यय इत्यर्थो
भवति । निषेधे तु आख्यातयो(गाद्) व्यतिरिक्तं नालम्बत इति । उभयथा
हि सिद्धसाधनम् । प्रमेयत्वादिना हि जगतो न भेदमातिष्ठामहे । अतः स्त-
म्भादिज्ञानात् प्रमेयत्वादिनाव्यतिरिक्तं भवति । अतएवाभेदाद् व्यतिरिक्तं
च न भवतीति सिद्धसाधनमिति ॥ ६० ॥

किञ्च, इदमपि चात्र विकल्पनीयं किमत्यन्तभिन्नेन स्तम्भादिना
निरालम्बनत्वं साध्यत, कथञ्चिद् भिन्नेन वा । पूर्वस्मिन् कल्पे तावत्
सिद्धसाधनमेवेत्याह — यदीति । सिद्धसाधनमित्यतीतेन सम्यग् इति ।
कथञ्चिद् भिन्नेन तु निरालम्बनत्वे साध्यमाने प्राक् कल्पितेन पक्षविरोधः ।
इष्यते हि कथञ्चित् कल्पनामात्रकल्पितं भवद्विरपि बाह्यालम्बनम् । अत-
स्तन्निषेधे भवति प्राक्कल्पितेन पक्षबाधः । तदेतदाह — कथञ्चिदिति
॥ ६१ ॥

अन्यथा सिद्धसाधनं दर्शयति -- चास्त्विति । बुद्धिर्हि वस्त्वाद्या-
कारेण जडरूपा न किञ्चिदालम्बत इति सिद्धमेव । असाधारणेन तु प्रका-

निरालम्बनबुद्धेश्च यद्युत्पत्तिः प्रसाध्यते ।

दृष्टत्वात् सेष्यतेऽस्माभिर्वाह्यग्राह्यविवर्जिता ॥ ६३ ॥

सम्यक्त्वं पुनरेतस्यास्त्वं नेच्छसि कथञ्चन ।

आत्मांशोऽवसिता ह्येषा मृगतृष्णादिवुद्धिवत् ॥

चैत्रादिप्रत्ययानां च निरालम्बनता यादि ।

धर्मभूता न गृह्येत साधनोत्थितया धिया ॥ ६४ ॥

शात्मना बाह्यमालम्बते । तत्राविशेषितोपादानं शस्य सिद्धसाधन दर्शयितु मिति । ननु ग्राहकाद् ग्राह्यमभिन्नमितीदमत्र न साध्य, तत्र किं नाना-
विकल्पे । अत आह — ग्राहकादिति । न तानन्निरालम्बनाः प्रत्यया इत्ययमर्थः ग्राहकाद् ग्राह्यमभिन्नमिति । एव मत्यपि यद् द्विशक्तिकत्व ज्ञानस्येष्ट ग्राह्यग्राहकशक्तिक ज्ञानमिति तद् विरुध्यते, ग्राह्यापलापात् । यद्यपि न बौद्धेराश्रयातिरोकिणी शक्तिरिष्यते, तथापि शक्तिभेदद्वारेण व्यात्म कत्वमेव दर्शयतीति द्रष्टव्यमिति ॥ ६२ ॥

यदि तु सर्वप्रकारासम्भवान्निरालम्बनबुद्ध्युत्पत्तिर्मानमेव प्रसाध्यते, तत्रापि च सिद्धसाधनमेव । उत्पद्यत हि निरालम्बना प्रत्यया इत्युक्ते निरालम्बनत्वबुद्धिः । न त्रियमर्थप्रियाये समर्था, अनर्थकत्वादित्यभिप्राये णाह — निरालम्बनेति ॥ ६३ ॥

नचानर्थकत्वमेवास्या न सिद्धमिति वाच्यम् । तत्प्रत्यये हेतोरने-
कान्तिरुत्तरप्रसङ्गात् । अतो मृगतृष्णादिज्ञानप्रदेवात्माश्रयवसायिनी बुद्धि-
रियमभ्युपगन्तव्या । अस्माकमपि सर्वमिष्यात्वग्राहिप्रत्ययमिष्यात्व सिद्ध-
मेवेत्यावयोरविवादात् सिद्धमनालम्बनबुद्धेरनर्थकत्वमित्याह — सम्यक्त्व-
मिति ॥ ६४ ॥

एव चोन्पन्नायामप्यर्थशून्यायामात्माश्रयवसायिन्यामनालम्बनबुद्धौ
चैत्रादिप्रत्ययानां पक्षीष्टताना धर्मतया निरालम्बनता न गृहीता साधनो-
त्थितया धियेति, नानाविषयत्वात् प्रतियोगिना निरालम्बनत्वेनानिराकृता

ततो विषयनानात्वात् प्रतियोग्यनिराकृता ।

रूपात् सालम्बनप्राप्तिः सती केन निवार्यते ॥ ६६ ॥

यदि प्रत्ययशब्दोऽपि प्रत्ययत्वेन गृह्यते ।

संवित्पालम्बनत्वेन वार्यते सिद्धसाधनम् ॥ ६७ ॥

बुद्ध्युत्पादनशक्तिश्चेद् वार्या साध्यं न सिध्यति ।

साधनस्य प्रयोगोऽत्र बोधकत्वाद् विना न ते ॥ ६८ ॥

सती चैत्रादिस्वरूपपर्यालोचनया लम्बनप्राप्तिः केन वारयितुं शक्या । स मानविषयोपनिपातिनोहि विरुद्धार्थगोचरयोः प्रत्यययोर्वाध्यबाधकभावो भवति, यथेदं रजतं नेदं रजतमिति चानयोः । नचेह तथा ॥ चैत्रादिप्रत्यया हि स्वविषयं स्थापयन्ति । नच तन्निरालम्बनबुद्धिः प्रतिक्षिपति, अर्थाभावात् । स्वांशगोचरा हि सा । अतोऽस्याः स्वांशो विषयः । चैत्रादिप्रत्ययानां च चैत्रादय इति स्पष्टो विषयभेद इति किं केन बाध्यत इत्युच्यते । तदेतदाह — चैत्रादीति द्वयेन ॥ ६५, ६६ ॥

किञ्च यत् तत् पूर्वमुक्तं कर्तृत्वे करणत्वे वा प्रत्ययत्वे शब्दोऽपि प्रत्ययशब्दवाच्य इति, तद् यदि तथैव प्रत्ययशब्दोऽप्यत्र प्रतीतिकर्तृकरणत्वात्मना प्रत्ययत्वेनोपादीयते, तत्संवित्पालम्बनत्वं चैत्रादीनां वार्यते, चैत्रादयः प्रत्ययशब्दसंवित्पालम्बना न भवन्तीति । ततस्तस्याचेतनत्वेन तत्संवित्पालम्बनत्वं चैत्रादीनां नास्ति अंशे सिद्धसाधनमेवेत्याह — यदीति ॥ ६७ ॥

अथ तु बुद्ध्युत्पादनशक्तिविरहस्तस्यानालम्बनत्वमित्युच्यते प्रत्ययशब्दो निरालम्बन इति, किमुक्तं भवति । न किञ्चिद्विषयां बुद्धिमुत्पादयितुं शक्यत इति । ततस्तेनाशक्तेन पक्षो न बोधित इति साध्यं न सिध्यतीत्याह — बुद्ध्युत्पादनेति । साध्यासिद्धौ कारणमाह — साधनस्येति ॥

तावत् तावत् परेषां स्यान्मिथ्यात्वादन्यवाधनम् ।
 विरुद्धाव्यभिचारित्वं बाधो वाप्यनुमानतः ॥ ७८ ॥
 इत्थं सर्वेषु पक्षेषु वक्तव्यं प्रतिसाधनम् ।
 बाह्यार्थालम्बना बुद्धिरिति सम्यक् च धीरियम् ॥
 बाधकापेतबुद्धित्वाद् यथा स्वप्नादिबाधधीः ।
 सापि मिथ्येति चेद् ब्रूयात् स्वप्नादीनामवाधनात् ॥
 तस्मात् साधर्म्यदृष्टान्तो भवतः साधनेऽधुना ।
 विज्ञानास्तित्वभिन्नत्वक्षणिकत्वादिधीस्तथा ॥ ८१ ॥

प्रत्ययव्यतिरिक्ता एव प्रत्यया यदि पक्षीकियन्ते, ततो व्यतिरेकग्राहिप्रत्यय-
 व्यतिरेकग्राहिणस्तद्व्यतिरेकान्मिथ्यात्वप्रसक्तौ सर्वपूर्वासिद्धिः, पुनरपि तदन्य-
 विशेषणेऽनवस्था । यथैव तु परः कचिदवतिष्ठते तन्मिथ्यात्वात् पूर्वपूर्वा-
 मावो दर्शयितव्य इत्याह — यावदिति । किञ्चापपक्षात् प्रभृति य एते
 तदन्यप्रतिज्ञादिभिः पक्षा दर्शिताः, तेषु सर्वेषु विरुद्धाव्यभिचारित्वमनुमान-
 विरोधो वेत्याह — विरुद्धेति ॥ ७७, ७८ ॥

कथमेतदुच्यमित्याह — इत्थमिव । इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण ।
 अत्र प्रतिसाधनं वक्तव्यमिति । तदेव प्रतिसाधनं दर्शयति — पाक्षेति ।
 बाह्यार्थालम्बना बुद्धिरिति धीर्धर्मिणी । सम्यगिति साध्यो धर्मः, बाधका-
 पेतबुद्धित्वात्, स्वप्नज्ञानादिबाधबुद्धिवत् । इदं च प्रसिद्धावयवत्वेन निरा-
 लम्बनानुमानाद् बलवदिति तस्यानुमानबाधो भवति । यदि तुल्यबलत्व-
 मेव मन्यते, ततो विरुद्धाव्यभिचारित्वमिति विवेको दर्शयितव्यः । (स्वा-
 र्थिकस्त्विति ?) यदि तु स्वप्नादिबाधबुद्धिरपि मिथ्येति ब्रूयात्, ततस्तेषा-
 मबाधितत्वादसत्यत्वे दृष्टान्ताभाव इत्याह — सापीति ॥ ७९-८० ॥

किञ्च भिन्नं ज्ञानमात्रं क्षणिकमिति या बुद्धयः ताः सम्यक् मिथ्या वा,
 सत्यत्वे तावदनैकान्तिकत्वमित्याह — विज्ञानेति । तन्मिथ्यात्वाम्युपगमे

सम्यक् चेदभ्युपेयेत तथा नैकान्तिको भवेत् ।

तन्मिथ्याभ्युपपत्तौ च पक्षबाधः प्रसज्यते ॥ ८२ ॥

तथाच वद्धमुक्तादिव्यवस्था न प्रकल्पते ।

ततश्च मोक्षयत्नस्य वैफल्य वः प्रसज्यते ॥ ८३ ॥

विकल्पोत्पद्यमाना च ज्ञानास्तित्वादिधीर्यदि ।

मृपेष्टा नच दृष्टात्र प्रमाणान्तरतो गतिः ॥ ८४ ॥

प्रमाणाभावतस्तेन ज्ञानास्तित्वादि दुर्लभम् ।

सर्वं चाप्यस्मदादीनां मिथ्याज्ञानं विकल्पनात् ॥ ८५ ॥

सान्निध्यविप्रकृष्टत्वे सत्त्वासत्त्वे च दुर्लभे ।

मिथ्याज्ञानाविशेषेऽपि साङ्ख्यादिपरिवर्जनात् ॥

तु सविशेषणपक्षीकृतज्ञानाभावात् पक्षबाध इत्याह—तन्मिथ्येति ॥ ८२ ॥

एवचासति ज्ञाने शून्यताप्रमाणार्थ इति को वद्ध को वा मुक्तो भवेत् । तदेतदाह — तथेति । मोक्षयत्नोऽपि प्रयत्नादिरेव सति विफल-
स्तपस्विनामित्याह — तत इति ॥ ८३ ॥

यदितूच्यते — सविकल्पकेन ज्ञानमानपक्षो व्यवस्थाप्यते सर्व-
विकल्पाना मिथ्यात्वाद्, निविकल्पकेन त्वात्मान लभत इति । तदयुक्तम् ।
नहि ज्ञानमान विश्व क्षणिका भावा इत्यादि निविकल्पकेन कस्यचित् प्रति-
भाति । अनुमानेन त्वेवज्ञातीयका अर्था साध्यन्ते । तत्र सविकल्पकत्वा-
न्मिथ्येवेति ज्ञानास्तित्वादिपक्षो दुर्लभ । अतो युक्त मोक्षयत्नस्य वैफल्य-
मित्याह — विकल्पेति साधेन । अत्र च निविकल्पकसत्यत्वे स्तम्भादि-
धियामपि तथाविधाना सत्यत्वापत्तेर्न बाह्यार्याभाव सिध्यतीति वक्तव्यम् ।
तदुपेक्ष्यैवोत्तरविभवात् परिहारान्तरमुक्तमिति ॥ ८४^१ ॥

अपिच योगिग्योऽर्वाचामस्मदादीना सर्वमेव ज्ञान कल्पनास्पदमिति
मिथ्याज्ञानमेव । नहि प्रधान जगत्कारण पञ्चविंशतितत्त्वमित्यादिज्ञानभ्यो
ज्ञानमात्र जगत् क्षणिका सर्वे भावा इत्यादिप्रत्ययाना कश्चिद्विशेषो दृश्यते ।

बौद्धदर्शन एकस्मिन् पक्षपातो न युज्यते ।
 मृपात्वं यदि बुद्धेः स्याद् बाधः किं नोपलभ्यते ॥ ८७ ॥
 बाधाद् विनापि तच्चेत् स्याद् व्यवस्था न प्रकल्पते ।
 प्रतियोगिनि दृष्टे च जाग्रज्ज्ञाने मृपा भवेत् ॥ ८८ ॥
 स्वप्नादिवुद्धिरस्माकं तव भेदोऽपि किङ्कृतः ।
 नचान्यत् प्रतियोग्यस्ति जाग्रज्ज्ञानस्य शोभनम् ॥
 यद्दर्शनेन मिथ्यात्वं स्तम्भादिप्रत्ययो व्रजेत् ।

सर्वस्य सन्निकल्पकत्वेन मिथ्याभ्युपगमात् । अतो गृह्यमाणविशेषेषु तीर्थंकर-
 प्रवादेषु योऽय साङ्ग्यादिसिद्धान्तपरिवर्जनेन बौद्धसिद्धान्त एकस्मिन् पक्ष-
 पातः, तत्र न कश्चिद्धेतुरुपलभ्यते । नच कल्पनास्पदत्वाविशेषोऽपि अर्थ-
 सदमन्त्रावकृतमिन्द्रियसाक्षिध्यानिप्रकृतकृत वा सम्यग्मिथ्या च सम्भवति ।
 सर्वकल्पनानामसदर्थत्वात् । सर्ववाद्यापलापे चास्य विभागस्य दुर्लभत्वात् ।
 तदेतदाह — सर्वं चेति द्वयेन ॥ ८६^१ ॥

अपिच बुद्धीनां मिथ्यात्व मृगतृष्णादिज्ञानेषु बाधकेन व्याप्तमुप-
 लब्धम् । नच जाग्रदबुद्धयो बाध्यन्ते । अतो व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृ-
 त्तिरित्यभिप्रायेणाह — मृपात्वमिति ॥ ८७ ॥

विनापि बाधक मृपात्वाम्युपगमे क्षणमन्त्रादिप्रत्ययमिथ्यात्वादव्यव-
 स्थेत्याह — बाधादिति । अपिच सम्यग् मिथ्येति च प्रतियोगिसापेक्षम् ।
 किञ्चिद्धि सम्यगपेक्षेतरान्मिथ्या भवति, मिथ्या च किञ्चिदपेक्ष्य परं
 सत्यम् । तत्र तु सर्वमिथ्यात्वाम्युपगमे किङ्कृत सम्यग्मिथ्यात्वविभागः ।
 अस्माकं तु जाग्रज्ज्ञानमेव सत्य प्रतियोग्यपेक्ष्य स्वप्नादिज्ञान मिथ्या भव-
 तीति युक्तं, तदेतदाह — व्रतीति ॥ ८८^१ ॥

। न केवल स्वप्नादिज्ञानानां प्रतियोग्यभावान्मिथ्यात्व न सिध्यति,
 जाग्रज्ज्ञानानामपि शोभनाभिधानसत्यप्रतियोग्यभावान्मिथ्यात्व न सिध्यती-
 त्याह — नचेति ॥ ८९^१ ॥

स्वप्नादिप्रतियोगित्वं सर्वलोकप्रसिद्धितः ॥ ९० ॥
 तदीयधर्मवैधर्म्याद् बाधकप्रत्ययो यथा ।
 योगिनां जायते बुद्धिर्वाधिका प्रतियोगिनी ॥
 जाग्रत्स्तम्भादिवुद्धीनां ततः स्वप्नादितुल्यता ।
 प्राप्तानां तामवस्थां च सर्वप्राणभृतामपि ॥ ९१ ॥
 बाधोऽयं भविता तेन सिद्धा संप्रतियोगिता ।
 इह जन्मनि केषांचिन्न तावदुपलभ्यते ॥ ९२ ॥
 योग्यवस्थागतानां तु न विद्मः किं भविष्यति ।

जाग्रज्ज्ञानप्रतियोग्यपेक्षया स्वप्ने स्वप्नादिधियां मिथ्यात्वमुक्तम् ।
 तत्रैवोपपत्तिमाह — स्मृतेति । स्वप्नादिप्रत्ययविधर्माणो हि जाग्रत्प्रत्ययाः ।
 सर्वलोकप्रसिद्धा हि ते । स्वप्नस्तु कस्यचिदेव निद्राक्रान्तान्तःकरणस्य
 भवति । अतो यथा तद्बाधके प्रत्यये सार्वलौकिके स्वप्नादिप्रतियोगित्वमेव-
 मन्येषामपि जाग्रत्स्तम्भादिज्ञानानां तत्प्रतियोगित्वं, तदपेक्षया च स्वप्नादि-
 धियां मिथ्यात्वमिति ॥ ९०^१ ॥

अत्र चोदयति — योगिनामिति । सत्यं प्रतियोगिसापेक्षं मिथ्यात्वं,
 जाग्रद्वुद्धीनामपि भावनावलनिष्पन्नप्रतियोगिज्ञानापेक्षया मिथ्यात्वं भवि-
 ष्यति । सत्या हि सा विगलितनिखिलकल्पस्य स्फुटाविकल्पप्रकाशा जा-
 यते । अतो युक्तं तदपेक्षया सांसारिकज्ञानानां मिथ्यात्वमिति ॥ ९१^१ ॥

ननु कस्यचिदेव भावनाप्रकर्षकाष्टाश्राप्तस्य योगिनो जाग्रद्वुद्धिपरिप-
 न्थिनी बुद्धिराविर्भवति । तास्तु सर्वलोकप्रसिद्धा एवेत्युक्तम् । अतः कथमेक-
 देशमुवा ज्ञानेन सार्वलौकिकाः प्रत्यया बाध्यन्ते, अत आह — प्राप्ताना-
 मिति । अयमभिप्रायः — तावदेव हि संसारिणो न बाध मन्यन्ते, यावन्न
 बुद्धभूमिमाधरोहन्ति । प्राप्ततद्भूमयस्तु सर्व एव प्राणभृतो बाधं मन्यन्ते ।
 अतो न बह्वल्पनिषयतया कश्चिद् विशेष इति मिद्धं योगिज्ञानेन प्रतियो-
 गिना जाग्रद्वुद्धीनां मिथ्यात्वमिति ॥ ९२^१ ॥

अत्र दूषणमाह — इहंति ॥ ९३^१ ॥

योगिनां चास्मदीयानां त्वदुक्तप्रतियोगिनी ॥ ९४ ॥

त्वंदुस्तविपरीता वा बाधबुद्धिर्भविष्यति ।

ईदृक्त्वे योगिबुद्धीनां दृष्टान्तो न तवास्ति च ॥ ९५ ॥

दृष्टान्तस्त्वस्मदादीनां यो गृहीतः स विद्यते ।

अथ स्तम्भादिबुद्धीनां वदेत् सप्रतियोगिताम् ॥ ९६ ॥

बाध्यत्वं चापि बुद्धित्वान्मृगतृष्णादिवुद्धिबत् ।

इष्टं सप्रतियोगित्वं मृगतृष्णादिवुद्धिभिः ॥ ९७ ॥

न तावद् वयमद्यत्वे कस्यचिज्जाग्रदबुद्धिपरिपन्थिन प्रत्ययमुपलभा महे । योगिनस्तु किं भविष्यति न वेति न न प्रमाणं प्रमत इति । विनैव तु प्रमाणेन योगिज्ञाने प्रतियोगिनीष्यमाणे शक्यमस्माकमपि वस्तुम् । अस्मदीयानां योगिनां त्वदुक्तप्रतियोगिनी विपरीता वा बाधबुद्धिर्भविष्यति स्नाच्छन्द्ये हि नियामकाभावादित्याह—योगिनामिति ॥ ९४ ॥

योद्धोक्तज्ञानमात्रपक्षविधर्मविविधविषयोपदशनेन प्रतियोगिनी साक्षादव वा नेतदेवमिति प्रतिक्षेपात् तद्विषयविपरीतेति । नचैवमावयोरविशेष इति धत्तव्यम् । अनुमानेन हि वयं योगिबुद्धीनामीदृशत्वमुपपादयाम । य एव हि कश्चित् प्रमाता गृहीतस्तेनैव दृष्टान्तेन योगिनामपि यदि विषयबोधोऽनुमीयते । सर्वस्याद्यतनस्य गृहीतुर्पहिर्विषयबोधात् । ज्ञानमात्रं तु निर्गुक्ताखिलर्नालादिनिभागमवयन्ति योगिन इत्यदृष्टान्तः, तदेतदाह—इदं त्वेति । भवति चान् (प्रयोगः) योगिनस्त्वदुक्तविपरीतबुद्धिमन्तः, बोद्धत्वाद् अद्यतनबोद्धवादिति ॥ ९५ ॥

ननु योगिनां जाग्रदबुद्धिप्रतियोगिनी बुद्धिरूपवत् इति न प्रमाणं प्रमत इति यदुक्तं तदयुक्तम्, कथमनुमाने जीवति तदप्रमाणकामेति शक्यमभिधातुम् । एवमनुमीयते—जाग्रदबुद्धयः सप्रतियोगिन्यो बाध्या वा, बुद्धित्वान्मृगतृष्णादिवुद्धिबदिति, तदेतदाह—अथेति । प्रतियोगिताबाध्यत्वे प्रागव व्याख्याते इति ॥ ९६ ॥

एतदपि दूषयति—इष्टमिति (ना य)त्वमन्तेन । सत्यं जाग्रदबुद्धीनां हि मृगतृष्णादिवुद्धयः प्रतियोगिन्यः, एतदपेक्षयामा सत्य-

तदात्मना च बाध्यत्वं ग्राह्यान्तरतयापि च ।

बाधकैश्चाप्यनेकान्तस्तदन्यत्वे च पूर्ववत् ॥ ९८ ॥

मिथ्याधीप्रतियोगित्वं स्वप्नादाविव ते भवेत् ।

रागादिक्षययोगित्वनिमित्ताधिगतिस्तथा ॥ ९९ ॥

यावान् विशेष इष्टश्चेत् सर्वबाधाद् विरुद्धता ।

महाजनस्य बाधाधादिदानीं बाधबुद्धिवत् ॥ १०० ॥

त्वावगतेः । अतः सिद्धसाधनं, बाध्यत्वमपि सिद्धम् । बुद्धिरूपेण हि सत्य-
बुद्धयोऽपि न मिथ्याबुद्धिभ्यो भिद्यन्ते । अतः तासु बाध्यासु ता अपि बाध्या
भवन्तीति वाक्प्रवृत्तिरिति । अन्यथा सिद्धसाधनं दर्शयति — ग्राह्येति ।
सत्यबुद्धीनां ग्राह्यादन्यद् ग्राह्यान्तरं मिथ्याबुद्धीनां, तस्मिन् बाध्यमाने
सर्वेषां ग्राह्यत्वेनाभेदस्तु सत्यधीग्राह्यमपि बाधितमेव भवति । अपिच या-
न्येव योगिज्ञानानि जाग्रद्वियां बाधकानीध्यन्ते, तैरेव हेतोरनैकान्तिकत्व-
मित्याह — बाधकैरिति । तदन्यविशेषणोपादाने च पूर्ववदनवस्था बाध्येत्या-
ह — तदन्यत्व इति ॥ ९८ ॥

विशेषविरुद्धश्चायं हेतुरित्याह — मिथ्येति सार्धेन । स्वप्नादि-
बुद्धीनां हि मिथ्याभूताः संसारिबुद्धयः प्रतियोगिन्यो दृष्टा इति प्रतिबन्ध-
बलेन बुद्धित्वेन हेतुना जाग्रदबुद्धीनां मिथ्याधीप्रतियोगित्वमेव साध्यते ।
तत्र यः प्रतियोगिनीनां धियां सत्यत्वं विशेष इष्टः, स बाध्यते । तथा रागा-
दिक्षयनिमित्तासौ योगिनामधिगतिरिति यः प्रतियोगिन्या योगिबुद्धेर्वि-
शेष इष्टः, तस्य सर्वस्य बाधाद् भवति विशेषविरुद्धो हेतुरिति । अयं च
धर्मविशेषबाधाद् विरोधोऽनुसन्धातव्य इति ॥ ९९ ॥

दूषणान्तरमाह — महाजनस्येति । अयमभिप्रायः — शक्यते
हि प्रतिसाधनं वक्तुं, जाग्रदबुद्धयः सत्याः इदानीं महाजनस्याबाधात्
पराभिमतयोगिबाधबुद्धिवदिति । इदं च यदि बाध्यत्वानुमानेन तुल्यबलं
ततः सप्रतिसाधनम् । अथ तु प्रसिद्धावयवत्वेन बलवत् ततोऽनुमानबाध

वाच्योऽनुमानवाधो वा यदिव प्रतिसाधनम् ।

पूर्वसाधनदोषाश्च सन्धेयास्तस्य चाधुना ॥ १०१ ॥

साध्याभेदादवाच्यत्वाद्धेतोर्नोभयसिद्धता ।

प्रत्ययत्वं च सामान्यं भिन्नाभिन्नं न विद्यते ॥ १०२ ॥

भवतोऽत्यन्तभिन्नं च मत्पक्षेऽपि कथञ्चन ।

सारूप्यान्यनिवृत्ती च नेत्येतत् साधयिष्यते ॥ १०३ ॥

तस्माद्धेतुर्न सामान्यमस्ति सिद्धं द्वयोरपि ।

विशेषयोश्च हेतुत्वं पक्षतत्तुल्यसंस्थयोः ॥ १०४ ॥

इति प्रागप्युक्तमेव । सर्वथा तावत् परसाधनं प्रतिवज्जातीत्यत्र तात्पर्यम् । योगिज्ञानेन बाधाद्धेतोरसिद्धिर्मा भूदिति इदानीमित्याह । योगिनां बाधशुद्धेरप्यनागताया महाजनेनाबाधाद् व्याप्तिसिद्धिरिति ॥ १०० ॥

मूलसाधने च ये धर्मादिविकल्पैर्दोषा उक्ताः, तेऽप्यनानुमानेऽनुसन्धातव्या इत्याह—पूर्वेति । एव पुनस्तत्प्रातनिकां कृत्वा तत्रैव दूषणान्तरमाह—तस्य चेति । तस्य च पूर्वसाधनस्याधुना दोषान्तरमभिदध्महे । धर्मधर्मिणौ विकल्प्य दूषिता । हेतुरपि तस्योभयसिद्धो नास्ति, साध्याभेदात् । नहि प्रत्यय एष साध्ये स एव हेतुर्वाच्यो भवति, प्रतिज्ञार्थकदेशत्वात् । अतो हेतुश्च साधनमिति । ननु सामान्यस्य हेतुतया पक्षकदेशत्व प्रतिक्षिप्तमत आह—सामान्यमिति । उक्तमिदमस्माभिरुभयसिद्धो हेतुर्नास्तीति । भिन्नाभिन्न हि प्रत्ययत्व तवासिद्धम्, अत्यन्ताभिन्नं च न नः किञ्चिदस्तीति सिद्धं नोभयसिद्धो हेतुरस्तीति ॥ १०२ ॥

सारूप्यान्यनिवृत्तिरूप तु सामान्यमुपरिष्ठात्रिपेत्स्यत इत्याह—सारूप्येति ॥ १०३ ॥

उपसहरति—नस्मादिति । यदि तु मा मूल सामान्य, विशेष एव

न स्यादन्वयहीनत्वादतद्धर्मतयापि च ।

नचार्थहीना तद्बुद्धिर्हेतुत्वेन भविष्यति ॥ १०५ ॥

आश्रयासिद्धिता चोक्ता विशेष्यस्याप्रसिद्धितः ।

तथा हेतोर्विरुद्धत्वं दृष्टान्ते साध्यहीनता ॥ १०६ ॥

विशेषणाप्रसिद्धयर्थविकल्पेनैव बोधिते ।

स्वप्नादिप्रत्यये बाह्यं सर्वथा नहि नेष्यते ॥ १०७ ॥

हेतुरुच्यते, तदयुक्तम् । अपक्षधर्मत्वादन्वयाभावाच्चेत्याह — विशेषयोरिति ।
 द्वावत्र विशेषौ परिप्लवेते पक्षस्तत्तुल्यापरनामा सपक्षश्च । पूर्वश्च हेतोरन्वया-
 भावः । परत्रापक्षधर्मत्वम् । पूर्वं तु विशेषस्यैव हेतुत्वे साध्याभेदादन्वयत्व-
 मुक्तम् । इदानीं विकल्प्य दूषणान्तराभिधानमिति । ननु मामूत् सामान्य-
 विशेषात्मको हेतुः, बुद्धिरेव त्वर्थशून्या हेतुर्भविष्यति । उत्पद्यते हि नः प्रत्य-
 यत्वादित्युक्तेऽनर्थिका काचिद् बुद्धिः । सर्वं एवाय हेत्वादिव्यवहारो बुद्धि-
 मात्रप्रभाषित एवेति सौगता मन्यन्ते । अत आह — नचेति ॥ १०५ ॥

अतएव दोषद्वयान्नार्थशून्या बुद्धिर्हेतुर्भवति । नहि सा बुद्धयन्तरं
 धर्मः । नहि क्षणिका साध्यान्वयभाजनमित्यप्रसिद्धाश्रयश्चायं हेतुर्विशेष्य-
 ग्राहिप्रत्ययनिरालम्बनत्वेन तदप्रसिद्धेरित्याह — आश्रयेति । अप्रसिद्ध-
 विशेष्यं पक्षमाचक्षणेरेवास्माभिर्हेतोरश्रयासिद्धताप्युक्तप्रायैवेत्यर्थः । तथा
 'निरालम्बनता चेह सर्वथा यदि साध्यते' विशेषणाप्रसिद्धयर्थं यो विकल्पः
 कृतः, तेनैव हेतोर्विरुद्धत्वं दृष्टान्ते च साध्यहीनता द्वे एते बोधिते । स-
 र्वथा निरालम्बनत्वे हि साध्ये तथाविधस्य कस्यचिदसिद्धेर्व्याप्तिवलेन यथा-
 कथञ्चिन्निरालम्बनत्वं सिसाधयिषतः सर्वथा निरालम्बनत्वविरुद्धं प्रत्ययत्व-
 हेतुः साधयतीति विरुद्धत्वं, स्वप्नादिज्ञानानामपि सर्वथा निरालम्बनत्वा-
 भावात् साध्यहीनो दृष्टान्तः । तदेतदाह — तथेति । साध्यहीनतां प्रपञ्च-
 यति — स्वप्नेति ॥ १०७ ॥

सर्वत्रालम्बनं बाह्यं देशकालान्यथात्मकम् ।

॥ १०८ ॥ जन्मन्येकत्र भिन्ने वा तथा कालान्तरेऽपि वा ॥

तद्देशो वान्यदेशो वा स्वप्नज्ञानस्य गोचरः ।

॥ १०९ ॥ अलातचक्रेऽलातं स्याच्छीघ्रभ्रमणसंस्कृतम् ॥ १०९ ॥

गन्धर्वनगरेऽग्राणि पूर्वज्ञातं गृहादि च ।

पूर्वानुभूततोयं च रश्मिततोपरं तथा ॥ ११० ॥

किमिति नेष्यते, अत आह — सर्वत्रेति । अस्ति हि सर्वज्ञानेनैव देशान्तरादिस्थमालम्बनम् । यदेव हि कचिद् देशे काले वा दृष्टं तदेव देशान्तरादौ प्रतीयत इत्येतदेवानालम्बनत्वम् । ननु सर्वथा ग्राह्याभाव इति । ननु यदेव कचिद् देशे काले वाननुभूतपूर्वं, तदपि स्वप्नज्ञाने प्रकाशते । अतः कथं तस्य देशान्तरादिस्थमालम्बनत्वमत आह — जन्मनीति । अयमभिप्रायः — पूर्वानुभूतगोचरा हि मनोमानसहाया स्वप्नस्मृतिः । दौषवशाच्च प्रत्युत्पन्नघोषः । नचेह प्रतिनियमः यदेकत्र जन्मन्यनुभूतमेव स्वप्नेऽवसीयत इति, जन्मान्तरानुभूतमपि कुतश्चिददृष्टाद् मनसि विपरिवर्तमानमलमेव भवितुं गोचरः स्वप्नादिधियाम् । अतोऽस्ति तावद् विप्रमाणा-मपि कथञ्चिदवस्थितं बाह्यालम्बनम् । एकग्रापि जन्मानि कालान्तर इत्यर्थः ॥ १०८ ॥

एवमन्तःकरणजन्मनः स्वप्नविप्रमस्यालम्बनमुक्तम् । बाह्येन्द्रिय-जन्मनां विप्रमाणाभिदानीं बाह्यमालम्बनं दर्शयति — अलातेति धियोऽन्तेन । अलातचक्रज्ञाने शीघ्रभ्रमणदूषितमलातमेवालम्बनम् । गन्धर्व-नगरविप्रमे तु सन्निवेशविशेषावस्थितान्यग्राण्येव दूरत्वात् पूर्वावगतगृहा-कारेणालम्ब्यन्ते । तदिह पूर्वदृष्टगृहाण्यग्राणि च तत्सन्निवेशविशेषमाञ्ज्याल-म्बनम् । तदिह द्विप्रकारो विषयदोषो विप्रमे कारणम् । मृगतोयज्ञाने पूर्वा-नुभूततोयमूपरं च सूर्यरश्मितसमेवालम्बनम् । उभयं हि विगाह्य चान्ति-रात्मान लभते, तदन्यतरापाये ह्यभावात् । इह चान्तःकरणविषयदोषाभ्यां विप्रमः । पिपासादूषितान्तःकरणस्य हि सूर्यरश्मितसमूपर तोयसदृशं तद्व-दाभाति । शशविषाणबुद्धेस्तु मानसादेव कुतश्चिद् भ्रमनिमित्ताज्जाय-

मृगतोयस्य विज्ञाने कारणत्वेन कल्प्यते ।

द्रव्यान्तरे विषाणं च शशस्यात्मा च कारणम् ॥

शशशृङ्गाधियो मौण्ड्यं निषेधे शिरसोऽस्य च ।

वस्त्वन्तरैरसंसृष्टः पदार्थः शून्यताधियः ॥ ११२ ॥

कारणत्वं पदार्थानामसद्वाक्यार्थकल्पने ।

अत्यन्ताननुभूतोऽपि बुद्ध्या योऽर्थः प्रकल्प्यते ॥

मानाया, गवादिद्रव्यान्तरगतं विषाणमात्मा च शशस्य कारणम् । उभय-
भावभावित्वादेकतरापायेऽपि चापायादिति । ननु शशविषाणं नास्तीति
शुद्धेर्न किञ्चिदालम्बनं, न तावत् शशो विषाणं वा तत्संयोगो वास्याल-
म्बनम् । प्रतिषेधरूपत्वाज्जाभावः । स्वतन्त्रानिर्भासात् । तथाहि — न
वयं शशविषाणं नास्तीत्युक्ते स्वतन्त्रभावमवगच्छामः । अतोऽवश्यमा-
लम्बनमेवेदं नास्तीति ज्ञानं वक्तव्यम्, अत आह — मौण्ड्यमिति ।
अस्य शृङ्गस्य निषेधे शशशिरोमौण्ड्यं कारणम् । एतदुक्तं भवति— यद्यपि
स्वतन्त्रोऽभावो न प्रतीयते, भावाश्रयस्तु प्रतीयत एव । अतः शशमूर्ध-
वर्तिनोऽवयवा उपर्युपरि हीयमाना दीर्घदृढसन्निवेशरूपे(णा ? ण)परिणता
मौण्ड्यापरनामानः शृङ्गाभावात्मना ज्ञायन्ते । याद्वि यथा निर्मासते ततथैवा-
लम्बनम् । अभावोऽपि पराधीन एवानुभूयमानस्तथैवालम्बनं भविष्यति ।
ज्ञानं तु सद्रूपं नास्या नास्तीतिशुद्धेरालम्बनं भवितुमर्हति । आह च —

“भावरूपं च विज्ञानं नास्तीति कथमुच्यते ।”

इति । पक्षानुश्रितविषयं शून्यशब्दाज्ज्ञानमुत्पद्यते तदनालम्बनं भवेत्,
सर्वाभावस्य प्रत्येतुमशक्यत्वाद्, विशेषाप्रकाशाच्च । अत आह — व-
स्त्विति । अयमभिप्रायः — न स्वतन्त्रं शून्यज्ञानमुत्पद्यते किञ्चिद्धि केन-
चित् शून्यमवसीयते । गृहं चैत्रेण जगद् वन्ध्यासुतेन । अतः केवलगृहा-
यालम्बनमेव शून्यज्ञानं नानालम्बनं स्वांशालम्बनं वेति ॥ ११२ ॥

एवमहुल्यादिवाक्यजनितशब्दविग्रमाणामपि सन्निधिदोषदूषिता
एव पदार्थाः कारणमित्याह — कारणत्वमिति । यस्तर्ह्यत्यन्ताननुभूत-

तस्योत्पत्तौ कथञ्चित् स्युः पृथिव्यादीनि कारणम् ।

एष प्रत्यक्षधर्मश्च वर्तमानार्थतैव या ॥ ११४ ॥

सन्निकृष्टार्थवृत्तिश्च न तु ज्ञानान्तरेण्वियम् ।

कथमुत्पादयेज् ज्ञानं तत्रासंश्रितं कुतो न्वियम् ॥

पूर्वः प्रधानादिरथो बुद्ध्या माह्व्यादिभिः कल्प्यते, तत्र न किञ्चिज्ज्ञानस्यालम्बनमुपलभ्यते । विषाणादिर्हि क्वचिददृष्टः क्वचित्पलभ्यत इति युक्तम् । स्वरूपासतस्तु कथं कुत्र वा कल्पनमत आह — अत्यन्तेति । पृथिव्यादि सूक्ष्मेव हि तैः प्रधानानिति कल्प्यते । स्थूलस्य हि जगतो नाकस्मान्निष्पत्तिरुपपद्यत इति प्रधानं कल्प्यते । नच तदन्यत् परमाणुभ्यो घटत इति कथञ्चित् सूक्ष्मरूपावस्थिताः पृथिव्यादय एव प्रधानमुदना गृह्यन्ते । सोऽयं सूक्ष्मरूपतया तेषामग्रहणात् तद्व्यतिरिक्तः प्रधानग्रमः । परमार्थतस्तु तत्स्थाने प्रधानपरिकल्पनादेव तदालम्बनं प्रकल्प्यत इति । अतः प्रकृतं विपरिणतं प्रकल्पनं तस्येति परामृश्यत इति ॥ ११३-॥

नन्वत्र प्रकरणे वर्तमान एवाथो बुद्ध्या विपर्याक्रियत इत्युक्तम् । तद्युक्तं, कथं हि वर्तमानाया बुद्धेरवर्तमानमालम्बनं भविष्यति । नद्यवर्तमानघटत्रिपर्यं वर्तमानघटज्ञानमुपलभ्यम् अत आह — एष इति । यदेव तद् वर्तमानार्थस्य मिन्द्रियसन्निकृष्टार्थविषयत्वं च । अयं प्रत्यक्षप्रमाणधर्मो न ज्ञानान्तराणाम् । न तु विभ्रमाः प्रत्यक्षे, तदामामत्यादिति ॥ ११४ ॥

ननु किमिदं प्रत्यक्षधर्म इति । नद्यवर्तमानो विधिरस्त्येवधर्मणा प्रत्यक्षेण भवितव्यमिति । यथा त्ववर्तमानं न ज्ञानं जनयितुं क्षममिति प्रत्यक्षं वर्तमानत्रिपर्यम्, एवमाभाममपि तथा भवितुमर्हति । कथं हि तत्रावर्तमानेन ज्ञानमुत्पादयितुं शक्यममतः करणत्वायोगात् । तदेतदाशङ्कते तावत् — कथमिति । परिहरति — कुत इति । अवर्तमानं धर्मक्रियान्तरेष्वसमये दृष्टं ज्ञानं तु जनयत्येव । भूतभविष्यन्त्योरपि घटघोरनुमानोदये कारणभावात् । प्रत्यक्षं त्विन्द्रियसन्निकृष्टार्थानुगिधापि । नचानावर्तमानेनेन्द्रियं सन्निकृष्यत इति भवति वर्तमानविषयम् । दोषसहोपेक्ष्यस्त्विन्द्रियेभ्यः प्राचीनानुभवजनितमस्कारवशेनावर्तमानमेव वर्तमानमिव भामत इति न गोपपन्नम् । ननूक्तममतः कारणत्वानुपपत्तिरिति । शक्तिमद्भि

अर्थस्याविद्यमानस्य विज्ञानोत्पत्त्यशक्तता ।

वाह्यालम्बनतायां नौ विवादोऽर्थस्य सन्निधिः ॥११६॥

यदि नास्ति किमेवं स्यादस्मत्पक्षनिवर्तनम् ।

कारणम् । नचासतः शक्तिसमवायः सम्भवति । न । सत्त्वात् । यदि तद-
कान्तमसद् भवेद्, न ज्ञानं जनयेत् । अस्ति तद् देशान्तरादिषु रजतादीति
न तस्य शक्तिसमवायोऽनुपपन्नः । मन्निधानं तु तस्य नास्तीति क्वचिदेवा-
वर्तमानमाख्यायते । यत् तर्हि नास्त्येव स्वरूपतः यथा वृष्ट्यादि, तत्
कथं ज्ञानस्य कारकमतीतमनागतं वा । तत्रापि सामान्यानुमानात् । तेना-
त्मना सत एव कारकत्वम् । अथवा यदा तावत् तदामीत् यदा तावच्छक्ति-
मता कारकीभूतेनात्मनि ज्ञानं जनितं, तेनापि संस्कारः, तदेवं परम्परया
विषयशक्तिरात्मनि सङ्क्रान्ता । स चात्मा नित्य इति सदाश्रया शक्तिः
कार्याण्यारभते । तयैव चात्मसमवायिन्या शक्त्या स्मृत्यादिज्ञानेषु जायमा-
नेष्वतीतानागतार्थाः कारणमित्युच्यते याग इव विनष्टोऽपि शक्तिद्वारेण । भ-
वतु तावदतीतरमरणे, अनागता(व)बोधे तु कथम् । तत्राप्यगृहीतपूर्वस्य
सम्यग्वाग्रहणेनानुमानुमगम्यत्वादवश्य पूर्वानुभवाऽभ्युपगन्तव्यः । अत-
स्तत्रापि परम्परया कार्यशक्तिसङ्क्रान्तेरुपपन्न कारकत्वम् । नन्वन्य एव
पूर्वानुभूतो विशेषोऽन्यथायं यः सम्प्रति भविष्यत्तया जायते । अतः कथ-
मन्याहितशक्त्यान्वस्य कारकत्वम् । न । सामान्यात्मनैकत्वात् । तस्यैव
च रूपस्यानुमेयत्वादिति ॥ ११५ ॥

नन्येदमपि न तावद् यथाप्रतिभास भवद्भिरथोऽभ्युपगतः । सन्नि-
हितो हि प्रतिभासविषयः । नचासौ तथेप्यतः । प्रतिभासविसंवादिवस्त्व-
भ्युपगमे न किञ्चित् प्रमाणं पश्यामः । तथा सति हि स्वांशालम्बनत्वं क-
ल्पितं वाह्यालम्बनत्वं वा न कश्चिद् विशेषः, अत बाह — चाद्येति ।
अयमभिप्रायः— ज्ञानस्य वाह्यविषयसदसद्भावगोचरोऽयमावयोर्विवादः । न
च बाह्यसद्भावे प्रतिभासविसंवादः । आन्तिज्ञानेष्वपि बहिरेव विषया भा-
सन्ते । इदं तोयमिति मृगजलज्ञानं नाह तोयमिति । अस्ति च तद्देशान्तरे ।

तस्माद् यदन्यथासन्तमन्यथा प्रतिपद्यते ॥ ११७ ॥

तन्निरालम्बनं ज्ञानमभावालम्बनं च तत् ।

भावान्तरमभावोऽन्यो न कश्चिदनिरूपणात् ॥ ११८ ॥

भवतां द्वयमप्येतद् दुर्निरूपं सहेतुकम् ।

नहि बाधकेनापि चद्विदितस्तोयसद्भावो बाध्यते । नहि तत् तोय नास्तीति भवति मति । किन्तु इदं न तोयमिति । किमुक्तं भवति । इह तोय नास्तीति । तदिह कचिदेव तोयसयोगो वार्यते न तोयम् । अतः सन्निधि-
बाधे कः प्रतिभासविरोधः । नन्वेवमपि सन्निधिज्ञानमेवासत्सन्निध्यालम्बन-
त्वेन निरालम्बनं भवेत् । न । सन्निधिरित्युपरसयोगस्तोयस्यापदिश्यते
सोऽपि कचित् प्रसिद्ध एवेह प्रतिपिद्यत इति न किञ्चिदनालम्बनम् ।
अतो यथाप्रतिभासमेव सर्वमिदमुपदर्शितमिति न कचित् प्रतिभासविस-
वाद इति ॥ ११६ ॥

किमेदानीमनालम्बनं नाम, न किञ्चित् तत्रभवता, यद्येवमपद्रुत-
सत्यमिध्यात्वाविभागः । अत आह — तस्मादिति ज्ञानमन्तेन । बा-
धमेनान्यथासन्तमन्यथाप्रतिपद्यमानमनालम्बनं ज्ञानमाचक्षते । नासद्-
ग्राह्यम् । तदेव मिथ्योच्यते इति । अभावालम्बनस्य तर्हि ज्ञानस्य किमा-
लम्बनं, न तावद् भावः, विरोधात् । नामावः, तस्य भावाद् विविक्तस्या-
स्वतन्त्रस्यानिर्भासात् । अतो धलादनालम्बनमेवापतितमत आह — अभा-
वेति ॥ ११७ ॥

अत्र कारणमाह — भावेति । सत्यं न स्वतन्त्रोऽभावोऽवसीयते,
भावधर्मो ह्यसौ कथं स्वतन्त्रोऽपनीयते । अतस्त्वदुक्तादेव स्वतन्त्रानिरूप-
णात् कारणात् सदात्मनावस्थिते गवादौ वस्त्वन्तराभावात्मना यज् ज्ञान-
मुत्पद्यते तदभावालम्बनमुच्यते इति, इदं च प्रागप्युक्तमधुनोपपादितमिति
विवेकः । बौद्धानां तु सर्वसविदामालम्बनपर्यवसायित्वादर्थसन्निध्यसन्निधिकृत-
विशेषाभावाच्च द्वयमपि निरालम्बनत्वमभावालम्बनत्वं च दुर्निरूपं, द्वय-
हेतोरभावात् । सति हि हेतौ सहेतुकं सदेतन्निरूपयितुं शक्यते, न त्वेत-
दस्तीत्याह — भवतामिति । भवन्मत इत्यर्थः ॥ ११८ ॥

प्रतिज्ञादोषवच्चापि योज्या हेतोर्विरुद्धता ॥ ११९ ॥

समस्तव्यस्तधर्मादिस्वरूपादिविपर्ययात् ।

दृष्टान्तदोषाः सर्वे च योज्या न ह्येकवस्तुनि ॥

तव साध्यांशहेत्वंशव्याप्तधर्मादिसम्भवः ।

केचिद् वैधर्म्यदृष्टान्तो नास्तीत्यप्यनुयुज्यते ॥ १२१ ॥

तदभावादवृत्तेश्च नास्त्यत्रावसरस्तव ।

तदेव तावद् दृष्टान्ते साध्यहीनता विवृता । इदानीं विरुद्धो हेतु-
रिति दूषणान्तरमाह — प्रतिज्ञेति । यथा वर्मषमिबोधकप्रत्ययनिराल-
म्बनत्वान्न धर्मो धर्मा नोभयमिति प्रतिज्ञादिदोषोऽभिहितः, तथा समस्त-
व्यस्तयोर्धर्मधर्मिणोर्व्याप्तिवलेन स्वरूपस्वविशेषौ विद्यन् विरुद्धोऽपि प्रत्य-
यत्व हेतुरिति ॥ ११९^१ ॥

दृष्टान्तोऽपि न केवल साध्यहीनः सर्व एव तु दृष्टान्तदोषास्तद्वचना
भावप्रभृति योजयितव्या । न ह्येकस्मिन् ज्ञानमात्र वस्तुनि दृष्टान्तवच(सः)
साध्यांशो निरालम्बनत्व, हेत्वशः प्रत्ययत्व, तस्य चासाध्यांशेन व्याप्ति
दृष्टान्तधर्मितद्धर्मता च सा यसाधनयोरिति सर्वमिदमुपपद्यते । अतो यथे-
ष्टमेव दृष्टान्तस्य तेन तेन वचनादिना न्यूनत्व शून्य वस्तुमित्यभिप्राये
णाह — दृष्टान्तेति ॥ १२०^१ ॥

वैधर्म्यदृष्टान्तन्यूनश्राय प्रयोग इति केचिदनुयुज्यत इत्याह —
केचिदिति । द्वेधा हि दृष्टान्तवचनसमय । केचिद् व्याप्त्या साधर्म्य उक्ते-
ऽपि वैधर्म्यवचन कार्यमिति मन्यन्ते । तदिदमेकेषा मतेन परिचोदित-
मिति केचिदित्युक्तमिति । ननु च विपक्षाद् हेतु व्यावर्तयितुं वैधर्म्यवचन,
नचेह विपक्षानुवृत्ति सम्भवति । साधनभाष्यस्य तदन्तरेण हेतोर्विपक्षाद्
व्यावृत्त्यसिद्धे । अ(न्ये तु ? न्येस्तु) हेतो साध्येन व्याप्तिं दर्शयितुं दृष्टान्तव-
चनम् । तद् यदि सम्यक् साधर्म्यवचनादेव व्याप्तिरवगता, न सहभावमात्र,
न च विपरीतान्वयः, तदा किं वैधर्म्यवचनेनेति साधनभाष्यव्याख्यानावसरे
वर्णितम् । उक्तं च परेरपि 'न वा तदभावात् तत्रावृत्तेरिति । अतो वध

विधिरूपप्रतिज्ञायामेतद् वक्तुं हि शक्यते ॥ १२२ ॥

तत्रावस्तुविषयेऽपि प्रयोगस्य हि सम्भवः ।

यस्मिन्ननित्यता नास्ति कार्यतापि न विद्यते ॥ १२३ ॥

५५स्मिन् यथा खपुष्पादाविति शक्यं हि भाषितुम् ।

स्यस्यावचनमित्यदोषः । अत आह — तदभावेति । तदभावादवृत्तिरिति यदेतत् तवाभिधानं तस्यापि प्रकृतसाधनेऽवसरो नास्तीति ॥ १२१ ॥

कथमनवसरोऽत आह—विधिरूपेति । तदभावादवृत्तेरिति यदुक्तं तस्यायमर्थः — भावे प्रतिज्ञाते विधिरूपेणाभावो विषयो भवति । तदभावे च विषयेऽभावस्य निस्त्वभावत्वान्न तत्र हेतोर्वृत्तिः सम्भवतीति न वैधर्म्यं वचनीयमिति । एतदपि यैश्चा वक्तुमशक्ता एव । नहि तेषां कचिदपि प्रत्यक्षवद् विधिरूपेण हेतुः प्रकाशकः । व्यतिरेकप्रधानवादिनो हि ते । सर्वत्र साध्यान्वितहेतुसविदो दुर्लभत्वात् । अतो विषयव्यावृत्तिमुखेनैव सर्वत्र हेतोर्गमकत्वमाश्रितम् । न चासति वैधर्म्यवचने विषयव्यावृत्तिः शक्यते दर्शयितुम् । अतः सर्वत्रैव तन्मते वैधर्म्यदृष्टान्त एव वाच्यः । तदेतदुपेत्यापि तानदुच्यते । भवतु विधिरूपप्रतिज्ञासम्भावस्य निषेधत्वात् तदभावादवृत्तिः । आलम्बनाभावात्मकत्वे तु निरालम्बनत्वे वस्तुनि साध्ये प्रतिज्ञाते वस्तुतात्मकं सालम्बनमेव विषयः । तत्र च हेतोर्वृत्तिनन्मात्रनायां व्यतिरेको वक्तुमुचित एव । अतो वैधर्म्यन्यूनता सूक्तेति ॥ १२२ ॥

विधिरूपप्रतिज्ञायामपि वैधर्म्यस्य प्रयोजनाभावाभावात् । अवस्वात्मके तु विषये वैधर्म्यस्य प्रयोगः सम्भवत्येव । क्रियते चानुमानकुशलः । अतोऽवश्यं वाच्यं वैधर्म्यं, यन्नोच्यते तन्नोचिनमित्याह—तत्रेति । तदवृत्तेन विधिरूपप्रतिज्ञा परामृश्यते । हिशन्दो हेता । यस्मादवस्तुविषये प्रयोगः सम्भवति, तस्मात् सर्वत्रैव वैधर्म्यं वाच्यम् । तदिहानवसरं प्रतिज्ञापोत्तरश्लोके पूर्वोत्तरार्थभ्यां हिशन्दद्वयेन हेतुद्वयमुक्तमिति प्रयोगसम्भवमेव दर्शयति — यस्मिन्निति । शन्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्युक्ते यदनित्यं न भवति नकार्यमपि न भवति यथा खपुष्पमिति शक्यमेव वैधर्म्यवचनम् । सर्व-

अत्र त्वयस्तुसाध्यत्वं वस्तुनश्च विपक्षता ॥ १२४ ॥

तेन स्याद् व्यतिरेकोऽस्य वाच्यो यश्चापि दर्शयेत् ।

प्रतिषेधद्वयात् तेन विधिरेव प्रदर्शितः ॥ १२५ ॥

नच शक्यो विधिर्वक्तुं वस्तुन्यसति केनचित् ।

एवं स्थिते च सर्वज्ञनिषेधादावियं गतिः ॥ १२६ ॥

प्रत्यक्षादेरसामर्थ्यं तदीयस्यास्मदादिवत् ।

भावस्यावस्तुनि शक्यनिर्दर्शनत्वात् । भावो हि तत्र निर्दर्शयितुमशक्य ।
विनाशाख्यक्रियासामान्य चानित्यत्वमिति विधिरूपप्रतिज्ञा दर्शयितव्येति
॥ १२३½ ॥

तदेव तावदवस्तुविपक्षेऽपि प्रयोगसम्भजो दर्शितः । अत्र तु प्रकृत-
साधने वस्तुन आलम्बनाभावस्य साध्यत्व वस्तुनश्च सालम्बनस्य विपक्षता ।
वस्तुनि च हेतुवृत्ते सम्भवाद् विपक्षाद् व्यतिरेक प्रयोजनरत्वाद् वाच्य
एवेत्याह— अत्र स्थिति वाच्योन्तेन । यस्त्वापि व्यतिरेक दर्शयति
तेनावश्य यन्निरालम्बन न भवताति नञात्मन प्रतिषेधद्वयात् सालम्बन
विधिरेव प्रदर्शितो भवति । नच सर्वस्मिन्नेवासति वस्तुन्यालम्बनविधि
शक्यो वक्तुम् । सेयमुभयत पाशारब्धु । वैधर्म्यवचने वस्तुत्वापात । अव-
चने वाच्यावयनमिति । तदेतदाह— यथेति चिदन्तेन ॥ १२५½ ॥

यदि तर्हि सर्वथैव वैधर्म्यं वाच्य सर्वज्ञनिषेधे का वार्ता । तत्रापि
श्ववस्तुनि साध्ये वस्त्वात्मन सर्वज्ञविपक्षाद्धेतुर्व्यावर्त्य । तथाच तदभ्यु-
पगमप्रसक्तिरत आह— एचमिति । एवहि तत्र साध्यते बुद्धप्रत्यक्ष-
मसर्वविषय, प्रत्यक्षत्वादस्मदादिप्रत्यक्षवत् । सर्वविषय तु न प्रत्यक्ष शब्द-
वदिति । एवतावद् व्यापक वैधर्म्यं मन्वानानामनुयोगो दर्शितः । न त्वेव
मन्यामहे । वक्ष्यति हि—

“व्याप्त्या साधर्म्यं उक्ते च न वैधर्म्यमपेक्ष्यते ।”

इति ॥ १२६½ ॥

वैधर्म्यासम्भवेऽप्येतदन्ये त्वाहुरदूषणम् ॥ १२७ ॥

विनैव तत्प्रयोगेण हेतुरेकान्तिको यतः ।

सर्वथा सदुपायानां वादमार्गः प्रवर्तते ॥ १२८ ॥

अधिकारोऽनुपायत्वान्न वादे शून्यवादिनः ।

ननु सर्वं भवत्सिद्धं मयेदं साधनं कृतम् ॥ १२९ ॥

किमर्थं तदसिद्ध्या त्वं विकल्प्यात्रात्थ दूषणम् ।

विप्रलिप्सुरिवाहैवं किमर्थं न्यायविद् भवान् ॥ १३० ॥

नाश्रौषीः साधनत्वं किं प्रसिद्धस्य द्वयोरपि ।

अनेकान्तिकाशङ्गानिराकरणं तु तदुक्ते प्रयोजनमिह विपक्षाभावा-
देव तन्न सम्भवतीति किं तद्वचनेनेत्याह — वैधर्म्यंति । एतदिति ।
प्रकृतसाधनम् । अदूषणम् । अविद्यमानदूषणमित्यर्थः ॥ १२७^२ ॥

साधु तर्हि साधनमापन्नं सम्प्रतिपत्तिरेवोत्तरमत आह — सर्वथेति ।
येषां हि साध्यसिद्धानुपायान्तराणि प्रतिज्ञाहेतुदृष्टान्तानि (१ न्ता) सन्ति, ते
वादमार्गेष्वधिकृताः । सौगतास्तु न कथात्रये । अतो न नाम वैधर्म्यवचन-
न्यूनता दूषणम् । अनुपायस्य हि कथं साध्यसिद्धिर्भविष्यति । वयं हि सा-
धर्म्यात् साध्यासिद्धिं मन्वाना वैधर्म्यं नाद्रियामहे । सर्वापलापवादी तु वादे
नाधिकृत एव । प्रदर्शनमात्रं हि वादग्रहणम् । तिस्रो हि कथा भवन्ति ।
वादो जल्पो वितण्डा चेति । शिष्यविषयो हि वादः । व्युत्थितं तु शिष्यमाण-
मर्थं प्रतिपादयितुं जल्पवितण्डे । तयोः स्वपक्षस्थापनादीनं वचनं वितण्डा ।
तदत्र त्रयेऽपि शून्यवादिनोऽनधिकृता इति ॥ १२८^१ ॥

सर्वपूर्वोक्तदोषपरिहारेणेदानीं बौद्धः प्रत्यवतिष्ठते — नन्विति । सा-
लम्बनवादिन हि भवन्तं प्रतिबोधयितुमिदं साधनम् । ततस्त्वं प्रसिद्धेरेव
हेत्वादिभिः साध्यं बुध्यमानः किं मां प्रति बहुप्रकारं प्रतिज्ञादि विकल्प्य
दूषणमात्रं प्रवीणीति ॥ १२९^३ ॥

मीमांसकः प्रक्षीणनिखिलकुहेतुजालमेववादिनमपहसति — विप्र-
लिप्सुरिति । न्यायवित् किलासि । किमस्मान् विप्रलब्धुमेवविधं भाषसे ।
किं खलु कथास्वप्युभयसिद्धस्य साधनत्वमिति नाश्रौषीरिति ॥ १३०^३ ॥

योऽपि तावत् परासिद्धः स्वयंसिद्धोऽभिधीयते ॥
 भवेत् तत्र प्रतीकारः स्वतोसिद्धे तु का क्रिया ।
 तं साधयन् विरुन्ध्याद्धि पूर्वाभ्युपगतं नरः ॥ १३२ ॥
 असाधिते तु साध्यार्थो न तेन प्रतिपद्यते ।
 परासिद्धो न पर्याप्तः परेषां प्रतिपत्तये ॥ १३३ ॥
 तेनासाधनता युक्ता स्वतोसिद्धे तु किंकृता ।
 द्वयोः सिद्धस्य हेतुत्वं नादृष्टायोपदिश्यते ॥ १३४ ॥
 प्रत्येक्यन्ति स्वसिद्धेन साधनेन स्वयं यतः ।
 वदेत् कथमसिद्धं चेदित्यनेनापि किं तत्र ॥ १३५ ॥

ननु परासिद्धस्तावद् हेतु प्रयुज्यमानो दृष्ट । शब्दोऽनित्यः कार्य-
 त्वादिति । नहि मीमांसकस्य शब्दकार्यत्व सिद्धम् । अथासिद्धमपि व्यापा-
 रानन्तरदर्शनादिभिः साध्यत इत्युच्यते, स्वासिद्धेऽपि तथाकरणे को दोषः,
 अत आह — योऽपीतिद्वयेन । परासिद्धे हि स्वयसिद्धे प्रसाधन प्रतीकारो
 भवति । स्वतोसिद्धे तु प्रतिक्रियैव नास्ति । तस्मिन् साध्यमाने पूर्वाभ्युप-
 गमविरोधो भवति । असाधितेन त्वसता न साध्य साध्यत इति ॥ १३२^१ ॥

अत्र चोदयति — परेति । परप्रतिपादनार्थं हि साधनवचनम् ।
 नचासौ परोऽसिद्धेन प्रतिपादयितुं शक्यते । अत परासिद्धो न साधन-
 मिति युक्तम् । स्वासिद्धस्य तु किंकृतमसाधनत्वमिति न विद्म इति
 ॥ १३३^१ ॥

ननुभयसिद्धो हेतुरिति भवद्वृद्धैरपि भाषितं तत् परित्यक्तम्,
 अत आह — दृष्टोरिति । नायमदृष्टाय वृद्धोपदेशो दृष्टानुसारेण परासिद्ध-
 प्रतिषेधपरत्वमेवास्य निश्चीयते इत्याह — प्रत्येक्य(न्ती)ति । स्वसिद्धैर्हेत्वा
 दिभिः परः साध्य वक्ता तु स्वयमसिद्ध कथं वक्तुं शक्नोत्यत आह —
 वदेदिति ॥ १३५ ॥

गृहीतमगृहीतं वा साध्यं वा साधनापि वा ।
 मयोच्यते चेत् त्वसिद्धं किं त्वं न प्रतिपद्यसे ॥
 यत्र स्यात् पुरुषाधीना बुद्धिस्तत्रेदमुच्यते ।
 कुतोऽस्य पूर्वविज्ञानमित्यत्रेतन्न युज्यते ॥ १३७ ॥
 यदि चैवं भवेदत्र प्रतिज्ञामात्र एव हि ।
 मक्षोपाज्ञानमात्रेण प्रतिपत्तिर्भवेत् तव ॥ १३८ ॥
 यतस्तु साधनापेक्षा तेनास्यैव प्रमाणता ।
 तत्स्मृत्युत्पत्तिमात्रे तु वाक्यव्यापार इष्यते ॥ १३९ ॥
 तस्माद् यथैव साध्यांशव्याप्तहेतुनिदर्शनात् ।
 साध्यं गृह्णन् न वक्तारमपेक्षेत तथा भवान् ॥ १४० ॥

प्रत्यक्षपरिष्टं हि साधनवाक्यं वक्तृप्रयुक्तं तदर्थेनेन भवति काचित्
 प्रयुक्तिशक्तिकल्पना । किं तद्विशेषावधारणेन । तव तु साध्यप्रतिज्ञानार्थिनः
 साधनशक्तिपरीक्षैव युक्ता किमेनेन कथं वक्त्रा साधनं प्रयुक्तमिति । एत-
 देव प्रपञ्चयति — गृह्णन्तिमिति ॥ १३६ ॥

पुरुषाधीने हि निर्णये तद्व्यत्ययानुसारित्वाविर्णयस्य तज्ज्ञानकारणा-
 नुसरणमुचितं, नात्रानुमान इत्याह — यच्चेति ॥ १३७ ॥

अत्रापि तु पुरुषाधीने निर्णये प्रतिज्ञामात्रादेव तदनुसारी निर्णयो
 भवेत्, न साधनापेक्षा स्यादित्याह — यदि चैवमिति ॥ १३८ ॥

न त्वेतदस्तीति व्यतिरेकेण दर्शयति — यन्नस्त्विति । अस्यैव सा-
 धनस्यैवेत्यर्थः । किमिदानीं वाक्यमनपेक्षितार्थमेव, नेत्याह — तत्स्मृतीति ।
 साधनस्मरणार्थमेव वाक्यम्, अतस्तच्छक्तिरेव चिन्तनीया । किं पुरुषनिरू-
 पणेन । नद्ययमप्राप्तप्रत्ययानुसारी निश्चय इति ॥ १३९ ॥

अतो यथा स्वार्थानुमाने न वक्तारमपेक्षते, एवमिदमपि भवान् नापेक्षे-
 तेवेत्याह — तस्मादिति । यतः स्मारक वाक्यमित्यर्थः ॥ १४० ॥

यच्चापि भवतो ज्ञानं प्रत्यक्षादिः किमत्र ते ।
 मत्प्रसिद्धास्ति युक्तिर्वा साध्यं वात्र यथेच्छसि ॥
 तस्मान्न विदुषामेतदुत्तरं युज्यते यतः ।
 तव हेतुरसिद्धोऽयं मम तेन न साधनम् ॥ १४२ ॥
 सत्यं यदि ममैवात्र प्रतिपत्तिः फलं भवेत् ।
 तदा त्वदप्रसिद्धेऽपि हेतौ मां प्रति हेतुता ॥ १४३ ॥
 यदा तु ज्ञानमात्रत्वप्रतिपत्तौ भवान् मया ।
 पृष्ठः को हेतुरत्रेति तदैवं नोपपद्यते ॥ १४४ ॥
 स्वयं न ह्यगृहीतेन मत्प्रसिद्धेन वा भवान् ।
 हेतुना साध्यमेतत् तु प्रतिपन्नः कथञ्चन ॥ १४५ ॥

यदि तु सर्वप्रमाणेष्वेव पुरुषापेक्षेयते सा तर्हि प्रत्यक्षेणार्थमुपल-
 (भ्य ? भ) मानस्य प्राप्नोति । नच मत्प्रसिद्धा युक्तिः साध्यं वा यत् प्रत्यक्षेण
 परिच्छिद्यते । तत्रास्ति यथात्र सा-यस्य निरालम्बनत्वस्य प्रत्ययत्वस्य
 हेतोः सिद्धिमिच्छसीत्याह — यच्चेति ॥ १४१ ॥

तस्मात् स्वयसिद्धेनापि परासिद्धेन साध्यार्थप्रतिपत्तिर्न साहसास्पद-
 मित्याह — तस्मादिति ॥ १४२ ॥

परिहरति — सत्यमित्तिद्वयेन । अयमभिप्रायः — स्यादेतदेव
 यदि मत्प्रतिपत्तिमात्रफल्मेव साधनवचनं भवेत् । तथाहि — किं साधन-
 वचनेनापि अवधायकत्वं बुध्यध्वमित्येतावदुपदिश्येत, सिद्धश्चायं भवता
 ज्ञानमात्रं जगदिति, तदा कुतः पुनरिदमवगतमिति पर्यनुयुक्ते त्वमेव जाना-
 सीति नैवविधमुत्तमुपपद्यत इति ॥ १४४ ॥

कथं नोपपद्यते अत आह — स्वयमिति । ज्ञानकारणमनुयुक्ते
 तदेव वक्तव्यं न मत्प्रसिद्धिः । एव हि मत्प्रसिद्धिवचनमुपपद्यते यद्यगृही-
 तेन मत्प्रसिद्धेन वा हेतुना साध्यमेतद् भवान् स्वयं प्रतिपन्नः । प्रतिपन्न
 इति कर्तरि रूपम् । नत्वेतदुभयमप्यस्तीति ॥ १४५ ॥

नच व्याप्रियतेऽन्यत्र वचनं प्राशिकान् प्रति ।
 स्वनिश्चयाय यो हेतुस्तस्यैव प्रतिपादनात् ॥ १४६ ॥
 मत्प्रसिद्धत्वमेतस्य कुतश्चावगतं त्वया ।
 कथं चेत्थं विवक्षा ते स्वयमर्थमजानतः ॥ १४७ ॥
 नयि जिज्ञासमानेऽपि बुद्धिपूर्वाभिधायिनः ।
 इति ज्ञात्वा च वो बृद्धेर्भाषितोभयसिद्धता ॥ १४८ ॥
 तेन यद्वन्ममैतेन त्वमाधित्ससि हेतुना ।
 साध्यज्ञानं तथैवाहमज्ञानं तव दूषणैः ॥ १४९ ॥

किञ्च भवदीयपरार्थानुमानलक्षणानुसारेणापि स्वप्रतिपत्तिप्रकाशन-
 फलमेव साधनवचन येनैवमुक्तम् । परानुमान तु स्वदृष्टार्थप्रकाशनमिति,
 अतोऽवश्यं स्वज्ञानकारणमवस्थापनीयमित्यभिप्रायेणाह — नञ्चेति । स्व-
 निश्चयहेतोः प्रतिपादनादन्यत्र साधनवचनं न प्राशिकान् सम्भ्यान् प्रति
 व्याप्रियते । ते हि प्रतिपाद्याः । व्युत्थितस्तु यदि वैयात्यादुपपादितमपि
 न बुध्यते, किमत्र विधेयम् । प्राशिकप्रश्ननिश्चयात् तु तत्त्वमित्यनादृत्य
 प्रतिवादिन प्राशिकपदं प्रयुक्तवानिति ॥ १४६ ॥

अपिच परबुद्धेरप्रत्यक्षत्वान्मत्प्रसिद्धत्वमपि भवतां दुरधिगममेवे-
 त्याह — मत्प्रसिद्धत्वमिति । किञ्च विदितपूर्वमयं विवक्षित्वा साधन-
 वाक्यं प्रयुज्यते । तव त्वजानतः किंकृता विवक्षा । नचातत्पूर्वा वाक्य-
 निष्पत्तिः सम्भवतीत्याह — कथमिति । जिज्ञासमानेऽपीति । न तावदहं
 जिज्ञासमानः व्युत्थितत्वात् । अतस्त्वन्निग्रह एव मम सर्वथा विधेयः ।
 यद्यपि जिज्ञासुरहं, तथापि ममतो विवक्षाकारणं नोपलभ्यते पूर्वविज्ञाना-
 भावादिति । यत एव स्वासिद्धं वक्तुमशक्यम्, अत एव बृद्धेरपि ममदीयै-
 रभयसिद्धहेतुत्वं मापितं न परसिद्धिपरमित्याह — इतीति ॥ १४८ ॥

यदि तु मत्प्रसिद्धिमात्रेण हेतुत्वं भवेत्, तेन तर्हि यथा त्वं मत्प्र-
 सिद्धेन हेतुना मम साध्यज्ञानमाधातुमिच्छसि । एवमहं मत्प्रसिद्धरूप्यमीभि-
 र्भवदसिद्धैर्हेत्वादिभिस्तत्त्वान्ममज्ञानतोद्भावेन नानाविधैर्दूषणैस्तवाज्ञानमाधातु-
 मिच्छामि । मत्प्रसिद्धा अपि हेत्वादयः तवासिद्धा इति ते भवति दूषणम् ।

यथैव च भवानीदृक् साध्यमुक्त्वास्य साधनम् ।
 साध्यानुरूपमज्ञात्वा विहतः प्रतिपादनात् ॥ १५० ॥
 तथैव प्रतिपाद्योऽपि तादृक् साध्यबुभुत्सया ।
 मन्वानः साधनं दुष्टं ततः साध्यं न बुध्यते ॥ १५१ ॥
 संवित्स्या साधनं मत्वा तत्सद्भावे दृढे स्थिते ।
 साध्यस्यासम्भवादेव त्वदुक्तं नावबुध्यते ॥ १५२ ॥
 तेनाशयं न कर्तव्या मोहादपि मयेरिते ।
 साधने साधनं ज्ञात्वा पर एवावभोत्स्यते ॥ १५३ ॥
 विस्पष्टश्चाक्षपादोक्तो विरोधो हेतुसाध्ययोः ।
 यमदृष्ट्वा परैरुक्तमदूषणमिदं किल ॥ १५४ ॥

को विशेषः यत् स्वयमसिद्धं साधनमुच्यते न दूषणम् । अतोऽनभिज्ञस्य परार्थानुमानप्रयोगानुपपत्तिरित्यभिप्रायेणाह — तेनेति ॥ १४९ ॥

या चेयं भवतो मृष्टाशा स्वासिद्धैर्हेत्वादिभिः किल मया साध्यं बोद्ध-
 च्यमिति, साप्ययुक्ता । तवैव ह्यतत्साधनात् । साध्यं बुध्यमानस्य ममापि
 प्रतिघातो भवेत् । साध्यसाधनयोरितरेतरप्रतिघातावगमादित्याह— यथेति
 चतुर्भिः । निगदव्याख्यानाः श्लोका इति ॥ १५३ ॥

हेतुप्रतिज्ञाविरोधाख्यमपि निग्रहस्थानमापद्यत इत्याह — विस्प-
 ष्टश्चेति । अक्षपादेन हेतुप्रतिज्ञाविरोधो निग्रहस्थानमित्युक्तम् । उदाहृतं
 च, शब्दो नित्यः सर्वस्यानित्यत्वादिति । नित्ये हि शब्दे न सर्वानित्यत्वं
 सर्वानित्यत्वे वा न तदन्तर्गतस्य नित्यत्वमिति हेतुप्रतिज्ञयोरितरेतरविरोधो
 निग्रहाधिकरणमिति, तदिदं भिक्षुणा दूषितम् । उक्तं च 'नायं हेतुः वैध-
 र्म्यवचनत्वात्' । यदाह —

“दृष्टान्तोऽभिहितो ह्येव वैधर्म्येणासुशिक्षितैः ।”

इति । हेतुर्हि पक्षधर्मो भवति । नच सर्वस्यानित्यता शब्दधर्मः, कथमसौ
 हेतुः वैधर्म्यदृष्टान्तस्त्वसौ नित्यत्वस्य । नहि ततोऽन्यः साध्यविपक्षभाग्

ननु लोकप्रसिद्धेन पूर्वमेतेन हेतुना ।

साध्यसिद्धिर्ममाप्यासीत् परमार्थोऽस्य नास्तिता ॥

योऽधुना परमार्थेन नास्तीत्येवं प्रकाशते ।

कथं पूर्वमसावासीदसंश्रेत् साधनं कथम् ॥ १५६ ॥

भवति । इह च नित्यता साध्या, तद्विधत्ताऽनित्यता । तद् युक्तं सर्वं वैधर्म्य-
दृष्टान्त एवेति । तदनेदमाकृत — यन्नित्यं न भवति तत् सर्वं, नाप सर्व-
मतोऽसर्वत्वान्नित्यं, शब्द इति । अमर्षत्व हेतुः, अतः सर्वस्यानित्यत्वमहेतु-
रिति न हेतुसाध्ययोर्विरोध इति । पुनश्चोक्त— वैधर्म्यवचनमपि नेद सम-
सममाननियमस्य विपरीतत्वात् हेत्वभावे ह्यत्र सर्वत्वे साध्याभावस्यानि-
त्यत्वस्य प्रदर्शनं कृतम् । साध्याभावे तु वैधर्म्यदृष्टान्ते हेत्वभावो दर्शयि-
तव्यः । व्याप्तिविपर्ययस्यानुमाने वक्ष्यमाणत्वात् । तदिहानित्यत्वस्य सर्व-
त्वादिति वक्तव्ये सर्वस्यानित्यत्वादिति वचनं सुशिक्षितत्वाद् वैधर्म्यवचन-
स्येति । तदेतदयुक्तं, हेतावस्मिन् विवक्षितेऽश्रपादेन हेतुसाध्ययोर्विरोधोऽभि-
हितः । यत्त्वपक्षधर्मत्वाच्च हेतुरिति, तद् दूषणान्तरं भविष्यति । असर्वत्व वा
कथं हेतुः, तदपीह सर्वान्तर्गतैरसिद्धमेव । अतः कृत्वाचिन्तामात्रेणेदं नैयायि-
कैरुक्तं हेतावस्मिन् निवक्षिते हेतुप्रतिज्ञयोर्विरोध इति । मा मूढं वा तदुदा-
हरणम् । इह तु विस्पष्टो विरोधः, यमेतमदृष्टा परैर्बाधैरुक्तं प्रतिज्ञाहेतुर्वि-
रोधो दूषणमिति । किलशब्दोऽरुचौ । अत्रोदाहरणं विस्पष्टत्वाद् विरोधस्येति
॥ १५४ ॥

अत्र चोदयति — नन्विति । ससाराऽस्थायामनुमानानुमेयव्यव-
हारः । अत्र च हेत्वादयो लोकप्रसिद्धा एव । लोक इति लौकिकसमृति-
सत्यमपदिशति । अतः नवृत्तिसत्यसिद्धेन हेत्वादिना साध्यसिद्धिरासीदेव
प्राक्, परमार्थवस्थायां तु सर्वाभावमाचक्ष्मह इत्यवस्थाभेदाददोष इति ॥

परिहरति — योऽधुनेन । यदि हि तद्वाधक्यलेन नास्तीत्युच्यते,
प्रागपि नामादेव । बाधकेन तत्रापि प्रतिज्ञिष्ठं रजतमिव शुक्तानवगतिक्षणा-
दारम्य । अतः प्रागप्यसत् कथं साधनत्वमिति ॥ १५६ ॥

साधनं चेदवश्यं च परमार्थास्तित्ता भवेत् ।

सिद्धिर्नापरमार्थेन परमार्थस्य युज्यते ॥ १५७ ॥

न दृष्टा शशशृङ्गादेः सम्यग्ज्ञानादिहेतुता ।

वाष्पादिनाप्यधूमेन मिथ्या बह्यादिवोधनम् ॥

तस्मादसत्यहेतोर्या परमार्थे मतिस्तव ।

साप्यसत्या न सत्यं हि सत्याभासेन गम्यते ॥

येऽपि रेखादयो दृष्टा वर्णानां प्रतिपादकाः ।

न ते स्वेनापि रूपेण परमार्थत्ववर्जिताः ॥ १६० ॥

वर्णात्मना न सत्याश्चेत् सर्वभावेष्वयं विधिः ।

पदार्थान्तररूपेण न सत्यं किञ्चिदिष्यते ॥ १६१ ॥

प्राक् साधनत्वाभ्युपगमे वा परमार्थास्तित्वमापद्यत इत्याह — सा-
धनेति । कारणमाह — सिद्धिरिति ॥ १५७ ॥

किमिति न युज्यते, अत आह — न दृष्टेति । नात्यन्तमसतः सा-
धनत्वं दृष्टं शशविषाणवदित्यनुमानमन्तर्णीतं, कचिद् दृष्टस्यापि रूपस्या
न्यत्रोपचरितस्य परमार्थोपायता नास्ति । किमुतात्यन्तासतो हेत्वादेरित्या-
ह — वाष्पादिनेति ॥ १५८ ॥

उपसंहरति — तस्मादिति ॥ १५९ ॥

ननु वर्णात्मना असत्यानामपि रेखादीनां परमार्थवर्णोपायता दृष्टा,
अतो नैकान्तिकोऽसत्यत्वं हेतुरत आह — येऽपीति । विपक्षवृत्तिर्हि हेतु-
नैकान्तिको भवति । नच परमार्थोपायेषु रेखादिष्वसत्यत्वमस्ति, स्वरूप-
सत्यत्वात् । तेन च रूपेण वर्णबोधोपायत्वात् । तदर्थिनो हि स्मृतसङ्केतस्य
वर्णा बुद्धौ भवन्तीति ॥ १६० ॥

ननु भवन्तु स्वरूपसन्तः । वर्णात्मना तावदसत्या एव, अत आह —
वर्णेति । सर्वे हि भावाः स्वरूपेण सन्तः पररूपेणासन्तः । केनचिद् विशे-
षेण रेखोदाहरणमिति ॥ १६१ ॥

स्वरूपे विद्यमाने तु यदप्येवं प्रकाशते ।

स्वरूपाभावकलृप्तौ तु न सत्यं नाप्यसत्यता ॥ १६२ ॥

हेत्वादीनां तु भवतः स्वरूपेणाप्यसत्यता ।

तेन चाप्पादिबन्धत्तेषामुपायत्वं न लेख्यवत् ॥ १६३ ॥

उपायानां स्वरूपं हि संवृत्यात्मकमेव नः ।

तथाच सत्यतेष्टैव स्वरूपासत्यता कथम् ॥ १६४ ॥

संवृत्या यत् स्वरूपं हि तद्वाद्यात्रनिबन्धनम् ।

हेतुत्वं परमार्थस्य प्रतिपत्तुं न शक्नुयात् ॥ १६५ ॥

परमार्थाच्च लोकस्य न भेदे हेतुरस्ति ते ।

लौकिकोपायगम्यस्य केन स्यात् परमार्थता ॥ १६६ ॥

नचैव प्रकारोऽत्यन्तासतां हेत्वादीनां सम्भवतीत्याह — स्वरूप इति ।
असत्यमपि केनचिद्रूपेण सदेव रूपान्तरेण भवति । नहि निस्त्वभावमिति
नाप्यसत्यतेत्युक्तमिति ॥ १६२ ॥

एतदेव स्फुटयति — हेत्वादीनामिति । अत्र च चाप्पादीना-
मिवान्यादावुपायत्वं हेत्वादीनां, न परमार्थेन तु लेख्यवदित्याह — तेनेति ।
हेतुत्वाभावप्रतिपादनपरमिदमिति ॥ १६३ ॥

अत्र चोदयति — उपायानामिति । किमिदं निस्त्वभावत्वमुपा-
यानामापद्यते । संवृत्यात्मका हि ते । तेन च रूपेण सन्त एवेति ॥ १६४ ॥

परिहरति — संवृत्येति । सांवृतं हि रूपं वाद्यात्रनिर्मितं, न पर-
मार्थोपायो भवतीति ॥ १६५ ॥

अपिच, परमार्थलोकस्य संवृत्तिसत्यस्य भेदे न हेतुरस्ति, तद्भेद-
प्राप्तिर्नापि ज्ञानस्य मिथ्यात्वादित्याह परमार्थेति । अपिच यदि
परमार्थोऽपि लौकिकोपायगम्यः, न तर्हि परमार्थः, लौकिकोपायगम्यत्वाद्
चाप्पादिवाग्निरवगम्यमान इत्याह — लौकिकेति । पूर्वं च सत्यभेदो निरा-
कृतः । इदानीं सांवृतस्य परमार्थोपायतेति विवेकः । नन्वसत् एव ध्रुत्वादि-
प्रपञ्चात् प्रपञ्चविद्यमात्मनो ब्रह्मणो निरूपणं वेदान्तविद्भिरिष्यते । यथाहुः —

नन्वसत्यपि बाह्योऽर्थे बुद्ध्यारूढे न सिध्यति ।

वासनाशब्दभेदोत्थविकल्पप्रविभागतः ॥ १६७ ॥

“भेदप्रपञ्चविलयद्वारेण च निरूपणम् ।”

इति ।

“विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह ।

अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुते ॥”

इति । किमुक्तम् । विद्यारूपं च ब्रह्म, अविद्यारूपं च श्रुत्यादि । तदुभय-
मपि यः सह वेद सोऽविद्योपलक्षितं मृत्यु तीर्त्वा विद्यारूपेणोपलक्षितं ब्रह्मा-
नन्दं प्रतिपद्यत इति । तदेवमविद्यात एव विद्याप्राप्तिरिष्यते इति । किम-
पराद्धमेवं भ्रुवाणैरस्माभिः । नैष नः सिद्धान्तः यदसन्नेव श्रुत्यादिप्रपञ्चो
ब्रह्मणि प्रमाणमिति । तेषामपि प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धानामशक्यापह्नवत्वात् ।
यथा हि सोऽहमिति प्रत्यक्षसिद्ध प्रत्यगात्मा, एवं तेष्विति तद्वदेव
सम्यग्भो भवितुमर्हन्ति । तस्य च पूर्वोत्तरकर्मनिरोधानुत्पादाभ्यां विगलित-
भोगभोगायतनस्य कैवल्यं मोक्षमाचक्ष्महे, न प्रपञ्चविलयम् । ‘एकमे-
वाद्वितीयमि’त्यादिवेदान्तास्त्वर्यवादान्तरवद् विषयवैराग्यप्रतिपादनपरतया
कथञ्चिद् गमयितव्याः । ‘स एष नेति नेती’तिकरणेन स्पष्टमेव बहिर्वि-
षयसद्भावमुपदर्शयति । एष इत्यपरोक्षनिर्दिष्टस्य ब्रह्मणो विषयविवेकमात्रं
कथयति न तदभावम् । श्रुत्यादिषु चाविद्यावादो ब्रह्मणः प्रशंसार्थः ।
‘अपशवोऽन्ये गोश्वेभ्यः’ इतिवत् पञ्चन्तरेष्वपशुवादः । अतो न कचिद-
परमार्थस्य परमार्थोपायता । अस्तु वा नित्यनिर्दोषवेदान्तसिद्धमप्रपञ्चं ब्रह्म ।
ननु क्षणिकसंवेदनप्रवाहात्मकं द्वैतं कुतश्चित् प्रमाणादवगच्छाम इत्यलम-
नेनापि ॥ १६६ ॥

प्रत्यवस्थानान्तरमिदानीं बौद्धस्योपन्यस्यति — नन्विति । एवं
हि मन्यन्ते — यद्यपि बाह्यो हेत्वादिरथो नास्ति, तथापि बुद्ध्यारूढेनैव
हेत्वादिनानुमानानुमेयव्यवहारः सेत्स्यति । अनादिवासनोपप्लाविता हि
हेत्वादिविकल्पविभागा भवन्ति हेतुरयं दृष्टान्तोऽयमित्यादयः । विकल्प
इति सविकल्पिकां बुद्धिमाचक्ष्महे । अतो वासनाभेदाद् बुद्धिभेदः, तद्वे-
दाद्वेत्वादिभेद इत्युक्तं भवति । अवश्याभ्युपगम(नियम ? नीय)धायं भव-
द्भिरपि । बुद्धिनिवन्धनो धर्म्यादिभेदः । न ह्यनित्यः शब्दः कृतकत्वादिति

न्यायविद्भिर्हि चोक्तं धर्मादौ बुद्धिमाश्रिते ।
 व्यवहारोऽनुमानदेः कल्प्यते न वहिःस्थिते ॥१६८॥
 अस्तीदं वचनं तेषामिदं तत्र परीक्ष्यताम् ।
 भेदोऽसतः कथं हि स्याद् बुद्धिशब्दप्रकल्पनात् ॥
 निर्वस्तुके कथं श्रितं स्यात् प्रसवो बुद्धिशब्दयोः ।
 शब्दभेदोऽपि भवतस्तदभावाच्च सिध्यति ॥ १७० ॥

परस्परं धर्मिणो वा भिन्नयोर्हेतुसाध्ययोरवंगतिरस्ति । अतो ज्ञानभेदनिबन्धनं एवात्र भिन्नत्वं व्यवहारः । सर्वत्रैव च ज्ञानमेव भेदनिबन्धनम् । सुदूरं मपि गत्वा युक्तमित्युसंहितो भेदो ज्ञान एव पर्यवस्यति । अतोऽस्तु तं द्विषन्धेन एवं सर्वत्र भेदः । देशादिभेदादपि हि भेदं श्रुवाणस्तद्भेदं पर्यतु-
 युक्तो ज्ञानभेदमेवास्म्येत । तार्कतापि व्यवहारसिद्धौ किं प्रकारान्तरेण भेदो-
 ऽनुस्रियत इति । अत्राप्याग्निधूमादौ कृतकानित्यत्वविलक्षणः स्फुटो भेदो-
 र्ब्रह्मो भवति । तत्रापि न जातिभेदो निबन्धनमिति वाच्यम् । सोऽपि
 चाग्निधूमशब्देनिमित्तं एव । नहि संवृत्तिकल्पतादन्येन प्रकारेण जातिभे-
 दमुपलभामहे । अतः शब्दभेदेऽर्थविकल्पविलासिता एवाग्नित्वादय इति ।
 इदं च धाद्यानिर्वाकरणपरंतमानास्थयोक्तम् । न शब्दभेदोऽपि विज्ञान-
 भेदोऽपि विना सम्भवति । सोऽपि ज्ञानमात्रप्रभावित एवाभ्युपेत्य धाद्यहेत्या-
 दिविकल्पविभागागर्थमुक्तं इति ॥ १६७ ॥

अयमेवास्मदीयतन्त्रकाराणां सिद्धान्त इत्याह — न्यायविद्भि-
 रिति । न्यायविद्भिर्हि दिङ्नागाचार्यैरिदमुक्तं 'सर्वं एवायमेनुमानानुमेय-
 व्यवहारो बुद्धिमाश्रितेन धर्मधर्मिन्यायेन वहिः सत्सत्त्वमपेक्षत इति ॥१६८॥

एतदपि दूषयति — अस्तीति । नासतः शशविषाणादेः शब्दनिब-
 न्धनः तज्जनितबुद्धिनिबन्धनो वा भेदो ह्येति दुरुक्तमिदमपरोपां बुद्ध्या-
 रुढेनानुमानानुमेयव्यवहार इति ॥ १६९ ॥

अपिच अस्तु बुद्धिशब्दभेदनिबन्धनो हेत्वादिभेदः, तयोरेव तु कथं-
 मकस्मादुद्भवः । न ह्यकार्षिका कार्यात्यतिः सम्भवति । नच शून्ये जगति

यदि वाविद्यमानोऽपि भेदो बुद्धिप्रकल्पितः ।
 साध्यसाधनधर्मादेर्व्यवहाराय कल्प्यते ॥ १७१ ॥
 ततो भवत्प्रयुक्तेऽस्मिन् साधने यावदुच्यते ।
 सर्वत्रोत्पद्यते बुद्धिरिति दूषणता भवेत् ॥ १७२ ॥
 यश्च मन्त्रस्त्वयोक्तोऽग्रं धर्म्यादौ बुद्धिमाश्रिते ।
 न बाह्यापेक्षया स स्यादसिद्ध्यादौ मयेरिते ॥ १७३ ॥
 बुद्धिप्रकल्पितसिद्धिश्च भवतां व्यवहारिणाम् ।
 मदुक्तं दूषणं सिद्धं त्वदुक्तं तु न साधनम् ॥ १७४ ॥
 बाह्यार्थव्यवहारित्वज्ञानोत्पादे स्थितेऽपि नः ।
 कथञ्चिन्नहि कल्प्येत व्यवहारोऽर्थवर्जितः ॥ १७५ ॥

तयोः कारणमुत्प्रेक्षितुमपि शक्यत इत्याह — निर्वस्तुक इति । यश्चायं
 शब्दभेदो-हेत्वादिभेदहेतुतयोपवर्णितः, सोऽपि तदभावाद्भूतपक्ष इत्याह —
 शब्देति ॥ १७० ॥

किञ्च यद्यविद्यमान एव बुद्धिमात्रकल्पितः साध्यादिभेदोऽनुमान-
 व्यवहाराय कल्प्यते, ततो दूषणव्यवहारोऽपि तद्वदेव स्यात् । उत्पद्यते
 खल्वस्मिन् साधने हेत्वादिन्यूनतोक्तिमात्रादेव दूषणबुद्धिरित्याह — यदि-
 चेति द्वयेन ॥ १७२ ॥

शक्यते च वदितुम् एवमपि सर्व एवायं दूष्यदूषणव्यवहारो-बु-
 द्धधारूढेन दूष्यदूषणन्यायेन, न बहिः सदसत्त्वमपेक्षत इत्याह — यश्चेति
 ॥ १७३ ॥

नन्वेवमप्यावयोरत्रिशेष एव, यथा हि तौ दूषणज्ञानमुत्पन्नम्-एवं
 भवतोऽपि साधनज्ञानम् । अतः कथं विजयसे अत आह — बुद्धिरिति ।
 अयमावयोर्विशेषः बुद्धिमात्रव्यवहारिणो भवतो मदुक्तदूषणं सिद्धमिति, न
 ते पक्षः सिध्यति । त्वदुक्तं तु साधनमस्माकमसिद्धमिति न साध्यं प्रति-
 पद्यामहे इति ॥ १७४ ॥

कथं साधनमसिद्धमत आह — व्याप्तेति । बाह्यार्थव्यवहारिणो हि
 त्वयं, न त्वमिव ज्ञानैककरणः । तत्र कथमसति बाह्ये बुद्ध्यासह इति ॥ १७५ ॥

ननु यद्वन्मया हेतुर्नेप्यते दूषणं तथा ।
 तेन मे दूषणाभावाददुष्टं साधनं भवेत् ॥ १७६ ॥
 नेदानीं दूषणैः कार्यं साधनाभावतो यदि ।
 त्वयैवास्मदभिप्रेता स्वपक्षासिद्धिराश्रिता ॥ १७७ ॥
 नचास्ति वासनाभेदो निमित्तासम्भवात् तत्र ।
 ज्ञानभेदो निमित्तं चेत् तस्य भेदः कथं पुनः ॥ १७८ ॥
 वासनाभेदतश्चेत् स्यात् प्राप्तमन्योन्यसंश्रयम् ।
 स्वच्छस्य ज्ञानरूपस्य नहि भेदः स्वतोऽस्ति ते ॥
 प्रमाणं वासनास्तित्वे भेदे वापि न विद्यते ।
 कुर्याद् ग्राहकभेदं सा ग्राह्यभेदस्तु किंकृतः ॥ १८० ॥

पुनरपि परश्चोदयति — नन्विति । यथा हि मे साधनमसिद्धम्,
 एवं दूषणमपीति न दुष्ट साधनमिति ॥ १७६ ॥

मीमांसकस्तु पाशुपतोऽयमेववादी यद् विहाय साधनमभावाद् दूष-
 णस्याप्यदुष्टत्वमातिष्ठत इति सापहासमाह — नेदानीमिति ॥ १७७ ॥

यथ वासनाभेदनिबन्धनो विकल्पप्रविभागो वर्णितः, सोऽपि तद्भेद-
 निमित्ताभावादनुपपन्न इत्याह — नचेति । ननु ज्ञानभेदादेव वासनाभेदो
 भविष्यति, कथं निमित्ताभावः । न, तद्भेदस्यैव निर्निमित्तत्वाद्, वासनानि-
 बन्धने तु तद्भेदेऽन्योन्याश्रयत्वमित्याशङ्कया सहाह — ज्ञानेति । ननु स्वभा-
 वभिन्नमेव ज्ञानं वासनाभेदनिबन्धनं भविष्यति, कथमन्योन्याश्रयत्वमत
 आह — स्वच्छस्येति । स्वच्छस्य हि ज्ञानात्मनः स्वयमनुपलभ्यमानभेदस्या-
 नादिवासनोपप्लावितनीलाद्याकारकलुपितत्वमेव भेदकारणमिति धौद्वैराश्रि-
 तम्, अतो दुरुत्तरमितरेतराश्रयमिति ॥ १७९ ॥

नन्वनादित्वादेव बीजाङ्कुरवदितरेतराश्रयपरिहारो भविष्यत्यत आह —
 प्रमाणमिति । प्रसिद्धात्मनोर्हि बीजाङ्कुरयोरनादित्वाद् भवति दोष-
 परिहारः । वासना त्वस्ति भिन्ना चेति न किञ्चित् प्रमाणं क्रमते । यो हि

संविच्या जायमाना हि स्मृतिमात्रं करोत्यसौ ।
 क्षणिकेषु च चित्तेषु विनाशे च निरन्वये ॥ १८१ ॥
 वास्यवासकयोश्चैवमसाहित्यान्न वासना ।
 पूर्वक्षणैरनुत्पन्नो वास्यते नोत्तरः क्षणः ॥ १८२ ॥
 उत्तरेण विनष्टत्वान्न च पूर्वस्य वासना ।
 साहित्येऽपि तयोर्नैव सम्बन्धोऽस्तीत्यवासना ॥ १८३ ॥
 क्षणिकत्वाद् द्वयस्यापि व्यापारो न परस्परम् ।
 विनश्यच्च कथं वस्तु वास्यतेऽन्येन नश्यता ॥ १८४ ॥

बहिर्देशसम्बद्ध प्रत्यक्षमर्थमवजानीते, स कथं वासनामनुजानाति । तदनुजाने वा किमपराद्ध भावान्तरैरिति । अपिच पूर्वानुभवप्रभाषित स्मरणहेतुसत्कारमेव वासनामाचक्ष्महे । तदसौ सत्यपि ग्राहक ज्ञानमेव विविधमुपकल्पयति । यत्तु विचित्रा बहिर्भावा भासन्ते तत् करण हेतेरिति न ज्ञायत इत्याह — कुर्यादिति ॥ १८० ॥

न ग्राह्यभेदे वासना कारणमित्यनोपपत्तिमाह — संविचयेति । स्मृतिहेतुर्हि वासना । नचानुभूतात् स्मृतिरधिक मात्रयापि गोचरयति । न च बहिरत्यन्तासन्तो भावाः कचिदपि गृहीतपूर्वा इति न तान् वासना स्मारयितुं प्रभवतीति । किञ्च, अतश्च वासना नोपपद्यते यत् कारण क्षणिकानि ज्ञानानि निरन्वयविनाशीनि परस्परमसाहितानि चेत्याह — क्षणिकेष्विति । यथा तावत् क्षणिकानां निरन्वयविनाशिनां च न वासना, तथोपरिष्ठाद् वक्ष्यतीति ॥ १८१ ॥

असाहित्यान्न वाग्नेत्युक्तार्थमेव प्रपञ्चयति — पृथ्वेति । साहित्याभ्युपगमेऽपि समवायाद्यन्यतमलक्षणसम्बन्धाभावाद् वासना नोपपद्यते । न ह्यसम्बन्धः कालागुरुभूमाऽगार वासयतीत्याह — साहित्येति ॥ १८३ ॥

क्षणिकत्वान्न वाग्नेत्युक्तम्, अत्र कारणमाह — क्षणिकत्वादिति । व्यापारनिबन्धनो हि वास्यवासकभावः कारकविशेषत्वात् तस्य । न च क्षणिक पूर्वमुत्तर वा तयोरेव व्याप्त्रियत इति सम्भवति । ननु जन्मैव बुद्धेरर्थ-

अवस्थिता हि वास्यन्ते भावा भावैरवस्थितैः ।

अवस्थितो हि पूर्वसाद् भिद्यते नोत्तरो यदि ॥१८५॥

पूर्ववद् वासना तत्र न स्यादेवाविशेषतः ।

भङ्गुरे पूर्वसाद्व्याद् भिन्नत्वाच्चास्ति वासना ॥१८६॥

परिच्छेदे व्यापार इत्युक्तम्, तद्वद् वासनायामपि भविष्यति । न, दुष्टत्वा
दुपपत्तेः । इत्येते खलुत्पद्यमानैरेव शुद्धिरर्थः परिच्छिन्दन्ती । न ह्यसौ
क्षणमप्युदास्ते । न चार्थपरिच्छेदादन्यत्र व्याप्यत इति युक्तम् । जन्मनैव
व्यापारेण कारकत्वं, न ज्ञानान्तर वासयन्ती जायमाना शुद्धिर्दृश्यत इति
कथं वासनायां जन्मना कारणत्वम् । नच जन्मापि किञ्चिद् बाध्या मन्यन्ते
यन्निवन्धनः कारणभावो भवेत् । अस्माकं तु समवायिकारणदशाविशेषः
कोऽपि कार्यस्य जन्मेति मतम् । स च जायमानान्नात्यन्तभिन्न इति युक्तं
क्रियाकार(का? क)भाव इति । निरन्वयविनाशित्वान्न वासनेत्युक्तम् । तत्र
कारणमाह — विनश्यदिति । यदि स्वलक्षण एव निरुद्ध न केनचिद्-
पेणान्वेति न तत्तदीयं वा रूप वास्यत इति सम्भवति । तथा वासकमपि
अन्निरन्वयविनष्ट तत्-केनात्मना प्रर वासयति । अवस्थिता एव हि भावा
नृहादयोऽवस्थितैरेवाभिरुभूमादिभिर्वात्यन्त इति द्रष्टव्यम् । अयं वाधीतहेतु-
रन्ततय इति ॥१८४३॥

अत्र बोधयति— अवस्थित इति । अवस्थान्तरोपजननापाययो-
स्तदभिन्नस्यावस्थावतो नाशोत्पादाभ्यामवस्थितत्वानुपपत्तिः । अवस्थितत्वे
वा पूर्वावस्थायामियोत्तरत्रापि अवासनाप्रसङ्ग इति । अस्मन्मते तु भङ्गुर-
मुत्तरं पूर्वं च ज्ञानं, नावस्थितं कश्चिदेको ज्ञात्राप्रच्युतप्रान्तरूपः । तदिह
भङ्गुरपक्षे पूर्वसाद्व्यात् ततो भिन्नस्योत्तरस्य युक्तैव वासना । एवैव तु वा-
सना यत् पूर्वसारूप्यमुत्तरस्य । यथा लाक्षारसोपसिक्ते धीजपूरकुरुमे फलं
तद्रूपं जायमानं तत्त्वान्वितमित्युच्यते । यत्तु व्यापारविरहादकारकत्वमुक्तं,
तदयुक्तम् । न व्यापारतः कारकत्वम्, अपितर्हि पूर्वभावात् । भावातिरेकिणो
व्यापारस्यानुपपत्तेः । यत्चेदं पूर्वस्योत्तरकारणत्वमिदमेव वासकत्वं पूर्वो-

नैतदस्यनुरूपं तु क्षणिकत्वे धियां तव ।

पूर्वज्ञानं त्वनुत्पन्नं कार्यं नारभते क्वचित् ॥ १८७ ॥

न विनष्टं न तस्यास्ति निष्पन्नस्य क्षणं स्थितिः ।

तेनोत्पन्नविनष्टत्वान्नास्त्यारम्भक्षणोऽपि हि ॥ १८८ ॥

निरन्वयविनष्टत्वादानुरूप्यं कुतः पुनः ।

न तदीयोऽस्ति कश्चिच्च धर्म उत्तरबुद्धिषु ॥ १८९ ॥

समानधर्मतां मुक्त्वा नानुरूप्यं च विद्यते ।

त्तरं वासत इति । कोऽर्थः । स्वरूपं जन्यत इति । अतो मङ्गुरवादिनामेव वासनोपपत्तिमती न स्थिरवादिनामित्याह — मङ्गुर इति ॥ १८६ ॥

तदिह स्वमतसाधनमुपेक्ष्यैव तावत् परमतदूषणमभिधीयते । दूषिते हि तस्मिन् सुखेन सिद्धान्तोऽभिधीयते । तत्र यत्तावदुक्तं सद्रूपज्ञानजनकत्वमेव वासनेति । तदयुक्तम् । यदि हि पूर्वज्ञानमुत्तरस्य जनकं भवति, ततोऽनुरूपं विरूपं वा जनयति । न तदुत्तरस्य जनकम् । अनुत्पन्नस्यासतो जनकत्वायोगात् । एवं विनष्टस्यापि, अजातातिवृत्तयोरनतिभेदात् । नच निष्पन्नस्य क्षणमप्यवस्थानमस्तीति कदा जनयिष्यतीति जनकत्वानुपपत्तौ दूरोत्सारितमनुरूपजननम् । नहि निरन्वयविनष्टस्य किञ्चिदनुरूपं सम्भवति, धर्मान्वयो हि आनुरूप्यम् । न पूर्वधर्मान्वय उत्तरज्ञानेऽस्ति, तदुपगमे निरन्वयविनाशायोगात् । नच समानधर्मतामन्तरेणास्ति स प्रकारो येनानुरूप्यं भवतीति । तदेतत् सर्वमाह — नैतदस्तीति सार्धतृतीयेन । ननु पूर्वभावितावैव कारकत्वमित्युक्तं किं क्षणान्तरावस्थानेन । नच व्यापारकारणभावः येन तत्सम्बन्धार्थं क्षणान्तरावस्थानमिष्यते तदभावादित्युक्तमेव । मैवम् । नहि पूर्वभाविताभात्रं कारणत्वमिष्यते । मा मूढ गवाश्वस्यापि पौर्वापर्यमात्रात् कार्यकारणभाव इति पौर्वापर्यनियमे तु कार्यकारणत्वम् । नचासौ क्षणिकेषु सम्भवति । व्यापारस्तु प्रत्यक्षादिप्रमाणको नापहोतुं शक्यत इति ॥ १८९ ॥

यदि स्यादानुरूप्याच्च वासना गोधियो यदा ॥१९०॥

हस्तिबुद्धिर्भवेत् तत्र वैलक्षण्यान्न वासना ।

ततः परं च गोज्ञानं निर्मूलत्वान्न सम्भवेत् ॥ १९१ ॥

सर्वं विलक्षणं ज्ञानं न स्यादेव विलक्षणात् ।

वाह्यार्थानुग्रहाभावात् पारार्थ्येनावशीकृताः ॥ १९२ ॥

निरन्वयविनाशिन्यः कुर्युः कार्यं कथं क्रमात् ।

विनाशे कारणस्येष्टः कार्यारम्भश्च नान्यथा ॥ १९३ ॥

तत्रैव ज्ञाननाशेन विनष्टाः सर्ववासनाः ।

दूषणान्तरमाह — यदीति सार्धेन । यद्यपि ह्यनुरूप्याद् वासने
त्युच्यते यदा तर्हि गोबुद्धेरनन्तरं हस्तिबुद्धिरुत्पद्यते तत्रैव वैलक्षण्याद्
वासना न स्यात् । ततोऽपि परस्ताद् गोज्ञानं विधीज न सम्भवेदिति । प्रद-
र्शनार्थं च गोहस्तिज्ञान उक्ते सर्वमेव विलक्षणाद् विलक्षणज्ञानं न स्यादिति
त्याह — सर्वमिति ॥ १९१ ॥

एव तावदानुरूप्यवासनापक्षो निराकृतः । इदानीं पुनरपि ज्ञानाति-
रिक्तवासनापक्षमेवोपसङ्क्रम्य दूषणान्तरमाह — वास्येति । वाह्यार्थवादिना
हि पूर्वज्ञानजनिता आत्मस्या वासना किञ्चिदेव सदृशदर्शनाद्यपेक्ष्य लब्धो-
द्बोधा कार्यं जनयन्ति क्रमेणेति युक्तम् । ज्ञानमात्रवादिनस्तु न किञ्चिद्
वासनाना कार्यजननेऽनुग्राहकमास्ति यदपेक्षया विलम्बन्ते । अतो युगपदेव
सर्वा सर्वं कार्यमारभेरन्निति न क्रमेण ज्ञानानि दृश्येरन् । एकदैव विश्व-
ज्ञानमुत्पन्नमिति क्षणान्तरं न किञ्चित् स्यात् । नचासा किञ्चिद्दूषणमन्येति
यत् पुन कार्यं जनयेत् । निरन्वयविनाशित्वान्न कचिदन्यत्र वासनाना पा-
रार्थ्यं यथास्माकमात्मनि, सत्कार्यान्तराभावात् । अतः पारार्थ्येन धर्मीका-
रामावादपि न क्रमो युक्तः । पारार्थ्येन ह्यस्माकमिव बोधुस्त्वधानाद्यपेक्षया
स्मृतिवत् इव ज्ञानक्रमो भवेदपि । न त्वेतत् सर्वमस्तीति कार्यक्रमानुपप-
त्तिरिति ॥ १९२ ॥

किञ्चेता वासना कचिदाश्रिता न वा । यदाश्रिता, ज्ञानातिरिक्तस्य

तेन सर्वाभ्य एताभ्यः सर्वाकारं यदुत्थितम् ॥ १९४ ॥

ज्ञानमेकक्षणेनैव विनाशं गन्तुमर्हति ।

यद्याश्रयविनाशोऽपि शक्यनाशोऽभ्युपेयते ॥ १९५ ॥

क्षणिकत्वं च हीयेत नचारम्भोऽन्यथा भवेत् ।

वासनानां प्रवाहोऽपि यदि ज्ञानप्रवाहवत् ॥ १९६ ॥

वासनातस्ततो ज्ञान न स्यात् तस्माच्च वासना ।

कुर्यातां तुल्यमेवैते नान्योन्यं तु कदाचन ॥ १९७ ॥

नान्यो विलक्षणो हेतुर्येनान्यादृक् फलं भवेत् ।

तस्मात् संहृतिसत्यैषा कल्पिता नास्ति तत्त्वतः ॥

नचेदृशेन भावेन कार्यमुत्पद्यते क्वचित् ।

कस्यचिदभावात् तदाश्रिता वाच्या । तत्रैकज्ञाननाशे सकलतदाधारवासना विनाश । कारणविनाशादेव कार्यारम्भ इति व सिद्धान्तः, प्रकारान्तरकारणत्वायोगात् । विनश्यदेव हि कारणं कार्यं जनयतीति युगपन्नश्यन्तीभिर्वासनामि स्रुदेव सर्वाकारज्ञानमुत्थापितं तथावस्थितं च एकदैवैकक्षणे विनष्टमिति क्षणान्तरे न किञ्चिद् भवेदित्याह — विनाश इति द्वयेन ॥ १९४^२ ॥

यदि त्वाश्रयभूतज्ञानविनाशोऽपि शक्तिर्वासना न नश्यन्तीत्युच्यते, ततः क्षणिकत्वसिद्धान्तहानिः । स्थिरस्य च क्रमयोग्यपद्याग्यामर्थक्रियानुपपत्तेः कार्यान्तरारम्भप्रसङ्ग इत्याह — यदीति ॥ १९५^२ ॥

यदि तु स्वतन्त्रा एव ज्ञानवद् वासना प्रवृत्ता इत्युच्यते, ततो ज्ञानवासनयोरितरेतरकार्यकारणभावानुपपत्तिरित्याह — वासनेति ॥ १९६^२ ॥

किमिति न स्यादत आह — कुर्यातामिति । सदृशमेव हि तदा ज्ञानवासने कार्यमाश्रमेयाता ज्ञान ज्ञान वासना वासना न पुनरन्योन्यमिति । ननु विजातीयकारणोपनिषाताद् विसदृशकार्योत्पादो भविष्यत्यत आह — नान्य इति । द्वयातिरिक्तवस्त्वभावादिति भावः ॥ १९७^२ ॥

अतः संहृतिसत्यरूप इव वासना कल्पिता न परमार्थतः काचिद

यस्य त्ववस्थितो ज्ञाता ज्ञानाभ्यासेन युज्यते ॥१९९॥

स तस्य वासनाधारो वासनापि स एव वा ।

कुसुमे धीजपूरादेर्यल्लाक्षाद्युपसिच्यते ॥ २०० ॥

तद्रूपस्यैव सङ्क्रान्तिः फले तस्येत्यवासना ॥ २००^१ ॥

युक्त्यानुपेतामसती प्रकल्प्य

यद्वासनामर्थनिराक्रियेयम् ।

आस्थानिवृत्त्यर्थमवाटि बौद्धै-

र्ग्राहं गतास्तत्र कथञ्चिदन्ये ॥ २०१^१ ॥

इति निरालम्बनवादः ॥

स्तीत्याह तस्मादिति । नचैवञ्चातीयक कस्यचित् कस्यापि घटत इति प्रागेव वर्णितमित्याह — नचेति ॥ १९८^१ ॥

स्वमत इदानीं वासनामुपपादयति — यस्य त्विति । अवस्थितो हि ज्ञाता यज्ज्ञानाभ्यासेन वासनाधारो भवति तद् युज्यते । क्षणिक तु न वासयितुं शक्यम् । नच तद्वासना प्रयोजनवती, कचिदुपयोगाभावात् । न च वासित पूर्वावस्थातोऽप्यन्तं सिद्ध्यते, येनान्यत्वं प्रतिपद्यते । नच प्राग्वद्विशिष्टं, येन वामना न स्यात् । नचावस्थान्तरोत्पादेऽवस्थितत्वानुपपत्तिः, पूर्वापरयोस्त्वस्थयोरनुगतस्य घादधु प्रत्यभिज्ञानात् । तदिहावस्थातद्वतोरमेदविवक्षायां पूर्वज्ञानाहितसंस्कारं पुमानेव वासना भवेत् । मेदविवक्षायां तु तदाधार इति ॥ १९९^१ ॥

यत्त्वानुरूप्यवासनापक्षे लाक्षोपसिक्तं धीजपूरकुमुदमुपवर्णितं, तत् तद्रूपसङ्क्रान्तेरुपपन्नम्, नतु ज्ञानस्य किञ्चिद्रूपं ज्ञानान्तरं सङ्ग्रामति निरन्वयाविनाशित्वादित्युक्तमेवेत्याह — कुसुमेति तस्यान्तेन । प्रकरणार्थं मुपसहरति — इत्यवासनेति ॥ २००^१ ॥

क्रियेयं वासना तत्त्वदशभिर्नादैर्वस्तुतो वर्णितेति नेदं सम्भावयाम । असतीमेव तु युक्त्यानुपेता युक्तिशून्या वासना विकल्प्य विषयेष्वास्था

अथ शून्यवादः ।

एवमुक्तेऽनुमानस्य ज्ञानमाश्रित्य दूषणे ।

ज्ञानप्रवृत्त्यशक्त्या तु परः प्रत्यवतिष्ठते ॥ १ ॥

निवर्तयितुमर्थनिराकरणमुक्तम् 'एकमेवाद्वितीयम्' इत्याद्युपनिषद्भिरिव । तत्रैव त्वर्वाचीनानां भ्रान्त्या सिद्धान्तावग्रह इति निराकृतं वादिनमाश्वासयतीति — युक्त्येति ॥ २०१^१ ॥

इत्युपाध्यायमुचरतिमिश्रकृता काशिसटीकाया
निरालम्बनवादः समाप्तः ॥

अथ शून्यवादः ।

अत्र भाष्यं — 'शून्यस्तु । कथम् । अर्थज्ञानयोराकारभेदं नोपलभामहे । प्रत्यक्षा च नो बुद्धिः । अतस्तद्विन्नमर्थरूपं नाम न किञ्चिदस्तीति पश्यामः' इति । तत्र यः शून्यो येन च शून्यः तदुभयानुपादानात् शून्यस्त्विति प्रतिज्ञायचनमसङ्गतार्थम् । यदि तु पूर्वसाधनवास्यगतप्रत्ययशब्दानुपक्षेण शून्यः प्रत्ययः तद्विन्नमर्थरूपं नाम न किञ्चिदस्तीति चोत्तरग्रन्थानुसारेणार्थेन शून्य इति व्याख्यायते । ततस्तेनैव गतार्थत्वमत आह — 'अयमिति । अयमेवात्र प्रतिज्ञार्थः प्रत्ययोऽर्थेन शून्य इति । न च गतार्थत्वं, प्रत्यवस्थानहेतुभेदात् । स एव निरालम्बनवादी नास्तिकः प्रत्यक्षादिविरोधदूषितस्वसाधनो दूषणपरिहारेणैदानीं प्रत्यवतिष्ठते । बाह्यार्थप्राप्तिज्ञानाश्रयणेन हि प्रत्यक्षादिविरोधोऽभिहितः । तत्रेदमुच्यते । न ज्ञानं बहिरर्थे प्रवर्तितुं शक्तमसम्बन्धात् । असम्बन्धप्रकाशने चातिप्रसङ्गात् । एकरूपोपलब्धेश्च ज्ञानप्रवृत्तिविषयसिद्धेः । एकं हृदि नीलमिति नीलं प्रकाशते । तदेकमेव युक्तम् । विभागानवगमे तदभ्युपगमायोगात् । तदिदमुक्तम् 'अर्थज्ञानयोराकारभेदं नोपलभामहे' इति । अत एवायमनादिकालीनवामनोपप्लवितनिखिलनीलाद्याकारप्रकाशः ; नात्र केनचिद् वात्यमरस्थाप्येत, येन तदपलापे प्रत्यक्षादिविरोधो भवेत् । अतः स एवायं पक्षो दूषणपरिहारेण पुनरनुप्राणितः । तदेतत् प्रागप्युक्तं —

“प्रत्यक्षयाधने चोरते पथान् तच्छस्त्यवेक्षणाद् !”

इति ॥ १ ॥

यत् तावन्मन्यमानेन प्रत्यक्षं भवतोच्यते ।

दूषणं तद्विरोधादि तदिदानीं परीक्ष्यताम् ॥ २ ॥

प्रवर्तितुं हि किं शक्तं स्तम्भाद्यर्थे बहिः स्थिते ।

अथवात्मांश एवैतद् ग्राह्ये क्षीणं न वस्तुनि ॥ ३ ॥

तद्यद्येतेन बाह्योऽर्थो गृह्यते दूषणं ततः ।

त्वदुक्तं सर्वमात्मांशे ग्राह्ये तन्नोपपद्यते ॥ ४ ॥

तत्र तावदिदं सिद्धं सर्वप्राणभृतामपि ।

ग्राह्यत्वं नीलपीतादिदीर्घाद्याकारवस्तुनः ॥ ५ ॥

अत्र पूर्वपक्षं विवक्षन् संवित्परीक्षां तावदवतारयति—यत् ताव-
दिति । यद् यादृशं बाह्यार्थग्राहि प्रत्यक्षं मन्यमानेन भवता मीमांसकेन
प्रत्यक्षविरोधादिदूषणं निरालम्बनसाधनस्योच्यते, तदिदानीं परीक्ष्यताम् ।
प्रत्यक्षपरीक्षामुखेन चात्र संविन्मात्रपरीक्षैवोपक्षिप्ता । सर्वसंविदामेव पदि-
विपयत्वानभ्युपगमात् । मुख्यतया तु प्रत्यक्षपरीक्षोपन्यास इति ॥ २ ॥

कीदृशी पुनरियं परीक्षेति तत्स्वरूपं दर्शयति — प्रवर्तितुमिति ।
किमिदं प्रत्यक्षं बाह्ये प्रवर्तितुं शक्तम् आहोस्वित् स्वांशपर्यवसायीतीदृशी
परीक्षा । परीक्षा च संशय्य पूर्वोक्तपक्षबलनिरूपणमभिधीयते । तदनेन
प्रथमस्य परीक्षापर्वणः स्वरूपगुणन्यस्तमिति वेदितव्यमिति ॥ ३ ॥

आह — वक्ष्यते भवान् संवित्परीक्षाम् । किमस्याः प्रयोजनमिति
वक्तव्यम् । अप्रयोजनस्य हि सन्दिग्धस्य काकदन्तवदपरीक्षणीयत्वादत्
आह — तद् यदीति । अयमगिप्रायः—सर्वपूर्वाक्षेपेणायं वाद उद्धवति ।
सर्वाक्षेपेषु च पूर्वाधिकरणस्यैव प्रयोजनम् । यथा वक्ष्यति — ‘आक्षेपे पूर्वा-
धिकरणस्येति । तद् यदि बाह्यार्थग्राहि प्रत्यक्षगुणपादयितुं शक्यामः,
ततो दूषणसिद्ध्या बाह्यार्थपर वक्ष्यामः । यदि त्वात्मांश एव सर्वसंविदां
ग्राह्यो भविष्यति, ततो दूषणबाधनात् साधनसिद्धौ नास्तिकस्य बाह्या-
पेक्षाः सेरस्यति । तदियं बाह्यार्थसिद्धावेव परीक्षोपयुज्यत इत्यवतारयत
इति ॥ ४ ॥

सा पुनरियमनाश्रया संविच्छाक्तेपरीक्षेति नास्तिकैकदेशिनः प्रत्यव-

न चाप्याकारभेदेन ज्ञानज्ञेयावधारणा ।

नचान्यतरधर्मत्वं विस्पष्टं तत्र गृह्यते ॥ ६ ॥

तिष्ठन्ते । ते हि ग्राह्यवैधुर्यदु स्थिता सविदोऽने न सन्तीति वर्णयाम्य-
भूव । अतः शून्ये ससारे किं कुत्र प्रवाततु शक्तमशक्त वेति परीक्ष्यते ।
अत आह — तत्रेति । अयमभिप्रायः नायमुभयापलाप शक्यो वस्तुम् ।
सर्वप्राणिनामविगानसिद्धत्वाच्चीलाद्याकारप्रतिभामस्य । इदं तु चिन्तनीयं
सर्वसविदामेवौपाधिको नीलिमा रजभाविर्को बाह्यस्येति । तुच्छे तु
ससारे निर्वाजप्रतिभासो नावकल्पते । अतः परीक्षणयामिदं किं ज्ञानमेवा-
नादिवासनोपप्लावतनीलाद्याकारमात्मगोचरभेदे प्रकाशते, परमार्थसन्त वा
बाह्यमर्थं प्रतिपादयितुं समर्थमिति । यदि तत्तावदुपस्थापयति अतस्तद्वल-
भुवा प्रमाणान्तरेण तदपि सिध्यतीति । नीलरूपितादिर्दीर्घादीति त्रिविधाका-
रोपन्यासेन पूर्वपक्षयोजः दर्शयति । नाय व्यवस्थितैकस्वभावां नीलादिरा-
कारो दृश्यते, अव्यवस्थितस्यापि दीर्घादिरेपाधिकस्य दर्शनात् । तात्त्विके
वाच्यवस्थानुपपत्तिरिति । एतच्चोपरिष्टाद् व्यक्तीकरिष्यतीति ॥ ५ ॥

नन्वेवमस्तु यथाप्रतिभासमुभयं, तथापि कः परीक्षावसरः । नहि
प्रत्यक्षसिद्ध एवोभयोरिदं परीक्षा युक्ता । अत आह — नन्वेति । अय-
मभिप्रायः — सिध्यत्युभयं यदि ज्ञानज्ञेययोराकारभेदो दृश्यते । तदा हि
त्रिविधाकारमुभयं भासमानं न नेति शक्यमपलपितुम् । एक एव तु नी-
लादिराकारो भासते । अतः कस्यमुभयमत्रिवादसिद्धं भवति यत्र परीक्ष्येत ।
सूक्ष्मं सूक्ष्मं पण्डितैरुपवेदनीयोऽर्थो न्यायः येनेकत्राकारो भासमानोऽन्य-
दवस्थाप्यते । नायमपरीक्षाणां मिथ्यति । तदिदमुक्तम् 'अर्थज्ञानयोरा-
कारभेदो नोपलभ्यते' इति भाष्ये । अतो न प्रत्यक्षैकप्रमाणिका द्वैतमिद्धि-
रिति परीक्षावतरणीया । यथाच नोभयं प्रत्यक्षं तथोपरिष्टाद् वक्ष्यामः उच्यते ।
नन्वेवमाकारभेदानुसारं ज्ञानार्थयोरन्यतरस्य यस्यत्रायमाकारो दृश्यते त-
स्यैवायमगुपगन्तुगुचितः, किमत्र परीक्षणीयम् अत आह — नन्वेति । भवे-
देव यदि ज्ञानार्थयोरन्यतरस्यायमाकार इति निश्चयतस्मात्प्रगम्येत । न
त्यन्यतरस्य धर्मता तस्य निस्पृष्टा । अतो ज्ञानं वा नीलमर्थो वेति युक्तं
परीक्षेति ॥ ६ ॥

गृह्यमाणस्य चास्तित्वं नाग्राह्यस्याप्रमाणकम् ।

तस्मादाकारवद् वस्तु ग्राह्यत्वाद् विद्यते ध्रुवम् ॥

अतः परीक्षमाणानां ज्ञानमाकारवद् यदि ।

तन्मात्रे च प्रमा क्षीणा ततो नास्त्यर्थकल्पना ॥ ८ ॥

यदि वाकारवत्ता स्याद् बाह्यस्यैवेह वस्तुनः ।

तदस्ति गृह्यमाणत्वाद् तत्सिद्ध्यैवास्ति धीरपि ॥

नन्वसत्यप्याकारभेदावगमे द्वयोरन्यतरसिद्धयैवार्यादितरत् सिध्यति ।

तथाहि — न तावज्जडस्यासति प्रकाशान्तरे प्रकाश सिध्यतीति तत्
स्सिद्धि । अकर्मकज्ञानानुत्पत्तेश्च 'ज्ञानाद् ज्ञेयसिद्धिरिति द्वैतवाद एव
साधीयान् किं परीक्षयात आह — गृह्यमाणस्येति । अयमभिप्राय —
यदेतत्तल्लिमित्यन ग्रहणे साक्षात्कारिणि प्रकाशते, तस्यैवास्तित्व नेतरस्येति
सौगता भ्राम्यन्ति । अपत्यक्षसिद्धेरप्रमाणकत्वात् । तथाहि — न तावदा
न्तरज्ञानाद् घटिर्ज्ञेयमिद्वि, असम्बन्धात् । असम्बन्धप्रकाशने चातिप्रस
ङ्गात् । ज्ञेयाच्च ज्ञानसिद्धेरप्रमाणकत्वमनन्तरमेव वक्ष्याम ग्राहक निष्प्र
माणकमिति । अतः प्रत्यक्षावभासिनोरेवोभयोरालम्बन सम्भवतीति । न
चाकारभेदोपलम्भोऽस्तीत्युक्तम्, अतो न स्फुट्य द्वैतसिद्धिरिति परीक्षा प्रति
पादयितव्येति भावः । यतश्च गृह्यमाणस्यास्तित्व, तस्मादेकमेवेदमाकारवद्
वस्त्वद् नीलमिति गृह्यते तदेकमेवापद्यते, न तु तत्त्वान्तरमाकर्षतीत्यभि
प्रायेणाह — तस्मादिति ॥ ७ ॥

एवञ्च पक्षे भ्राम्यन्तु नापरीक्ष्यनिरूपण कर्तुं शक्यम् । तद् यदि
न परीक्षमाणानां परोक्ताभिर्युक्तिभिर्ज्ञानमेवाकारवदिति समर्थनमविष्यत्
ततस्तन्मात्र एव प्रत्यक्षप्रमा क्षिणेति नार्योऽवकल्पयते । अयं तु बाह्यमेव
वस्त्वदमिति प्रतिभासानुसारेणाकारवदिति समर्थ्यते, ततस्तत्तावत् प्रत्यक्ष
गृह्यमाणमस्तीति स्थिते तत्सिद्ध्यन्यथानुपपत्त्येव वक्ष्यमाणप्रकारेण बुद्धि
सिद्धौ मम द्वैत सिध्यतीत्यभिप्रायेणाह — अत इति द्वयेन ॥ ९ ॥

किं तावदत्र युक्तं स्याज्ज्ञानमाकारवत् कुतः ।

एकमाकारवद्वस्तु ग्राह्यमित्यध्यगीप्समहि ॥ १० ॥

तद् यद्याकारवानर्थो बाह्यः कल्प्येत तस्य च ।

ग्राह्यत्वमन्यथा न स्यादिति ग्राहककल्पना ॥ ११ ॥

तेनाकारवतः क्लृप्ताद् ग्राह्यादाकारवर्जितम् ।

वस्त्वन्तरं प्रकल्प्यं स्याद् ग्राहकं निष्प्रमाणकम् ॥

एव तावत् प्रत्यक्षपरीक्षा प्रस्तुत्य तत्स्वरूपप्रयोजनारम्भाक्षेपसमाधानाद्युक्त्वा पूर्वपक्षं ग्रहीतुकामो मीमांसकः स्वगोत्रानुसारेण स्वयमालोचयति—किमिति स्यादन्तेन । इदानीं पूर्वपक्षं गृह्णाति—ज्ञानमाकारवदिति । कथं पुनरिदमिति विस्पष्टे परप्रकाशे प्रत्यक्षात्मन्याकारवत्त्वमभिधीयत इति सिद्धान्ताभिप्रायेण पृच्छति—कुत इति । अथ च ‘कथमिति भाष्यप्रश्नानुसारेण प्रश्नो व्याख्यातव्य इति । पुनरपि ‘अर्थज्ञानयोराकारभेदो नोपलभ्यते’ इति भाष्याभिप्रायेणैव ज्ञानस्याकारवत्तायामुपपत्तिमाह—एकमिति । अयमभिप्रायः—एकमेव हि नीलाद्याकार तत्त्वमधिगतवन्तो वयम् । अतस्तन्मात्रमेवाश्रयाम, न पुनरुभयमाश्रयितुमुत्सहामह इति ॥ १० ॥

नन्वस्त्वेकमाकारवत्, तथापि कुतोऽयं निश्चयः ज्ञानमाकारवन्नार्थ इत्यत आह—नन्वदीति । यदि बाह्यमेव वस्त्वाकारवदिष्यते, ततस्तस्य जडस्य प्रकाशयोगाद् ग्राहकान्तरकल्पनीयमापद्येत । ज्ञानं तु प्रकाशस्वभावमनपेक्षितप्रकाशान्तरमेव साक्षात्कारि प्रकाशत इति नानुपपन्नम् । अतो ज्ञानमेवाकारवदित्यभिप्रायः ॥ ११ ॥

ननु प्रमाणनलादापतन्ती ग्राहकान्तरकल्पना युक्तेवात आह—नेनेति । अयमभिप्रायः—भवेदेव यदि प्रमाणवती कल्पना भवेत् । निष्प्रमाणं तु निराकारं वस्तु ज्ञानाभिधानमाकारवतो बाह्यात् कल्पनीयं भवेत् । बाह्यं हि तेनाविदितप्रतिषेधः सन् न तावदनुमापयति, अतिप्रसङ्गात् । नच नित्यपरोक्षज्ञानवादिनः कचिदपि बुद्ध्या व्यामिसिद्धिः । अपिच अयो

ज्ञानानुमाने लिङ्गमर्थधर्मो वा । पूर्वस्मिन् कल्पे व्यभिचारी हेतुः, असत्यपि ज्ञानेऽर्थभावात् । अज्ञातस्य च लिङ्गतानुपपत्तिः एकदेशदर्शनादित्यभ्युपगमात् । ज्ञातस्तु नास्ति ज्ञानज्ञाने लिङ्गं भवति, अगृहीतविशेषणस्य ज्ञातत्वायोगात् । ज्ञातो हि लिङ्गं न स्वरूपेण, व्यभिचारादित्युक्तम् । किञ्चेद ज्ञातत्वम् अन्यदतो ज्ञानसम्बन्धात् । तदवश्यं ज्ञानं जिज्ञासमानस्यापन्नमग्रे ज्ञानसंवेदनं ज्ञानमज्ञानं वा ज्ञातस्य । ननु न व्रूमः स्वरूपेणार्थो लिङ्गं ज्ञानविशिष्टो वा । व्यक्तस्तु विषयो लिङ्गम् । ननु सा व्यक्तिबुद्धिरेव विषयस्य, तदसिद्धौ तदुपाधिको व्यक्तो विषयः कथं हि सेतयति । न व्यक्तिबुद्धिरर्थास्मेति चेत् । स बुद्धिजन्मा न वा । न तावत् तज्जन्मा, असम्बद्धया बुद्ध्यर्थे धर्मान्तराधानायोगात् । अतज्जन्मनश्चातलिङ्गत्वात्, हेतुतदवतोरमति तादात्म्येऽप्रतिबन्धात् । यथाहुः — ‘स किं वा बुद्धिजः प्रापे न बुद्धिं गमयेत् प्रतिबन्धाभावात्’ इति । अर्थधर्मश्चाज्ञातुरपि साधारणः अविशेषात् परबुद्धिमप्यनुमापयेत् । उक्तं च — ‘अर्थात्मनश्च साधारणत्वादन्यबुद्धेरप्यनुमानप्रसङ्गः’ इति । स्यादेतत् । नेदमनुमानम्, अर्थापत्तिस्तु । साचागृहीतसम्यग्धस्यापि जायत एवेति । तत्र तावत् प्रमाणान्तरम् । यथाहुः — ‘तद् द्विविधं सम्यग्ज्ञानं प्रत्यक्षमनुमानं चे’ति । प्रमाणस्य सतोऽत्रैव शब्दादेरन्तर्भावात् प्रमाणे एवेति च । अस्तु वा प्रमाणान्तरम् । कयानुपपत्त्यर्थो ज्ञानं गमयति । स हि स्वकारणसामग्रीतो लब्धात्मा । किं तस्यासति ज्ञाने नोपपद्यते । अस्ति खल्वसाज्ज्ञातोऽपि । सत्य, ज्ञातता तु तस्यानुपपन्ना । नासावन्या ज्ञानसम्बन्धादित्युक्तमेव । अर्थधर्मत्वं चातिप्रसङ्गो वर्णितः । स प्रमाणान्तरेऽपि समानः । परस्परस्याप्यर्थगतानुपलम्बमानधर्मदर्शिनः परबुद्ध्यर्थापत्त्युपपत्तेः । अपिच प्रमाणान्तरप्रतीपातोऽनुपपत्तिः । तत्र केन प्रमाणेन ज्ञातो विषयः प्रतिहन्यते, यज्ज्ञानकल्पनयोपपद्येत । अतो नाप्रत्यक्षा बुद्धिः सिध्यतीति । यस्तु वदति सत्यमप्रत्यक्षा धीर्न सिध्यति । तद्वदेव त्वर्योऽपि प्रत्यक्षसिद्ध एव । एकस्मिन्नेव हि प्रतिभासे मेयमातृप्रमाप्रकाश नीलमह जानामीति । अतः प्रत्यक्षबलसिद्धमेव द्वैतमिति । तदुपरिष्ठाज्जिराकारण्यामः ‘नचोपलब्धिरस्तीति’ति । अतोऽर्थाकाराम्युपगमे निष्प्रमाणं वस्त्वन्तरं कल्पनीयमिति सूक्तमिति ॥ १२ ॥

तस्याकल्पकमिच्छंश्चेदर्थे ग्राहकतां वदेः ।

संज्ञामात्रे विसंवादः सिद्धा त्वेकार्थकल्पना ॥ १३ ॥

ग्राह्यग्राहकयोरैक्यं सर्वथा प्रतिपद्यते ।

बाह्याभ्यन्तररूपश्च परिकल्पो मृष्येय्यते ॥ १४ ॥

मत्पक्षे यद्यपि स्वच्छो ज्ञानात्मा परमार्थतः ।

तथाप्यनादौ संसारे पूर्वज्ञानप्रसूतिभिः ॥ १५ ॥

स्यादेतत् । अप्रकाशात्मन्यर्थेऽप्रमाणिका वस्त्वन्तरकल्पना भवेत् , अन्ययार्थप्रकाशासम्भवात् । अर्थमेव तु प्रकाशस्वभावमेयिष्यामः, न वस्त्वन्तरं कल्पयिष्याम इत्यत आह — तस्येति । अयमभिप्रायः — एकमेव वस्तु ग्राह्यग्राहकाकारमिति नः प्रतिज्ञा । तद् यद्यर्थ एव तादृशो भवता-श्रीयते, सिद्धो नः पक्षः, अद्वैतसिद्धान्तसिद्धेः । संज्ञामात्रे त्वावयोर्विसंवादो भवेद् न वस्तुनि । उभयोरप्येकत्वाम्युपगमात् । कथं पुनरत्र संज्ञामात्रे विसंवादः । अर्थवादी हि स्थिरमर्थमनुजानाति । ज्ञानवादी तु क्षणिकम् । सत्यम् । अन्याऽयं विशेषः तत्त्वं तावदेकमेवापद्यते । एतदेवात्र निरूपणीयम् । अन्यत्वेतद् यत् स्थिरमस्थिरं वेति ॥ १३ ॥

एतदेव विवृणोति — ग्राह्येति । नन्वस्त्ययं विशेषः बाह्योऽर्थो ज्ञानमान्तरमिति । अतः कथं न वस्तुभेदः । अत आह — बाह्येति । अयमभिप्रायः नायं बाह्यान्तरविवेकः पारमार्थिकस्तत्त्वाभेदे सिध्यति । भेदे हि तथा भवेदेकं बाह्यमेकमान्तरमिति । अभिन्ने तु तत्त्वे किमपेक्ष्य किं बाह्यं किमान्तरं वा भाविष्यति । अतो मृष्येय्यं ज्ञानमात्रनिर्मितः परिकल्पः कल्पनमिति ॥ १४ ॥

ननु यौद्धानामपि स्वच्छाकारमेकमेव ज्ञानम् । अतः कथमस्मिन् नीलादिरूपं ग्राह्यग्राहकाकारशबलं विभक्तमिदं नीलमहं जानामीति निरूप्यते । नहि स्वच्छस्य नीलादिता सम्भवति । नचैकस्य ग्राह्यग्राहकता नीलमहं जानामीति, स्वात्मनि नित्याविरोधात् । अत एव न प्रविभागः इदं जानामीति । अतः प्रतिभासानुगुणोऽर्थोकारपक्ष एव न्याय्यः, अत आह—

चित्राभिश्चित्रहेतुत्वाद् वासनाभिरुपप्लवात् ।

स्वानुरूप्येण नीलादिग्राह्यग्राहकरूपितम् ॥ १६ ॥

प्रविभक्तमिवोत्पन्नं नान्यमर्थमपेक्षते ।

अन्योन्यहेतुता चैव ज्ञानशक्त्योरनादिका ॥ १७ ॥

मत्पक्ष इति सार्धद्वयेन । अयमर्थः—यद्यपि स्वच्छो ज्ञानात्मा एक एव, तथाप्यनादौ संसारे यानि पूर्वज्ञानानि तान्येव प्रसूतिः प्रसवो यासां वासनानां ताभिः नीलपीतादिविचित्रज्ञानहेतुत्वाद् विचित्राभिः आत्मानुरूपेण तस्य स्वच्छस्य ज्ञानात्मन उपप्लवात् । उपप्लवो भ्रान्तिज्ञान, किमुक्तं भवति । यादृशी वासना तादृश स्वानुरूपं विभ्रम जनयति । नीलवासना नीलं, पीतवासना पीतमिति यावत् । एवं च स्वानुरूप्येणोपप्लवाद् ज्ञानात्मनि नीलादिरूपं तावत् प्रकाशते । तच्च ग्राह्यग्राहकाकारशबलं तदाकारवासनोपप्लवादेव । ग्राह्यग्राहकाकारशबलैर्हि पूर्वज्ञानैस्तदाका(रीरा) एव वासना आहिताः । अतो नीलाद्याकारवत् तदाकारप्रकाशो नानुपपन्नः । विभक्ताकारवासना-यशादेव च विभक्तप्रतिभासो वर्णनीयः । एवं च वासनावशादेव नीलादिरूपं ग्राह्यग्राहकाकाररूपितं प्रविभक्तमिवेद नीलमित्युपपन्नमिति न पारमार्थिकं षड्विःसन्तमाश्रयभूतमपेक्षते । एकस्मिन्नेव हि तत्त्वे त्रितय समाप्त प्रमितिः प्रमाता प्रमेयं चेति । यथाहुः—

“अविभक्तोऽपि बुद्धधात्मा विपर्यासितदर्शनैः ।

ग्राह्यग्राहकमवितिभेदवानिव लक्ष्यते ॥”

इति । आह—सन्तु तावद् वासनानिबन्धनाः सविदां नानासमुल्लासाः । तद्वैचित्र्यमेव कुतः । ननूक्तं विचित्रज्ञानहेतुत्वाच्चित्राभिरिति । न, अन्योन्याश्रयापत्तेः । तथाहि—वासनाभेदाद् ज्ञानभेदस्तद्वेदाद् वासनोभेदः इति दुरुत्तरमितरेतराश्रयमिति । अन आह—अन्योन्येति । अयमर्थः—नेदमितरेतराश्रयम् । अनादिरय वासनाज्ञानयोः कार्यकारणभावः धीजाङ्गुर-योरिव । नात्रान्यतरस्यापि पूर्वोक्तिः प्रसङ्गचायते । अतो वासनातो ज्ञान ततो वासनेति किमनुपपन्नम् । शन्तिरिति वासनामपादिशति । सा हि ज्ञान-शक्तिरिति प्रसिद्धा । अयं चानादितयेतेतराश्रयपरिहारः अनादौ संसार इत्यत्र सप्रितोऽयं विवृत इत्यनुसन्धातव्यमिति ॥ १७ ॥

अनेककल्पनायाश्च ज्यायसी ह्येककल्पना ।
 शक्तिमात्रस्य भेदश्च वस्तुभेदाद् विशिष्यते ॥
 तस्मादुभयसिद्धत्वाज्ज्ञानस्याकारकल्पना ।
 ज्यायसी भवतस्त्वर्थं कल्पयित्वा भवेदियम् ॥
 तदसिद्धावशक्तत्वात् तेनैवं विप्रकृष्टता ।
 प्रत्यासन्नं च सम्बद्धं ग्राह्यं मम भविष्यति ॥ २० ॥

एवं तावदुपपादितं ज्ञानमाकारवदिति । इदानीं तत्रैव कारणान्तर-
 माह — अनेकेति द्वयेन । कल्पनागौरव हि द्वैतवादिनामापद्यते, नास्माक-
 मेकत्ववादिनामिति भावः । ननु तथापि शक्तिरूपनया द्वैतमेव, असत्यां
 हि तस्यां पूर्वोक्तविभागानुपपत्तिरत आह — शक्तिमात्रस्येति । अयमभि-
 प्रायः — न वासना नाम काचिद् वस्तुतो ज्ञानातिरोकिष्यस्ति या द्वैतमा-
 धदति । संब्रूतिसत्यकल्पिता हि सा । नच काल्पनिक वस्तु द्वैतमापादयति ।
 अपिच बहिर्वस्तुवादिनामपि तदुपेत्य तत्समवाय्यन्यः शक्तिभेदः कल्पनीय
 एव तत्तत्कार्यभेदोपपादनाय । तदियं शक्तिकल्पना साधारणी । ज्ञानवादि-
 नस्तु ज्ञानशक्तिकल्पनैव केवलेत्यस्ति विशेषः । एतच्च पारमार्थिकं शक्ति-
 भेदमभ्युपेत्योक्तम् । नच तथा सागता मन्यन्ते. चिन्मात्रं तु सदित्य-
 भ्युपगमादिति । इतश्च ज्ञानमाकारादित्याह — नस्मादिति ज्यायस्य-
 न्तेन । उभयोरपि द्वैताद्वैतवादिनो. सिद्ध ज्ञानमतस्तत्स्यैवाकारकल्पना
 न्याय्या सिद्धाश्रयत्वादिति । तस्माद् वस्तुभेदाद्राकृष्येत्यर्थः । तव त्वस्मा-
 कर्मणोसिद्धेराश्रयान्तरकल्पनापुरस्सगी तदाकारकल्पना स्यादित्याह — भवत
 इति ॥ १९ ॥

अत्र कारणमाह — तदसिद्धावशक्तत्वादिति । नीलादिर्हीदं
 नीलमिति कचिदाश्रितो दृश्यते । नामायाश्रयमन्तरेणोपपद्यते । तद् यदि
 ज्ञानाश्रय इष्यते सिद्धाश्रयो भवति, इतरथा माध्याश्रय इति विशेष इति ।
 अपिचैवमर्याकाराश्रयणे तेन विज्ञानेन विप्रकृष्टता नीलादेर्गकारस्यापयेन ।

ततश्च तेन तत्प्रकाशयोग इत्यभिप्रायेणाह — तेनेति । अनेन च 'संवेद-
नादि'ति बौद्धोक्तो हेतुरन्तर्णीतः । एवं हि तेनोक्तं नानात्मनः संवेदनं
भवति नीलचित्तौ पीतवत् । आत्मभूतस्य तु स्वात्मवदेव प्रकाशो नानु-
पपन्नः । तदिदमुक्तम् 'अनर्थान्तरत्वे तु नीलादेरनुभवात् तदात्मभूतः प्रका-
शते, तथा नीलाद्यनुभवः स्यादि'ति । तथेति यथा ज्ञानात्मेत्युक्तं भवति ।
अतः संवेदनादेव तु भासमानस्य नीलादेस्तत्संविदश्चाविवेकः सिद्ध इति ।
अपरमपि 'ग्राह्यलक्षणयोगादि'ति बाह्यापलापे बौद्धोक्तं हेतुमुपन्यस्याति —
प्रत्यासन्नमिति । अयमभिप्रायः — मम हि ज्ञानात्मभूतमेकान्तप्रत्यासन्नं नी-
लादि युक्तं यद् ग्राह्यतां प्रतिपद्यते । असम्बद्धस्य तु ग्राह्यलक्षणायोगः ।
नन्विममेवार्थस्य ग्राह्यता यत् ततो ज्ञानस्योत्पत्तिः तत्सारूप्यं च । बाह्य-
नीलाद्याभासं हि ज्ञानम् । तत्स्वरूपं तावत् ततश्चोत्पद्यते कदाचित् ज्ञान-
कार्यव्यतिरेकात् । यथोक्तं — 'सत्सु समर्थेष्वन्येषु हेतुषु ज्ञानकार्यानु-
त्पत्तिः कारणान्तरवैकल्यं सूचयति । स बाह्योऽर्थः स्यादि'ति । सौत्रान्ति-
कमते सन्ति खल्वालोकेन्द्रियमनस्कारादयः । ते च ज्ञानहेतवः । नच
ज्ञानं जायत इति दृष्टम् । तदिदं बाह्यार्थसन्निकर्षादेवोत्पद्यत इति तत्सिद्धिः ।
एवंचोत्पत्तिसारूप्याभ्यामेवार्थवेदनामित्युच्यते (अर्था ग्रा ? अर्थो ए) द्यत इति
च । अत उत्पत्तिसारूप्ययोरेव ग्राह्यलक्षणत्वाद् ग्राह्योऽर्थो नापह्नोतुं शक्यते ।
मैवम् । एवं सत्यनन्तरमेव विज्ञानं तुल्यविषयं विषयः प्राप्नोति ज्ञानानां
तत्सारूप्यात् तदुत्पत्तेश्च समनन्तरप्रत्ययाधीनजन्मत्वादुत्तरेणाम् । अपिच
नार्थज्ञानयोः सारूप्यं, ज्ञानप्रतिभासिनः स्थूलाकारस्य परमाणुष्वभावात् ।
एकश्चायमाकारो ज्ञानसन्निवेशी । बहूनि च सधितानि रूपादीनि । कथम-
नयोः सारूप्यम् । नचापि स्थूल एको विषयोऽवयव्यस्ति, तस्यावयवेष्वन्यो-
ऽवयवितरेकात्, तन्नानात्वे नागत्वापत्तिः । एकावयवकम्पे च सर्वावयविकम्प-
प्रसङ्गः । एकावृतौ चाभेदात् सर्वावृत्तिः न वा कस्यचिदित्यविकलोपलम्भ-
प्रसङ्गः । अवयवस्यावयवण नावयविन इति चेद्, न । अभेदे तदनुपपत्तेः ।
भेदे वा तदावयवेष्वन्यनावृतत्वात् प्राग्वदस्य दर्शनप्रसङ्गः । कस्माच्च भिन्नो-
ऽवयवज्ञानाधीनज्ञानः, न खलु घटसवित् पटमविदमपेक्षते । वस्तुस्वभावा
दिति चेद्, न । अन्यतमानुपलम्भेऽनुपलम्भप्रसङ्गात् । कतिपयावयवप्रति-

पत्तौ वा (दर्शने ?) अद्भुत्यग्रदर्शनेऽपि स्थूलोपलम्भप्रसङ्गः । अतो नास्ति कश्चित् स्थूल एकोऽर्थः यो ज्ञानं सरूपयति । किञ्च इदमेकेन वा केनचिदात्मना ज्ञानार्थयोः सारूप्यं सर्वात्मना वा । एकदेशसारूप्ये नीलमपि पीतसंविदः सरूपम् उभयोः क्षणिकत्वादसाधारणत्वाच्चेति तदपि ग्राह्यं भवेत् । एवं च सर्वः सर्ववित् स्यात् । अतदुत्पत्तेरग्राह्यत्वमिति चेद्, न । प्रमाणमात्राद् नीलबुद्धिर्न लिपिताभ्यां सदृशी नीलादेवोत्पद्यत इति न नः प्रमाणं क्रमेत् । अपिच नीलादप्युत्पत्तौ न प्रमाणमिलनन्तरमेव वक्ष्यामः । समं च सारूप्यमिति न ग्राह्येतरविवेकः । सर्वात्मना तु सारूप्यमातिष्ठमानो जडत्वमप्यर्थस्य बुद्ध्यावादध्यात् । एवं चान्यमेव जगतः । यथाहुः —

“एकदेशेन सारूप्ये सर्वः स्यात् सर्ववेदकः ।

सर्वात्मना तु सारूप्ये ज्ञानमज्ञानतां व्रजेत् ॥”

इति । नच तदधीना ज्ञानोत्पत्तिः, उपादानविशेषाभावादेव कार्यव्यतिरेकसिद्धेः । कार्यदर्शनघलेन हि वयं समनन्तरप्रत्ययमेव वासनापरनामानुत्तरबुद्धीनां कारणमाचक्ष्महे । तत्कार्यव्यतिरेके तदभावमुन्नयामः । नहि समग्रं च कारणं कार्यं च न भवतीति सम्भवति । अत उपादानमेव तन्नामदशामनुपगतं यन्न कार्यमारब्धवदिति किमर्थग्रहणेन । यथोक्तं —

“यथाकथञ्चित् तस्यार्थरूपमुक्त्वावभासिनः ।

अर्थग्रहः कथं सत्यं न जानेऽहमपीदृशम् ॥”

इति । सिद्धः सत्स्वपि हेत्वन्तरेषु कार्यव्यतिरेकः । तस्मान्नोत्पत्तिसारूप्ये ग्राह्यलक्षणम् । नचागृह्यमाणोऽर्थः सिध्यतीति सिद्धं

“नान्योऽनुभाव्यो बुद्ध्यस्ति त(स्य ? स्या) नानुभवोऽपरः ।

ग्राह्यग्राहकवैधुर्यात् स्वयं सैव प्रकाशते ॥”

इति । ग्राह्यलक्षणायोगात् तावन्नान्योऽनुभाव्योऽस्ति । अत एव तस्या नानुभवोऽपरः । तेनापि तद्ग्रहणानुपपत्तेः । अतः स्वप्रकाशा धीरेवैका मोदत इति सिद्धम् । यस्त्वसम्बद्धस्यैव ज्ञानेनार्थस्य प्रकाश्यतामातिष्ठते, सोऽमम्बद्धेनापि दीपेन घटस्य प्रकाश्यतामातिष्ठत इति विवृतं हेतुद्वयम् । सहोपलम्भनियम उपरिष्ठाद् विवरिष्यत इति ॥ २० ॥

ततश्च तेन तत्प्रकाशयोग इत्यभिप्रायेणाह — तेनेति । अनेन च 'सवेदनादि'ति बोद्धोक्तो हेतुरन्तर्णीत । एव हि तेनोक्त नानात्मन सवेदन भवति नीलवित्तो पीतवत् । आत्मभूतस्य तु स्वात्मवदेव प्रकाशो नादुपपन्न । तदिदमुक्तम् 'अनर्थान्तरत्वे तु नीलादेरनुभवात् तदात्मभूत प्रकाशते, तथा नीलाद्यनुभव स्यादिति' । तथेति यथा ज्ञानात्मेत्युक्तं भवति । अतः सवेदनादेव तु भासमानस्य नीलादेस्तत्सविदश्चाविवेक सिद्ध इति । अपरमपि 'ग्राह्यलक्षणयोगादि'ति बाह्यापलापे बोद्धोक्त हेतुमुपन्यसति — प्रत्यासन्नमिति । अयमभिप्रायः — मम हि ज्ञानात्मभूतमेकान्तप्रत्यासन्न नीलादि युक्तं यद् ग्राह्यता प्रतिपद्यते । असम्बद्धस्य तु ग्राह्यलक्षणायोगः । नन्वियमेवार्थस्य ग्राह्यता यत् ततो ज्ञानस्योत्पत्तिः तत्सारूप्यं च । बाह्य नीलाद्याभासः हि ज्ञानम् । तत्सारूप्यं तावत् ततश्चोत्पद्यते कदाचित् ज्ञानकार्यव्यतिरेकात् । यथोक्तं — सत्सु समर्थेष्वन्येषु हेतुषु ज्ञानकार्यानुत्पत्तिः कारणान्तरवैकल्यं सूचयति । स बाह्योऽर्थः स्यादिति । सौत्रान्ति कमते सन्ति खल्यालोकेन्द्रियगनस्कारादयः । ते च ज्ञानहेतवः । न च ज्ञान जायत इति दृष्टम् । तदिदं बाह्यार्थसन्निकर्षादेवोत्पद्यत इति तत्सिद्धिः । एवचोत्पत्तिसारूप्याभ्यामेवाथवेदनामत्युच्यते (अर्था ग्रा ? अथा गृह्यत इति च । अतः उत्पत्तिसारूप्ययोरेव ग्राह्यलक्षणत्वाद् बाह्योऽथा नापहोतुं शक्यत । नैवम् । एव सत्यनन्तरमेव विज्ञानं तुल्यविषयं विषयं प्राप्नोति ज्ञानानां तत्सारूप्यात् तदुत्पत्तेश्च समनन्तप्रत्ययाधीनतन्मात्वादुत्पत्तेरपाम् । अपिच नार्थज्ञानयोः सारूप्यं, ज्ञानप्रतिभासिनः स्थूलाकारस्य परमाणुष्वभावात् । एकश्चायमाकारो ज्ञानसन्निवेशः । बहूनि च माश्रितानि रूपादीनि । कथमनयो सारूप्यम् । नचापि स्थूल एको विषयोऽवयव्यस्ति, तस्यावयवेष्वन्योऽयतिरेकात्, तन्नानात्वं नानात्वापत्तिः । एकाग्रयवकम्पे च सर्वाग्रयविकम्पः प्रसङ्गः । एकाग्रतौ चाभेदात् सर्वाग्रतः न वा कस्यचिदित्यविक्रान्तोऽपलम्भः प्रसङ्गः । अग्रयवस्यावरणं नाग्रयविन इति चेद् न । अभेदे तदनुपपत्तेः । भेदे वा तदावरणोऽप्यनावृतत्वात् प्राग्गदस्य दशनप्रसङ्गः । कस्माच्च भिन्नाऽवयवज्ञानाधीनज्ञानं, न खलु घटसन्निभं पद्मविदमपेक्षते । वस्तुस्वभावादिति चेद्, न । अन्यतमानुपलम्भोऽनुपलम्भप्रसङ्गात् । कतिपयावयवप्रति

पत्तौ वा (दर्शने?) अहुत्पत्त्यग्रदर्शनेऽपि स्थूलोपलम्भप्रसङ्गः । अतो नास्ति कश्चित् स्थूल एकोऽर्थः यो ज्ञान सरूपयति । किञ्च इदमेकेन वा केनचिदात्मना ज्ञानार्थयोः सारूप्यं सर्वात्मना वा । एकदेशसारूप्ये नीलमपि पीतं सविदं सरूपम् उभयोः क्षणिकत्वादसाधारणत्वाच्चेति तदपि ग्राह्यं भवेत् । एव च सर्वं सर्ववित् स्यात् । अतदुत्पत्तेरग्राह्यत्वमिति चेद्, न । प्रमाणाभावाद् नीलबुद्धिर्नलिपीताभ्यां सदृशी नीलादेवात्पद्यत इति न न प्रमाणकमते । अपिच नीलादप्युत्पत्तौ न प्रमाणमित्यनन्तरमेव वक्ष्याम । समं च सारूप्यमिति न ग्राह्येतरविवेकः । सर्वात्मना तु सारूप्यमातिष्ठमानो जडत्वमप्यर्थस्य बुद्धावादध्यात् । एव चान्धमेव जगतः । यथाहुः —

“एकदेशेन सारूप्ये सर्वं स्यात् सर्ववेदकः ।

सर्वात्मना तु सारूप्ये ज्ञानमज्ञानता व्रजेत् ॥

इति । नच तदधीना ज्ञानोत्पत्तिः उपादाननिशेषाभावादेव कार्यव्यतिरेकसिद्धेः । कार्यदर्शनचलेन हि वयं समं तत्प्रत्ययमेव वामनापरनामानमुत्तरबुद्धीनां कारणमाचक्ष्महे । तत्कार्यव्यतिरेकं तदभांगमुन्नयामः । नहि समग्रं च कारणं कार्यं च न भवतीति सम्भवति । अतः उपादानमेव तन्नामदशामनुपगतं यन्न कार्यमारब्धवदिति किमर्थग्रहणेन । यथोक्तं —

“यथाकथञ्चित् तस्यार्थरूपमुक्त्वावभासिनः ।

अर्थग्रहं कथं सत्यं न जानेऽहमपीदृशम् ॥”

इति । सिद्धं सत्स्वपि हेत्वन्तरेषु कार्यव्यतिरेकः । तस्मान्नोत्पत्तिसारूप्ये ग्राह्यलक्षणम् । नचागृह्यमाणोऽर्थः सिध्यतीति सिद्धं

“नान्योऽनुभाव्यो बुद्ध्यास्ति त(स्य? स्या) नानुभवोऽपरः ।

ग्राह्यग्राहकवैधुर्यात् स्वयं सैव प्रकाशते ॥”

इति । ग्राह्यलक्षणायोगात् तावन्नान्योऽनुभाव्योऽस्ति । अत एव तस्या नाऽनुभवोऽपरः । तेनापि तद्ग्रहणानुपपत्तेः । अतः स्वप्रकाशाधीनैका मोदत इति सिद्धम् । यस्त्वसम्यग्दर्श्यं ज्ञानेनार्थस्य प्रकाश्यतामातिष्ठते, सोऽयं भ्रष्टेनापि दीपेन घटस्य प्रकाश्यतामातिष्ठत इति निवृत्तं हेतुद्वयम् । सहोपलम्भनियम उपरिष्ठाद् विवरिष्यत इति ॥ २० ॥

ततश्च तेन तत्प्रकाशयोग इत्यभिप्रायेणाह — तेनेति । अनेन च 'सर्वेदनादि'ति बौद्धोक्तो हेतुरन्तर्णीत । एव हि तेनोक्त नानात्मन सर्वेदन भवति नीलवित्तौ पीतवत् । आत्मभूतस्य तु स्वात्मनदेव प्रकाशो नातु पपन्नः । तदिदमुक्तम् 'अनर्थान्तरत्वे तु नीलादेरनुभवात् तदात्मभूत प्रकाशते, तथा नीलाद्यनुभवः स्यादिति । तथेति यथा ज्ञानात्मेत्युक्तं भवति । अतः सर्वेदनादेव तु भासमानस्य नीलादेस्तत्सन्निदृश्याविवेकः सिद्ध इति । अपरमपि 'ग्राह्यलक्षणयोगादि'ति बाह्यापलापे बौद्धोक्त हेतुमुपन्यस्यति — प्रत्यासन्नमिति । अयमभिप्रायः — मम हि ज्ञानात्मभूतमेकान्तप्रत्यासन्न नीलादि युक्तं यद् ग्राह्यता प्रतिपद्यते । असम्बद्धस्य तु ग्राह्यलक्षणायोगः । नन्विममेवार्थस्य ग्राह्यता यत् तत्तं ज्ञानस्योत्पत्तिः तत्मारूप्यं च । बाह्य नीलाद्याभासः हि ज्ञानम् । तत्स्वरूपं तावत् तदर्थोत्पद्यते कदाचित् ज्ञानकार्यव्यतिरेकात् । यथोक्तं — 'सत्सु समर्थेष्वन्येषु हेतुषु ज्ञानकार्यानुत्पत्तिः कारणान्तरवैकल्यं सूचयति । स बाह्योऽर्थः स्यादिति । सौमन्तिकमते सन्ति खल्वालोकेन्द्रियमनस्कारादयः । ते च ज्ञानहेतवः । न च ज्ञान जायत इति दृष्टम् । तदिदं बाह्यार्थसन्निकर्षादेवोत्पद्यत इति तत्सिद्धिः । एवमोत्पत्तिसारूप्याभ्यामभेदवैदनामेत्युच्यते (अर्था आ ? अर्थो नृ) द्यत इति च । अतः उत्पत्तिसारूप्ययोरेव ग्राह्यलक्षणत्वाद् बाह्योऽर्थो नापह्नोतु शक्यते । नैवम् । एव सत्यनन्तरमेव विज्ञानं तुल्यविषयं विषयः प्राप्नोति ज्ञानानां तत्सारूप्यात् तदुत्पत्तेश्च समनन्तरप्रत्ययाधीनजन्मत्वादुत्तरेवाम् । अपिच नार्थज्ञानयोः सारूप्यं, ज्ञानप्रतिभासिनः स्थूलाकारस्य परमाणुवभावात् । एकध्यायमाकारो ज्ञानसन्निवेशः । बहूनि च सञ्चितानि रूपादीनि । कथमनयोः सारूप्यम् । नचापि स्थूल एको विषयोऽवयव्यस्ति, तस्यावयवेष्वन्योऽवयवव्यतिरेकात्, तन्नानात्वे नानात्वापत्तिः । एकावयवकम्पे च सर्वावयविकम्पप्रसङ्गः । एकावयवौ चाभेदात् सर्वावयववृत्तिः न वा कस्यचिदित्यत्रिकलोपलम्भप्रसङ्गः । अवयवस्यावरणं नावयविन इति चेद्, न । अभेदे तदनुपपत्तेः । भेदे वा तदावरणेऽप्यनावृतत्वात् प्राग्वदस्य दर्शनप्रसङ्गः । कस्माच्च भिन्नाऽवयवज्ञानाधीनज्ञानं, न खलु घटसवित् पटमरिदमपेक्षते । वस्तुस्वभावादिति चेद्, न । अन्यतमानुपलम्भेऽनुपलम्भप्रसङ्गात् । कतिपयारयप्रति-

पत्तौ वा (दर्शने?) अद्भुत्यग्रदर्शनेऽपि स्थूलोपलम्भप्रसङ्गः । अतो नास्ति कश्चित् स्थूल एकोऽर्थः यो ज्ञानं सरूपयति । किञ्च इदमेकेन वा केनचिदात्मना ज्ञानार्थयोः सारूप्यं सर्वात्मना वा । एकदेशसारूप्ये नीलमपि पीतसविदः सरूपम् उभयोः क्षणिकत्वादसाधारणत्वाच्चेति तदपि ग्राह्य भवेत् । एवं च सर्वः सर्ववित् स्यात् । अतदुत्पत्तेरग्राह्यत्वमिति चेद्, न । प्रमाणाभावाद् नीलबुद्धिर्न लिपिताभ्यां सदृशी नीलादेवोत्पद्यत इति न नः प्रमाणक्रमते । अपिच नीलादप्युत्पत्तौ न प्रमाणमित्यनन्तरमेव वक्ष्यामः । समं च सारूप्यमिति न ग्राह्येतरविवेकः । सर्वात्मना तु सारूप्यमातिष्ठमानो जडत्वमप्यर्थस्य बुद्धावादध्यात् । एव चान्यमेव जगतः । यथाहुः —

“एकदेशेन सारूप्ये सर्वः स्यात् सर्ववेदकः ।

सर्वात्मना तु सारूप्ये ज्ञानमज्ञानतां व्रजेत् ॥”

इति । नच तदधीना ज्ञानोत्पत्तिः, उपादानविशेषाभावादेव कार्यव्यतिरेकसिद्धेः । कार्यदर्शनबलेन हि वयं समनन्तरप्रत्ययमेव वामनापरनामानुसरबुद्धीनां कारणमाचक्ष्महे । तत्कार्यव्यतिरेके तदभावमुन्नयामः । नहि समग्रं च कारणं कार्यं च न भवतीति सम्भवाति । अत उपादानमेव तन्नामदशामनुपगतं यत्र कार्यभारव्यवदिति किमर्थग्रहणेन । यथोक्त —

“यथाकथञ्चित् तस्यार्थरूपमुक्त्वावभासिनः ।

अर्थग्रहः कथं सत्यं न जानेऽहमपीदृशम् ॥”

इति । सिद्धः सततवपि हेत्वन्तरेषु कार्यव्यतिरेकः । तस्मान्नोत्पत्तिसारूप्ये ग्राह्यलक्षणम् । नचागृह्यमाणोऽर्थः सिध्यतीति सिद्धं

“नान्योऽनुभाव्यो बुद्ध्यास्ति त(स्य ? स्या) नानुभवोऽपरः ।

ग्राह्यग्राहकवैधुर्यात् स्वयं सैव प्रकाशते ॥”

इति । ग्राह्यलक्षणायोगात् तावन्नान्योऽनुभाव्योऽस्ति । अत एव तस्या नानुभवोऽपरः । तेनापि तद्ग्रहणानुपपत्तेः । अतः स्वप्रकाशा धीरेवैका मोदत इति सिद्धम् । यस्त्वसम्बद्धस्यैव ज्ञानेनार्थस्य प्रकाश्यतामातिष्ठते, सोऽसम्बद्धेनापि दीपेन घटस्य प्रकाश्यतामातिष्ठत इति विवृत हेतुद्वयम् । सहोपलम्भनियम उपरिष्ठाद् विवरिष्यत इति ॥ २० ॥

इतश्चाकारवज्ज्ञानं यस्मात् तद्वत् प्रकाशकम् ।
 स्वयं प्रकाशहीनस्य बाह्यस्योपायसम्मतम् ॥ २१ ॥
 नचागृहीते ज्ञानाख्ये प्रकाशयोऽर्थोऽवधार्यते ।
 तदधीनप्रकाशत्वाद् दीपाभासे यथा घटः ॥ २२ ॥
 उत्पन्नेष्वपि चार्थेषु प्रकाशाभावतः क्वचित् ।
 प्रतिबन्धकयोगाद् वा संवित्तिर्नोपजायते ॥ २३ ॥
 ज्ञानस्योत्पद्यमानस्य प्रतिबन्धो न कश्चन ।
 नचाप्रकाशरूपत्वं येनास्याग्रहणं भवेत् ॥ २४ ॥

अपरमपि ज्ञानस्यैवाकारवत्ताया कारणमाह — इत्यर्थेति । युष्माकं
 मीमांसकानां तज्ज्ञानं प्रकाशकमिति सिद्धान्त इति । कस्य प्रकाशकमेत
 आह — स्वयमिति । बाह्यस्य जडात्मन स्वयं प्रकाशहीनस्य तदुपायतया
 सम्मतं, अन्यथा तत्प्रकाशायोगात् ॥ २१ ॥

किमतो यद्येवमेत आह — नचेति । यदि यस्य प्रकाशकं तद्
 गृहीतमेव प्रकाशयति । तद् यदि ज्ञानमर्थस्य प्रकाशकमेतदपि नागृहीतं
 तत् प्रकाशयेत् । अतोऽवश्यं गृहीतव्यम् । नच तदनाकारं गृहीतुं श
 क्यम्, नचार्थज्ञानयोराकारगोचरोपलम्भः । अतोऽवश्याभ्युपगन्तव्यं ग्रहणस्य
 ज्ञानस्यैवाकारमाकार इति साम्प्रतमित्यभिप्राय इति । तदधीनप्रकाशत्वादिति
 ज्ञानाधीनं प्रकाशं प्रतिभासो यस्येत्यर्थः ॥ २२ ॥

एव तत्तदवश्यग्राह्यतया ज्ञानस्यैवाकारं अवश्यग्राह्यता च प्रकाश
 कतपेत्युक्तम् । इतश्चावश्यग्राह्यतेत्याह — उत्पन्नेष्विति द्वयेन । द्वेषाद्यु
 त्पन्नं वस्तु न गृह्यते प्रकाशकाभावात् प्रतिबन्धाद् वा । यथा धकारतिरोहितो
 घटः कुडादिप्रतिबन्धाद् वा यथा लोके । स एव चैतदुभयमपि ज्ञाने
 सम्भवति । अतो ग्रहणकारणासम्भवादुत्पद्यमानमेव गृहीतव्यम् । एव च
 तस्यैव माकारत्वापत्तिरित्युक्तमेवेति ॥ २३ ॥

प्राक् चार्थग्रहणादिष्टा तस्योत्पत्तिस्तदैव च ।
 संवेदनं भवेदस्य नचेत् कालान्तरेऽपि न ॥ २५ ॥
 किं हि तस्य भवेदूर्ध्वं प्राक् च नासीन्न येन तत् ।
 पूर्वं गृहीतं पश्चाच्च गृहीतमिति भाष्यते ॥ २६ ॥
 ज्ञानान्तरस्य चोत्पत्तिं प्रकाशो न प्रतीक्षते ।
 तस्य तस्यापि चान्येन संवित्तावस्थितिर्भवेत् ।

यदि त्वर्थप्रकाशात् प्राग् ज्ञानं नोत्पद्येतैव, ततोऽस्ततो ग्रहणासम्भ-
 वाच्च गृह्येत, न त्वेवं भवद्विरपीष्यते । उत्पन्नायामेव बुद्धावर्थस्य ज्ञातत्वा-
 भ्युपगमात् । ततः प्रागुत्पन्नस्याग्रहणकारणामावादावश्यकं तादात्विकं ग्रहण-
 मित्याह - प्राक् चार्थेति अस्थान्तेन । यदि तूल(न्नं? न्न)प्रतिबन्धं
 च केनापि न गृह्यत इत्युच्यते नित्यासंवेद्यतैव तर्ह्यपद्येत । ततश्चाभाव-
 एव ज्ञानस्य भवेदित्यभिप्रायेणाह — नचेदिति ॥ २५ ॥

किं पुनः कालान्तरे न ग्रहणमित्यत आह — किमिति । अगृह्य-
 माणे विशेषे प्रागग्रहणं परस्ताच्च ग्रहणमित्यनुपपन्नमिति ॥ २६ ॥

ननूत्पन्नस्यापि संविदन्तरापेक्षया ग्रहणमिति किं नाप्यद्यते अत
 आह — ज्ञानेति । युक्तं यदप्रकाशकोऽर्थः प्रकाशाय ज्ञानान्तरमपेक्षते ।
 ज्ञानं तु स्वयमेव प्रकाशरूपमिति किं तस्य प्रकाशान्तरापेक्षया । अतः सहसैव
 प्रकाशेतेति । तुल्यजातीयान्तरापेक्षायामनवस्था । यथाहुः— ‘ज्ञानान्तरेणा-
 नुभवे हीष्टा’ इति । नच ज्ञानं न ज्ञायत एवेति साम्प्रतम् । अभाव-
 प्रसङ्गात् । उत्तरकालं च स्मृतिदर्शनात् सहैव हि विज्ञानेन पूर्वदृष्टमर्थं
 स्मरन्तो दृश्यन्ते ज्ञातोऽसावर्थो मयेति । नचाज्ञातस्य ज्ञानस्य स्मृतिरूप-
 पद्यते । उक्तं च परैः— ‘तत्रापि च स्मृतिः’ इति । एवं चापरापरज्ञाना-
 पेक्षायामेकविषयसंवित्तावेवायुः पर्यवस्येत् न विषयान्तरसञ्चारो जायेत ।
 तत्र च दृष्टं ज्ञानम् । यथाहुः —

“विषयान्तरसञ्चारस्तथा न स्यात् स चेप्यते ।”

इति । तदेतत् सर्वमभिप्रेत्याह — तस्येति ॥ २७ ॥

ज्ञानप्रपञ्चेन योऽप्यूर्ध्वमर्थाभावेऽपि दृश्यते ।

परामर्शोऽर्थरूपस्य स कथं वोपपद्यते ॥ २८ ॥

तद्रूपमर्थमालिख्य यदि धीर्नोपजायते ।

भूतकाले च यद्यर्थस्तत्पूर्वं नोपलक्षितः ॥ २९ ॥

वक्तारश्चापि दृश्यन्ते वर्तमानार्थबुद्धिषु ।

नीलोऽर्थोऽयं यतो मेऽत्र तद्रूपा जायते मतिः ॥ ३० ॥

तस्मात् पूर्वग्रहीतासु बुद्धिष्वर्थोपलम्भनम् ।

इतश्च प्राग् ज्ञानं ज्ञायते ज्ञानाकारश्च नीलादिः, येन ज्ञानपुरस्सर-
मेवावगतपूर्वं निरुद्धमर्थं स्मरन्तो दृश्यन्ते ज्ञातो मयातिक्रान्तोऽमुको रा-
जेति । यदि ह्यर्थस्याकारो भवेत्, असत्ययं सता कथं धीरनुरज्येत । अतो
बुद्धिरेव तदाकारमर्थमालिख्योपजायत इति युक्तम् । यदि चास्तीति काले
ज्ञानपुरस्सरमर्थो नोपलक्षितो भवेत्, कथमिदानीं तथा स्मर्येत । यथाव-
गतग्राहिण्यो हि स्मृतयः कथं मात्रयापि पूर्वानुभूतमतिक्रामन्ति । तस्मा-
ज्ज्ञानाकारो नीलादिः ज्ञानपूर्वकधार्थानुभव इत्याह— ज्ञानेति द्वयेन ।
तत् पुनरिदं परस्परविरुद्धमिवोभयं साध्यमुपलभ्यते । तथाहि । ज्ञानपूर्वमर्थो-
ऽनुभूयत इत्यर्थमङ्गीकरोतीति लक्ष्यते । ज्ञानाकारसाधनेन च निराकरोति इति
तद्विषयमनृतम् । मैवम् । नात्र ज्ञानपुरस्सरमर्थोऽवसीयत इति तात्पर्यम् ।
एवं तु मन्यते— अङ्गीकारयामि तावदेनं श्रोत्रियमनुभवानुभवपुरस्सरी-
मर्थस्थितिम् । एष हि छान्दसो द्वैतसिद्धिमेवमप्यविगुणां मन्यमानोऽभ्यनु-
जानाति तावत् प्रथमं ज्ञानसंवेदनम् । ततोऽनाकारोपलम्भासम्भवादेकाकारो-
पलम्भाच्चानायासेमेवार्थोपलापं वक्ष्याम इति च । तथा भाष्यकारेणापि—
'ननुत्पन्नायामेव बुद्धौ अर्थो ज्ञात इत्युच्यते' इति छान्दसैवार्थान्युपगमो द-
क्षितः । वार्तिककारेणापि तथैवानुविहितम् । अतो न दोष इति ॥ २९ ॥

इतश्च ज्ञानानुविधाप्यर्थः । तथाहि भवन्ति वक्तारः— नीलोऽय-
मर्थः तद्रूपानुवादिति । ज्ञाननिरपेक्षे त्वर्थनिश्चये नैतदुपपद्यते । तदेत-
दाह— वक्तार इति ॥ ३० ॥

अतः सिद्धं बुद्धिज्ञानपुरस्सरमर्थज्ञानमित्युपसंहरति— तस्मादिति ।

नचोपलब्धिरस्तीह निराकारासु बुद्धिषु ॥ ३१ ॥

अत्रैके वदन्ति — किमिदमनिष्टमापाद्यते ज्ञानमनुभूयत इति । प्रतीमो हि वयमेकस्यां संविदि त्रितयं प्रमाता प्रमितिः प्रमेयं चेति, नीलाद्याकारं प्रमेयं प्रमितिमनाकारां प्रमातारं च । तथा हीदृशीयं प्रतीतिः नीलमहं जानामीति । तदिह नीलपदास्पदं प्रमेयं मितिर्ज्ञानायुपात्ता । प्रमाता तूत्तमपुरुषेणोपात्तः । किं पुनरत्र त्रितये प्रमाणम् । प्रत्यक्षम् । साक्षात्कारिणी हि प्रतीतिः प्रत्यक्षम् । अस्ति चास्यामर्थवित्तौ त्रितयस्य साक्षात्कारः । तत्रापि मातृमेययोः परार्थिनः प्रकाशः । न भित्तेः, स्वयम्प्रकाशत्वात् । इतरयोस्तु न स्वयम्प्रकाशत्वं, सत्तेरपि स्वभादौ तददर्शनात् । अस्ति खल्वयं पुरुषः, स्वापे जागरायां च प्रत्यभिज्ञानात् । एवमेव विषयाः । नच तदा प्रकाशन्ते । तत् कस्य हेतोः, यदि विषयाणामात्मनश्च स्वयम्प्रकाशता संविदस्तु स्वापादावसम्भवादेवाप्रकाशः, नाप्रकाशत्वात् । अपिच मेयमातृगोचरा फलभूता संविदवगम्यते नतु तस्या अपि भिन्ना संविदपरा, यदसावपि परायत्तप्रकाशाश्रीयते । तदिह स्वप्रकाशा संवित् । तद्गोचरौ मातृमेयौ । संविद्गोचरत्वाविशेषेऽपि नात्मनः कर्मभावः, गन्तृवदुपपत्तेः । यथा खलु समानेऽपि क्रियाफलसंयोगविभागभागित्वे ग्रामादेः कर्मभावो, न गन्तुः । एवं प्रमाणफलसंवित्तिसम्बन्धाविशेषेऽप्यात्मनः कर्तृता । तत् कस्य हेतोः । परसमवायिक्रियाफलभागिता हि कर्मता । सावयवानां गन्तव्यानां च देहे गतिसमवायाद् आत्मनि ज्ञानसमवायात् । तत्रासौ ग्रामः कर्म । तथाच विषया इति ते तथा । अतो निराकारैव संवित् स्वमहिम्ना सिध्यन्ती मातृमेयावपि व्यवस्थापयति । किमिदानीं प्रमत्तवचस्सत्यं पूर्वं बुद्धिरुत्पद्यते नतु पूर्वं ज्ञायत इति । न, बुद्ध्यपदेशात् तस्याश्चानुमेयत्वात् । अस्ति चा बुद्धिसंविदोर्भेदः । अस्तीति ग्रामः । का तर्हि बुद्धिः, का च संवित् । आत्मनस्संयोगो बुद्धिः । बुद्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरम् । फलभूता संविदनुभवादिपदास्पदम् । तथा चात्मनस्संयोगः कारणभूतोऽनुमीयत इति किमनुपपन्नम् । अदूरविप्रकर्षादन्यतरत्रान्यतरपदप्रयोगः । नन्वेवं संविदि संवेद्येषु च संवेद्यमानेषु संवेद्यद्वयोपलब्धिप्रसङ्गः । नचैवम्, एकाकारसंवेदनात् । उक्तमत्रैक एवाकारः संवेद्यः अनाकारा संवित् प्रकाशत इति । किमिदानीमसंवेद्यैव

विवेकबुद्धयभावाच्च साकारस्य च दर्शनात् ।

साकारवत्तया बोधो ज्ञानस्येव प्रसज्यते ॥ ३२ ॥

सवित् । न म्रमोऽभ्येवेति । सवि(भक्त^१ च)यैव हि सवित् सवेद्यते न मवेद्य
तया । केय वाचोयुक्तिः । इयमिय नास्या कर्मभावो निश्चित इति, स्वयम्प्र
काशत्वात् । नचैवमसन्नित् । न, अतन्मूलत्वात् सवेद्यभावस्य सर्वभावात्ता
सा हि सर्वभावाना सिद्धि नचासन्नेतिना सिध्यतीति कथं तेऽपि सिध्येषु ।
अतः सविप्रकाश एव द्वैत साधयतीति किं सिद्धसाधनेन । सविदुपाख्यो हि
नीलादिरद्वैतमापादयति । सविदेव त्वनाकारसविदितया व्यतिरोचिता बीजा
दिर्नाद्वैताय घटत इति सिद्ध प्रमाता प्रमिति प्रमेय चेति । तान् प्रत्याह —
नचेति । अयमभिप्रायः — श्रोत्रियदृष्ट्यैव तावद् बुद्धिरनुमेयति लक्ष्यते ।
यदेवमाह — 'ज्ञाते त्वनुमानादवगच्छतीति । यत्तु ज्ञानाभिप्राय तद् न
सविदभिप्रायमिति । तन्न । पर्यायत्वादनयो । चेतना बुद्धिः ज्ञान सविदि
त्यनर्थान्तरमिति लौकिका बुध्यन्ते । नचात्ममनसो सयोगश्चेतना, रूपादि
तुल्यगुणत्वात् । तद्येतेनान्वे च मनसश्चेतन्यप्रसङ्गः । तस्यात्ममनसो सा
धारणत्वात् । अचेतना बुद्धिरित्यलौकिकम् । यथाहुः — 'बुद्धिश्चेतनैव हि
"म्यते' । इति । अतो यथासावनाकारा सविद् भगताभिमतः सैव तावद्
गद्वि, तदभिप्रायमेव बुद्धयनुमेयत्वाभिधानम् । न त्वनाकारा सविदपरोक्ष
भनूयते बुद्धिद्वानुमीयत इति साम्प्रतम् । तदयमर्थः — यासौ लौकिकी
बुद्धिर्नामावनाकारा अपरोक्षमुपलभ्यते । तस्मात् प्रत्यक्षबुद्धिवादिनायमा
कारो ज्ञानसन्निवेशी वाच्यः । यथास्माभिरुक्तम् । यथाभार्तिकं वा मि
द्धान्तं अर्थ एव प्रत्यक्षो न बुद्धिरिति । तत्र चोक्ता बुद्धयनुमाने लिङ्गा
नुपपत्तिः । अतोऽसिद्धमनिराकाराया बुद्धेरनुपपत्त्यात् सविदेव द्वैत साध
यतीति ॥ ३१ ॥

अपिचैव सहोपलम्भनियमात् त्रयस्याभेदापत्तिरित्याह — विवेक
बुद्धयभावाच्चेति । त्रयाणां विवेकबुद्धयभावादेकस्यैव ज्ञानस्याकार
वत्तया बोधः प्रसज्यत इति चक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । ज्ञानब्रह्मणमुपलक्षणा
र्थम् । एकमेव तत्त्वमाकारवद् भवेदिति विवक्षितम् । यो हि मेयमातृप्रमासु
सहोपलम्भमतिष्ठते तस्यान्यतराविविक्तान्यतरबुद्धयभावादभेद एव त्रयस्या

पद्येत, भेदे नियमायोगात् । भिन्नानां हि घटादीनामनियतः सहोपलम्भः । ते हि सहभावेन विवेकेन चोपलभ्यन्ते । अतोऽनियमव्याप्तो भेदो नार्हति व्यापकविरुद्धोपलब्धौ भवितुं धूम इवाग्निना व्याप्तोऽनग्नौ । भिन्नावभासाद् भेद इति चेद्, न । अनेकान्तात् । तत्रैतत् स्याद्, एकदापि हि त्रितय-मनुभूयमानं भिन्नमेवावभासते घटकुड्यादिवदतो भिद्यत इति । तन्न । अनै-कान्तिकत्वाद् भेदोपलम्भस्य भेदे । उपलभ्यते खलु द्विचन्द्रादिवोवेऽभिन्न-श्चन्द्रः । नचैकस्माद् भिद्यते । तत् कस्य हेतोः । सहोपलम्भनियमादेव । स हि मुख्येन नियतसहोपलम्भः, तन्न ततो भिद्यते । तदनियतसहोप-लम्भा एव भावा भेदेनावसीयमाना भिद्यन्ते नेतरे । यथाहुः— ‘न भिन्ना-वभासित्वेऽप्यर्थान्तररूपत्वं नीलस्यानुभवात् तयोः सहोपलम्भनियमाद् द्विचन्द्रादिवदि’ति । ननु भिन्नयोरपि रूपालोकयोः सहोपलम्भनियमो दृष्टः । अनालोकोपलम्भा न रूपबुद्धिर्यतः । तन्न, केवलस्यापि काचिदालोकस्य दर्शनात् । रूपस्य च प्राणिविशेषेष्वनालोकस्य । सन्ति हि केचित् प्राणिनः येऽन्धकार एव रूपमालोकयन्ते । आलोके तु प्रतिहन्यन्ते । नातृमेयसंवेद-नानि तु सहैवोपलभ्यन्त इति न भेदमर्हन्ति । नहि नीलाद् भिन्नं पीतं तेन सह नियमेनोपलभ्यते । अतः सहोपलम्भनियमादभिन्नं त्रयमापद्यते इति । ननु चायमुपलम्भोऽस्तु सहोपलम्भनियमवादिनामेकेषां गीर्मांसकानाम् । ये तु विषयवित्तिपुरस्सरं बुद्धिसंविदमातिष्ठन्ते, तेषामसिद्धः सहोपलम्भनि-यमः । सदैव हि विषयसंवेदनोत्तरकालमेव संविदुपलभ्यते । यथाहुः —

“पूर्वं संगृह्यते पश्चाज्ज्ञानं तज्ज्ञाततावशात् ।”

इति । तान् प्रत्याह — सेति त इत्यन्तेन । अयमभिप्रायः — इदं तावद-विवादं साकारं वस्तु दृश्यत इति । साकारदर्शनं चेदमप्रत्यक्षे संवेदने नोप-पद्यते, विषयः सन्मात्रतया न प्रकाशते यतः । तथा सति नित्यप्रकाशा-पत्तेः । अतो विषयोपलम्भसत्तयैव विषयप्रकाशः, न तत्स्वरूपसत्तया । विषयोपलम्भसत्ता चासिद्धा न सत्तानिवन्धनव्यवहाराय घटन इति तात्सि-द्धिरास्थेया । नच वित्तेरन्या सिद्धिर्भावानां तद् यद्युपलम्भो विदितो-ऽसिद्धः, तदसिद्धौ विषयासिद्धिः, येन स एव तत्सिद्धिरिति विश्वमस्त-मितम् । अतोऽस्मात् साकारमैव वस्तुनो दर्शनादनुपपद्यमानादगम्यते यदस्ति सहोपलम्भ इति । अन्यथा तद्दर्शनायोगात् । यथाहुः —

नह्येवं कल्पना शक्या निराकारादितो मतिः ।

गृह्यतेऽर्थस्ततः पश्चात् साकारः सम्प्रतीयते ॥ ३३ ॥

आकारवत्त्वभेदोऽत्र ज्ञात्वा शक्येत भाषितुम् ।

प्राग्वुद्धिग्रहणादर्थे संवित्तिर्नेति साधितम् ॥ ३४ ॥

“अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिध्यति ।”

इति । अतः सिद्धं सहोपलम्भनियमाज्ज्ञानस्याकारवत्तया बोधः नास्ति तत्त्वतो भेद इति ॥ ३२ ॥

आह — वक्ष्युपलम्भासिद्धावुपलम्भोऽपि न सिध्यति, अस्तूपलम्भासिद्धिः । उपलम्भान्तरेण तु सिद्ध उपलम्भं साधयिष्यति । एवमपि सहोपलम्भनियमासिद्धिरित्युपलम्भासिद्धिपूर्वकत्वादुपलम्भसिद्धेः । उपलम्भसिद्धिपुरस्सरी तूपलम्भसिद्धिः प्रतिक्षिप्ता, सिद्धेरासिद्धौ साध्यासिद्धेः । सिद्धिसिद्धिपूर्विका तु साध्यसिद्धिः किं नेष्यते । अतोऽसिद्ध एवाय हेतुरत आह — नहीति । अस्यार्थः — नेयमादृशी कल्पना सम्भवति यदनाकारा संविदादावनुभूयते ततश्च पश्चात् साकारोऽर्थ इति । निराकारबुद्धयनुपलब्धेरुक्तत्वात् । इतश्च नैवं कल्पना शुक्ला । कथं हि स्वोपलम्भकाले संभिन्नोऽर्थः स्वोपलम्भोपलम्भावसरे संवेद्येत, यो ह्युपलम्भमान एव न सिद्धः सोऽन्योपलम्भावसरेऽनुपलम्भमान एव सेत्स्यतीति सुव्याहृतम् । अपिच अन्येन संवेदनोपलम्भे सोऽन्यसिद्धस्तत्साधनाय न प्रभवतीत्यपरापरापेक्षायामनवस्था । एकासिद्धौ सर्वासिद्धिः । कचिद्वा स्वप्रकाशेऽन्येऽपि तथा स्थिरविशेषात् । अतः स्वात्मानं विषयाकारं च युगपज्ज्ञानमुपलभत इति सिद्धः सहोपलम्भनियमः । एकव्यापारे क्रमायोगात् । एकः खल्वयं संविदः स्वात्मानि विषयाकारं च व्यापारः, प्रकाशात्मा नायं क्रमभावी न सम्भवतीति ॥ ३३ ॥

ननु मा मूदनाकाराया बुद्धेरुपलम्भः । सापि त्वाकारवत्येवोपलप्स्यते अर्थश्च । तस्माद् द्वयोराकारवत्त्वं यविष्यति । ततश्चोपलम्भत इति किमुपपन्नमत आह—आकारेति । अस्यार्थः योऽयं ज्ञानार्थयोराकारवत्त्वभेदः ययं ज्ञातः स्यात्, तथा(मी१ग)ति ज्ञात्वा भाषितुमपि शक्येत । नील-

नचार्थाकार एवायं ज्ञानारूढः प्रतीयते ।

नहि सोऽन्तः प्रवेशाय पर्याप्तो नार्थहानये ॥ ३५ ॥

इत्थम्भावे प्रमाणं च तस्य वक्तुं न शक्यते ।

तदीयप्रतिविम्बत्वमेतस्मादेव नेष्यते ॥ ३६ ॥

पीतमेदवत् । नचैव भाषितुं शक्यम् ईदृशो ज्ञानाकार ईदृशोऽर्थाकार इति, नीलाद्याकारमात्रज्ञानादिति । एव हि सर्वं समञ्जसं भवति । यदि बुद्धिग्रहणात् प्रागेव साकारोऽर्थः सिध्यति, ततो हि तत्सिद्ध्यन्यथानुपपत्त्या ज्ञानमपि कदाचित् सिध्येदिति सिध्यति द्वैतम् । अत्र पुनरगृहीतायां बुद्ध्यावयौ(नु ? न)सिध्यतीति 'साकारस्य च दर्शनादित्यत्र साधितम् । अतो न कथञ्चिद् द्वैतसिद्धिरित्यभिप्रायेणाह — प्रागिति ॥ ३४ ॥

अन्यन्मत — सत्यमाकारवद् ज्ञान, किन्तु अर्थेनायमाकारो ज्ञान आधीयते । अयमेवार्थज्ञानयोः ग्राह्यग्राहकभावः, यदर्थस्य ज्ञाने स्वाकार-समर्पणम् । कथमपरया क्षणिकत्वादतीतोऽसमसमयमाव्ययौ ज्ञानालम्बनं भवेत् । यथाहुः —

‘ भिन्नकाल कथ ग्राह्यमिति चेद् ग्राह्यता विदुः ।

हेतुत्वमेव युक्तिज्ञा ज्ञानाकारार्पणक्षमम् ॥ ”

इति । एतद् दूषयति — नचेति । किमिति नैवमत आह — नहीति । अर्थाकारो ह्यर्थधर्मः । नच धर्मः स्वाश्रय हातुमाश्रयान्तर बोधगन्तु प्रभवति, स्वरूपहानापत्तेरिति ॥ ३५ ॥

अपिच प्रमाणान्तरप्रसिद्धेऽर्थस्याकारवत्त्वे भवेदप्येवम् । नच तस्याकारस्येत्यम्भावेऽर्थधर्मत्वे प्रमाणमस्ति, हेत्वन्तरसम्भवेऽपि कार्यानिष्पत्तिः कारणान्तरवैकल्यं सूचयतीति तु निराकृतमुपादानविशेषादेव कार्यसिद्धेरुक्तत्वादित्यभिप्रायेणाह — इत्थमिति । ये तु वदन्ति — मा नामार्थाकारोऽर्थ हातुमाश्रयान्तर बोधगन्तु प्रभवति । अर्थस्यैव प्रतिविम्बमिदं शुद्धादर्शप्रतीकाशे स्वच्छे ज्ञानात्मनि दृश्यत इति । तान् प्रत्याह — तदीयेति । एतस्मादेवेति । अर्थाकारत्वे प्रमाणाभावादित्यर्थः ॥ ३६ ॥

निश्चन्द्रे विम्बरूपं हि दृष्टं येन दिवा जले ।

स रात्रौ स्वे च न दृष्ट्वा जानाति प्रतिविम्बताम् ॥

विज्ञाने न कदाचित्तु प्राङ्निराकारदर्शनम् ।

बाह्येवाकारवत्ता धीर्येनैवं कल्पना भवेत् ॥ ३८ ॥

शब्दगन्धरस्तानां च कीदृशी प्रतिविम्बता ।

ज्ञाने च गृह्यमाणस्य कथं स्यादर्धधर्मता ॥ ३९ ॥

बाह्याभ्यन्तरदेशत्वाच्च चार्थज्ञानयोर्मिथः ।

सम्पर्कोऽस्ति यतो मोहादविवेकमतिर्भवेत् ॥ ४० ॥

असम्भूतस्य चादृष्टे न सम्भोहप्रकल्पना ।

कल्प्यमानेऽधवाप्येवं न द्वयोरवतिष्ठते ॥ ४१ ॥

तानेव प्रसिद्धप्रतिविम्बोदाहरणेन प्रतिबोधयति — निश्चन्द्रेति ।
तमिति योग्यतया चन्द्रः प्रतिनिर्दिश्यते । स्वे च जले चेत्यर्थः ॥ ३७ ॥

नचैष न्यायोऽत्र सम्भवतीत्याह — विज्ञानेति ॥ ३८ ॥

अपिचास्तु रूपवस्तु प्रतिविम्बकल्पना, अरूपाणां तु शब्दादीनां
प्रतिविम्बकल्पना न कदाचित् सम्भवतीत्याह — शब्देति । अपिच नीला-
धाकारा संविदुपलभ्यते । तत् किमपराद्धमनया, यत्तमनादत्यापमाकारो-
ऽर्धधर्मतयामुपगम्यते प्रतिविम्बवच्च दर्शनमित्यभिप्रायेणाह — ज्ञाने(चे)ति
॥ ३९ ॥

यस्तु वदति — नार्थाकारो ज्ञाने सङ्गमति । नचार्थस्थः प्रतिविम्बो
दृश्यते । किन्तु ज्ञानमयैनायोगोत्कर्मावशिना संस्पृष्टम् । अतोऽयसीव
भास्वराकारो मोहादर्धाकारो ज्ञाने दृश्यत इति । तं प्रत्याह — बाह्येति ।
अयस्तेजसोर्हि सन्निकर्षाद् युक्तो मोहादविवेकप्रमः । बाह्याभ्यन्तरदेशौ
तु ज्ञानार्थावसम्भूतौ । ततः कथमनयोर्भोहादभिप्रेकप्रम इति ॥ ४० ॥

अपिच कश्चिदेकः सम्भूतो भवति जगत्सु सम्भोहकल्पना सम्भोह
एव । नचान् कश्चित् कदाचिदसम्भूतो दृश्यते । सर्वस्य विवेकादर्शनात् ।

संसर्गधर्म आकारस्तस्मादेव न युज्यते ।

देशभेदादसंसर्गो मूर्तामूर्ततया तथा ॥ ४२ ॥

त्रैलोक्येन प्रमत्ताच्च संसर्गो नैककालता ।

नचाप्यार्जवतः स्थानं जानेनार्थस्य विद्यते ॥ ४३ ॥

सर्वथा कल्पनायां च चक्षुषापि रसादयः ।

गृह्येरन् सर्वभावानामपवाकाराश्च तद्गताः ॥ ४४ ॥

अतो न सम्मोहकल्पना युक्तेत्याह — असम्भृदस्येति । यदि तु ज्ञानार्थयोर्विविक्तयोरदर्शनेऽपि सम्मोह कल्प्यते तर्हि द्वयोरेव नाप्रतिष्ठेत् । एव हि यथेष्टमेव तत्त्वानि प्रसङ्गघाय सम्मोहोऽभिधीयता, किं विशेषादित्याह — कल्प्यमान इति ॥ ४१ ॥

अन्यद् दर्शन — नार्थाकारो मोहाज्ज्ञानेऽवगम्यते । किन्तु सांसर्गिकोऽयमाकारश्चूर्णहरिद्रयोरिवारुणिमेति । तदप्यत एव बाह्याभ्यन्तरदेशत्वादनुपपन्नमित्याह — संलग्नेति । तदेव प्रकटयति — देशभेदादिति । अपिच, अमूर्तं ज्ञानं मूर्तोऽर्थं कथमनयो संसर्गधर्म आकारो भवेत् । घटाकाशादावदर्शनादित्याह — मूर्तामूर्ततया तथेति ॥ ४२ ॥

नन्वसत्यप्येकदेशत्वे एककालतया संसर्गो भविष्यतीत्यत आह — त्रैलोक्येनेति । त्रैलोक्यं हि ज्ञानेन समकालतया स्पष्ट संसर्गजन्माकारप्रतिभासेयत् । नचैवमस्ति । तस्मादतिव्याप्तेर्नैककालतया संसर्ग इति । नन्वार्जवावस्थानं ज्ञानार्थयोः संसर्गो भविष्यतीत्यत आह — नचेति । निर्मुखस्यार्जवाभावाद् न ज्ञानेनार्थस्यार्जवावस्थानम् । सर्वतोदिक्पदार्थबोधेन सर्वतोमुखत्वे वा सर्वार्थसर्गप्रसङ्गात् सर्वाकारोपलब्धिः । नहि सर्वतोमुख कस्यचिदेकस्याभिमुखं युक्तमिति ॥ ४३ ॥

अपिच, येनैवायेन ज्ञानस्य संसर्गः कल्प्यते, सर्वथैव तेन संसर्गः कल्पयितव्यः, निर्गोपत्वात् । एव च चक्षुषैकत्र भावेऽनुभूयमाने तेनैव तद्गतरसाद्युपलब्धिप्रसङ्गः तद्गतसूक्ष्माकारोपलब्धिश्चेत्याह — सर्वथेति ॥ ४४ ॥

नचापि विषयत्वेन स्थाने संसर्गकल्पना ।

विषयत्वं हि कीदृक् स्यात् प्रागाकारोपलम्भनात् ॥

नह्यसंचेतितो भावो विषयत्वेन कल्प्यते ।

विषयत्वात् तदाकार आकाराद् विषयश्च सः ॥ ४६ ॥

द्वयोराकारनिर्मुक्तं सत्त्वं संस्पृष्टता तथा ।

स्वरूपतः परिच्छिद्य वक्तुमित्यादि युज्यते ॥

नचाप्यस्येह सद्भावः प्राग् गृहीतो नचोपरि ।

नह्याकारविनिर्मुक्तं ग्राह्यमस्तीति भाषितम् ॥ ४८ ॥

ननु यदेव तदर्थस्य ज्ञानं प्रति विषयतयावस्थानं सोऽनयोः संसर्गो भविष्यतीत्यत आह — नचेति । अत्र कारणमाह — विषय(त्व)मिति । अयमभिप्रायः — संसर्गाकारवादिना हि प्रागेवाकारोपलम्भनात् संसर्गो वक्तव्यः । नच विषयत्वमाकारोपलम्भनात् प्रागस्ति । अतः कथं तन्निबन्धनाकारा सविद् भवति ॥ ४५ ॥

किमिति न स्यादत आह — नहीति । संवेद्यमान एव हि भावो विषय इति विषयविदः । अत उपलम्भोत्तरकालमेव विषयभावान्न तन्निबन्धन आकारयोधः शक्यतेऽङ्गीकर्तुमिति । एवं तु कल्प्यमान इतरेतराश्रयं प्राप्नोतीत्याह — विषयेति । नीलत्वविषयत्वेन संसर्गात् तदाकारो निष्पद्यते । तदाकारनिष्पत्त्या च तस्य विषयभाव इति दुरुत्तरमितरेतराश्रयमिति ॥ ४६ ॥

दूषणान्तरमाह — द्वयोरिति । अयमभिप्रायः — यदि ज्ञानार्थयोर्द्वयोरप्याकारशून्यं स्वरूपमवगतं स्यात्, पुनश्च कदाचित् संस्पृष्टत्वेनाकारसंवित्तिः, तदा भवेदपि संसर्गधर्माकारकल्पना । नचैवमस्तीति वक्ष्यामः ॥ ४७ ॥

नचार्थस्य ज्ञानाद् विविक्तस्य सद्भावो गृहीतपूर्वः । नच ज्ञानस्योपरि गृह्यते येन चूर्णहरिद्रयोरिव विविक्तगृहीतयोरनयोः संसर्गः कल्प्यत इत्याह — नचेति । कारणमाह — नहीति । संसर्गधर्मत्वे आकारस्य

तस्मादर्थेन संसर्गो निष्प्रमाणक एव ते ।

ज्ञानवैचित्र्यसिद्ध्यर्थं नचास्त्यर्थस्य कल्पना ॥ ४९ ॥

तदधीनं हि वैचित्र्यं क दृष्टं येन कल्प्यते ।

निराकारेण चोत्पत्तिर्वैचित्र्याकारयोः कथम् ॥ ५० ॥

प्रथमं द्वयोरप्यनाकारयोधेन भवितव्यम् । नचाकारशून्यं ग्राह्यमस्तीति पूर्व-
मुक्तमिति ॥ ४८ ॥

उपसंहरति — तस्मादिति । किं पुनरिदमर्थस्य सद्भावो न गृहीत
इति । ज्ञानवैचित्र्यानुपपत्तिरेव ह्यर्थस्य सद्भावे प्रमाणम् । स्वच्छाकारस्य हि
ज्ञानस्य न कारणान्तरमन्तरेणाकारसम्बन्धस्तद्वैचित्र्यं चोपपद्यते । अतोऽस्ति
कश्चिज् ज्ञानातिरिक्तो हेतुर्येनेदं वैचित्र्यमाधीयत इत्यभ्युपगन्तव्यम् । न
चेन्द्रियाण्येव तत्र कारणमिति युक्तं, तेपामेकरूपत्वेन कार्यवैचित्र्यानुप-
पत्तेः । नच समनन्तरप्रत्ययादेव केवलाद् विचित्राकारदर्शनमुचितं, विसदृश-
प्रत्ययानन्तरमेव हि वयमेकान्तविसदृशं प्रत्ययमुपादीयमानमुपलभामहे ।
तत् तद्धेतुकत्वेऽनुपपन्नम् । यथाकार्यदर्शनं तु विचित्रा एव हेतवः कल्प्यन्ते
इति युक्तम् । ते चार्थशब्दवाच्याः । एवञ्च प्रसिद्धसद्भावोऽर्थः ज्ञानं चा-
विवादसिद्धमेवेति प्रसिद्धसद्भावयोन्याप्य एव संसर्गः, अत आह — ज्ञान-
वैचित्र्येति ॥ ४९ ॥

किमिति न कल्पना, अत आह — तदिति । यदि वैचित्र्यमर्था-
धीनतया विदितप्रतिबन्धं भवेद्, एवमर्थमनुमापयेत् । अत्यन्तापरिदृष्टपूर्वेण
त्वर्थेन न क्वचिद् वैचित्र्याधानं दृष्टमिति न तद्दर्शनेन तदनुमानं युक्तम् ।
कार्यदर्शनबलेन कुतश्चिदेव समनन्तरप्रत्ययविशेषात् किञ्चिदाकारं ज्ञानं
जायत इति न नोपपन्नम् । विलक्षणा हि ते उपादानविशेषा विलक्षण-
शक्तय इति न किञ्चिद् दुष्यतीति कार्यदर्शनबलानुसारिण्यामेव च कारण-
व्यवस्थायां सुध्वा(?)पादावप्याकाराभावसिद्धिः । कार्याभावेन कारणाभा-
वानुमानात् । भवति तु तास्वपि दशासु स्वच्छसंवित्सन्तानः परस्ताज् ज्ञान-
दर्शनाद्, अनुपादानकारणस्य तस्यानुपपत्तेः । कथमनाकारादाकारवतो
निष्पत्तिरिति चेत्, कथं विसदृशाद् विसदृशस्योत्पत्तिः । तत्रापि शक्तिभेद
एव कार्यदर्शनबलानुमेयो निबन्धनम् । कश्चिदेवेह मूर्च्छादावन्ते प्रत्ययभेद

निराकाराच्च विषयाद् बुद्ध्याकारोऽतिविस्मयः ।
 स्मृतिस्वभादिवोधेन स्यादनाकारता तव ॥ ५१ ॥
 नहि तत्रार्थसंसर्गः केवला वासनैव तु ।
 हेतुत्वेनोपपन्नेति सैव जाग्रद्धियामपि ॥ ५२ ॥

आविरस्ति, यः परस्तान्मूर्छोच्छेदे नीलाद्याकारप्रत्ययमुपजनयति । स तस्यायमचिन्तनीयो महिमा कार्यदर्शनप्रमाणको न मीमांस्यत इति सूक्तमर्थसद्भावो न गृहीत इति । अपिच यदि साकारोऽर्थः तदधीनं च ज्ञानानां वैचित्र्यं, कथं तर्हि मूर्छादावन्तिमेन निराकारेण ज्ञानेन परस्ताद् भाविनो ज्ञानजातस्याकारो वैचित्र्यं वोपपद्यते । नहि तदुभयमप्यर्थजन्यं, मत्वेव तस्मिन्नभावात् । मूर्छायामपि ह्यर्थ आसीदेव । नच तेनासावाकारो दर्शितः । अतो व्यभिचारिणः समनन्तरप्रत्ययविशेषादेव निराकारादपि वैचित्र्याकारयोरुत्पत्तिरभ्युपगन्तव्या । एवञ्च सर्वत्रैव तथाभ्युपगन्तुमुचितम् । किमर्थग्रहेण । पठन्ति च । 'अर्थग्रहः कथं सत्यमि'ति । तदेतदाह — निराकारेणेति ॥ ५० ॥

अपिच, साकारा नीलादयो विषया ज्ञानं सरूपयन्तु निराकारस्तु गगनकुसुमशशविषाणवन्ध्यासुतादिविषयः, कथं बुद्ध्याकारमादध्यात् । न हि तत्र विषयाकारो नाम कश्चिदस्ति । घटात् तत्र बुद्धिरेव साकारेति वक्तव्यम् । तद् व्यापकमन्तु । किमर्थजरतीयेनेत्यभिप्रायेणाह — निराकारादिति । अपिच पूर्वानुभूतेषु स्मर्यमाणेषु असम्बन्धस्वभावेषु स्वभादिवोधे चात्यन्तानन्ताननुभूतस्वशिरश्छेदादिविषये विषयाकाराभावादनाकारस्तदादिनां ज्ञानमाश्रयत इत्याह — स्मृतीति ॥ ५१ ॥

अत्र कारणमाह — नहीति । सता सतेति भावः । कथं तर्हि तत्राकारासम्बन्धः अत आह — केवलेति । वासनेति । समनन्तरप्रत्ययमेवोपादानापरनामानुपादत्ते । नतु ज्ञानातिरेकि पूर्वं चिरन्तनबौद्धमतेन वासनाभेदो वर्णित इति वेदितव्यमिति । एवञ्च जाग्रद्बुद्धिष्वपि वासनाहेतुक एवाकारप्रतिभासो युक्त आश्रयितुं, किमर्थजरतीयेनेत्यभिप्रायेणाह — इतीति ॥ ५२ ॥

अन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव ज्ञानस्य गम्यते ।

आकारो नहि बाह्यस्य ज्ञानापेतो निदर्श्यते ॥ ५३ ॥

बाह्योपेतो मया यद्वत् तस्मात् संसर्गवागियम् ।

निराकारेऽपि विज्ञाने वासनास्वेव युज्यते ॥ ५४ ॥

द्वयोरप्येक आकार इत्येतस्याप्रमाणता ।

देशभेदादसंसर्गाद् द्वयोश्चानवधारणात् ॥ ५५ ॥

किञ्च, अन्वयव्यतिरेकाभ्यां ज्ञानाकारकल्पनैव साधीयसीति दर्शयति— अन्वयेति । एवशब्दो युक्तवन्तरोपन्यास इति । कथमवगम्यते, अत आह — नहीतिवदन्तेन । अस्यार्थ — असत्यपि बाह्ये स्वप्नादौ ज्ञानमात्रान्वयादेवाकारान्वयो दृश्यमानो ज्ञानप्रभावित एवावसीयते । न त्वेवमर्थवादिनो ज्ञानापेतमर्थस्याकारान्वय दर्शयितुं शक्ता । असति ज्ञानाकारप्रतिभासायोगादिति । अत सिद्धं तावद् वासनानिमित्त एवायं ज्ञानाकारो नार्थसंसर्गधर्म इति । यदित्ववश्यं सासगिकोऽयमाकारो ऽक्तव्य, परमस्तु स्वभावनिराकाराणां ज्ञानानां वासनासंसर्गनिबन्धनत्वेनाकारस्य संसर्गवाक्प्रवृत्तिरित्याह — तस्मादिति ॥ ५४ ॥

प्रत्युहं संसर्गधर्मपक्षः । अन्यन्मत — नीलादिराकारो भासते । न चायं ज्ञानार्थयोरन्यतराश्रयतया निर्धारयितुं शक्यते । तदयमगृह्यमाणे विशेषे एक एव द्वयं साकारयतीत्याश्रीयते लाक्षाराग इव सन्निहितं मणियुगलम् । तदेतदुपन्यस्य दूषयति — द्वयोरिति । कथमप्रमाणमत आह — देशभेदादिति । अन्तःस्थं हि ज्ञानं बहिरर्थं । नानयो सन्निकर्षोऽस्तीति नेदमुभयमेकमाकारमुपजीवितुमुत्सहते । मणियुगलं तु सन्निहितमेको लाक्षारागोऽनुरञ्जयतीति न नोपपन्नमिति । ननु भिन्नदेशयोरपि कुतश्चित् समष्टयोरैकाकारोपजीवनं भविष्यतीत्यत आह — असंसर्गादिति । उक्तमिदं नानयो कदाचित् संसर्गो गम्यते मणेरिव प्रमाणाभावादिति । अपिच पृथगवधारितसद्भावस्य द्वयस्य साधारण आकारो भवेत् नत्वत्र प्रभक्ताकारं द्वयमुपलभ्यते । सर्वदेवेकाकारोपलम्भात् । उक्तं च — ‘अर्थज्ञानयोराकारभेदो नोपलभ्यते’ इति । तदेतदाह — द्वयोरिति ॥ ५५ ॥

एवमेवार्थबुद्ध्योः स्यात् सादृश्यात्राविभक्तता ।

भेदे ज्ञाते हि सादृश्यं नाज्ञाते स्यात् खपुष्पवत् ॥

तथा द्विचन्द्रमायादावन्यथार्थे व्यवस्थिते ।

या स्यादाकारसंविन्तिर्नासावर्थनिबन्धना ॥ ५७ ॥

नक्षत्रं तारका तिष्यो दारा इत्येवमादिषु ।

नैकत्रार्थे विरुद्धत्वाल्लिङ्गानेकत्वसम्भवः ॥ ५८ ॥

परिव्राट्कामुकशुनां कुणपादिमतिस्तथा ।

दीर्घह्रस्वत्वबुद्धिश्च ह्येकस्मिन्नप्यपेक्षया ॥ ५९ ॥

अन्यद् दर्शनं—विभक्ताकारमेवेदमुभयमत्यन्तसुसदृशत्वेन त्वाकार-
विवेको न लक्ष्यते नीलोत्पलवन इव कादम्बकानामिति । एतदुपन्यस्य दूष-
यति—एवमिति । सादृश्यादविभक्तता न स्यादित्यन्वय इति । कारण-
माह—भेद इति । निर्ज्जातमेदयोर्हीन्दीयरकादम्भयोः सादृश्यादविवेकानि-
धानं युक्तम् । पृथगनवगतपूर्वस्य त्वर्थस्य खपुष्पतुत्यस्य सादृश्यादविवेक
इति महानुयममिदं—
इति वेदितव्यमिति ॥ ५६ ॥

इतश्च ज्ञानस्याकार इत्याह—तथेति । द्विचन्द्रादिविभ्रमेष्वन्य-
थार्थे व्यवस्थितेऽन्याकारा बुद्धिरुपजायते । तच्चार्थनिबन्धनत्वे त्वाकारस्य
नोपपद्यते । कथं ह्यन्याकारोऽयं ह्यन्याकारां धियमुपजनयेत् । तदवश्य-
मसत्यप्यर्थे भासमान आचरो ज्ञानस्यैव वक्तव्यः । अतः सर्वत्रैव तथा-
वधारणं युक्तमित्यभिप्रायः ॥ ५७ ॥

किञ्च यदेतद् विरुद्धानेकलिङ्गत्वमेकस्य नक्षत्रं तारका तिष्यो दारा
इत्यादिषु तदर्थकारत्वे नोपपद्यते विरुद्धप्रमाध्यासस्य भेदनिबन्धनत्वेनार्थ-
भेदापत्तेः । मित्रान्येव तु विचित्रवासनानिबन्धनानि विचित्रार्थज्ञानानि
जायन्त इति युक्तम् । तदेतदाह—नक्षत्रमिति ॥ ५८ ॥

यथैकस्यामेव प्रमदातनौ येयं परिव्राट्कामुकशुनां कुणपं कामिनी-
मक्ष इति कल्पना भवति, साप्येकात्मत्वादेकस्यार्थस्यार्थवादिनां नोपपद्यत

घटत्वपार्थिवद्रव्यसंज्ञेयादिमतिस्तथा ।

युगपद् ग्राहकाणां च न स्यादैकात्म्यवत्तथा ॥ ६० ॥

नार्थे ह्येकत्र युगपद् विरुद्धाकारसम्भवः ।

प्रत्ययानां च भिन्नत्वाद् भवेच्छक्यनुसारतः ॥ ६१ ॥

इत्याह — परिब्राडिति । अत्र नार्थनिबन्धनेत्यनुपपन्ननीयमिति । इदं चापरं ग्राह्यार्थवादिनां नोपपद्यत इत्याह — दीर्घेति एकैव हि प्रदेशिन्यहुष्टमध्यमाहुत्यपेक्षया दीर्घह्रस्वतयावगम्यते, तच्चैतदैकात्म्ये तस्यार्थवादिनां नोपपद्यते । पूर्वं च प्रमात्रपेक्षयानेकाकारसंवेदुक्ता । अत्र तु न केवलं भिन्नानां प्रमातृणामेकत्रानेकाकारबुद्धिः, एकस्यापि तूपाविभेदादनेकाकारबोधो दृश्यत इत्युक्तमिति ॥ ५९ ॥

न केवलमौपाधिको नानाकारः प्रत्ययः । किन्तु घटोऽयं पार्थिवोऽयमित्यादिरेकत्रैवार्थे युगपदनेकेषां ग्राहकाणां विकल्पो दृश्यते । तच्चैदं पारमार्थिकार्थसद्भावे नोपपद्यते तर्कात्मत्वात् । एकांऽर्थं एकात्मक इति सर्वत्रैव स तथावगम्यते । न चैवम् । अतो बुद्धिमात्रविलसितमेवेदमनेकाकारत्वमिति साम्प्रतम् । तदेतदाह — घटत्वेति । अत्र च प्रातिलोभ्येनान्त्यसामान्यात् प्रभृते परसामान्यं यावदुपन्यासः कृत इत्यनुसन्धातव्यम् । ज्ञेयता तु न सामान्यं ज्ञानसम्बन्धोपाधिकत्वात् । अयमपि च प्रतीतिप्रकारो दृश्यत इति प्रदर्शनार्थमुक्तम् । यद्यपि चात्र घटत्वादीनां दीर्घत्वादीनामिव विरोधो न दृश्यते, तथाप्येकात्मकत्वादेकस्य निर्भागस्यार्थात्मनो नानाकारप्रतिभासोऽनुपपन्न इत्युक्तमिति ॥ ६० ॥

किमिति न स्यादत आह — नेति । न तावदेकत्रार्थ एकात्मन्यनेकाकारत्व एव न्याय्यः । यथाहुः —

“अन्यथैकस्य भावस्य नानारूपावभासिनः ।

सत्यं कथं स्युराकारस्तदेकत्वस्य हानितः ॥”

इति । नतरां विरुद्धाकारसम्भवः । स च प्रागेवोक्तोऽनुसन्धातव्य इति । ज्ञानवादिनस्तु नानाप्रत्यया नानाप्रकारा भवन्तीति युक्तमित्याह — प्रत्ययानामिति । किं पुनरेषां तथात्वे कारणमत आह शक्यनुसारतः ।

वक्ष्यति च — 'ईदृश वा प्रकाशत्व तस्ये'ति । अतोऽवश्याभ्युपगन्तव्यं स
वित्सिद्धये प्रकाशभेदः । किमिदानीमसिद्धैव सवित् सवेद्य साधयति सवि-
दन्तरसिद्धा वा । न तावत् पूर्वं कल्पः । अप्रसिद्धा ह्यसती न सविद्व्यव-
हाराय घटत इत्युक्तम् । सविदन्तराधीनाया तु सिद्धावव्यवस्थापात इत्यु-
क्तम् । सत्यम् । न सविदन्तराधीनमिद्धि सवित् सवेद्य साधयति । स्वरूप-
सत्येव तु । कथमधीनपया सतीति चेद्, न धीनिपयमाव सत्ता । किन्तु
सामान्यमुत्पत्त्युत्तरकालमात्रं तद्वताम् । अतो मृत्सलिलप्रच्छन्नबीजादिवद-
विदितस्वरूपसामर्थ्यव सत्वेद् विषय व्यवस्थापयति । स च व्यवस्थित-
सत्या जिज्ञासाया सावेद सविदन्तराधानेन साधयति । नन्विय विषयसा-
मर्थ्येन सवित्सिद्धिं प्रत्युक्ता 'वस्तुन्तरं प्रकल्प्य रयात्' इत्यत्र यथा न
प्रत्युच्यते तथानन्तरमेव वक्ष्यामः ।

“यावाज्ज्ञासितज्ञानादव्यवस्थापि नापतेत् ।”

इति । अतएव सहोपलम्भनियमोऽपि परेरुक्तोऽस्मान् प्रत्यसिद्ध एव ।
विषयवित्तिकाले सावेदोऽनुपलम्भात् । विषयमात्रमेव हि इदं नीलमिति
नश्चकारितं, नाहं नीलमेते । सत्रित्प्रकाशे च तथा प्रकाशानुपपत्तिः । नहि
स्वर्गोचरा सत्रित् परानिरूपणात्मिका भवति, स्वपरवेद्ययोरिदमहङ्कारयोरवि-
शेषापत्तेः । अयं स्वात्मानमहमेति प्रतिनिर्दिशति परमिदमिति । नत्वभेदेने-
दङ्कारमहङ्कारचोभयमेकत्र प्रयुज्जे । अतो नास्तीदं नीलमित्यत्र सविदुपलम्भ-
इत्यसिद्धो हेतुः । स्वप्रकाशसविद्धादनमेव त्वयमुपलम्भ इत्युक्तम् ।

स्यादेतत् । अज्ञाने जापकहेतुः कथं जापयतीति । नायं दोषः ।
अज्ञातस्यापि चक्षुषो ज्ञानजननापत्त्येव । ननु चक्षुरङ्गस्येव बीजज्ञानस्य
कारकमेवेति युक्तमज्ञातस्यापि जापकत्वम् । मैत्रम् । ज्ञानहेतोरेव जापक-
त्वसमाख्यानात् । आगेच न ज्ञानं जापकहेतुः ज्ञातत्वात् । ज्ञानस्य हि
जनकाधूमादयो जापका न ज्ञानमेतेति त्रयमजापकस्य जापकधर्मा अपा-
द्यन्ते । स्वरूपसत्येव सविदा विषयः साध्यते । सा तु पश्चाज्ज्ञानान्तरेण
साध्या इति । असति तु ग्राह्यत्वे सावेदेव न सिध्येदित्यापाद्य ग्राह्य-
ग्राहकत्वभेदेन दूषणमुच्यते 'नैकग्राहिणीये तत् सिध्यतीति' । यदपि च
सवेदनमसत्यभेदं नीत्यवदनयोरनुपपन्नमिति । तदप्यनेनैव निराकृतम् ।

विपरीतमिदमुच्यते — ऐकात्म्ये संवेदनमिति, भेदाश्रयत्वाद् ग्राह्यग्राहक-
भावस्य, स्वप्रकाशत्वनिषेधाच्च । एकं हि तत्त्वमविभागं नात्मनि वर्तितुम-
र्हति । स्वात्मनि क्रियाविरोधात्, न ह्यहुल्यग्रमात्मनात्मानं स्पृष्टति सूक्ष्मं
वा विधत्ति । कर्मकर्तारो हि तद्धर्मभेदाश्रयणेनैगोभयथा विवक्ष्यन्ते केश-
रादयो लवनादौ न त्वेकान्तमेकात्मानः । आत्मनोऽपि ग्राह्यग्राहकभावम-
न्तरमेव समाधास्यतीति सिद्धं नैकस्य ग्राह्यग्राहकभाव इति । यत्तु भेदे
ग्राह्यलक्षणायोग इति । तद् यद्युत्तिसारूप्याभिप्रायेण तदनुमन्यामह एव
उक्तदोषत्वादेवविषय ग्राह्यत्वस्य । यत्तु ज्ञानोत्पत्तौ सञ्चेद्यत्त्येते
तद् ग्राह्यं, कथमनात्मभूतमसम्बद्धं सञ्चेत्यते । एव ह्येकमेव ज्ञानं विश्वं
गोचरयेद्, असम्बन्धाविशेषात् । अस्ति वा ऐकात्म्ये नीलसंवेदनयोः
सम्बन्धः । नन्वसौ भेदाधिष्ठानः कथमेकग्राविभाग आस्पदं लभते । स्या-
देतत् । ऐकात्म्येऽपि किमसम्बन्धेन, स ह्येकात्मा स्वप्रकाश एवेति । मैवम् ।
उक्तो हि स्वात्मनि वृत्तिविरोधः । तस्माद् भिन्नमेव संवेदनास्त्रीलं ग्राह्यल-
क्षणमुपनिपततीति तद्ग्रहे भेदमातिष्ठामहे । अभेद एव तून्तेन प्रकारेण ग्रा-
ह्यलक्षणायोगः । यदा तु ज्ञानार्थयोः सारूप्यनिराकरणार्थं स्थूलानुपपत्तिस्थ-
लाचलोपलम्भादिभिरापादिता, तां वनोपन्यासावसरे परिहरिष्यामः । सारू-
प्येण तु ग्राह्यतामनातिष्ठन्तो नेह स्थूलसिद्धावाट्टेयामहे । तदेकप्रकाराभिहत-
मेव हेतुत्रयम् । कथमिदानीमसम्बद्ध प्रकाशते । तत्प्रकाशे वा नातिप्रसङ्गः ।
नासम्बद्धं प्रकाशते । इन्द्रियाणि हि प्रकाशकानि । तानि च प्राप्यकारित्वाद्-
र्थेन सम्बद्धान्येवार्थविषयमात्मनि ज्ञानं जनयन्ति । तैश्चासन्निहितमवर्तमानं
वा न प्राप्यत इति नातिप्रसङ्गः । ज्ञान तु न प्रकाशक प्रकाशत्वात् ।
प्रकाशकं च नासम्बद्ध प्रकाशक प्रदीपवदिति तत्प्रकाररज्जुपाभिन्द्रियाणामिष्ट
एव सम्बन्धः । तत् किमसम्बन्ध एव ज्ञानार्थयोः । यद्येव कथं घटस्य ज्ञानं
नासम्बन्धः । विषयविषयिभागेऽपि सम्बन्ध एव । स चास्ति ज्ञानार्थयोः ।
संयोगस्तु नेष्यते समवायो वा । कोऽयं विषयार्थः । येय प्रतीतिरुपपत्तिः ।
प्रतीतिरिति हि क्रिया । अस्यामात्मा कर्ता । इन्द्रियाणि कारणम् । अर्थः कर्म ।
तद् येयमर्थस्य प्रतीतौ कर्मकारकता तदेव तस्य विषयत्वं तत्र रूपं प्रतीतिः
प्रागभूतं परस्तादित्ययं इत्ययमाश्रयणीयम् । अन्यथा ज्ञाताज्ञातयोरपिशे-

पापत्तेः । तदेव ज्ञातता(ति? दि)पदास्पदं ज्ञानज्ञाने लिङ्गं, कथं पुनस्तद-
 प्रतीतायां प्रतीतौ प्रतीयते । ज्ञानविशिष्टता हि ज्ञातता । सा कथमज्ञाते
 विशेषणे ज्ञायते । अज्ञाता वा लिङ्गमनुपपद्यमाना वा न ज्ञानं गमयति । न
 ह्यज्ञातं लिङ्गमनुपपद्यमानं वा लिङ्गिनमुपपादकं बोधस्थापयति । तदितरेतरा-
 श्रय, ज्ञानज्ञाततथोरितरेतराधीनसिद्धित्वात् । स्वरूपमात्रेण स्वर्गो न लिङ्ग-
 (मि? म)तिप्रसङ्गादित्युक्तमेव । भवेदेवं यदि ज्ञानप्रतीतौ ज्ञातः प्रतीतो भवेत्
 तदुत्पत्तौ तु स प्रतीत इत्युच्यते । अतः स्वयं सिद्धो ज्ञानं साधयति । यत्तु
 ज्ञानविशिष्टता ज्ञाततेति । तन्न । तत्कर्मता हि सेत्युक्तमेव । तत्कर्मभाव-
 थार्थस्य न तत्प्रतीतौ सम्भवति । किन्तहि । तदुत्पत्तौ । तदयमुत्पत्त्यैव
 ज्ञानस्याप्राप्तपूर्वो विषयः सम्प्रति प्राप्तो ज्ञानमुपकल्पयति । एष हि प्राप्-
 त्ज्ञानोत्पत्तेः सुखापादावन्य इवासीत्, न कश्चिद् विषयमज्ञासीत् । तत्
 केयमाकस्मिकी विषयाणां प्राप्तिरिति चिन्तयति — नहि कदाचिद् सुखा-
 मकस्माद् भावः सम्भवति । अहेतुसापेक्षस्य गगनवन्निलभावापत्तेः ।
 अभावो वा तत्तुमुमवदिति भवितव्यमस्य कदाचिद्भवतोऽर्थसन्निकर्षस्य
 केनापि कारणेन । न ह्यसौ तथाविधः स्वरूपेणैव, नित्यतथात्वापत्तेः ।
 नेन्द्रियवशेन । तेष्वपि सत्सु सुखापादावदर्शनाद् अर्थतथात्वस्य जागरायां
 चाव्याप्तिमात्रेण । अस्तु तर्हि तदव्यापार एव तथात्वे हेतुरर्थस्य । न,
 सत्यप्यभावात् । अस्ति खल्वस्य नानार्थः सन्निकृष्यमाणानामिन्द्रियाणा-
 मसाधारणो व्यापारः । किञ्चिदेव तु कदाचिज्ज्ञातं भवति । एवमेवात्म-
 मनसोरपि सत्तोरर्थतथात्वाददर्शनादहेतुत्वं तथात्वेन । नन्वप्यभिचारी मनसो
 योगस्तद्भावे हेतुर्भविष्यतीति । कस्य इन्द्रियाणामात्मनो वा । तन्न ताव-
 दिन्द्रियाणाम् । यदेव हि किञ्चिद् पहिरिन्द्रिय चक्षुरादि कार्यदर्शनवशा-
 न्मनसा संयुक्तमित्यवगतं तदेव किञ्चिज् ज्ञापयति । नेतरत् तदिन्द्रियमनो-
 योगहेतुऋतेन युज्यते ज्ञातत्वस्येति तयोगो न हेतुत्वेन कल्प्यते । आत्म-
 न्यपि मनोयुक्ते कस्य हेतोः किञ्चिदेव ज्ञातं नापरम् । येनेन्द्रियं सन्नि-
 कृष्यते चक्षुरादि तदात्मनोयोगाज्ज्ञातं भवतीति चेद्, न । उक्तव्यभि-
 चारत्वात् । चक्षुस्सन्निकृष्टमपि हि किञ्चिदेव कदाचिज्ज्ञातं भवति नापरं,
 तदसति विशेषे नावकल्पते ।

अपिच ज्ञानकर्मता ज्ञातत्वं चेतना ज्ञानमिति चानर्थान्तरमिति लोक-
 सिद्धम् । तद् यथात्मनोयोगश्चेतना, तस्योभयसाधारण्याद् मनश्चेतन्य-

प्रसङ्गो वर्णितः । न ज्ञानं चेतना, अपितु संवेदनमिति चेत् । अस्ति वानयोर्विशेषः । नन्वेवं नीलं जानाति संवेत्तीति च सह प्रयुज्येत, अर्थ-
भेदेनापर्यायत्वादिति नात्मनस्संयोगो ज्ञानम् । अतो न तत्प्रभावितं
भावानां ज्ञातृत्वम् । सोऽयमहेतुकः प्राप्यकर्मभावोऽर्थस्य ज्ञातृतात्माजन्यो
नावकल्पते । हेत्वभावेन कार्याभावप्रतिबन्धेन तदनुमानात् । सेयं प्रत्यक्षा-
दीनामनुमानविरोधानुपपत्तिः । तानि ह्यर्थं प्रापयन्ति । हेत्वभावा अनुमानं च त-
त्प्राप्तिं प्रतिक्षिपति । सेयमनुपपत्तिर्ज्ञानकल्पनया समाधीयते । अस्ति कश्चिदा-
त्मसमवायी ज्ञानसंवेदनादिपर्यायवाच्यो जानातिधातृपादानः क्रियाभेदो
यस्मिन्नर्थानां प्राप्यकर्मतेति । ननु ज्ञानं गुणः गुणकाण्डे पाठात् न तु क्रिया ।
अतः कथं तस्यार्थः कर्मेत्युच्यते । नहि विभोरात्मनः स्पन्दसमवायः स-
म्भवति । नचापरिस्पन्दात्मिकः । क्रिया, पञ्चानामपि कर्मणां स्पन्दात्मकत्वात् ।
न । धात्वर्थमात्रस्य क्रियात्वात् । वक्ष्यति च—‘क्रिया धात्वर्थमात्रं स्यात्’
इति । बुध्यत इत्यादिभ्यश्च शब्देभ्यः क्रियाप्रत्यय एवोपजायमानो दृश्यते
पूर्वापरीभावावगतेः । अतो दुक्तैव ज्ञानकर्मता विषयाणां ज्ञानाकारवादि-
नाम् । अपिचावश्यमप्राप्तपूर्वस्य नीलादेः प्राप्तिर्वक्तव्या । अन्यथा प्रागि-
वोत्तरकालमप्यप्रतिभासमाने विषयाकारे आन्यमेव जगतो भवेत् । भासते
विषयाकारो न केनचित् प्राप्यत इति चेत्, कस्य भासते । यदि न कस्य-
चित्, किंरुतो व्यवहारभेदः । एको हि नीलं विद्वारतदुपाददानो दृश्यते ।
नापरो विद्वान् । सोऽयं स्वतन्त्रे नीले किंरुतो विशेषः । नहि स्वतन्त्रो
भासमानः सर्व(स्या?स्य)न्यात्र वा कस्यचिद् वनवाहिरिवानुपलभ्यमानः
केनापि । अतोऽवश्यमस्य कश्चित् सन्ताने प्राप्तिर्वक्तव्या । तथाच ‘यदाभासं
प्रमेयं तदि’ति पठन्ति । नचाप्रमाकर्मणः प्रमेयता सम्भवति । अस्त्यय प्रमे-
यादिविभागः, किन्तु भ्रान्तिपरिकल्पितः । तथाचोक्तम्—“अत्रिमत्तोऽपि
बुद्धयात्मा” इति । सत्यमुक्तम् । अयुक्तं तु तत् । एवहि न किञ्चित् पार-
मार्थिकं नाम भवेत् । चिन्मात्रतापि हि प्रतीतिवशादेवाश्रीयते । तद्वदेव तु
विषयाकारोऽपि भासमानः कथमात्रमार्थिको भवेत् । तद्विषयत्वे वा कथं
संविदस्वरूपमभिपर्यस्तं भवेत् । उभयत्रापि बाधादर्शनात् । अतः संविदेवा-
त्मनो भिन्नमयमिदमिति दर्शयन्ती नान्वया वस्तुं शक्यत इति सिद्धमिद-
मिति षडिः प्रसिद्धो विषयो ज्ञानं साधयतीति ।

यत्तुक्तमर्थरथा धर्मः परेणापि ज्ञानो ज्ञान गमयेदिति । तदनुक्तम् ।
 अथो हि ज्ञानोऽनुपपन्नानो ज्ञानरत्ननायां हेतुरुक्त । नवाधौ सर्वस्य
 तथा गमयति । यत्सर्वं तु ज्ञानमुत्पन्नं तस्यासौ ज्ञान इति प्रतीतिग्राहिकमेव ।
 यथा धर्म्यं गमनं तत्सर्वं देशान्तरप्राप्तिर्गमनं अगम्यपि गतिज्ञाने । किमा-
 त्मकः पुनरर्थरथो धर्मः । उक्तं कर्मकारकनेति । ननु कर्मशक्तिप्रत्यक्ष-
 सिद्धा कथं ज्ञान गमयति । न कर्मनस्तथा ज्ञानं कल्पयाम । कर्मणा त्वं नि,
 स तु प्रत्यक्षनिर्द्ध ७३ । तस्य चाप्रत्यक्षायामपि शर्ता कारकान्तरवत् प्रत्य-
 क्षतोपपत्तिः । कारकान्तरशक्तयोऽपि ह्यप्रत्यक्षा एव । न चैतारता तेषामप्र-
 त्यक्षमात्र । अतः प्रत्यक्षादिप्रमाणप्राप्तो विषयो ज्ञानरत्ननायां हेतुः ।
 प्राप्तिधर्म्याभूतपूर्वाभ्यां मयस्य स्वमयेधेत्येके । अन्ये तु हानादिष्वन-
 हारयोग्यतैरार्थस्य प्राप्तिरित्याहुः । नैव हि ज्ञातव्यम् । तदेव हि ज्ञान-
 फलम् । प्रत्याफलभागिता च कर्मतरम् । सर्वथा सिद्धं ज्ञातादयार्थं ज्ञानानु-
 मानम् । येषुपि प्रत्यक्षं सविन् स्वात्मानं विषयवदवस्थापयतीति मन्यन्ते,
 तैरपि ज्ञानोत्पत्तेः प्रागभूतः परस्ताद् भाव्यर्थगतो धर्ममेदोऽभ्युपगन्तव्यः ।
 ननु ज्ञानप्रत्यक्षतैरार्थप्रत्यक्षता । न ह्यन्यस्मिन् प्रत्यक्षेऽन्यत् प्रत्यक्षं भवति,
 अतिप्रसङ्गात् । यदि सविद्यप्रत्यक्षतैरार्थप्रत्यक्षता भवेद्, अनुमेयादीनाम-
 प्यापयेत् । अनुमानसविदोऽपि प्रत्यक्षत्वात् । अतोऽवश्यं स्वगत एवार्थस्य
 विशेषो वक्तव्यः, येन प्रत्यक्षतरते व्यतिष्ठेते । अतः सिद्धं नः प्रमाणिका
 ज्ञेयसिद्धौ ज्ञानकल्पनेति द्वैतसिद्धिः । सर्वसविदां त्वानर्थक्ये विषयाकार-
 प्रत्यभिज्ञा निर्निवन्धनैव भवेत् । एष हि पूर्वेषु धर्ममपरोक्षः प्रत्यभिजा-
 नाति । तज्ज्ञानेन सह निरुद्धस्याकारस्य नोपलभ्यते । अन्यः खल्वयमद्य
 भुवो ज्ञानरथाकारः । अन्यथासौ यः प्राद् निरूपितानिरुद्धः । कतरदत्र
 प्रत्यभिजानीमः । प्रमाणेन विभागोऽपि सर्वसविदामानर्थक्येऽनुपपन्नः । न
 चार्थक्रियाकारिज्ञानसदसद्भावनिवन्धनोऽसाविति युक्तम् । स्वमपरिदृष्टेष्वा-
 प्यर्थेषु (का ? क) चिदर्थक्रियाकारिज्ञानोदये प्रामाण्यप्रसङ्गात् । बाध्यते स्वम-
 ज्ञानमनन्तरम्, अतो न प्रमाणमिति चेत्, जाग्रज्ज्ञानमपि योग्यवस्थायां
 बाध्यत एवेति कथं प्रमाणम् । अथ तच्चिरेण बाध्यत इत्युच्यते, नैतद्वता
 विशेषेण सत्यमिथ्यात्वे भवतः । नहि मायासुवर्णज्ञाने चिरेण विसर्गादो दृश्यत

नचैकस्यैवमात्मत्वे दृष्टान्तः कश्चिदास्ति ते ॥ ६४ ॥

अग्न्यादयो घटादीनां प्रसिद्धा ये प्रकाशकाः ।

न ते प्रकाश्यरूपा हि प्रकाशस्यानपेक्षणात् ॥ ६५ ॥

ग्राह्यत्वं तु यदा तेषां तदाक्षं ग्राहकं मतम् ।

अक्षग्रहणकाले तु ग्राहिका धीर्भविष्यति ॥ ६६ ॥

इति तत् प्रमाणम् । अतो यत् प्रमाणं तत् प्रमाणम्, अप्रमाणं चाप्रमाणं न त्वर्धजरतीयमुपपद्यते । अतः सिद्धं ज्ञानाद् मित्रं एवार्थो ग्राह्यलक्षणानुयायी ज्ञानं च साधयतीति । दृष्टान्ताभावनचनमपि नानुमानदूषणार्थं, किन्तु स्वाभिप्रेतानुमानदूषणपरिहाराय । एव ह्यनानुमानमन्वर्णति नाविभागं व्यात्मकम् अविभागत्वाद् अन्यतरांशवदिति । यदि च कश्चित् कदाचिदग्न्यादिषु दर्शनादर्शनकान्तिकतां श्रूयात्, तदर्थमिदमुक्तं 'नचैकस्यैवमात्मत्वे दृष्टान्तः कश्चिदास्ति ते' इति । तच्चैतदुपरिष्ठात् प्रपञ्चयिष्यतीति ॥ ६४ ॥

नन्वग्न्यादीनामेकात्मनामेव प्रकाश्यप्रकाशकता दृष्टा । अतोऽनैकान्तिको हेतुरत आह — अत्रास्तीति । अयमर्थः — यदग्न्यादयः प्रकाशकतया प्रसिद्धाः ते घटादीनां न स्वात्मन इति, न प्रकाशरूपा, प्रकाशात्मनः स्वरूपस्येति । किं पुनः स्वात्मनः प्रकाशस्य न ते प्रकाशकाः । नहि तेऽप्रकाशिताः सिध्यन्ति । नच तत्सिद्धयर्थमपरसजातीयापेक्षा इत्येते । नहि प्रदीपः प्रदीपान्तरमपेक्षते । अत आह — अनपेक्षणादिति । अयमभिप्रायः — न ते स्वप्रकाशाय स्वात्मानमपेक्षन्ते, स्वात्मनि वृत्तिविरोधात् । स्वस्य स्वरिमन् प्रकाशयोगादिति ॥ ६५ ॥

किमिदानीमप्रकाशिता एव प्रकाशन्ते, नैवमपि । केन तर्हि प्रकाश्यन्त इत्यत आह — ग्राह्यत्वमिति । चाक्षुषेण हि तेजसा प्रकाशितास्ते गृह्यन्ते । तत् तेषां ग्राहयितृ न ग्राहीतृ । इन्द्रियचैतन्यप्रसङ्गात् । नन्वेव तेजसस्तेजोन्तापेक्षायां सजातीयापेक्षेत्यनुरथा । भवम् । उक्तान् नायनस्य तेजसः कार्यदर्शनानुमारिणी रूपमिद्धो शक्तिमिद्धिः । यदिस्तेजसो रूपप्रकाशकत्वदर्शनाद् देहेऽपि वर्तमानं देव रूपस्य प्रकाशकं भूतान्तराणां तेजसस्य च । नचेह सजातीयापेक्षा । अवान्तरजातिभेदात् । अत एवा-

तस्यां तु गृह्यमाणायामन्या धीर्ग्राहिकेष्यते ।

नन्वात्मा ग्राहको ग्राह्यो भवताभ्युपगम्यते ॥ ६७ ॥

कथञ्चिद् धर्मरूपेण भिन्नत्वात् प्रत्ययस्य यत् ।

ग्राहकत्वं भवेत् तत्र ग्राह्यं द्रव्यादि चात्मनः ॥ ६८ ॥

यस्तु नात्यन्तभेदोऽत्र क वासाविष्यते मया ।

प्रत्यासत्तिनिमित्ता तु प्रत्यगारम्भप्रवृत्तिता ॥ ६९ ॥

न्धस्य प्रदीपादयो न बुद्धिनिषयाः । स्वप्रकाशत्वे च तेषामन्धस्यापि धीर्गो-
चरा भवेयुरिति । अक्षमपि रूपरूपिरूपैकार्थसमवायिना प्रकाशक न स्वा-
त्मनः, तद्ग्रहणकाले बुद्धेरेवान्यथानुपपत्तिप्रमाणिकाया ग्राहकत्वमित्याह—
अक्षेति ॥ ६६ ॥

बुद्धिस्तु बुद्ध्यन्तरेवेत्यनन्तरभेवोपपादितमित्याह—तस्यामिति ।
अत्र चोदयति — नन्विति । आत्मनो हि ग्राहकान्तराभावादयस्यमेकस्यो-
भयरूपता यत्तव्या । नह्यसावन्येन गृह्यते । ग्राहकानन्त्यप्रसङ्गात् । अत-
स्तद्भेदेवैकस्यैव ज्ञानात्मनो ग्राह्यग्राहकभावो नानुपपन्न इति ॥ ६७ ॥

परिहरति — कथञ्चिदिति । अयमभिधाय — निर्माणं हि ज्ञान-
मिति यः सिद्धान्तः । नचैतन्निवस्य द्वैरूप्यमुपपन्नम् । आत्मा तु केनचिदा-
त्मना ग्राहकः । केनचिदात्मना ग्राह्य इति किं नोपपद्यते । तथाहि —
अस्यार्धसयुक्तेन्द्रियसयुक्तमनस्सयोगिनः प्रत्ययो नाम धर्मभेदो जायते । स
चास्मात् कथञ्चिद् धर्मरूपेण भिन्नः । तेन चायं ग्राहकः । यत् तस्य पृथि-
व्यादिद्रव्यान्तरसाधारणं द्रव्यादिरूपं तद् ग्राह्यम् । ज्ञानस्य तु नैवविध-
कञ्चिद् विभागो यौद्धिरिष्यते । अतः कथं तस्य द्वैरूप्यमिति ॥ ६८ ॥

नन्वेवमपि तावदत्यन्तभेदो ग्राह्यग्राहकयोरनिष्ट एव, अभेदस्यापि
धर्मधर्मिणोरिष्टत्वादत आह— यस्तिदिति । अत्यन्तभेदो हि घटागत्यादी-
नामप्यस्मान्निर्भेद्यते एव । द्रव्यादिरूपेणाभेदात् । अतः कथञ्चिद् भिन्नयोरेव
सर्वत्र प्रकाशमकाशकत्वमित्यात्मनोऽपि नानुपपन्नमिति । यदि तर्हि प्रत्य-

अस्मत्प्रयोगसम्भिन्ना ज्ञानस्यैव च कर्तरि ।

यांशो ग्राहक द्रव्यांशो ग्राह्यः, कथं तर्हि भाष्यकारः 'प्रत्यगात्मनि चैतद् भवति न परत्रेति प्रत्यगात्मवृत्तितामात्मनो मन्यते । नन्वेव परगोचर एवाह-प्रत्ययो भवेत् । परं हि प्रत्यगात्मनो द्रव्यादिरूपमत आह—प्रत्यासत्तीति । येयमात्मनः प्रत्यगात्मवृत्तिता भासते नाय दोषः । सर्वमेव हि नोऽनेकान्तेन परत्र प्रवर्तते । आत्मा स्वत्यन्तप्रत्यासन्नग्राह्यग्राहकधर्मकः प्रत्यगात्मवृत्तितया भासते । अत्यन्तप्रत्यास(न्नो?न्नौ) हि नरस्य जलाजलात्मानौ तयोरसौ साधारणो ग्राह्यग्राहक इत्यभिधीयते इति न कश्चिद् दोष इति ॥ ६९ ॥

अपिच, अहमिति योऽयमस्मत्प्रयोगः तत्सम्भिन्नः विशदतरमात्म-गोचरा सविदुत्पद्यमाना दृश्य(न्ते?ते।) ज्ञान तु न स्वगोचर जातु जायमानमुपलब्धम् । अतो नात्मदृष्टान्तेन ज्ञानस्योभयरूपता वक्तुं शक्या । नहि तदहं नीलमिति कदाचिदुत्पद्यमानं दृश्यते । सर्वदेदम्प्रयोगसम्भिन्नप्रोधात् । अत उपपन्नैवात्मकर्तृकात्मनि सवित्ति नतु ज्ञान इत्याह—अस्मत्प्रयोगसम्भिन्नेति । अत्रैके वदन्ति कुमारस्सामिवादिनः — नात्मास्मत्प्रयोगसम्भिन्नबोधवेद्यः । नहि वयं कार्यकारणसद्भावातिरेकिणमयमस्मीति पुरुषं बुध्यामहे । पृथिव्यादिद्रव्यानुभव एव स्वप्रकाशः स्वमात्मानं स्वप्रकाश्यमात्मानं मेयं च द्रव्याद्यवस्थापयति । नहि विषयवित्ताप्रतिसहिते पुरुषे स्वपरवेद्ययोरतिशयः सिध्यति । अतो विषया न चोद्धरणमासमाने भासन्ते । नासौ तेषु । अत एव विषयवेदनोपरमे जडाकाशादिवदात्मनोऽवस्थानं सङ्गिरन्ते । यदा खल्वयं पुरुषः प्रक्षीणाशेषकर्माशयो मुच्यते, तदा ज्ञानकारणानामिन्द्रियादीनामगनादसति विषयवेदने चिद्वहितः स्ववदवातिष्ठते । निश्चेषवैशेषिकात्मगुणोच्छेदलक्षणमेव हि मोक्षं मन्यन्ते । नचैवमपुरुषार्थत्वं, दुःखोपरमस्यापि पुरुषेणार्थ्यमानत्वात् । समारिणो हि दुःखेनोद्विग्ना अत्यन्ताय तदुच्छेदमभिसन्दधाना गृहेभ्यः प्रव्रजन्तो दृश्यन्ते । ननु सुखमप्यात्मनो वैशेषिको गुणः । तस्योच्छेदादपुरुषार्थत्वमपि भवेत् । मैत्रम् । सुखमपि समारिणो नानाविधानेकदुःखमङ्गुलं नातिचिरमनुवर्तते इति महान्तस्तदपि दुःखपक्ष एव निक्षिपन्तो मोक्षायोत्तिष्ठन्ते । अतो नास्ति

विषयवेदनोपरमे नरस्य चैतन्यम् । अत एवायमहरहस्मुखापे सन्मानतया-
वातिष्ठते । न पुनः मित्रिज्जानाति । तत्र चानुभवे स्वप्नपरिचितानामिना-
र्थानागुपरिष्ठात् स्मरणं भवेत् । नर्चतदास्ति । अतो नानवभासमानेषु विष-
येषु धोद्धा प्रख्यापते । नच विषयवित्तावस्मत्प्रयोगसम्भेदः इदमप्रयोग-
सम्भेदादिति नारमत्सम्भेदे विषयानवग्रहादात्मग्रहः । नापि विषयवित्तावा-
त्मग्रहे अस्मत्प्रयोगसम्भेद इत्यसमञ्जसमस्मत्प्रयोगसम्भिन्नेति । अत आह—
ज्ञानस्येति । अयमभिप्रायः — अस्मत्प्रयोगसम्भिन्नोऽस्ति धोधो न वा । यदि
नास्ति, जितमनुत्तरा गुरवः । सतस्तु किमालम्बनमिति वक्तव्यं शरीरमि-
न्द्रियाणि वा । न तावच्छरीरं, जातृगोचरत्वात् । अहं जानामीति ज्ञातारमहं-
प्रत्ययोऽवलम्बते । नच शरीरं चेतयते भीतिकत्वाद् भूतानां चाचेतनत्वात्,
कारणगुणपूर्वकत्वाच्च कार्यगुणानाम् । अत एव नेन्द्रियाणि ज्ञातृणि । नच
ज्ञानं, प्रत्यभिज्ञानात् । अयं हि पूर्वघुर्दष्टमर्थमुत्तरेषु, प्रत्यभिज्ञानानः पूर्वा-
परसाधारणमात्मानमनुसन्दधाति अहमिदमदर्शमिति । तत्तु ज्ञानगोचरत्वे-
ऽनुपपन्नम् । अन्यो हि तदा यः पूर्वघुर्दष्टवान्, अन्यश्चायं योऽयं पश्यति,
क्षणिकत्वाज् ज्ञानानाम् । अतः —

“बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो भिन्नोऽहङ्कारगोचरः ।

सन्नितामर्थ्यसिद्धत्वाच्च जहात्युक्तरूपताम् ॥”

इति । तदिदमुक्त — ज्ञानस्वैव च कर्तरिति । ज्ञानकर्तृर्हीयमस्मत्प्रयोग-
सम्भिन्ना सवित्तिः, न चान्यो ज्ञानस्य कर्तेत्युक्तम् । अतः सविद्वलादेवो-
भयरूपतात्मनः सिध्यति

“न त्वेवमात्मैवात्मानं ज्ञानं जानाति जातुचित् ।

तद्धीद नीलमिति यत् सर्वदा परगोचरम् ॥”

यत्तु न कार्यकारणसद्भावातिरेकिण प्रतिपद्यामहे इति । किमेवं देहाद्यालम्ब-
नोऽहंप्रत्ययः । तत् तावत् प्रत्युस्तमेव । नचानालम्बनोऽयम्, अव्यत्य-
सिद्धान्तात् । तदयमनालम्बनमात्मानमलम्बमानः स्वगोचर ज्ञातारमाक-
र्षति । स प्रतीतिवत्सिद्धोभयरूप पुरुषो न नोपपद्यते । देहेन्द्रियादि-
सङ्कीर्णस्तु न विविच्योपलक्षयितुं शक्यते अयं नामासौ पुरुष इति । न
धैतावता न गृहीतो भवति । नहि क्षीरोदकसंसर्गं विवेकेनागृहीते इति

न गृहीतमुभयम् । एवमिहापि समुग्धबुद्धः पुरुषः प्रत्याहारादिक योग-
मभ्यस्यद्विनिर्गत्यनैमित्तिकमात्रानुष्ठायिभिस्कुर्वन्नितिपिद्व भोगप्रक्षीणाशेषक-
र्माशयैरयमस्मीति विविच्यापरोक्षीक्रियते । न त्वय विषयवित्तावध्यय ना-
मेति विविच्यते । येऽपि विषयवेदनावसर एव नरो गृह्यते इत्यास्यता,
तैरप्यस्य विवेको दर्शयितुमशक्य एव । अतो नाय दोषः विवेको नावग-
म्यत इति । न त्वय विषयवेदनावसरे ज्ञायते । नहि तदा तदतिरेकिण
कस्यचित् प्रतीतिरस्तीत्यनन्तरमेव वक्ष्यते न त्वनेत्यनेन । सविदेव ता-
वत् तदा नावभासते, यदायतो भावानां भेदः प्रागेव सवेत्ता । यत्त्वेव स्व-
परवेद्ययोरनतिशय इति । तन्न । यस्य हि ज्ञानमुत्पन्नं, तस्य विषया भासन्ते
इत्युक्तमेव । अतः कथमुत्पन्नज्ञानेन सविदितमन्योऽनुभवेत् तेन वा ज्ञात
तदन्यः । नहि घोडसवेदनकृत स्वपरवेद्ययोर्भेदः, येनैवमापद्येत । एता-
वतैव द्वेकस्यासौ वेद्यः, नापरस्य, यत् तस्य ज्ञानमुत्पन्नम् । एवमपि
भवेदेतद् यद्यसत्या घोडवित्तो निषया न विदिता भवेयुः । तद्वित्तिरेव वा
विषयवेदन भवेत् । न त्वेव, केनलविषयावग्रहात् । अन्यगोचरज्ञानस्या-
न्यविषयत्वासम्भवात् । एव चासत्या विषयवित्तो पुरुषो न प्रकाशत इ-
त्यपि दुरुक्तम् । एव ह्युपरतकरणग्रामस्य मोक्षो मरणमेव शब्दान्तरेणानु-
ज्ञातो भवेत् । न खल्वपि ज्ञानात्मनः पुरुषस्य सदसत्त्वयोरस्ति विशेषः ।
तदयमपवर्गदशायाः प्रकाशत एव । केन पुनरयं तदा प्रकाश्यते । न
केनचित् । स्वप्रकाश एवेत्येके । नत्वेव, स्वप्रकाशत्वनिषेधादविभागस्य ।
तदापि त्वय धर्मधर्मिस्त्वविभागाश्रयणेन पत्यात्मना ग्राहको द्रव्यादि-
रूपेण ग्राह्य इति वाच्यम् । किमस्ति तदा धर्मधर्मिभेदः । को दोषः । श्रुति
विरोधः । श्रूयते हि 'एकमद्वितीयमि'ति । न । व्यतिरिक्तग्राह्यनिषेधात् ।
अन्यथा ह्यात्मभेदोऽपि न सिध्येत् । नचासौ नेष्यते, मुक्तेतरानिभागा
पते । अपिच अर्थावग्रहनिवृत्त्यर्था एव विसवादा इति तत्र तत्रोक्तम् ।
अतोऽपवर्गोऽपि ग्राह्यग्राहकाकार एवात्मा । श्रूयते च 'जानात्येवायं पुरुषो
ज्ञातव्यः तु न वेदे'ति । 'नहि तदा ज्ञातुर्ज्ञेविपरिलोपो विद्यते । नतु
विभक्तमस्त्यन्यद् यतो द्वितीयं जानीयादिति । तस्माज्जानातिपदप्रयो-
गादवगच्छामः यदस्ति मोक्षेऽपि कर्मभाजः पुरुषस्येति । जानातेरकर्मक-
स्याप्रयोगात् । इयास्तु विशेषः यदयं भूतेन्द्रियवशो निषयोपरागात् तच्छ-

यामेदान प्रतिपद्यमानोऽभिभक्तज्ञानशक्तिरामामने । निनैव त्वस्य चिति शक्ति । सा असति विषयोपराग आत्मगोचरेवाग्रतिष्ठते । रुधमरुणिक्क ज्ञानोत्पत्तिरिति चेत्, मैवम् । तदानीमापि मनसो भागात् । नित्य हि तदाल्प यदुपेयते । आह च —

“प्रत्याहारादिक योगमम्यस्थन् विहितत्रिय ।

मन करणेनात्मा प्रत्यक्षेण प्रतीयते ॥”

इति । नचैव विषयवेदनप्रसङ्गः, मनसो ग्रहिरस्यातन्व्यात् । विषयवि सीना च सुखदुःखहेतुत्वेन कर्मजन्यत्वादसति कर्ममन्सरेऽनुपपत्तेः । आत्म- ज्ञान च न कर्मजन्यमिति त्रिगलिननिग्निलकर्माश्रयस्यैव निष्पद्यते । केवल ज्ञाननिराकरणेऽपि विषयवेदनान्यत्र प्रत्युक्तानि नात्मज्ञानम् । आह च —

“निज यत्त्वात्मचैतन्यमानन्दोऽध्यक्ष्यते च य ।

यच्च नित्यनिभुत्यादि तेनात्मा नेन मोक्ष्यते ॥”

इति । सुम्वापेऽपि त्वात्मसविदम्येवेति केचित् । अत एव सुषुप्तश्रुतिरुद्ध सुखमहमस्वाप्समित्यात्मानं प्रतिसन्धते । अथवा तत्र कर्माश्रयानुव्रतेस्तत्पर तन्न मनो न केवलमात्मानं प्रकाशयति, न विषयवित्तिविरहात् । अतो न विषयवेदन एवात्मसवदनम् । अपिचैव मेयमातृगोचरायामकस्या स विदि भाममानयो किंरुत कर्मकतृभावः । एव हि तद्विकर्मक ज्ञान भवेत् । यत्तु परसमवायिक्रियाफलभागिता कर्मतेति, तदयुक्तम् । यदेव हि ज्ञानोत्पत्ताप्यते तत् प्राप्य कर्म । तथाचात्मेति कथमस्याकर्म त्वम् । अपिच केय त्रिया, यत्ममगायात् तत्फलभागितया आत्मन कर्तृ त्वम् । किंपुनस्तत् । उक्तम् आत्म(म)नोयोग इति । नन्वस्य मनस्यपि समवायात् तस्यापि कर्तृत्वप्रसङ्गः । तत्फलसम्बन्धश्चोभयोरप्यविशेषादा पद्यते । तत्र चोक्ता मनश्चैतन्यप्रसङ्ग इति सिद्ध न विषयवित्तेरेव त्रयसिद्धि रिति । यच्चास्मिन् दशन दु खोपश्रितेरेव मोक्ष इत्युक्तम् । तदप्युक्तम्, आनन्दश्रुते । श्रूयते हि ‘विज्ञानमानन्द ब्रह्म’ ‘आनन्द ब्रह्मणो रूपम्’ इति च । ‘तदेतन् प्रेय पुत्रादि ति च । नच दु खनिवृत्तिरेवानन्दः, अश्मादौ प्रसङ्गात् । स्यादेतत् । प्रत्यग्वृत्तिस्यलम्यमाना दु साभावात्मना सुखम् । नचात्मा किञ्चित् प्रत्यग वाप्नाति अचेतनत्वादिति नामौ दु सायते सुखा यते वा । मैवम् । एवमपि देहिनो भिन्नाव्यवसयोगी सुखदुःखसाधन

भवन्ती तत्र संवित्तिर्युज्येताप्यात्मकर्तृका ॥ ७० ॥

नत्वत्र करणज्ञानग्राहकाकारवेदनम् ।

ग्राह्यत्वं येन बुद्धेः स्यादभिन्नत्वेऽपि पूर्ववत् ॥ ७१ ॥

अन्याकारापि संवित्तिर्यदन्यविषयेष्यते ।

ज्ञानाकारापि संवित्तिः कस्मान्नार्थस्य कल्प्यते ॥

जन्मा युगपत् सुखदुःखभोगो न स्यात् । दुःखायमान एव ह्येकत्र भागे परत्र सुखायते । तद् दुःखनिवृत्तौ सुखेऽनुपपन्नम् । प्रदेशान्तरे दुःखाभावः सुखमिति चेद्, न । स्वसंवेद्यत्वादाह्लादविशेषस्य, प्रदेशान्तरे दुःखाभावे च सुखे नरकान्तरे दुःखाभावान्नरकान्तरे सुखित्वप्रसङ्गः । तत्तावद् दुःखनिवृत्तिः सुखम् । नचास्यामानन्दवादो गौणः, प्रमाणाभावात् । नह्यानन्दधृत्यर्थे मुख्ये गृह्यमाणे किञ्चिदनुपपन्नं, येन गौणतया व्याख्यायते । अतो विज्ञानमानन्दब्रह्मेति प्रतिजानीमहे । असंवेदितस्त्वानन्दोऽप्यसत्कल्प एवेति सिद्धमन्तरेणैव विषयवेदनमस्मद्व्ययोगसम्भिन्नायां संवित्तावात्मा प्रकाशत उति ॥ ७० ॥

यथा चास्मद्व्ययोगसम्भिन्नसचित्सवेद्य आत्मा द्विरूपो नैव ज्ञानम् । नहीद नीलमिति ज्ञाने करणानामिन्द्रियाणां ग्राहकस्यात्मनो ज्ञानस्य वा-
कार उपलभ्यते, नीलमात्रप्रकाशादिति न पूर्ववदात्मनोदभिन्नत्वेऽपि नील-
ज्ञाने तद्बुद्धेर्ग्राह्यत्वम् । नीलमेव तु तथा गृह्यते । सा तु ततो ज्ञातादव-
गम्यत इत्युपपादितमेव, तदेतदाह—नत्विति । दृष्टान्तार्थं करणग्राहकयो-
रुपादानम् । यथेदं नीलमित्यत्र करणमिन्द्रिय ग्राहकः पुरुषो न ज्ञा-
यते, एवं ज्ञानमपि । कर्मव तु केवलमत्रावगम्यते । नच कर्तृकरणक्रियमिति
॥ ७१ ॥

स्यादेतत् । ज्ञानसंवित्तिरेवेयमिदं नीलमिति । पररूपनिरूपणाकारत्वं
तस्या वासनानिबन्धनम् । अनादिर्हि वासना ससारिणां, तद्वशेन स्वात्मा-
नमपि परमिव निरूपयति परंपरामिव परदेहमात्मतया अहमिति । अत
आह—अन्याकारेति । अयमभिप्रायः—सविच्छिष्टा हि नो वस्तुव्यय-

अभिन्नत्वं यदा चेष्टं ग्राह्यग्राहकवस्तुनोः ।

तदान्यतरसंविन्नौ व्याकारं ग्रहणं भवेत् ॥ ७३ ॥

यदा तु ग्राह्यमाकारं नीलादि प्रतिपद्यते ।

न तदा ग्राहकाकारा संवित्तिर्दृश्यते क्वचित् ॥ ७४ ॥

तस्मादभिन्नता चेत् स्यात् तस्याप्यनुभवो भवेत् ।

ग्राह्यो वा नानुभूयेत ग्राहकाननुभूतिवत् ॥ ७५ ॥

ग्राहकग्रहणेऽप्येवं ग्राह्यसंवेदनं भवेत् ।

शुद्धमेव निराकारं ग्राहकं संविदस्ति हि ॥ ७६ ॥

ग्राह्यादभिन्नतायां च सा संवित्तिर्न युज्यते ।

ग्राहको वा न गृह्येत तद्ग्राह्याननुभूतिवत् ॥ ७७ ॥

स्थितयः । संविदेदमिति परिधिपयप्रकाशात्मा जायमाना दृश्यते । यदि त्वियमेवरूपाप्यन्यविषया ज्ञानविषयेष्यते, एव तर्हि ज्ञानाकारा संवित्ति-
र्यविषयाम्नाभिः कस्मान्न कल्प्यते । (न्यायशास्त्रे) आधारे परगोचरत्वं
 भ्रान्तिरिति युज्यते कल्पयितुम् । वामना च ग्राहीनज्ञात्तज्ज्ञानात्मन्यः
 सत्कारोऽभिधीयते । नासावरित नास्तिकानां, नैरात्म्यसिद्धान्तात् । नापि
 ज्ञानमाधारो वासनायाः, क्षणिकत्वात् । नापि समनन्तरप्रत्ययो वासना, तस्य
 तथात्वेनाप्रसिद्धेः । असावपि स्वगोचरो न परपरगोचरतया दर्शयितुं शक्नोति ।
 अतद्रूपत्वात् तानृप्यनिष्पत्ययोगात् । इतरथानुभवरूपतापि तस्य न स्यात् ।
 अनुभवाकारतां धुत्तरस्य समनन्तरप्रत्ययो नितनुते । तत् कस्य हेतोः ।
 स्वरूपानुरूपकार्यात्मस्थितेः । अत एव नात्मगोचरादिदमिति परसंवेदनो-
 त्पन्नपुपत्तिः । परग्राह्यमानकल्पना तु भ्रान्तिः, ज्ञातृगोचरत्वादहङ्कारस्ये-
 त्युक्तमेव । न त्विह बाह्यालम्बनत्वे ज्ञानस्य किञ्चिदनुपपन्नं येनात्मगोचर-
 तावश्य कल्प्यत इति सिद्ध बाह्यालम्बनमेव ज्ञानमिति ॥ ७७ ॥

यथा च ग्राह्यसंवित्तौ ग्राहकग्रहणेऽपि वा ।

ग्राह्यग्राहकसंवित्तिर्नास्त्येव स्याद् द्वयोरपि ॥ ७८ ॥

स वहिर्देशसम्बद्ध इत्यनेन निरूप्यते ।

ग्राह्याकारस्य संवित्तिर्ग्राहकानुभवादृते ॥ ७९ ॥

परं प्रति न साध्यत्वादर्थस्याकारसिद्धये ।

वहिर्देशेन सम्बन्धो न हेतुत्वाय कल्पन्तं ॥ ८० ॥

तस्माद् वहिरितीहेदं निष्कृष्टं ग्राहकांशतः ।

संवेद्यं नीलपीतादि प्रत्यक्षादेरुदाहृतम् ॥ ८१ ॥

एव तावदन्यतराग्रहणेऽन्यतरो न गृह्यत इत्युक्तम् । तद्वदेव द्वयोरप्यग्रहणमिति समाहृत्य दर्शयति — यथा चेति । अर्थार्थः — यथा ग्राह्यग्रहणे ग्राहको न गृह्यते ग्राहकग्रहणे च ग्राह्य । एव च द्वयोरप्यग्रहण मवेत् । नतु ग्राहकमात्रस्य वा ग्राह्यमात्रस्य वा । पूर्वं त्वन्यतराग्रहणदृष्टान्तेनेतरस्याग्रहणमापादितम् । इदानीं समाहत्योभयोरुच्यत इति प्रयोगमेद इति ॥ ७८ ॥

एतच्च ग्राह्यमात्रस्य ग्रहण ग्राहकरहित 'स वहिर्देशसम्बद्ध' इत्यादिना भाष्येणोक्तमित्याह — स इति । अयं च भाष्यार्थः — स एव केवलो बाह्यार्थः प्रत्यक्षमवगम्यते । न पुनर्ग्राहक इति ॥ ७९ ॥

आज्ञस्येन त्वर्थाकारो नीलादिरित्येतात्सिद्धये वहिर्देशसम्बन्धो हेतुतया लक्ष्यते, तन्नानुमन्यामह इत्याह — परमिति । नहि परस्य वहिर्देशो नाम कश्चित् सिद्धः योऽर्थसाकारत्वे हेतुतयोपन्यस्येत । सर्वस्य ज्ञानाकारत्वेनाभ्युपगमात् । अतो वहिर्देशस्तत्सम्बन्धश्च बोद्ध प्रति साध्य एव, न हेतुरिति ॥ ८० ॥

तस्माद् यथोक्त एव भाष्यस्यार्थ इत्याह — तस्मादिति । अस्यार्थः — वहिरित्यादौ भाष्ये इदंशब्देनेदं नीलमिति विकल्पस्थेन निष्कृष्ट ग्राहकांशात् प्रत्यक्षादेः प्रमाणगणस्य संवेद्यमुदाहृत नीलादि-मानम् । एतदुक्तं भवति । न स्वगोचरं ज्ञानं वहिःशकाशाद्, इदमिति

न पूर्वं ज्ञायते बुद्धिरित्यत्रैतद् वदिष्यते ।

ग्राहकस्यैव संवित्तिर्लक्ष्यते ग्रहणे कश्चित् ॥ ८२ ॥

न स्मरामि मया कोऽपि गृहीतोऽर्थस्तदेति हि ।

स्मरन्ति ग्राहकोत्पादं ग्राह्यरूपविवर्जितम् ॥ ८३ ॥

तस्मादभिन्नतायां च ग्राह्येऽपि स्मरणं भवेत् ।

ग्राहकस्मृतिनिर्भासात् तत्राप्येवैव गृह्यते ॥ ८४ ॥

परनिरूपणात् । स्वगोचरे हि नेदमिति प्रकाशो भवेत्, किन्त्वहमिति ।

तदिह वहिर्देशसम्बन्धोपन्यासेन परगोचरतैव संवित्तेरुच्यते इति ॥ ८१ ॥

तथा केवलग्राहकसंवित्तिरपि मत्तम् पूर्वं बुद्धिरुच्यते नतु पूर्वं ज्ञायते इत्यत्रोक्तेत्याह — नेति । अत्र हि पूर्वमुत्पन्नापि बुद्धिर्न प्रागवगम्यते, किन्तु पश्चादिति वदता ग्राह्याकारविनिर्मुक्तस्यैव ग्राहकस्य संवित्तिरुक्तेति ॥ ८२ ॥

प्राग् बुद्धेरग्रहणभिरुच्यते भाष्यकारेणोक्तं 'भवति हि कदाचिदेतद् यज्ज्ञातोऽर्थः सन्नज्ञात इत्युच्यते' इति । तस्यार्थः — ज्ञातपूर्वोऽर्थः कदाचिदस्मर्यमाणोऽज्ञातवदभिधीयते । ज्ञानमात्रं तु तद्गोचरं स्मर्यते । एष हि वक्तारो भवन्ति — अस्याः श्रुतेरर्थो मया गुरुणा व्याख्यायमानो ज्ञातः, इदानीं प्रस्मृतवानस्मि । ज्ञानं त्वेतद्गोचरं पूर्वं जातं स्मरामीति । यथा चास्या बुद्धेरग्रहणे हेतुत्वं तत्फलाभिप्रायेण परस्ताद् वक्ष्यति 'फलत्वाद् ग्रन्थवर्णने' इत्यत्र । तस्मादपि केवल ग्राहकस्मरणाद् ग्राह्याकारविविक्तग्राहकप्रसक्तस्येतित्याह — नेति ॥ ८३ ॥

अभेदे तु ग्राह्यग्राहकयोगग्राहकवद् ग्राह्यस्यापि स्मरणं भवेदित्याह — तस्मादिति । तस्माद् ग्राहकादित्यर्थः । यतस्तु ग्राहकमात्रस्यैव स्मृत्यात्मको निर्भासो भवति न ग्राह्यस्य, अतोऽवगच्छामः यदनुभवकालेऽप्येषा बुद्धिरेव केवला गृहीता कथमन्यथा केवला स्मर्येत । तदेतदाह — ग्राहकेति । ग्राहकमात्रस्य स्मृतिनिर्भासात् कारणात् तत्र ग्राहकग्रहणकाले केवला बुद्धिर्गृह्यते इत्यर्थः ॥ ८४ ॥

तदत्यन्ताविनाभावान्नैकाकारं हि जायते ।

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिद्धैवं भिन्नता तयोः ॥ ८५ ॥

ग्राह्यांशो ग्राहकांशेन गृह्यते ग्राहकः पुनः ।

गृह्येतेति न वक्तव्यं ग्राहकान्तरवर्जनात् ॥ ८६ ॥

ग्राह्यांशेनाप्यशक्तत्वान्न तस्य ग्रहणं भवेत् ।

ग्राहकत्वेन चैतस्य हीयेतैव द्विरूपता ॥ ८७ ॥

ग्राहके गृह्यमाणे च ग्राह्यमात्रप्रसञ्जनम् ।

न स्यादाकार एकश्चेदितरस्यापि नास्तिता ॥ ८८ ॥

कस्मादेवमत आह — तदिति । तत् स्मरणम् । अत्यन्ताविना-
भावाद् ग्राह्यग्राहकयोरेकाकारं न जायत इत्यर्थः । तदेवमन्यतरांशान्वये-
ऽन्यतरविवेकात् सिद्धो ग्राह्यग्राहकयोर्भेद इत्याह — अन्वयेति ॥ ८५ ॥

अत्र चोदयति— ग्राह्येति । अयमर्थः— यदेतद् भवता ग्राह्यग्राह-
कयोर्भेदमभ्युपेत्यान्यतरग्रहणेऽन्यतरग्रहणमापाद्यते, तदयुक्तम् । नहि यद्
यतो न मिद्यते तदवश्यं तद्ग्रहणे गृह्यते । नहि शब्दादभिज्ञा नित्यानित्या-
दयो धर्माः शब्दग्रहणे गृह्यन्ते । अभेदेऽपि तु यस्यांशस्य यदा योग्यता
स तदा गृह्यते नेतर इति किमनुपपन्नम् । ग्राह्यांशश्च ग्राहकांशसद्भावाद्
ग्रहणयोग्यः, न ग्राहकांशः, तदतिरिक्तग्राहकान्तराभावात् । अतो न
ग्राह्यग्रहणे ग्राहकग्रहणप्रसक्तिरिति ॥ ८६ ॥

स्यादेतत् । ग्राह्यांश एवास्व ग्राहको भविष्यतीति । तत्र. कर्मणः
कर्तृभावानुपपत्तेरित्यभिप्रायेणाह — ग्राह्येति । अपिच ग्राह्यग्राहकभाव-
मेकस्य ज्ञानस्याभ्युपेत्य भवतोभयग्रहणमापाद्यते । यदि च ग्राह्यांशोऽपि
ग्राहको भवेद् द्वैरूप्यमेव हीयेत । ग्राहकैकस्वभावत्वापत्तेरित्याह — ग्राह-
केति ॥ ८७ ॥

अथवा ग्राह्यांशस्तावद् ग्राह्य एव, यदि च ग्राहको गृह्येत, ततो
ग्राह्यैकात्मत्वं भवेदित्याह — ग्राहक इति । अत्यल्पं चेदमस्माभिरुच्यते
उभयग्रहणे एकरूपतेति । सापि तु न सिध्यत्येव । ग्राह्याभावे ग्राहका-
भावात् तदभावे ग्राह्याभावादित्याह — न स्यादिति ॥ ८८ ॥

उद्भवाभिभवाभ्यां च ग्राह्याग्राह्यत्वदर्शनम् ।

यथा दीपप्रभादीनां रूपमात्रोपलम्भनम् ॥ ८९ ॥

दिवा चाग्नेः समीपस्थैः स्पर्श एवोपलभ्यते ।

गन्धवद्द्रव्यवृत्तो च गन्धस्यैवोपलम्भनम् ॥ ९० ॥

एव तावद् ग्राहकान्तरवर्जनाद् ग्राहको न गृह्यत इत्युक्तम् । अपि चोद्भवाभिभवौ भावानां ग्रहणाग्रहणकारणतया मिद्धौ । अतो य एवांशो यदोद्भूतो भवति, तदा स एव गृह्यत इति न नोपपन्नमित्याह — उद्भवेति । अत्रैव दृष्टान्तमाह — यथेति ॥ ८९ ॥

राशौ हे दीपप्रभादीनां रूपमात्रमुपलभ्यते, न स्पर्शः । अभिभूतत्वादित्याह — दिचेति । स्पर्शरूपयोश्च नक्तन्दिवमभिभवे चन्द्रमसः शीतस्पर्शः प्रबल च तारण तेजः कारणमिति । एवं तावदाभिभवे कारणान्तरसन्निधानादभिभूतस्याग्रहणमुक्तम् । इदानीं स्वयमपि सूक्ष्मत्वादभिभूतं न गृह्यते इत्युदाहरणेन दर्शयति — गन्धवदिति । यदा खलु वायुना प्रेर्यमाणाः सूक्ष्मा द्रव्यभागा प्राणेन्द्रियगोचरा भवन्ति, तदा तेषु वर्तमानेष्वपि गन्धमात्रमेवोपलभ्यते न द्रव्यमभिभूतत्वात् । सा पुनरियं द्रव्यसङ्क्रान्तिरयुक्तेति मन्यन्ते । यदि खलु तिलादिषु चम्पकादिद्रव्यमेव सङ्क्रामेद् एवं मृद्यमानेषु तेषु चम्पकगन्धो नश्येत् पुष्पस्य इव । चम्पकादिद्रव्येषु मृद्यमानेषु तद्गन्धस्य नाशो दृष्टः । एव तिलस्थकुसुमावयवमर्दनेऽपि भवेत् । यः खलु स्थूलेष्वेव कुसुमेषु मृद्यमानेषु नश्यति, स कथं सूक्ष्मावयवस्थं न नश्यत्यतीत्युल्लेक्ष्यते । अतश्चम्पकादिसन्निधानाद् गन्धान्तरमेव तिलादिषु जायते इति मन्यते । एवमपस्वमिसयोगाद् गुणान्तरागमो वक्तव्यः । नाशिसङ्क्रान्तिरनुपलम्भनात् । स्पर्शमात्रमेव हि तत्राग्नेर्वयमुपलभामहे, नाग्निम् । अपिचार्यं तपस्वी द्रव्यसङ्क्रान्तिमातिष्ठमानः सुराप्राणे पतेत् । सुरावसरेणानां प्राणोदरेण वक्त्रसञ्चारात् । अत आत्मवधार्यवेयं द्रव्यसङ्क्रान्तिराश्रिता भवेत् । अत्राभिधीयते — न तावत् स्वाश्रयपरित्यागेनाश्रयान्तरं गन्धो गच्छतीति सम्भावयामः । गुणानामस्वतन्त्रत्वात् । आश्रयपारतन्त्र्यमेव हि तलक्षणम् । गुणान्तरमपि न तावत् सन्निहितेष्वकाशानिलादिषु कुसुमसम्प-

न गुणान्तरसंवित्तिर्यथात्राभिभवात् तथा ।

नाकारान्तरसंवित्तिर्ग्राह्याहकबुद्धिषु ॥ ९१ ॥

ग्राह्यादनन्यभूतोऽपि कश्चिन्नैवोपलभ्यते ।

नित्यानित्यादयो धर्माः शब्दादिग्रहणे यथा ॥ ९२ ॥

अभेदं चान्युपेत्यायं प्रसङ्गो यदि गीयते ।

कञ्जजयते इति वाच्यम् । तेषु गन्धस्यात्यन्तामावात् । नापि नासिकाया मेव गन्धान्तर जायत इति वक्तव्यम् । अनिदृशत्वेन कुसुमाससर्गात् । अतः कुसुमावयवा एव दृष्टतद्गन्धसम्बन्धा वायुना प्रेर्यमाणा घ्राणोदर यावदागता दृष्टन्त इति प्रमाणवती कल्पना । योऽपि मर्दने गन्धनाश उक्तः, सोऽप्य युक्तः । सूक्ष्मा हि तत्र कुसुमावयवाः सङ्क्रान्ताः । न ते मृचन्ते । अतो गन्धो न नश्यतीत्युक्तम् । योऽपि गन्धाघ्राणे सुरापानदोषोऽभिहितः, नासौ । पान हि सुराया निषिद्धः, नाघ्राणम् । अन्यस्तु तदाघ्राणे दोषः । नच सुरा जिघ्रन् पिबतीत्युच्यते । अतो न सूक्ष्मावयवानां नासिकासन्निधानमात्रात् सुरापानापत्तिरिति सिद्धं गन्धवदेव द्रव्यं तत्र वर्तते सूक्ष्मत्वात् तु नोपलभ्यत इति ॥ ९० ॥

एव दृष्टान्तेऽभिभूतस्याग्रहणमुक्त्वा प्रकृते योजयति — नेति । यथा दीपप्रभादिषु गुणान्तरसंवित्तिर्नास्ति, यथा च गन्धवद्द्रव्यवृत्तौ द्रव्यस्य, एव ग्राह्याशयुद्धौ ग्राहकाशयुद्धौ वाकारान्तरसंवित्तिर्न भविष्यतीति ॥ ९१ ॥

इदं चापर ग्राह्यादभिन्नमेव न गृह्यत इत्याह — ग्राह्यादिति । अस्ति कश्चिद् धर्मभेदः यो ग्राह्यान् शब्दादभिन्नोऽपि नोपलभ्यते नित्यत्वादय इव शब्दग्रहण इति ॥ ९२ ॥

इदं तु चिन्तनीयम् — रुस्येद प्रत्यवस्थान 'ग्राह्याशो ग्राहकांशे'त्यादि । न तावद् बौद्धस्य । स ह्यविभक्तस्यैव बुद्ध्यात्मनो ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदभिन्नस्य ग्रहणमातिष्ठते । यदाह —

“अविभक्तोऽपि बुद्धवात्मा विपर्यासितदर्शने ।

ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवानिह लक्ष्यते ॥”

एकस्मिन् गृह्यमाणेशो न गृह्येतापरः कथम् ॥ ९३ ॥

तस्मात् यत् स्याद्यदा योग्यं तस्यैव ग्रहणं तदा ।

द्वयं च त्वदुपन्यस्तं शक्यभावाच्च गृह्यते ॥ ९४ ॥

कुतोऽयमेकवस्तुत्वे योग्यायोग्यत्वसम्भवः ।

उद्भवोऽभिभवात्मत्वं कथं चैकस्य कल्पितम् ॥ ९५ ॥

इति । अतस्तथाकारस्यैव ज्ञानस्यानुभवात् कथमन्यतरांगग्रहणेन प्रत्यव-
तिष्ठते । आन्तिकल्पितं तु ग्राह्यादिविभागं बौद्धा मन्वन्ते, न त्वप्रतिभान-
मेव तेषाम् । अतः कस्येदं प्रत्यवस्थानमिति । मत्तम् । नात्र बौद्धश्चोद-
यिता । पार्थस्यवचनमिदम् । एवं हि कश्चिदत्र पार्थस्यो वदति — कि-
मिदं ग्राह्यग्राहकभावमभ्युपेत्यैव भवता द्विरूपग्रहणमापाद्यते । नहि ग्राह-
कस्य ग्राहकान्तरं विद्यते तद्ग्रहणे च द्विरूप्यहानिः तच्च अभ्युपेतमेवेति कथं
तद्विपरीताभिधानं मीमांसकस्य । दृष्टा चाभेदेऽप्युद्भवोऽभिभवादिकृता ग्रहणा-
ग्रहणव्यवस्थेति । स एवेदानीं बौद्धाभिप्रायेणाह — अभेदमिति । ग्राह्य-
ग्राहकयोर्हि पारमार्थिको भेदो नेष्यत एव । एकरूपस्यैव तु बुद्ध्यात्मन-
स्तथा प्रकाशाभ्युपगमात् । अतो योऽयं बुद्ध्यात्मनः प्रकाशः स एव
तयोरिति किमिति तद्ग्रहणे न गृहीतं भवति । अपिच, अभेदमभ्युपेत्यास्मान्
प्रति प्रसङ्गो गीयते कथमभेदे ग्राह्यग्राहकव्यवस्थेति । तच्चायुक्तम् । कथं
ह्यभिन्नस्य तत्त्वस्य किञ्चिदगृहीतं नाम सम्भवति । यदि त्वमेदो नाभ्युपेयते,
नार्थं प्रसङ्गो गातुं शक्यते । भिन्नत्वादेवाग्रहणोपपत्तेरिति ॥ ९३ ॥

पूर्वपरिचोदनाभिधानीमुपसहरति — तस्मादिति । यद्धि ग्रहण-
योग्यं तद् गृह्यते यस्य च ग्राहकसङ्गाव उद्भवो वा तद् ग्रहणयोग्यम् । अतः
पूर्वोपन्यस्तस्य ग्राह्यग्राहकात्मनो द्वयस्य किञ्चिदेव गृहीतुं शक्यं नेतरदिति
ग्रहणशक्त्यभावात्तोमयं चोदनीयमिति ॥ ९४ ॥

अत्र परिहारमाह — कुत इति । अयमभिप्रायः — न तावद्वान्ति-
कल्पितो ग्राह्यग्राहकविभागः, वाचविरहात् । तथापिवा आन्तिकत्वे संवि-
द्वेषेऽपि तत्प्रसङ्गादभावात्तत्तापत्तिः । तदयं वास्तवो ग्राह्यग्राहकविभागो
नैकस्मिन्नाद्वितीये ज्ञानात्मनि सम्मनतीति श्रममुक्तं 'नैतदस्ती'त्यादिना ।

एकांशाभिभवे च स्यादितराभिभवोऽपि ते ।

तथा तस्याभिभूतत्वाद् ग्राह्यत्वं नच युज्यते ॥ ९६ ॥

अयोग्यता विकल्प्यैवं दृष्टान्ता येऽत्र कीर्तिताः ।

रूपादिभेदात् तत्र स्यादुद्भवाभिभवाद्यपि ॥ ९७ ॥

यदाप्येकान्ततो भेदो रूपादेर्न परस्परम् ।

तदापि द्रव्यरूपस्य परिणामस्तथा तथा ॥ ९८ ॥

पुनश्च 'अभिन्नत्व यदा चेष्टमि'त्यादिना एकस्यैव द्वैरूप्यमङ्गीकृत्योभय ग्रहणप्रसक्तिरापादिता । तत्र नैष परिहारो घटते अयोग्यत्वादभिभूतत्वादन्यत्र गृह्यते इति । नद्येकस्मिन् ज्ञानात्मनि योग्यायोग्यत्वविभाग उद्भवा भिमयात्मत्व वा सम्भवति । अतोऽवश्यमभिन्नत्व इष्टेऽन्यतरसवितौ द्वया कारग्रहणेन भवितव्यमिति ॥ ९५ ॥

किं पुनरेकस्योद्भवाभिभवात्मत्व न सम्भवतीत्यत आह—एकेति । एक हि ग्राह्यग्राहकाभिधान तत्त्वम् । तत्र यदि ग्राहकाशोऽभिभूत कथं तद भिन्नो ग्राह्याशो नाभिभूत इति शक्यते वक्तु विरुद्धधर्माध्यात्तेन भेदापत्तेरिति । एव चोभयाभिभवे ग्राह्याशस्यापि ग्राह्यत्व न स्यादिति न किञ्चित् तत्त्व सम्भवेदित्याह — तथेति ॥ ९६ ॥

एवमयोग्यतापि विकल्पनीया किमुभयमयोग्यमेक वा । यद्युभय न किञ्चिद् गृह्यत इति शून्यतैवापद्येन । यदि त्वेकमयोग्यमितरज्ञेत्सुच्यते तदे कनाद्वितीये नोपपन्नमित्याह — अयोग्यतेति । ये पुनरत्र दृष्टान्ता उक्ता श्रदीपप्रभादिषु रूपादयः, तत्रोद्भवाभिभवाभिधानं युज्यते । रूपादीना परस्परभेदेन तत्रोद्भवाभिभवोपपत्तेः । मित्र हि स्पर्शादूष, तद्रात्रौ रूपोद्भवेऽभिभूतस्पर्शो न गृह्यत इति किमनुपपन्नम् । तदेन्द्राह — दृष्टान्ता इति । आदिशब्दाद् योग्यायोग्यमेदोऽपीति । स्वरूपभेदानुविधाप्युद्भवाभिभवादिभेदोऽर्पात्यर्थ ॥ ९७ ॥

ननु नास्ति रूपादीना पारमार्थिको भेदो महान् खल्वयं हेतुः यद् द्रव्यादेव तेषां भेदोऽभिधीयते । परस्परभेदास्तु हेतुतेरणोपपाद्यन्ते । अत एकमेव द्रव्यादिरूप ग्राहकभेदाद् रूपादिभेदभिन्नमाभासते मुखमिवादशभेदा-

अभिन्नत्वेऽपि न ग्राह्यमिति यच्चात्रवीद् भवान् ।

कृतकत्वादिधर्माणां धीभेदेऽनन्यता कथम् ॥ ९९ ॥

नहन्यत् प्रत्ययादस्ति भिन्नाद् ग्राह्यस्य भेदकम् ।

नचेयत्तेव भेदस्य देशतो मूर्तितोऽपि वा ॥ १०० ॥

दिति मन्यन्ते । अतस्तत्राप्यभेद एवाद्भवादिव्यवस्था दृष्टेति न कश्चिद् विशेषः । अत आह — यदापीति । अयमभिप्रायः — यदि तावदस्मत्सिद्धान्तो रूपादावाश्रयिते, ततस्ते द्रव्यात् परस्परतश्च मिथन्त एव । अथ मतान्तरेण, तथापि न तावदेकस्योद्भवाभिभवावापि सिध्यतः । अतोऽस्मन्मतेऽपि हि यथैकमेव मृद्रूपं घटशरावादिपरिणामभेदाभिन्नमवमेकमेव द्रव्यरूपं रूपादिभिः परिणामभेदैर्मिथन्त इत्याश्रयणीयम् । यत्तु एकस्यैव द्रव्यरूपस्य ग्राहकभेदाद् भेद इति, तदतिस्थवीयः । युक्तं हि मुखेषु प्रत्यभिज्ञानादौपाधिकभेदाश्रयणमादर्शभेदाश्रयणेन । न त्विह तथेति वरं परिणामवाद एव । तत्र च नैकस्योद्भवादिव्यवस्था लोके दृश्यते । यस्त्वयमाकस्मिको रूपस्य स्पर्शात्मना परिणामः पुनस्तस्यैव रूपात्मना, स निर्निमित्तो न वस्तुमुचितः । एकस्यैव च द्रव्यस्यैकं रूपं दिवा गुणान्तरोद्भवेनाभिभूतं यद् नक्तं पुनर्बुध्यते, तन्नोपपन्नम् । परिणामे नहि दध्यात्मना परिणतं क्षीरं पुनः क्षीरात्मना परिणतं दृश्यते । अतः स्वभावादेव द्रव्यात् परस्परं च रूपादयो मिथन्ते इत्यतदेव सम्प्रतम् । यथा चासत्यपि देशादिभेदे भेदः सिध्यति तथानन्तरमेव वक्ष्यति । तदुपेक्ष्यैव तावत् परिणामवादमभिदध्महे नैवमप्येकस्योद्भवमिभवाविति ॥ ९८ ॥

यदपीदमपरमुक्तम् ग्राह्यादभिन्नमपि किञ्चिन्नानुभूयते शब्दादौ नित्यत्वादिति, तदनुमाप्य दूषयति — अभिन्नेति । यथा हि बुद्धिभेदनिबन्धनो रूपादीनां भेदः, एवं कृतकत्वादिधर्माणां शब्दाद् धर्मान्तरेभ्यश्च धीभेदकृतं भेदमभिदधाना न दण्डेन वारयितुं शक्या इति ॥ ९९ ॥

किं पुनरेषां भेदे कारणमत आह — नहीति । द्रव्यगुणकर्माण्येव तावद् मिथन्त इति किमत्र कारणमन्यदतः प्रत्ययभेदात् । स चायमविशिष्टः कृतकत्वादिधर्मभेदेऽपीति तत्कारणकस्तेषां भेद इति । ननु

कारकाणां हि सम्बन्धः कार्यैः कृतकतोच्यते ।

विभागोऽवयवानां च भवेत् कचिदनित्यता ॥ १०१ ॥

बुद्ध्यादेरात्मरूपादिस्थानं नाशित्वमुच्यते ।

नित्यत्वं सर्वदा सत्ता वस्तुत्वं सैव कीर्यते ॥ १०२ ॥

प्रमाणज्ञानसम्बन्धः प्रमेयज्ञेयतोच्यते ।

सर्वत्र चात्र भिन्नत्वमस्ति केनचिदात्मना ॥ १०३ ॥

नामीषां देशभेदो वा मूर्तिभेदो वा दृश्यते । अतः कथं ते भिन्नाः, अत आह — नचेति । न न. पारिभाषिकां भावानां भेदः । सविदेकशरणादि वयम् । सा च भिन्ना भेदसमिन्ना चामेदं व्यवस्थापयति । न तु देशतो मूर्तितो वा भेद इति इयत्तैः परिभाष्यत इति ॥ १०० ॥

कीदृशी पुनरियं कृतकता, या बुद्धिभेदभिन्नावगम्यते अत आह — कारकाणामिति । योऽयं कार्यद्रव्याणां घटादीनां कारकैः कुलालादिभिः सम्बन्धः, सा कृतकता । 'कृत्तद्वितसमासेषु सम्बन्धाभिधानं तत्तत्त्व्यामि'ति स्मृतेः । सेयमीदृशी कृतकता कथं शब्दादभिज्ञेयमुच्यते । अन्यो हि तदा शब्दो गकाराद्याकारः । अन्या चेयं कृतकता तस्य तत्कारकैः सम्बन्ध इति । अनित्यता तु सावयवानां घटादीनां तावदवयवविभागात्मिकेत्याह — विभाग इति ॥ १०१ ॥

निरवयवानां तु बुद्ध्यादीनामवयवविशेषात्मकानित्यत्वासम्भवाद् योऽयमात्मनोऽपरिणामरूपेणावस्थानं तन्नाशित्वमित्याह — बुद्धीति । नाशित्वमनित्यतेति नित्यतायां स्वरूपं दर्शयति — नित्यत्वमिति । वस्तुत्वस्य सत्तातः केचिद् भेदं मन्यन्ते, तन् तु नेष्यत इत्याह — वस्तुत्वमिति । सतैव वस्तुत्वं नापरं किञ्चिदित्याकृतिग्रन्थे वक्ष्यत इति ॥ १०२ ॥

प्रमेयताज्ञेयते अपि प्रमाणज्ञानसम्बन्धात्मिके शब्दाद् भिन्ने एवेत्याह — प्रमाणेति । ज्ञानत्वं प्रमाणेतरज्ञानमाधारणमिति भेदेन ज्ञानसम्बन्धप्रभाविता ज्ञेयतोकेति । सर्वत्र चानामत्यापि देशादिभेदावभाये केनापि स्वसवेद्येनात्मना भेदोऽवसीयत इत्याह — सर्वनेति ॥ १०३ ॥

तस्माद् यथैव रूपादेर्देशभेदादिभिर्विना ।

बुद्धिभेदेन भेदोऽस्ति तथैवात्र प्रतीयताम् ॥ १०४ ॥

अत्यन्तभिन्नतास्माभिर्नैव कस्यचिदिष्यते ।

सर्वं हि वस्तुरूपेण भिद्यते न परस्परम् ॥ १०५ ॥

सर्वं च कृतकत्वादि क्रियाहेत्वाद्यपेक्षया ।

गृह्यते तदसंवितावभेदेऽपि न गृह्यते ॥ १०६ ॥

ज्ञाने नैवंविधो भेदो नापेक्षान्यत्र विद्यते ।

परस्परेण चापेक्षा स्याच्चेत् सन्निहितश्च सः ॥ १०७ ॥

अतो यथैवास्मन्मते बुद्धिभेदमात्रप्रभाविनो रूपादीनां भेद इष्यते
असत्यपि देशदिभेदे, तथैवैतेष्वपि शब्दादिधर्मभेदेषु भेदोऽस्तीत्युपसं-
हरति — तस्मादिति ॥ १०४ ॥

नन्वेवमपि तावदत्यन्तभेदो नैषामिष्यते, कथमिद् भेदात् । अतः
सिद्धमभिन्नस्योद्भवादय इति । न सिद्धम् । अत्यन्तभिन्नता हि नास्माभिः
कस्यचिदिष्यते, सर्वस्य सदायात्मनाभेदात् । अस्ति तु केनापि रूपेण भेद
इति तदाश्रयणेनैव विरुद्धधर्मसम्बन्धः समाधीयते । नचैतद् पौद्धसिद्धान्ते
ज्ञानस्य सम्भवतीत्यभिप्रायेणाह — अत्यन्तेति ॥ १०५ ॥

किंपुनः कारणमभिन्नस्यापि शब्दात् कृतकत्वादेरग्रहणमिति । भेद-
स्यापि विद्यमानत्वादिति चेद्, इन्नैवमभेदोऽपि वास्तव इति किञ्च शब्द-
ग्रहणे गृह्यते, अत आह — सर्वं चेति । यदेतत् कृतकत्वादिधर्मज्ञातमुप-
न्यस्त तत् सत्यपि शब्दाभेदे क्रियाहेत्वाद्यपेक्षया गृह्यते । नहि वस्तुवस्ती-
त्येव ग्रहणं भवति । अपितु ग्रहणेतिकर्तव्यतासापेक्षम् । कृतकत्वस्य च
क्रिया कुलालादिव्यापारः । तद्धेतुश्च कुलालादिः । जिघृक्षा च ग्रहणकारणम् ।
अतस्तदसंवितावभेदेऽपि शब्दाच्च ग्रहणं कृतकत्वादीनाम् । अत्यन्ताभेदे तु
ग्रहणादिव्यवस्था न सिध्येत् । नचासावस्माभिरिष्यत इति ॥ १०६ ॥

नचाय धर्मधर्मिकृतो भेदो ज्ञाने सम्भवति । अद्वितीयत्वात् तस्य ।
नापि क्रियाहेत्वादितुल्यमपेक्षणीयान्तरमस्ति यत्कृता ग्रहणाग्रहणव्यवस्था

ननु ग्राहकमित्येवं ग्राह्यमित्यपि वा मतिः ।

नीलादिग्रहणे नास्तीत्यपेक्षा कथमुच्यते ॥ १०८ ॥

मा भूदेवं तथाप्यत्र ह्याकारं ग्रहणं भवेत् ।

एवं चागृह्यमाणे वा ज्ञाने ह्याकारता कथम् ॥ १०९ ॥

उत्तरोत्तरविज्ञानविशेषाद् या प्रकल्प्यते ।

ग्राहकाकारसंविन्तिः स्मरणाच्चानुमानिकी ॥ ११० ॥

भवेत् । ज्ञानातिरिक्तवस्त्वन्तराभावादित्याह — ज्ञान इति । अन्यग्रानपेक्षेत्यसहमानः प्रत्यवतिष्ठते — परस्परेणेति । अयमभिप्रायः अपेक्षार्थ एव तावद् दुःप्रतिपादः । अभिज्ञे तत्त्वे किं केनापेक्ष्यते । उपेत्यापि ब्रूमः । य एव कश्चिदपेक्षिष्यते ग्राहको वा ग्राह्यो वा, स एव सान्निहितः । अत्यन्ताभेदात् तयोः । अतो नाग्रहणकारणमन्यतरस्थापीति व्यात्मकग्रहणप्रसङ्गः ॥ १०७ ॥

अत्र चोदयति — नन्विति । यदेतदपेक्षामप्युपेत्य भवतोच्यते सान्निहित इति, तदयुक्तम् । नहि नो नीलादिग्रहणे ग्राह्यमिदं ग्राहको वायमिति शुद्धिरुत्पद्यते । अतो ग्राह्यग्राहकत्वेनानवगमात् कथं तयोः सान्निधानमपेक्षा कथमुच्यते इत्यपेक्षाम्युपगमो न युक्त इत्यर्थः ॥ १०८ ॥

परिहरति — मा भूदिति । यद्यपि ग्राह्योऽयं ग्राहकोऽयमिति वा न विकल्प्यते, तथापि तावदेकात्मनः संवेणैवात्मना गृहीतत्वाद् यदेवापेक्षितं तदेव लभ्यत इति युक्तमेव वक्तुम् । अन्योऽयं ग्राह्योऽयं ग्राहकोऽयमिति शब्दविकल्पः । अन्यच्च ज्ञानरूपम् । तच्चेत् समग्रं गृहीतं, किमपरमपेक्षणीयं यदग्रहणादुभयांशबोधो न भवेदिति । एवमपि चेदुभयात्मकं न गृह्यते, कथं व्यात्मकं भविष्यति । अतः सिद्धं न व्यात्मकं ज्ञानमित्यभिप्रायेणाह — एवमिति ॥ १०९ ॥

एवंतावद् यदुक्तं सत्यपि व्यात्मकत्वं न व्यात्मकं गृह्यत इति, तन्निराकृतम् । इदानीं ह्याकारमेव ज्ञानं गृह्यत इति यद् बाँडरुक्तं तद् दूषयितुमुपन्यस्यति — उत्तरोत्तरेति । एवं हि बाँडा मन्यन्त — स्वमवेद्यज्ञानस्य द्विरूपता । तद्वि जानामि पश्यमित्येतोत्पद्यते । नत्र जानामीति

एकाकारं किल ज्ञानं प्रथमं यदि कल्प्यते ।

ततस्तद्विषयाप्यन्या तद्वपेव मतिर्भवेत् ॥ १११ ॥

यद्विज्ञानतज्ज्ञानविशेषोऽतो न सिध्यति ।

ग्राहकाकारमवित्तो त्वाकारप्रचयो भवेत् ॥ ११२ ॥

जायते पूर्वविज्ञानं द्वाकारं नत्र यत् परम् ।

तस्यास्मीयश्च पूर्वा च विषयस्थानुपप्लुतौ ॥ ११३ ॥

ग्राहकांगः । घटमिति च ग्राहकांगः । तदेवं स्वतन्त्रेणैव ज्ञानस्य द्विरूपत्वे यौ नाम मूढो न भ्रमन्तिपद्यते, तन्निर्वाधनार्थमुत्तरोत्तरविज्ञानविशेषनिर्देशो यो-
द्देरभिमतः । एवं हि निर्दिशन्ति घटज्ञानं जानामीति । तदिह पूर्वेण विषयाका-
रेण ग्राहकाकारेण च रूपितो द्वितीयज्ञानस्य ग्राहकाकारः प्रचितो निर्मासते ।
तदाद्यस्य द्विरूपत्वे घटने । यदि त्वाद्यं ग्राहकाकारमात्रं वा ग्राहकाकारमात्रं
वा भवेत्, ततो द्वितीयाद्यपि तद्वेचर तदाकारमेव भवेत् । तत्राद्यस्य ग्राह-
मात्रत्वे द्वितीयमपि ज्ञानं घट इत्येवात्ययेन । तत्र शुन्दत्रयेण निर्देशो नोपप-
द्येत घटज्ञानं जानामीति । नह्यनातुराणामनर्थको नाम निर्देशो भवति । एवं च
तृतीयादिज्ञानेषु चतुष्टयादिभिर्निर्देशो दशयितव्यः । तस्मादुत्तरोत्तरज्ञानविशे-
षादवगम्यते अस्ति ग्राहकाकारसंवित्तिरपीति । यदपि चेदमपरं व्याकारवेदने
कारणमुक्तं—

“स्मृतेरुत्तरकालं च नष्टमावविभावितः ।”

इति । यथा एतत्त्वं स घट इति ग्राह्यं स्मरति, एवं घटज्ञानमज्ञासिपमिति
जानातिवाच्यं ग्राहकांशमपि । नचानवगतपूर्वार्धविषया स्मृतिः सम्भवतीति
पूर्वानुभवप्रतिबन्धात् स्मरणादानुमानिकी पूर्वं ग्राहकाकारसंवित्तिः कल्प्यत
इत्याह — स्मरणादिनि ॥ ११० ॥

तदेव प्रपञ्चयति— एकाकारमिति सार्वेन । इदं च प्रागेव
व्याख्यानमिति । यदि तु ग्राहकाकारो गृह्यते इत्याश्रीयते, तदाकारप्रचय-
दर्शनमुपपन्नं भवेदित्याह — ग्राहकेति ॥ ११२ ॥

कथमुपपन्नमित्यत आह— जायते इति । पूर्वं हि घटं जानामीति
ज्ञानं ग्राह्यग्राहकाकारम् । तत्र तस्मिन्नेव विषयभूते । यत् परं घटज्ञानं जा-
नामीति ज्ञानम् । तस्यास्मीयश्च ग्राहकाकारः । पूर्वा च स्वविषयभूतप्राप्य-

परेष्वाकारवृद्धैव पूर्वेभ्यो भिन्नता तथा ।

ग्राह्यवत्स्मरणात् पश्चात् संवित्तौ ग्राहकः पुरा ॥

न तावदेवमाकारान् पश्यामः प्रचयान्वितान् ।

विषयव्यपदेशाच्च नर्ते ज्ञाननिरूपणम् ॥ ११५ ॥

ज्ञानस्यौ ग्राह्यग्राहकाकारावुपप्लुतौ भवतः । एवं व्याकारवेदनमुपपन्नं भवतीति ॥ ११३ ॥

अनेनैव प्रकारेण तृतीयादिष्वपि ज्ञानेष्वाकारवृद्ध्या पूर्वपूर्वेभ्यो भिन्नता सिध्यति । इतरथा तु पूर्वस्य केवलग्राह्याकारत्वे स्वाकारसमर्पणेन विषयभावादुत्तरभाषे तत्सदृशं घटात्मकमेव भवेदित्युक्तम् । एवं केवलग्राहकाकारत्वे पूर्वस्योत्तरस्यापि तादृष्याच्च वैलक्षण्यं सिध्येत् ।

“निराकारत्वपक्षेऽपि तुल्यतैव प्रसज्यते ।

निराकारत्वसामान्यात् प्राचीनोत्तरसंवित्तोः ॥”

इत्यभिप्रायेणाह — परेच्छिते । एवं तावदुत्तरोत्तरविज्ञानविशेषादित्येतत् प्रपञ्चितम् । स्मरणाद्यानुमानिकीत्येतादेदानीं प्रपञ्चयते — ग्राह्येति । इदं च प्रागेव व्याख्यातमिति ॥ ११४ ॥

आकारप्रचये तावत् परिहारमाह — नेति । अयमर्थः — नोत्तरोत्तरविज्ञानेषु प्रचयान्विता आकारा दृश्यन्ते, नीलाद्याकारमात्रप्रतिभानात् । सर्वदा हि नो विषय एवेदमिति वह्निर्निर्भासते । कदाचिदेव तूद्भूतजिज्ञासस्थानाकारज्ञानप्रतिभानमिति वर्णितमसकृत् । अतो न ज्ञानारूढमाकारद्वयं दृश्यत इति संवित्प्रमाणकमहं नीलमेत्यनवगतेः । कस्ताहं घटं जानामीति जानात्यर्थः । नावश्यं विषयबोधेषु जानातिः प्रवर्तते । घटोऽयमित्येव प्रतीतिः । यदा तु ज्ञानमेव विज्ञासितं भवति तदारभ्य ज्ञाततत्त्वज्ञेन ज्ञानमपि प्रतीयत । तत्र चायं जानातिप्रयोगः । न चैतारता ज्ञानमेव द्वाकारा भवति, विदिते पद्विनिर्पयाकारे पृथगेवेदमनाकारज्ञानमिति । यद्यनाकारस्येव ज्ञानस्य संनिर्दणं, कथन्ताहं नीलाकारं पाताकारं ज्ञानमिति व्यपदेशोऽत आह — विषयेति । अयमभिप्रायः — न तारज्ज्ञानमाकारवत्तया दृश्यते, पद्विनिर्पयाकारत्वेदेनादित्युक्तम् । यन्तु नीलाकारं ज्ञानमिति व्यपदेशः, न तेनाकारवत्ता ज्ञानस्य निष्यन्ति । विषयो हि नीलादिव्यपदेशभावनम् । तद्व्यपदेशेनैव च ज्ञानं व्यपदिश्यते न तु तत्तीत्यम् ।

तस्माज् ज्ञानात्मनैकत्वे ग्राह्यभेदनिवन्धनः ।

संविच्छिभेदः सिद्धोऽत्र किमाकारान्तरेण नः ॥ ११६ ॥

निराकारत्वसाम्येऽपि यथाकारवृत्तां ध्रुवम् ।

भेदः स्वाभाविकस्तद्वज्ज्ञानानां किञ्च सिध्यति ॥

स्मृतेरुत्तरकालं चेत्येतन्मिथ्यैव गीयते ।

तदैव ह्यस्य संवित्तिरर्थापरजोपजायते ॥ ११८ ॥

कस्य हेतोः परव्यपदेशेन व्यपदिश्यत इति चेद्, न । तं विना व्यपदेशु-
मशक्यत्वात् । नहि तद्व्यपदेशमन्तरेण निरूपयितुं शक्यमोदशं नामेदं
ज्ञानमेति, स्वयमनाकारत्वात् संविदामिति ॥ ११५ ॥

यत्तु निराकारत्वपक्षे सर्वसंविदां तुल्यतैव प्रसज्यत इत्युक्तं, तदयु-
क्तम् । अनाकारत्वेऽपि ग्राह्यभेदप्रमाणकत्वाद् भेदस्य, ग्राह्या हि विषयाः
संविच्चौ प्रमाणम् । ते च भिन्ना दृश्यमाना भिन्ना एव संविच्छीरवस्थापय-
न्तीति । अतस्तद्भेदसिद्धये तत्समवेताकारान्तराभ्युपगमो न युक्त इत्याह —
तस्मादिति । ग्राह्यभेदनिवन्धनस्तत्रप्रमाणक इत्यर्थः ॥ ११६ ॥

नन्यस्तु ग्राह्यभेदो भेदे प्रमाणम् । अनाकाराणां तु केनात्मना भेद
इत्येव दुष्प्रतिपादमत आह — नेराकारत्वेति । अयमभिप्रायः — के-
भेदमनाकारत्वं संविदाम् । यादं नेस्स्वभावत्वं, तन्नेष्यते विषयवशाच्चीय-
मानप्रकाशस्वभावत्वात् । अथ नीलाद्याकारविरहः, न । आकाशकालात्म-
दिक्कर्मसु तदभावेऽपि भेदाभ्युपगमात् । अतो यथा नीलाद्याकारा एव भावा
आकारवत्त्वेनाभिन्ना अपि परत्तरेण भिन्ना भासन्ते, एवमनाकारत्वेनाभिन्ना-
न्यपि ज्ञानानि ग्राह्यभेदोद्भोयमानेनात्मना भेदयन्ते स्वभावादेवेति ॥ ११७ ॥

‘स्मरणानुमानानुर्का’ति यदुक्तं तद्विदानीभुषणस्य दूषयति — स्मृ-
तेरिति । मिथ्यैवेतद् घोद्वैर्गीयत इत्यर्थः । कथं मिथ्या अत आह —
तदैवेति । तदैव खल्विदं ग्राहकाकारं ज्ञानं संवेद्यते । घटो हि तत्र स्मर्यते ।
तत्स्मरणानुमानानुपपत्त्या च तत्कारणमूत ज्ञानमर्थापत्त्या कल्प्यते । नूनं
मया घटो ज्ञातः, कथमन्यथा स्मर्यते । तत्रैव चार्थापत्तिर्वैधे ज्ञानेऽज्ञानसि-
धमिति पदप्रयोगः, ननु ज्ञानमपि पूर्वं गृहीतमिति ॥ ११८ ॥

गृहीतमिति यच्चोक्तं तदभेदान्न तद् यतः ।

नास्माभिर्वाक्यवृत्तेस्त्वं निमित्तमनुयुज्यसे ॥ ११९ ॥

ग्राह्यग्राहकतैवास्य केनचिन्नोपलभ्यते ।

प्रत्यक्षज्ञानपक्षे च नैवा स्यादानुमानिकं ॥ १२० ॥

एकाकारे च विज्ञाने यदन्योऽप्यत्र कल्प्यते ।

सहस्राकारतैकस्य कस्मान्न परिकल्प्यते ॥ १२१ ॥

ग्राह्यग्राहकयोर्भेदो नन्वस्त्येव परस्परम् ।

सिद्धो नः पक्ष एवं स्यान्न ज्ञानत्वादभेदतः ॥ १२२ ॥

यत् पुनर्भाकारवेदने पूर्वमुक्तं भेदं चाम्युपेत्यायमि' । अत्र कथमेक-
भिर्गृह्यमाणे परो न गृह्यत इति । तद् दूषयति — गृह्यतामिति ।
पदस्माभिर्ग्राह्याग्रहणे निमित्तमनुयुक्तो भवान् किमुभयात्मकं न गृह्यत
इति, नामेनात्माकं वाक्यप्रवृत्तमाग्रमेव भवतोऽभेदतः यथा तथा वा ताव-
दभ्यधास्त्वमिति । अपि तु अग्रहणकारणं वा त्वया वक्तव्यम् । वास्तवं
याग्रहणं, न त्वभेदाद् द्वयात्मकं गृहीतमिति वाक्प्रवृत्तिमात्रेणास्माभिरु-
च्यते इति ॥ ११९ ॥

परमार्थतस्तु ग्राह्यग्राहकाकारवेदनं नास्त्युक्तमेवेत्याह — ग्राह्येति ।
रादेतत् । सा नाम प्रत्यक्षेण द्वयात्मकं गृह्यताम् । अनुमानेन तून्मा-
कारवेदनं साधयामः । ग्राहकात्मा गृहीतो ग्राह्याभेदात्, तदात्मवदित्यत
आह — प्रत्यक्षेति । अयमभिप्रायः — प्रत्यक्ष ज्ञानमिति वः पक्षः । न
चास्मिन् पक्षेऽनुमानेन ग्रहणसाधनं युक्तम् । यदि हि द्वयाकारं ज्ञानमुत्पन्नं
भवेत्, तथैव प्रकरोत । अतो नैवा द्वयाकारोपलब्धेरानुमानिकी प्रत्यक्ष-
ज्ञानपक्षे स्यात् । नच प्रत्यक्षेण द्वयाकारं ज्ञानं कैश्चिदुपलभ्यत इति न
द्वयाकारता ज्ञानस्येति ॥ १२० ॥

यदि स्वेकाकार एव ज्ञाने द्वयाकारता कल्प्यते, एवं सत्यप्रमाण-
कराविशेषात् सहस्राकारतैव किं न कल्प्यते द्वाद — एकत्वे ॥ १२१ ॥

अत्र चोदयति — ग्राह्येति । अयमभिप्रायः — यदेतदन्यत्राग्र-
ग्रहणेऽभेदत्वादप्यस्यापि अग्रहणादित भस्ता तदयुक्तं, अभेदे हि नन्व-

भिन्नाभिन्नत्वमेकस्य कुतोऽत्र परिकल्पितम् ।

त्वया साहचर्यमत्तेनैवमुक्त्वा बुद्धस्य शासनम् ॥

एकं चेद् ग्राहकं ग्राह्यं कुतो भिन्नत्ववागियम् ।

भिन्नं चेत् कथमुच्येत तस्यैकत्वं पुनस्त्वया ॥ १२४ ॥

एकज्ञानादनन्यत्वाद् ग्राह्यग्राहकयोर्मिथः ।

एकत्वेन भवेज्ज्ञानं ग्राह्यं ग्राहकमेव वा ॥ १२५ ॥

तत् स्यात् । नतु ग्राह्यग्राहकांशयोः परस्परमभेदः । ज्ञानं हि तत्राभिन्नमेशौ च परस्परं भिन्नावेव । अतो यथैन्द्रवायवादिग्रहाः परस्परं भिन्ना अपि ज्योतिष्टो(मःमाह)त्वेन न भिद्यन्ते इति मीमांसका मन्यन्ते, एवं ज्ञानस्यापि स्वात्मनाभेदेऽप्यंशयोः परस्परं भेदान्न ग्रहणसङ्करपरिचोदनावकाश इति निराकृतस्वपक्षस्य बौद्धस्य प्रत्यवस्थानमिति । सिद्धान्तवादी तु — न तावदयमेकान्तवादी बौद्धो भिन्नाभिन्नत्वमभ्युपेत्य ग्राह्यग्राहकयोर्भेदमभिधत्त इति सम्भवति, तन्नूनमेकान्तिक एवानेन ग्राह्यग्राहकयोर्भेदोऽभिहित इति मन्यान आह — सिद्ध इति । इतरः स्वाभिप्रायमाविर्कर्तुं परपक्षनिषेधं तावदाह — नेति । कारणमाह — ज्ञानत्वादभेदतः । अयमर्थः — नैयमपि भवत्यक्षसिद्धिः, ज्ञानत्वेनांशयोरभेदादित्युक्तमेवेति ॥ १२२ ॥

इतर इदानीं सिद्धान्तहानिमापादयन्तमेवंवादिनं निगृह्णाति — भिन्नेति । साहचर्या हि प्रकृतिविकारयोरत्यन्तभेदमस्तेच्छन्तो विकारात्मना प्रकृतौ भेदं तदात्मना च विकाराणामभेदं सङ्गिरन्ते । तद् यथा साहचर्यमतेन भिन्नाभिन्नात्मकं वस्तु परिकल्प्यते, तथा कथं त्वया भ्रान्तचित्तेन बुद्धशासनमुक्त्वा भिन्नाभिन्नत्वमेकस्य ज्ञानात्मनः परिकल्पितम् । अस्माकं त्वनेकान्तवादिनामुपपन्नो ज्योतिष्टोमे तथाभ्युपगम इति ॥ १२३ ॥

भवत्तु यदि ग्राह्यग्राहकात्मकं द्वयं ज्ञानात्मनैकं, ततो भिन्नत्ववागनुपपन्ना, नोचेदेकत्वमित्याह — एकमिति ॥ १२४ ॥

एवं चात्र भवन्मताश्रयणैकैकात्म्यमापादयितुं शक्यमित्याह — एकमिति । ग्राह्यग्राहकावेकात्मानौ, एकरूपात् ज्ञानात्मनोऽभेदात् । तदात्मनो देव । ग्राह्यग्राहकयोर्मिथः परस्परमेकत्वेन कारणेन ज्ञानं ग्राह्यात्मकं ग्राहकात्मकं वा भवेदित्ये ॥ १२५ ॥

तत्र चान्यतरापाये द्वितीयापायतः पुनः ।

ज्ञानस्यांशद्वयासत्त्वान्नैरस्वभाव्यादभावता ॥ १२६ ॥

भिन्नाभ्यां चाप्यभिन्नत्वाद्भेदे ज्ञानात्मनो भवेत् ।

तत्त्वात्मनस्ततश्चैवं सिद्धं वस्तुद्वयं हि नः ॥ १२७ ॥

तयोश्च यदि संज्ञेयं ज्ञानमित्यस्त्वथापि वा ।

ज्ञानं ज्ञायत इत्यर्थो धीर्भावे करणेऽपि वा ॥ १२८ ॥

सर्वथा वस्तुभेदे नः सिद्धः शब्दो यथारुचि ।

प्रवर्ततां न नस्तत्र काचिद् विप्रतिपन्नतः ॥ १२९ ॥

तत्र चैकात्मकत्व आपत्ते ग्राह्यग्राहकयोरेक्यत्वात् रापाये जाते परस्या-
पीतरवेधुरयानुपपत्तेरंशद्वयासत्त्वमेव ज्ञानस्य भवेत् । एवं च निःस्वभाव-
गभावात्मकं ज्ञानमापन्नमिति शून्यता प्रमाणार्थयोः स्यादित्याह — तत्रेति
॥ १२६ ॥

एवं तावदभिज्ञात्मनो ज्ञानादभेदादंशयोरेक्य आपादितः । इदानीं
भिन्नाभ्यां चाप्यंशान्यामभिन्नत्वात् ज्ञानात्मनो भेदमापादयति — भिन्ना-
भ्यामिति । एवं चाल्यन्तर्भेदे ग्राह्यग्राहकयोः सिद्धं द्वैतमेत्यभिप्रायेणाह —
ततश्चेति ॥ १२७ ॥

एवं द्वैतसिद्धौ यदि ज्ञानमिति संज्ञामात्रमेव ग्राह्यग्राहकयोः कर्तुमाभि-
मतं भवतां, तदभ्युपगच्छाम एवेति सोऽहसमाह — तयोरेति । अथवा
किं पारिभाषिकेण ज्ञानशब्देन, अस्माकमेवैक एवार्थं ज्ञानशब्दोऽक्षादियत्
साधारणतयार्थज्ञानयोर्युत्पत्तिर्भेदेन नर्तत इत्याह — अथापि वेत्ते । यदि
ज्ञायत इति ज्ञानं कर्मभावे ल्युङन्तो ज्ञानशब्दोऽनुशिष्यते, ततोऽर्थो ज्ञानम् ।
अथ तु ज्ञातेर्ज्ञानं ज्ञायतेऽनेनेति सा भावकरणयोर्युत्पाद्यते, ततो धीरेव
ज्ञानमित्युभयज्ञानतोऽपपातेरिति ॥ १२८ ॥

सर्वथापि हि ज्ञानशब्दव्युत्पत्तौ वस्तुभेदस्तावत् सिद्ध एव । शब्दस्तु
यथारुचि ज्ञानार्थयोरन्यतरस्य प्रवर्तताम् । नात्र नो विप्रतिपत्तिरित्याह —
सर्वथेति ॥ १२९ ॥

अथ सत्यपि भिन्नत्वे ग्राह्यं ज्ञानान्तरं भवेत् ।

ज्ञानत्वे तस्य का युक्तिः पूर्वोक्ता तस्य सेष्यते ॥

ज्ञानं ज्ञानभितीदं तु न द्वयोरनुवर्तते ।

व्यतिरेकं च सामान्यं त्वया नाभ्युपगम्यते ॥ १३१ ॥

व्यतिरेके तयोर्ज्ञानान्न ज्ञानात्मकता भवेत् ।

तद्व्यतिरेकत्वे च ज्ञानाभावः प्रसज्यते ॥ १३२ ॥

अत्रापरे धौद्धा वदन्ति — सत्यमस्ति ग्राह्यग्राहकयोर्मदः । नैवमपि धौद्धर्यः सिध्यतीति, ज्ञानस्यैवार्ततस्यान्तरज्ञानग्राह्यत्वात् । अत एवेदम्भावः, परगोचरत्वात् संविदः । कथमतीतं ग्राह्यमिति चेद्, न । हेतुत्वस्यैव ग्राह्यत्वात् । यदेतदुत्तरज्ञानजनने स्वाकारसमर्पणेन पूर्वस्य हेतुत्वं तदेव तस्य ग्राह्यत्वम् । यथाहुः —

“भेदकालं कथं ग्राह्यमिति चेद् ग्राह्यतां विदुः ।

हेतुत्वमेव युक्तेज्ञा ज्ञानाकारार्पणक्षमम् ॥”

इति । अयं च सौप्रान्तिकवैभाषिकयोः साधारणः श्लोकः । तदेतदुपन्यस्यति — अथेति । यद्यपि ग्राहकाद् भिन्नं ग्राह्यं, तथापि ज्ञानान्तरमेव तदतीतं न स्वर्थ इति । एतदपि दूषयति — ज्ञानत्व इति । तस्य ग्राह्यत्वाभिमतस्य ज्ञानस्य ज्ञानत्वे युक्तिर्न काचिदस्तीति भाव इति । यदि तु पूर्वोक्तथा कर्मवृत्तत्वा ज्ञानं तदिष्यते तदभागरिष्यते इत्याह — पूर्वोति ॥ १३० ॥

ज्ञानं ज्ञानमित्यनुगतं तु रूपं न द्वयोर्ग्राह्यग्राहकयोरवगम्यत इत्याह — ज्ञानमिति । अक्षादिवत् साधारणशब्दतामभ्युपगच्छामः नत्वाकृतिशब्दतामिति । उपेत्यापे नमः । तन् एतत् सामान्यं पूर्वोत्तरयोरनुयायि ताभ्यां भिन्नमभिन्नं वा । न तावद् भेदे तस्मैव इत्याह — व्यतिरेकमिति ॥ १३१ ॥

अयं चापरो व्यतिरेके दोष इत्याह — व्यतिरेक इति । तयोः पूर्वोत्तरयोर्ग्राह्यग्राहकयोः । ज्ञानसामान्याद् व्यतिरेके इष्टे, तस्मिन्नाभां भिन्न इति यावत् । तयोर्ज्ञानात्मकता न रात्, तेनैव रूपेण ज्ञानत्वाभ्युपगमा-

ताभ्यां च तस्य सम्बन्धे प्रत्येकं व्यतिपज्य वा ।

” भेदे सावयवत्वादोषो वैशेषिकादिवत् ॥ १३३ ॥

यथा हि तेषां जात्यादौ दोषा ह्युक्ताः परैरमी ।

तथैवैषां प्रसज्यन्ते भिन्नाभिन्नार्थसङ्गतौ ॥ १३४ ॥

ताभ्यामव्यतिरेके वा भेदः पूर्वोक्त एव ते ।

सादृश्यापोहसामान्यकल्पना वारयिष्यते ॥ १३५ ॥

वस्त्वन्तरस्थ चाभावात् त्वयापोहोऽपि दुष्करः ।

नाज्ञानं नाम किञ्चित् स्यादपोहं ज्ञानवादिनः ॥

विति । किमतो यथेवमत आह — तदूपाति । ज्ञानरूपरहितत्वे सत्यज्ञाना-
त्मनो वस्तुनोऽभावात् पूर्वोत्तरयोर्ज्ञानयोरभाव एवापद्यत इति ॥ १३२ ॥

अपिच तत्सामान्यं ताभ्यां सन्ध्यमानं प्रत्येकं कात्स्न्येन सम्य-
ध्यते मूलकर्मगुणवत्, व्यतिपज्य वा मालागुणवत् । पूर्वस्मिन् कल्पे
भेदः । उत्तरस्मिन् सावयवत्वमिति वैशेषिकादिवद् दोषप्रसञ्जनं कर्तव्य-
मित्याह — ताभ्यामिति ॥ १३३ ॥

वैशेषिकादिवादित्येतद् विवृणोते — यथेति । यथैव वैशेषिकादीनां
परैर्यद्विरेव जात्यादौ दोषा उक्ताः, तथैवैषां यौद्धादीनामपि भिन्नयोः
पूर्वोत्तरज्ञानयोरभिन्नस्य ज्ञानसामान्यस्य सङ्गतौ सम्बन्धे एते दोषा इति
॥ १३४ ॥

यादे तु ताभ्यामव्यतिरिक्तं सामान्यमेव, ततो योऽसौ भिन्नान्वा-
मभिन्नत्वात् प्राग् भेद आपादितः स एवापद्यत इत्याह — ताभ्यामिति ।
अपिच किमात्मकं तत् सामान्यमित्यपि चिन्तनीयमेव । ताभ्यामव्यतिरिक्त-
सामान्याश्रयणे तावदुक्तः प्रसङ्गः । सादृश्यरूपमपोहरूपं च सामान्यं परस्ता-
त्रिराकरिष्यत इत्याह — सादृश्येति ॥ १३५ ॥

अपिचात्रापोहरूपसामान्याभ्यामुपगमेऽप्येको दोष इत्याह — चरन्व-
न्तरस्येति । एतदेव विवृणोति — नेति । अज्ञाननिवृत्त्या ज्ञाने प्रदीन-
व्यम् । नच ज्ञानमात्रादिनोऽज्ञानं नाम किञ्चिदप्यस्तीति ॥ १३६ ॥

अपोहो नह्यभावस्य कथञ्चिदुपपद्यते ।

वस्त्वन्तरमभावः स्यादपोहत्वाच्च वस्तुता ॥ १३७ ॥

तेनाज्ञाननिवृत्तौ हि ज्ञानेऽन्यार्थः प्रसज्यते ।

कल्पितं स्यादपोहं चेन्नात्यन्तासत्यकल्पना ॥ १३८ ॥

बुद्धिरज्ञाननिर्भासा तवाज्ञानं प्रकल्पितम् ।

ततश्च ज्ञानमेवैकमपोहत्वेन सम्मतम् ॥ १३९ ॥

नचात्मापोह एवास्ति कश्चित् सामान्यकल्पने ।

वृक्षस्य नह्यपोहत्वं वृक्षेणैव कदाचन ॥ १४० ॥

नचात्यन्तासत् एवापोहो घटते इत्याह — अपोह इति । अयमभि-
प्रायः — यदि ज्ञानाभावमात्रमज्ञानं तत्तर्ह्यवस्तरूपं कथमपोहक्रियाकर्म भ-
विष्यतीति । अपोहत्वाग्युपगमे वा अभावस्यापि वस्त्वन्त(र)स्ता(प)र्तिर-
त्याह — वस्त्वन्तरमिति । कारणमाह — अपोहत्वाच्च वस्तुतेति । चशब्दो
हेताविति ॥ १३७ ॥

अतोऽवश्यं ज्ञानाभावस्यानपोहत्वादज्ञानानेवृत्तौ ज्ञाने इष्यमाणे
ज्ञानादन्यदज्ञानमर्थ एव ते प्रसज्यत इत्याह — तेनेति । अत्र किमिदाश-
ङ्कते — कल्पितमिति । ज्ञेयादिशब्देषु हि यौद्धैरुक्तम् —

“अज्ञेयं कल्पितं कृत्वा ज्ञेयशब्दः प्रवर्तते ।”

इति । तदिहापि समानम् । अज्ञानकल्पनया तदपोहेन ज्ञानशब्दो वर्तिष्यते ।
तेन नापोहाभावो नच वस्त्वन्तरतापत्तेरिति । एतदपि दूषयति — नेति ।
यदेव हि कश्चिद् दृष्टं तदेवान्यत्र कल्प्यते । अत्यन्तासत्तन्तु ज्ञानादन्यस्या-
बुद्धिविषयस्य कल्पना कीति ॥ १३८ ॥

तदेवं कल्पनीयान्तरामावादज्ञानाकारा बुद्धिरेवाज्ञानतया कल्पनीया-
पन्नेत्याह — बुद्धिरिति । तत्र चायं दोष इत्याह — ततश्चेति ॥ १३९ ॥

किमतो यद्येवमत आह — नचेति । न ज्ञानान्तरापोहेन ज्ञानमेव
ग्रहीतुं शक्यत इति । अत्रैव दृष्टान्तमाह — वृक्ष इति । नहि वृक्षार्थो
वृक्षापोहेन ग्रहीतुं शक्यत इति ॥ १४० ॥

अपोह्ये चैव विज्ञाने ज्ञानत्वं न भवेत् तत्र ।

वृक्षत्वं न ह्यपोह्येषु घटत्वादिषु युज्यते(?) ॥ १४१ ॥

ततश्चाज्ञानमेवार्थ इत्यभिन्नार्थता भवेत् ।

अज्ञानप्रत्ययश्चायं किमालम्बन इष्यते ॥ १४२ ॥

न तावज्ज्ञाननिर्मुक्तमज्ञानं ग्राह्यमस्ति ते ।

ननु वस्तु निषिद्धं तदभावः किं न गृह्यते ॥ १४३ ॥

भावो न गृह्यते येन तस्याभावेपु का कथा ।

स्वांशपर्यवसानं च तुल्यमत्रापि कारणम् ॥ १४४ ॥

अपिच यासावज्ञाननिर्भासा बुद्धिरज्ञानतया कल्पिता, तस्या ज्ञानत्वं न भवेत् । नहि यद्वप यदपोहेन प्रतीयते तत्रैव तद् भवति । वृक्षत्वस्या-
वृक्षेष्वपोह्येषु घटादिष्वभावादित्याह — अपोह्य इति ॥ १४१ ॥

एवञ्च तस्याज्ञानत्वाभिमतस्य ज्ञानत्वाभावादर्थत्वमेवापन्नम् । अतो-
ऽज्ञानवाचोयुक्त्यर्थ एवामिमत इत्यभिन्नार्थत्वमित्याह — नतश्चेति ।
किञ्चैवमपि चायमज्ञानापोहवादी वक्तव्यः किमालम्बनोऽयमज्ञानप्रत्यय इति ।
न तावद् याद्वालम्बन किञ्चिद् भवद्विज्ञानमिष्यते । नचास्य स्वांश-
लम्बनत्वं ज्ञानान्तरालम्बनत्वं वा सम्भ्रतीत्यनन्तरमेव वक्ष्यतीत्यभिप्राये-
त्याह — अज्ञानेति । तत्र तावद् ज्ञानमानवादिनामज्ञान नाम किञ्चिदस्ति
यदस्यालम्बनं स्यादित्याह — नेति । अत्र चोदयति — नन्विति । अ-
स्यार्थः — यस्वात्मक हि ज्ञानातिरिक्तमस्याभिनिषिद्धम् । अभावालक त्व-
ज्ञान किमज्ञानप्रत्ययेन नावलम्ब्यत इति ॥ १४३ ॥

परिहरति — भाव इति । अयमभिप्रायः — येन तावदाधार-
मास्थविर च प्रसिद्धा मरीमरीपरोदधिप्रभृतयो ग्राह्या अपरुपिता, तस्य
किमिति सूक्ष्मन्यायवेदनीयो भावो ग्राह्यो भविष्यति तन्मते च मयों-
पाख्यानमिरलक्षण इति । अपिच यद् भावपिया स्वांशपर्यवसाने काण्ड-
मुक्तं, तदमानुष्येरेष्यमिष्यम् । अत्र कथमर्मा धारामालम्बन स्यादि-
त्याह — स्वांशेति ॥ १४४ ॥

तेन ज्ञानान्तरं वा स्याद् ग्राह्यमात्मांश्च एव वा ।
 ॥ स्वरूपविपरीतं च कथं ग्राह्यं प्रतीयते ॥ १४५ ॥
 यथोष्णेऽनुष्णधीर्नास्ति ज्ञानेऽप्यज्ञानधीस्तथा ।
 तेन न ज्ञानमात्रत्वे स्यादपोद्यं कथञ्चन ॥ १४६ ॥
 ग्राह्यग्राहकयोश्चातो न ज्ञानात्मसमानता ।
 तस्मादन्यतरत्रेदं ज्ञानत्वं संप्रतीयते ॥ १४७ ॥
 अत्राप्युभयसिद्धत्वाद् ग्राहकस्येति गम्यते ।
 वस्तुभेदे प्रसिद्धे च व्यपदेशो यथारुचि ॥ १४८ ॥
 ज्ञानमस्तूभयं वार्थो ग्राहको वार्थ उच्यताम् ।

तदवश्यं पारिशेष्यादज्ञानप्रत्ययस्यापि ज्ञानान्तरं वा स्वांशो वा ग्राह्योऽभ्युपगन्तव्य इत्याह — तेनेति । अस्तु तदेव ग्राह्यं, को दोषोऽन आह — स्वरूपेति । ज्ञानान्तरं स्वात्मा वा ज्ञानस्य ज्ञानस्वभावत्वान्नज्ञान-
 प्रत्ययेन विपरीकर्तुं शक्यते । स्वरूपविपरीतस्याग्राह्यत्वाद् यदाकारो हि प्रत्ययस्तदाकारमेव ग्राह्यमवस्थापयति । अज्ञानाकारश्च प्रत्ययः कथं ज्ञान-
 मालम्बनीकर्तुं शक्नोति । स्वरूपविपरीतं न ग्राह्यमिति ॥ १४५ ॥

एतदेव दर्शयति — यथेति । अतः सिद्धं न ज्ञानमात्रत्वेऽग्राह्यम-
 स्तीत्याह — तेनेति । एवंचासत्यपोक्षेऽपोहस्वरूपस्याप्यभावान्न तेनात्म-
 नापि ग्राह्यग्राहकयोर्ज्ञानयोर्ज्ञानात्मना समानत्वमित्याह — ग्राह्यग्राहकयो-
 रिति । एवम्येवमयोः साधारणरूपाभावाद् ग्राह्यग्राहकयोरन्यतरत्र ग्राह्ये
 ग्राहके वा ज्ञानत्वमभ्युपगन्तुं युक्तमित्याह — तस्मादिति ॥ १४७ ॥

तथापि को निश्चयः ग्राहकं ज्ञानं न तु ग्राह्यमित्यत आह —
 अत्रेति । उभयसिद्धं हि ग्राहकस्य ज्ञानत्वं ग्राह्यस्य तस्माकमसिद्धमिति ।
 एवं तावद् ज्ञानं ग्राहकमर्थो ग्राह्य इति साधितम् । अथवा किं नोऽनेन
 व्यसनेन । तत्त्वभेदो हि नो द्वैतानुगुणतया साध्यः । स तावत् सिद्धः ।
 सिद्धे च तस्मिन् यथारुचि व्यपदेशोऽस्तु नामेत्याह — वरित्येति ॥ १४८ ॥

यथारुचि व्यपदेशमेव दर्शयति — ज्ञानमिति । उभयं वा ज्ञान-
 शब्दे वाच्यमस्तु अर्थो ज्ञानं च । अर्थ एव वा ज्ञानशब्दवाच्यः न ज्ञान-

बुद्धयोरयुगपद्भावाच्च द्वयोर्मेयमानता ॥ १४९ ॥

क्षणिका हीत्यनेनोक्तमर्थो ह्येकः प्रसज्यते ।

अन्योन्यनिरपेक्षत्वाद् युगपच्चापि जन्मनि ॥ १५० ॥

मानमेयत्वनास्तित्वं क्रियाकारकवर्जनात् ।

अर्थविज्ञानयोरत्र या मितिं प्रति सङ्गतिः ॥ १५१ ॥

नित्यर्थः । ग्राहक एव वार्यशब्दवाच्योऽभिधीयताम् । नैवमपि काचित् पक्षक्षतिः । सिद्धत्वाद् द्वैतस्येत्यभिप्रायेणाह — ग्राहक इति । माप्यकारेण तृतीतनुद्देर्ग्राह्यत्वनिराकरणार्थं क्षणिकत्व कारणमुक्तं येनैवमाह — 'अर्थ-विषया हि प्रत्यक्षबुद्धिः, न बुद्धिविषया । क्षणिका हि सा न बुद्धघन्तर-कालभवत्प्राप्तयेत्येति' इति । तदुपन्यस्यति — बुद्धयोरिति । अर्थात्ता हि पूर्वा बुद्धिर्नासावुत्तरया ग्रहीतुं शक्यते । तत्कालेऽसत्या वर्तमानमद् ग्रहीतु-मशक्यत्वाद् ग्राह्यस्य चेदं नीलमिति वर्तमानवद्भासादिति । अतः क्षणि-कत्वात् कारणाद् बुद्धेः ग्रहीतुमशक्यत्वात् अस्मन्मताश्रयणेनार्थात्मकैव पुद्गेरुपेक्षेत्याह — अर्थ इति । यदि तूच्यते मा भूदतीताया बुद्धेर्ग्राह्यत्वं, सहभाविनोस्तु ज्ञानयोर्ग्राह्यग्राहकत्वं न नोपपन्नमिति । तदयुक्तं महभावा-नुपपत्तेः । कथं हि समनन्तरप्रत्ययाधीनात्मलाभमुत्तरं तेन महोत्पद्यत इति सम्भावयामः । सहत्वेऽपेक्षानुपपत्तेः । अस्तु वा जन्मयोगपय ज्ञा-नयोः । एवमपि न मानमेयता सम्भवति । हेतुत्वमेव हि ग्राह्यत्वमुक्तम् । नचामिति पार्वार्थं तन् सम्भवति, सदजन्मनोरन्योन्यनिरपेक्षत्वात् ।

१ 'कार्यकारणभावोऽयं नान्यत्रैवं च दृश्यते ।

नियमश्च न लभ्येत सव्यदक्षिणशृङ्खलत् ॥ १५२ ॥

२ 'इदं कार्यमयं हेतुर्द्वयं नान्योन्यसंश्रयात् ।

तद्भावभावितामात्रं हेतुः केनैव कल्प्यते ॥ १५३ ॥

पौर्वापर्यविनिर्मुक्तं कार्यकारणलक्षणम् ।

गवाश्वस्य यथा नास्ति पौर्वापर्येऽपि तत् तथा ॥ १५४ ॥

युगपज्जायमानेऽपि सन्तत्यन्तरजे क्षणे ।

तृका चोत्पत्तिः सम्भवति । तदनेन क्रियाकारकसम्बन्धेनास्ति ज्ञानार्थयोः कार्यकारणभावः । तदेतदर्थस्य बुद्धेरुत्पत्तौ कर्मकारकत्वमेतदेवास्ति ज्ञानकारणत्वम् । अत्रेति । मीमांसकसिद्धान्त इत्यर्थः । नचैष प्रकारो धौद्धमते सम्भवति, युगपज्जन्मनोज्ञानयोर्जन्मन एवाभावाद् ज्ञानातिरिक्तस्य यौगपद्ये चान्यतरोक्तावन्यतरस्य कारणत्वासम्भवादित्यभिप्रायेणाह — नेति । अपिच, इदं कार्यमयं हेतुरित्यपि नियमो यौगपद्ये दुरधिगमः अनपेक्षत्वाविशेषात् । नखलु सव्येतरविषाणयोर्युगपज्जन्मनोः शक्यमवगन्तुमिदं कार्यमिदं कारणमित्यगृह्यमाणे विशेषे, तदेतदाह — नियम इति । नन्वगृह्यमाणे विशेषे उभयस्योभयं कारणं भविष्यतीत्यत आह — द्वयमिति । यदि, पूर्वमुत्तराधीनात्मलाम्, उत्तर च पूर्वोधीन, ततो दुरुत्तरमितरेतराश्रयमिति ॥ १५२ ३ ॥

नन्वत्रापि तद्भावभावितावैव कार्यकारणभावे चिह्नम् । अस्ति च युगपज्जन्मनोरपि विज्ञानयोस्तद्भावभावः, पूर्वज्ञानसम्भवक्षण एवोत्तरस्य भावात् । अतः कुतो यौगपद्ये न हेतुहेतुमत्ता, अत आह — तद्भावेति । सत्यम् । तद्भावभाविता कार्यकारणत्वे लक्षणं न पुनः पौर्वापर्यरहिता । तन्नियमसहितमेव तु तद्भावभावहेतुकं कार्यकारणभावे लक्षणमाहुः । नच यौगपद्ये पौर्वापर्यं, नतरां नियम इत्यकार्यकारणतेति ॥ १५३ ३ ॥

परस्परसहितमुभयं कार्यकारणलक्षणं न त्वनपेक्षितमित्यत्रैव निदर्शनमुपन्यस्यति, — गवाश्वस्येति ॥ नखलु कदाचिदश्नात् पूर्वं गवि जाते

रूपादिषु घटे यद्वत् तस्मात् पूर्वमवस्थिते ॥ १५५ ॥

यो यस्माज्जायते पश्चात् स तत्कार्यमितीप्यते ।

हेतुहेतुमतां सिद्धं यौगपद्यनिदर्शनम् ॥ १५६ ॥

यत् प्रदीपप्रभाद्युक्तं सूक्ष्मः कालोऽस्ति तत्र नः ।

दुर्लक्षस्तु यथा वेधः पद्मपत्रशते तथा ॥ १५७ ॥

पश्चाज्जायमानोऽश्वः पौर्वापर्यात् तत्कारणको भवति । तथैकसन्तानक्षण-
भाविनः सन्तत्यन्तरजस्य क्षणस्य न तद्भावमात्रात् तत्कार्यत्वमसति पौर्वा-
पर्ये । एवं घटेन सहोत्पद्यमानेषु रूपादिषु नान्योन्यं कार्यकारणभाव इष्यते ।
नह्यवयविद्रव्यस्य रूपेऽवयवी कारणम्, अश्वादिरेषाणामेव प्राक् सतां
क्रमेण तत्र कारणत्वात् । एतौ च स्वमतपरमतभेदेन व्याख्येयौ दृष्टान्तौ ।
आवयोरेव तद्भावभावितामात्रं न कार्यकारणत्वे लक्षणमित्युक्तं भवतीति ।
तस्माद् यो यस्मिन् नियमेन पूर्वमवस्थिते जायते, स तत्कारणको नान्य
इत्याह — तस्मादिति ॥ १५५ ॥

यत् पुनरत्र परैर्यौगपद्येऽपि कार्यकारणभावो दृश्यत इति प्रदीप-
प्रभादिसिद्धवाग्निदर्शनमुक्तं, तत्र । न सिद्धं, तत्रापि सूक्ष्मस्य कालभेदस्य
विद्यमानत्वात् । प्रदीपकार्या हि प्रभा नामौ प्रदीपेन सहैव निष्पद्यते ।
एकदा प्रदीपे जातेऽनन्तरमेव निष्पद्यते प्रभा । तस्माद् न कचिदपि यौगपद्ये
कार्यकारणभाव इत्याह — हेत्विचि । यद्यस्ति कालभेदः कस्मात् लक्ष्यते,
अत आह — दुर्लक्ष इति । यथा निरन्तरपुष्पपरिभावेन स्थिते पद्मपत्र-
शते मिद्यमाने कालभेदो दुर्लक्षः, एवं प्रदीपप्रभयोरपि । यथाच तत्र ना-
(न)न्तरिता सूची भिनत्तीति तत्र कालभेदे प्रमाणम्, एवं नानिष्पद्ये प्रदीपे
तत्तेजो विसरतीति समानमुभयत्रापि प्रमाणं कालभेदे । तुलान्तर्गमनोत्तमन-
योस्तु न परस्परं कार्यकारणभावो द्वयोरप्येकहेतुत्वात् । तोलयिता हि तत्र
महद्भुयोर्द्वयोरपि कारणम् । कक्ष्यासूत्रसन्निवेशविशेषो वा । सूत्रं हि तत्र
मध्ये भवत् समं तौ धारयति । एकतरत्र भवद् विषमं प्रवर्तयति । नच
पुनरुत्तामहेतुर्नामः नच नामहेतुरुत्ताम इति न कचिन् सहजन्मनाः कार्य-
कारणभाव इति ॥ १५७ ॥

भागयोर्यौगपद्येन तथैव स्यान्निराक्रिया ।

नच शक्यत्पर्षणद्वारं क्रमेणालम्बनं भवेत् ॥ १५८ ॥

ग्राह्यं तदा ह्यतीतं स्यात् ताद्रूप्यं चाप्रमाणकम् ।

अतीतत्वानुविद्धो हि स्मृत्या ग्राह्योऽनुभूयते ॥ १५९ ॥

यथा च पूर्वोत्तरज्ञानयोर्यौगपद्येन कार्यकारणभावः एवं ज्ञानभागयो-
रपि ग्राह्यग्राहकात्मनोः कार्यकारणभावो निराकार्यः । नचाकारणभूतस्य ग्रा-
ह्यता सम्भवतीति यौगपद्ये प्रसङ्गेन भागानुपसङ्गस्य दर्शयति — भागयो-
रिति । मानमेयत्वनिराक्रियेत्यर्थः । यदि तूच्यते मा भूद् यौगपद्ये पूर्व-
मालम्बनमुत्तरस्य, क्रमेणैव तु भविष्यति । कथमसतोऽतीतस्यालम्बनत्वमिति
चेद्, न । शक्यत्पर्षणद्वारेणोपपत्तेः । पूर्वं हि ज्ञानमुत्तरस्मिन् वासनापरना-
मानं शक्तिर्मर्पयति । ततस्तदपं तज्जायमानं तदालम्बनमित्याख्यायते, अत
आह — नचेति ॥ १५८ ॥

किमिति न भ(वः ? वेत् ।) अत आह — ग्राह्यमिति । शक्य-
त्पर्षणेन हि पूर्वस्य ग्राह्यत्वे ग्राह्यमतीतं भवेत् । अतीतमेव हि तद्वासना-
वशादुत्तरेणालम्ब्यते स्मृत्येव पूर्वज्ञानमिति । भवत्वतीतं ग्राह्यं को दोषः
अत आह — ताद्रूप्यमिति । ताद्रूप्यमतीतरूपत्वं वर्तमानावभासिनो ग्राह्यस्य
संविद्विरुद्धमप्रमाणकं भवेत् । कथं ह्यतीतमवाधितया शुद्ध्या वर्तमानतया
गृह्येत । तथानागृह्यमाणमतीतं भवेदिति । कथं ताद्रूप्यमप्रमाणकमत
आह — अतीतमिति । अयमभिप्रायः — पूर्वज्ञानाहितवासनावशेन जायमान-
मुत्तरं स्मृतिरूपमेव भवेत् । स्मृत्या च स इत्यतीतत्वानुविद्ध एव स्वगोचरो-
ऽनुभूयते । नचेह तथानुभूयते, प्रत्युत्पन्नवदिदमिति संवेदनात् । अतः
कथमसवेद्यमेव ताद्रूप्यं प्रमाणवद् भविष्यति । एतच्च जानातिरिक्तवासना-
भ्युपगमेनोक्तम् । ननु ज्ञानमात्रवादिनां तदतिरिक्ता वासना च काचि-
दस्ति । नचोपपद्यते, अनाधारवा(सना)नुपपत्तेः । न चातीतमसद् वासना-
धारः सम्भवति । न चोत्तरमनागतम्, असत्त्वादेव । नच परस्य जन्म-
काल यावत् पूर्वमवतिष्ठते येन तस्मिन् वासनामाधाय नश्यतीति शक्यते-
ऽवगन्तुम् । क्षणिकत्वात् । नच सन्तानिन्योऽतिरिक्तः सन्तानो नाम
कश्चिदस्ति यो वासनाधारो भवेत् । नचानाधारैव शक्तिरात्मानं लभेत ।

तद्वदेव भवेत् तत्र स्वप्ने न स्याद् विपर्ययात् ।

तत्र ह्यवर्तमानोऽपि गृह्यते वर्तमानवत् ॥ १६० ॥

बाधज्ञानादिदं भ्रान्तं न त्वत्रैवं विपर्ययः ।

तस्मात् प्रत्यक्षबुद्धीनां नातीतो विषयो भवेत् ॥

अतीतत्वाद् यथैवासां वृत्तौ जन्मान्तरेषु यः ।

तद्रूपत्वेन वा ज्ञानं हेतुर्भाविवदुच्यते ॥ १६२ ॥

भणितश्चायं वासनाभङ्गो निरालम्बनानुमाननिराकरणावसर इत्यलम्बनेनेति ।
अत्र बोधयति — स्वप्ने न स्यादिति । यदुक्तं भवतातीतत्वानुविद्धस्मृत्या-
नुसूयत इति । तत्र । स्वप्ने प्रत्युत्पन्ननिर्भासात् । नच न स्मृतिः स्वप्न
इति साम्प्रतं प्रत्युत्पन्नकारणान्तराग्रहणात् । नहि तत्रेन्द्रियलिङ्गादि ज्ञान-
कारणं किञ्चिदुपलभ्यते । नचाकारणिका ज्ञानोत्पत्तिः सम्भवति । अतोऽवश्यं
स्मृतिरेव सेति वक्तव्यम् । स्मृतिरपिच वर्तमानवन्निर्भासत इति तद्वदिहापि
भविष्यतीति । परिहरति — विपर्ययादिति । सत्यम् । अतीतत्वेन स्वप्ने बोधो
न भवति । किन्तु विपर्ययादसौ तद्यावभासः । (विपर्ययज्ञानं हि ?) तद्वि-
पर्ययस्थान्याकारवस्तुगोचरोऽन्याकारो युक्त एवेति नानेन प्रमाणज्ञानानां
तुल्यत्वमवगन्तुं शक्यत इति । क्रीदशः पुनः स्वप्ने विपर्ययः । तद् दर्श-
यति — तत्रेति ॥ १६० ॥

कथं पुनरिदमवगम्यते विपर्ययोऽसाविति । अत आह — चाधेति ।
पाधकं हि तत्र ज्ञानमुत्पद्यते नैतदेवमिति । तज्ज्ञानीमोऽवर्तमानमेव तत्र
वर्तमानतया भासत इति । एतावच्च विपर्ययरय तत्त्वं यदन्यादृशस्यान्यधा-
प्रकाशनमिति सूक्तं विपर्ययादिति । नचायमेवग्रकारो विपर्ययो जाग्रज्ज्ञानेषु
शक्यवचनः । ‘सुपरिनिश्चिता हि तत्र जाग्रद्वियः’ इत्युक्तमित्यभिप्रायेणा-
ह — नेति । एवमुष्णादितमतीतविषया न प्रत्यक्षबुद्धय इति । इदानीं प्र-
योगेण दर्शयति — तस्मादिति । अतीतो न प्रत्यक्षविषयः, अतीतत्वात् ।
जन्मान्तरानुवृत्त इति । नच योगिप्रत्यक्षेणानैकान्तिकत्वं, तन्निराकरणा-
दिति । तस्मिन्नेव साध्ये हेतुरष्टान्तान्तरमाह — तदृषेति । अतीतोऽर्थो न
प्रत्यक्षबुद्धिविषयः, तत्पत्वेनाज्ञानात् । यत्र स्वरूपेण मंवेयते तत्र प्रत्यक्ष-
धीविषयः यथा भाव्यम् इति ॥ १६२ ॥

अतीतत्वेऽपि नाथोऽयं धीरेपेत्यत्र का प्रमा ।

अतीतं यच्च विज्ञानं ग्राह्यत्वेन प्रकल्पितम् ॥ १६३ ॥

तत् स्याद् ग्राहकरूपं वा ग्राह्यं बोभयथापि वा ।

ग्राह्याकारत्वमात्रे रयादर्थः शब्दान्तरेण ते ॥ १६४ ॥

स्वकाले चाथ संवित्तेर्न स्याच्छक्यस्यर्पणं ततः ।

यथैवानागताज्ज्ञानात् सन्तत्यन्तरजादपि ॥ १६५ ॥

दृढत्वेनाप्यविजातात् तथोत्पन्नाद् विनश्यतः ।

केवलग्राहकत्वे तु विषयत्वं न युज्यते ॥ १६६ ॥

अस्तु वार्तीतस्य ग्राह्यत्व, तथापि मौनान्तिकान् पराजित्य तद्
वक्तु युक्तं यज्ज्ञानमेवार्तीतं ज्ञानेनालम्ब्यते नत्वर्थ इति । ते हि सदृशा-
परापरोक्षत्तिरूपेण सन्तन्यमानेषु भावेऽप्यतीतक्षणालम्बनमेव ज्ञानमास्थिताः ।
धरं तदेव युक्तमाश्रयितुम् । तथाहि — न तावदत्यन्तमलौकिकी ग्राह्य-
ग्राहकसिद्धिरुक्ता भवतीत्यभिप्रायेणाह — अनीतेति । किञ्च, एतद-
प्यतीतगोचरत्वे ज्ञानस्य विकल्पनीयं यत्तच्छक्यस्यर्पणद्वारेण ग्राह्यतया क-
ल्पितमतीतं ज्ञानं, तत् किं ग्राह्यैकस्वभावमाहोस्विद् ग्राह्यैकस्वभावमुभय-
स्वभाव इति । सर्वथा नोपपद्यत इत्यभिप्रायेणाह — अतीतमिति । तत्र
ग्राह्यैकस्वभावत्वे तावदर्थ एव शब्दान्तरेणाभ्युपगतो भवतीत्यभिप्रायेणाह—
ग्राह्येति । ग्राह्यैकस्वभावो हि ज्ञानं जडात्मकमर्थ एव शब्दान्तरेणोपपादितो
भवतीति ॥ १६४ ॥

अपिच शक्यस्यर्पणे नोत्तरग्राह्यतेष्यते । नच ग्राह्यमात्रात्मनोऽसं-
चेतितस्य शक्यस्यर्पणं सम्भवति । अननुभूयमानस्य स्मृतिर्जीवाधानानुपपत्ते-
रित्यभिप्रायेणाह — स्वेति । शक्यस्यर्पणाभावमेव प्रयोगेण दर्शयति — य-
थेति । नोत्पद्यमिच्छाद् दृष्टासंविदिताच्छक्यस्यर्पणं, दृढत्वेनाज्ञानादेश पटुतर-
मननुभवादिति यावत् । पठन्ति हि 'वस्तुधर्मो ह्येष यदनुभवः पटीयान्
स्मृतिर्जीवमाधत्ते' इति । यदनेवमिध न तेन शक्यस्यर्पणं, यथानागतादननु-
भूतपूर्वात् तथानिधादेव तु सन्तानान्तरजादिति । उक्तो ग्राह्यमात्रे प्रसङ्गः ।

किमपेक्ष्य च तस्येदं ग्राहकत्वं प्रकल्प्यते ।

। द्वाकारता निरस्तैव संवेद्येत तदैव च ॥ १६७ ॥

ततश्चोत्तरविज्ञानं न प्रतीक्षेत बोधकम् ।

द्वाकारकल्पनायां च परस्यात्मांश एव ते ॥ १६८ ॥

प्रमापर्यवसानेन नातीतो विषयो भवेत् ।

पूर्वग्राह्यस्वरूपत्वे ग्राहकत्वं प्रहीयते ॥ १६९ ॥

ग्राहकाकारमात्रे स्याद् विषयो नास्वरूपतः ।

नच शक्त्यर्पणस्यात्र व्यापार उपलभ्यते ॥ १७० ॥

ग्राहकैकत्वभाव इदानीं दर्शयति — केवलेति । यत् खलु ग्राहकैकत्वभाव
तत् खलु कथमुत्तरस्य ग्राह्यं भविष्यति । तथा सति स्वभावनाशादभावा-
पत्तेरित्यभिप्रायः ॥ १६६ ॥

किन्नेदं ग्राहकैकरवभावत्वं दुरविगममित्याह — किमिति । ग्राह्य-
पक्षे हि ग्राहकत्वं तदेकत्वभावस्य । न तावत् रसात्मा ग्राह्यो न ज्ञानान्तर,
तस्याप्येवमेव ग्राहकैकत्वभावत्वादिति । उभयाकारतायां दूषणमाह — आ-
कारता निरस्तैवेति । नैतदस्तीत्यादिना निषिद्ध इत्यर्थः । अपिच, व्यापार-
त्वे पूर्णज्ञानं तदैव स्वकाल एव संवेद्येत । तत्रास्य ह्यसंविद्ये दोषका-
न्तरज्ञानापेक्षा न युक्तेत्याह — संवेद्येतेति ॥ १६७ ॥

अपिच यदि पूर्वज्ञानं द्वाकारम्, एव सति परस्यापि तदनु-
स्तथात्वादात्मांश एव प्रमा पर्यवसितेति किमतीतनिषयतयेत्याह — आ-
कारेति । ग्राहकैकरवभावत्वे च पूर्वस्यायमपरो दोष इत्याह — पूर्वेति ।

‘तदतदूषिणो भागास्तदतदूषतेतुजाः’ ।

इति स्थितिः ॥ १६९ ॥

शक्त्यर्पणस्य चाभावो युष्मत्पक्षे प्रसाधितः ।

सन्तानान्तरवच्चैषां निषेध्या हेतुसाध्यता ॥ १७१ ॥

वास्यवासकभावश्च ज्ञानत्वादेकसन्तर्तो ।

नस्माद् यद् ग्राहकं रूपं तद्ग्राह्यात् तस्य भिन्नता ॥

तत्संवित्तावसंवित्ते रसादिग्राहकं यथा ।

सिध्येत् । तदेतदाह— ग्राहकेति । पूर्वं च केवलग्राहकत्वे ग्रहणकतया विषयभावो निराकृतः । इह तु वैरूप्यादिति विशेष इति । यच्छक्त्यर्पण-
द्वारेण पूर्वस्यालम्बनत्वमुक्तं, तत्तावत् प्रत्युक्तेमेव । तत्रैव स्मृत्वा पुनरपि
किञ्चिद् वदति — नचेति । केनचिद् व्यापारेण कश्चित् कश्चिदर्पयति ।
नच विज्ञानस्य शक्त्यर्पण प्रति कश्चिद् व्यापारो दृश्यते । क्षणिकत्वाद्
व्यापारकाल थावदनवस्थानाद्, व्यापारान्तरानभ्युपगमाच्चेति ॥ १७० ॥

किञ्चाय शक्त्यर्पणस्याभावो यौद्धपक्षे निरालम्बनवाद एव प्रपञ्चन
साधित इत्याह— ग्राह्यार्पणस्थेति । इदानीं यत्तत् पूर्वमुक्तं न पूर्वो-
त्तरज्ञानयोर्हेतुसाध्यत्वमिति । यच्च वास्यवासकभावनिराकरणम्, उभयत्र
प्रयोगमाह— सन्तानेति । कचिदेकस्यां सन्तर्तो विमतिपदास्पदीभूतायां
न ज्ञानयोर्हेतुहेतुमत्ता, ज्ञानत्वात्, सन्तानान्तरज्ञानवत् । सन्तानान्तर-
ज्ञानानि न सन्तानान्तरहेतुमन्ति, तेषां तन्नानारम्भरुत्वात् । एवमेव वास्य-
वासकभावनिराकरणेऽपि प्रयोगो दर्शयितव्यः । इह च ज्ञानान्येव धर्माणि
समानायां सन्ततावहेतुभूतानीति साध्यो धर्मः । ज्ञानत्वादिति हेतुः । स-
न्तानान्तरज्ञानवदिति दृष्टान्त इति ॥ १७१ ॥

ग्राह्यग्राहकयोरुपपादित भेद प्रयोगेणेदानीं दर्शयति — तस्मा-
दिति । यत् एव न कश्चिच्चिद् ज्ञानस्य स्वगोचरत्व, तस्मात् । यद् रूपस्य
ग्राहकं तत् तु अतो ग्राह्याद् भिन्न, तत्संवित्तावसंवित्तेः । यच्च तत्संवित्तौ
सवेद्यते तत् ततो भिन्न, रसादिग्राहकवत् । तत्संवित्तावसंवित्तिश्च प्रागेव
साधितेति नासिद्ध्याशङ्का । रसादिग्राहक यथेति चास्य भिन्नमिति वक्ष्य-
माणेन सम्बन्ध इति ॥ १७२ ॥

ग्राह्यं तद् ग्राहकाच्चैव तत्परामृशता यतः ॥ १७३ ॥

न परामृश्यतेऽवश्यं रसादिग्राहकं यथा ।

द्वयं परस्परेणैवं भिन्नं साध्यं रसादिवत् ॥ १७४ ॥

एकरूप्येण विज्ञानात् सन्तानान्तरबुद्धिवत् ।

ज्ञानं स्वांशं न गृह्णाति ज्ञानोत्पत्तेः स्वशक्तिवत् ॥

ग्राह्यत्वप्रतिषेधश्च द्वयहीना द्विवासना ।

एवमेव ग्राह्य पक्षीकृत्य ग्राहकाद् भेदो दर्शयितव्य इत्याह —
ग्राह्यमिति । अनापि रसादिग्राहकमेव दृष्टान्तः । यथा हि तद्रूपग्राहका-
नुभवेऽनुभूयमानं ततो भिद्यते, एव तद्ग्राह्यमपि रूपं, तदपि स्वग्राहक-
परामर्शेन परामृश्यत एव । तदपि 'न स्मरामी'त्यत्र दर्शितमिति । एवमेकै-
कत्वेन ग्राह्यग्राहकयोर्भेदं प्रसाध्येदानीमुभयोरपि समाहृत्य दर्शयति —
द्वयमिति ॥ ग्राह्यग्राहकद्वयं परस्परभिन्नम् । इतरेतरपरामर्शे इतरेतरपराम-
र्शाद् रसादिवत् । यथा रूपरसादयोऽन्यो-न्यपरामर्शेऽपरामृश्यमानाः पर-
स्परेण भिद्यन्ते, एवमेतदपि द्वयमिति ॥ १७४ ॥

प्रकारान्तरेणेदानीं ग्राह्यग्राहकयोर्भेदं दर्शयति — ऐकोति । ग्राह्य
ग्राहकाद् भिन्नं तेन सहैकरूप्येणाज्ञानात् । यद् येन सहैकरूप्येण न ज्ञा-
यते तत् ततो भिद्यते यथा सन्तानान्तरबुद्धिः । नचाभिदो हेतुः, नीलादि-
रूपत्वाद् ग्राह्यत्वानाकारस्य च ग्राहकस्य भेदेनात् । एवमेव ग्राहक
पक्षीकृत्य हेतुर्दर्शयितव्य इति । प्रयोगान्तरमाह — ज्ञानमिति । ज्ञान
धर्मि, न स्वांशं गृह्णातीति साध्यं, ज्ञानोत्पत्तेरिति हेतुः । तद्धि समवन्तर-
प्रत्ययादुत्पद्यत इति बोद्धा मन्यन्ते । यद् ज्ञानादुत्पद्यते न तत् (पा१ स्वा) श्रे-
यसाति । यथा ज्ञानस्य स्वशक्तिः । स्वशक्तिरिति ज्ञानज(न्याद् ? न्यां)
वासनामपदिशतीति ॥ १७५ ॥

एवमेव ग्राह्यत्वप्रतिषेधप्रयोगो दर्शयितव्य इत्याह — अरन्तेति ।
ज्ञानं स्वांशेन न गृह्णाति इति दर्शयितव्यम् । तावत् हेतुर्दृष्टान्ताविति । नच
माध्यधिकतो दृष्टान्तः । द्वयहीनवासनाम्युपगमात् । बोद्धव्यं हि स्वांशं न
गृह्णाति । नच तेन गृह्यते । एतच्च चिरन्तनबौद्धाभिप्रायेण ज्ञानातिरिक्त-

चैत्रज्ञानं तदुद्भूतज्ञानांशग्राह्यबोधकम् ॥ १७६ ॥
 ज्ञानत्वान्न भवेद् यद्वत् तस्य देहान्तरोद्भवम् ।
 एतयैव दिशा वाच्या शक्तिद्वयनिराक्रिया ॥ १७७ ॥
 प्रमाणान्तरसिद्धत्वादन्यत्रानेकशक्तित्वा ।
 नत्वत्र कारणं तादृक्शक्तिभेदकृदस्ति ते ॥ १७८ ॥
 तस्मादुभयसिद्धत्वाह्लाधवाचपरिग्रहः ।

वासनापक्षे स्थित्युक्तमिति द्रष्टव्यम् । ननुपादानापरनाम्नो विशिष्टात् सम-
 नन्तरज्ञानादन्यां काञ्चिद् वामनामर्वाचीना गम्यन्ते । तन्निरासांऽपि चास्मा-
 भिरुक्त एवेति । अन्यथा ग्राह्यग्राहकयोर्भेदं दर्शयति — चैत्रेति । चैत्रज्ञान
 धर्मि । तच्चैत्रोद्भूतो यो ज्ञानांशो ग्राह्यस्तस्य बोधकं न भवतीति साध्यम् ।
 ज्ञानत्वात् । यद् यद् ज्ञानं न तत् तद्बोधनं यथा देहान्तरोद्भवमिति ।
 ग्राह्यग्राहकशक्तिनिराकरणं चैतेनैव प्रकारेण दर्शयितव्यमित्याह — एतयै-
 वेति । एषा चात्र दिक् । न ज्ञानं द्विशक्तिकं, जानोत्यक्तेः, स्वशक्तिवत् ।
 तथा न ज्ञानं द्विशक्तिकं, ज्ञानत्वादन्यतरांगवत् । अन्यतरांशो हि ज्ञान-
 मेव । नचासौ द्विशक्तिकः, द्वैविध्याभ्युपगमात् । इतरथा चातुरिंध्यप्रमद-
 इति ॥ १७७ ॥

ननु शक्यमनेनैव प्रकारेण (ना ? आ)त्मनोऽपि वस्तुत्वाद् घटवद् द्वि-
 शक्तिकत्वं वारयितुमत आह — प्रमाणेति । दर्शितं ह्यस्मत्प्रयोगमाश्रित-
 योध्यबोधत्वादात्मनो द्विरूपत्वम् । न तदनुमानेन वारयितुं शक्यते, प्रत्यक्ष-
 बाधकप्रसङ्गादिति भावः । ज्ञाने तु नात्मवद् द्विशक्तिकत्वं शक्यते कल्प-
 यितुं, प्रमाणान्तराभावादिति । एतदप्युक्तमित्याह — नत्वत्रेति । यत् एव-
 मेकस्य द्विरूपत्वमनुपपन्नम्, अतोऽवश्यमेव ज्ञानाद् भिन्न नीत्यादि ग्राह्य-
 मेष्टयम्, एवञ्च प्रमाणवलादापद्यमानो वस्तुभेदो न कल्पनामौग्वमापाद-
 यतीति ॥ १७८ ॥

यदुक्तमनेककल्पनाया एककल्पना ज्यायसीति, तन् परिहृतं, नस्तत्
 प्रत्यक्षसिद्धोऽर्थः कल्पनीयः । नच तद्वलभाविनी ज्ञानकल्पना शक्यते वार-
 यितुम् । प्रमाणवन्ति सुबहून्यप्यद्वयानि वत्सनीयान्वेव । अत्र एवोभय

उपायत्वाच्च यत् तस्य पूर्वग्रहणकल्पनम् ॥ १७९ ॥

चक्षुरादीन्द्रियैरत्र तदनैकान्तिकं भवेत् ।

यदप्यप्रतिबद्धत्वादुत्पत्तौ गृह्यतामिति ॥ १८० ॥

तत्रात्मनां न शक्यं तन्नान्योत्पत्तिस्तदस्ति वा ।

तेनैतत् कारणाभावात् तदानीं नानुभूयते ॥ १८१ ॥

सिद्धत्वाद् ज्ञानस्याकारकल्पना न्यायेति यदुक्तं तदपि प्रत्याख्यातम् । यदि हि वयमाकारं दृष्ट्वा कस्यायमिति तदाश्रयमन्विच्छेम तदोभयसिद्धत्वाद् ज्ञानाकारोऽयमित्युच्येतापि । प्रतिष्ठिताश्रयमेव तु प्रत्यक्षसामर्थ्यादाकारमवगच्छन्तो नास्याश्रयान्तरमीहामहे । नचैवास्माकमसिद्धेऽर्थाकारे ज्ञानमपि सिद्धं येनोभयसिद्धं भवेत् । नहि तन्निराकारमनुभूयते । प्रत्यक्षेणार्थ एव हि जातस्तस्य प्रमाणं भविष्यति । स चेदनिष्टो नास्य कल्पनायां प्रमाणमस्तीति कथमुभयसिद्धत्वं, तदेतदाह — नस्मादिति । आदि-अन्तेन शक्तिमाश्रय भेद इति यदुक्तं तदुपादत्त इति । उक्तदोषपरिहारप्रयत्नम् अतः परमारभमाणः यत्तावदुक्तमुपायत्वाद् ज्ञानमेव प्रथमवगन्तव्यमुपायाधीनसिद्धित्वादुपेयानाम्, नच तदाकारमन्तरेण प्रतीयत इति ज्ञानाकार एवायमिति, तत् तावत् परिहरति — उपायेति । मत्स्यम् अर्थ-मिद्धावुपायो ज्ञानं, न त्ववश्यमुपायग्रहणाधीनमुपेयावधारणम् । नहि चक्षू रूपपरिच्छेदोपाय इति ततः पूर्वमनुभूयते । यत्पायत्वात् प्रथमवगन्तव्यमिति, तत् तैरेव चक्षुरादिभिरनैकान्तिकमिति नोपायस्य मतो ज्ञानस्य पूर्वानुभवं साधयितुमलामेति ॥ १७९ ॥

‘नान्यथा ह्यर्थसद्भावो दृष्टः सन्नुपपद्यते ।

ज्ञानं चेन्नेत्यतः पश्चात् प्रमाणमुपजायते ॥ १८२ ॥

‘नचापि प्रतिबन्धेन केवलेनाग्रहो भवेत् ।

विशिष्टकारणाभावेऽप्यर्थो नैवानुभूयते ॥ १८३ ॥

व्यापृतं चार्थसंवित्तौ ज्ञानं नात्मानमृच्छति ।

तेन प्रकाशकत्वेऽपि बोधायान्यत् प्रतीयते ॥ १८४ ॥

ईदृशं वा प्रकाशत्वं तस्यार्थानुभवात्मकम् ।

यदि स्वकाले नावगतं, कथं तर्हि पश्चादवगम्यते । अत आह—
नान्यथेति । अस्ति हि खलु पश्चाद् ज्ञानावधारणे प्रमाणमर्थापत्तिः ।
ज्ञातार्थान्यथानुपपत्तिप्रभवा सा प्रागज्ञातेऽर्थे न जायते, पश्चादुपजायत इति
युक्तमेव प्रमाणसद्भावादुत्तरकालमेव ग्रहणम् । परिचोदनापरिहारश्चोक्त ए-
वेति नेह प्रतन्यत इति ॥ १८२ ॥

नन्वस्तु तावत् परस्तात् प्रमाणसद्भावः, पूर्वमपि त्वप्रतिबन्धस्य क-
स्मादग्रहणमत आह—नचेति । नह्यप्रतिबन्धमित्येव वस्तुपलभ्यते । अप्रति-
बन्धस्याप्यनुपलम्भनात् । कारणसामग्रीविशेषसमवधानसम्पादित हि भावानां
ग्रहणम् । तदप्रतिबन्धानामपि तदभावे न भवति । किमनुपपन्नमिति ॥ १८३ ॥

का पुनर्ज्ञानग्रहणे सामग्री । यदि ज्ञानं, किमन्य ? स्य)ज्ञानान्तरेण ।
नन्विदमेव स्वभावतो ज्ञान प्रकाशात्मकम्, अप्रकाशात्मनां तु भावान्तरा-
णामप्रतिबन्धानामप्यस्तु प्रकाशान्तरापेक्षा । अत एवोक्तं ‘नचाप्रकाशरूप
त्वम्’ इति । अतो नोत्पन्नस्य ज्ञानस्याग्रहणे कारणमुपलभामहे—अत
आह—व्यापृतामिति । मत्स्यम् प्रकाशक ज्ञानं, तथापि नात्मानं
प्रकाशयति अर्थसंवित्तौ व्यापृतत्वात् । नहि बहिर्विषयप्रकाशने व्यापृतः
प्रदीपः आत्मानमपि प्रकाशयति । तत्प्रकाशने चक्षुषोऽपेक्षणात् । अतो
युक्तमेव प्रकाशात्मनोऽपि स्वबोधायान्यापेक्षणमिति ॥ १८४ ॥

अथवा प्रकाशक ज्ञानमित्येव कुतः, अर्थापरोक्षीभावो हि तस्य
तथात्वे प्रमाणम् । ततश्चार्थानुभवस्वभावमेव तत् मिध्यतीति न स्वात्मान-
मपि प्रकाशयतीत्याह—ईदृशमिति । एवमपि स्वात्मानं प्रकाशयेद्

नचात्मानुभवोऽस्त्यस्येत्यात्मनो न प्रकाशकम् ॥

सति प्रकाशकत्वे च व्यवस्था दृश्यते यथा ।

रूपादौ चक्षुरादीनां तथात्रापि भविष्यति ॥ १८६ ॥

प्रकाशकत्वं चाद्येऽर्थे शक्यत्वाभावात् तु नात्मनि ।

अन्येन वानुभावेऽसावनवस्था प्रसज्यते ॥ १८७ ॥

तत्र तत्र स्मृतिं दृष्ट्वा सर्वानुभवकल्पना ।

एकेन त्वनुभूतत्वे सर्वं तत्रैव सम्भवेत् ॥ १८८ ॥

तत्रापि स्मृतिरित्येतन्न लोकानुमतं वचः ।

नहि विज्ञानसन्तानं कश्चित् स्मरति लौकिकः ॥

यद्यप्येवम् ज्ञानात्मापि ज्ञानजन्मन्यनुभूयते, न त्वसावनुभूयते इत्युक्तमेवे-
त्यभिप्रायेणाह — नचेति । नच यदेकस्य प्रकाशकं तेन सर्वस्यैव प्रकाश-
केन भवितव्यम् । नहि चक्षुरादीनीन्द्रियाणि प्रकाशकान्यपि विषयतः
सङ्कीर्णान्ते, व्यवस्थाया उक्तत्वात् । एवमिहापि बाह्यस्य प्रकाशकं ज्ञानं,
नात्मन इति न नोपपन्नमित्याह — सतीति सार्धेन । प्रकाशरूपदोषचारस्तु
कथञ्चित् प्रकाशे कर्तृभावमाश्रित्य वक्तव्यः । अन्यथा हि प्रकाशानन्त्यं भवे-
दित्युक्तमेवेति ॥ १८६ ॥

यत्तुक्तं —

“तस्य तस्यापि चान्येन संवितावस्थितिर्भवति ।”

इति, तद् दूषयितुमनुभाषते — अन्येनेति सार्धेन । एवं हि परैरुक्तं — यदि
किञ्चि ज्ञानान्तरेण ज्ञानं जायते, ततस्तत्र तस्य ज्ञानस्य स्मरणात् पूर्वानु-
भवकल्पनायामनवस्था भवेत् । एकेन तु ज्ञानेन विषयाकारे स्वाकारे च
श्रवेदिते सर्वमेव ग्राह्यग्राहकाकारभरणं तत्रैव स्यात् । तथाचानवस्था परि-
हृता भवति । तस्याच्च ज्ञानान्तरेण वेद्यं ज्ञानमिति ॥ १८८ ॥

एवमनुभाषिते दूषणमाह — नत्रार्थमिति । यदेतदुच्यते तत्र तत्र
स्मरणदर्शनेन सर्वत्रानुभवकल्पनायामनवस्थेति, तदुक्तम् । स्मृत्यभिद्वेः ।
शृद्धीतविषया हि स्मृतिर्भवतीति नाशृद्धीतं ज्ञानं स्मरुं शक्यम् । शृद्धीत-
स्मरणे तु यावद्भ्रमदणमेव स्मरणव्यवस्थानात्तानवस्थेति वक्ष्यते । यत्र हि

घटादावगृहीतेऽर्थे यदि तावदनन्तरम् ।

अर्थापत्त्यावबुध्यन्ते विज्ञानानि पुनः पुनः ॥ १९० ॥

यावच्छ्रमं ततः पश्चात् ताव(त्त्ये ? न्त्ये)व स्मरिष्यति ।

तदा त्वकल्पितेऽप्येवं स्मृतिर्वन्ध्यासुतादिवत् ॥

॥ स्मृतिभ्रान्तिश्च याप्यत्र पश्चाज्ज्ञानेषु जायते ।

तदेवार्थस्मृतेरेषां तज्ज्ञानादिप्रमाणता ॥ १९२ ॥

यावच्छ्रमं च तद्व्युद्धिस्तत्प्रबन्धे महत्यापि ।

श्रमाद् रुध्यान्यसम्पर्काद् विच्छेदो विषयेष्विव ॥

कदाचिदेतद् द्वित्राणि ज्ञानान्यनुमूतपूर्वाणि स्मर्यन्त इति । विज्ञानसन्तान-
स्मरणं त्वलौकिकमेवेति ॥ १८९ ॥

यदि स्वर्धज्ञातताम्रयथानुपपत्त्या ज्ञानमरगम्य पुनस्तज्ज्ञाततावशेन
तद्विपर्ययं ज्ञानान्तरं कल्पयति, पुनश्चानेनैव क्रमेण यावच्छ्रमं ज्ञानानि ज्ञा-
तानि । ततो यावज्ज्ञातस्मरणाद् नाननस्थेत्याह—घटादाविति सार्धेन ।
यत्तु प्रागनवगतानां भव ज्ञानानां स्मरणमुच्यते, तद् बन्ध्यासुतादिस्मरण
तुल्यमशक्यमेव वक्तुमित्याह—तदेति ॥ १९१ ॥

यत्तु भिक्षुणा सिद्धवत् तत्रापि स्मृतिरित्युक्तं, तद् भ्रान्तभाषित-
मेव । अस्ति च भ्रान्तौ नियन्धनम् । अर्थो हि तत्र स्मर्यते । तत्स्मरणान्यथा-
नुपपत्त्या च तस्य प्राग् ज्ञातत्वेमेव कल्प्यते । ततोऽपि प्राचीनज्ञानकल्पना ।
तदिह ससर्गमोहितधियां ज्ञानेऽपि स्मृतिविभ्रमः । न त्वाद्यज्ञानस्मरणम-
प्याशङ्क्यम् । प्रागेव सन्तानस्मरणं तदेतदाह—स्मृतिभ्रान्तिरिति ।
अर्थस्मृतेः खल्विव तज्ज्ञानादिप्रमाणता विलसति, यदेतज्ज्ञानेऽपि स्मृतिप्रमो
भवति । अर्थस्मृत्या हि ज्ञाने प्रतीयमाणे स्मृतिविषयार्थसन्निकर्षाद् ज्ञानेऽपि
स्मरणमिति भ्राम्यति । आदिशब्देन चात्र ज्ञानज्ञानमुपादीयत इति ॥ १९२ ॥

१ स्मृत्यापि ज्ञानप्रमायां यावच्छ्रमं तदग्रहणाद् विषयान्तरसम्भारोप-
पत्तिरित्यभिप्रायेणाह—यावदिति । अयमभिप्रायः—न तावन्ति ज्ञा-
नानि जायन्ते यदि तु ज्ञातुमिष्यन्ते यावच्छ्रमं तद्व्युद्धिर्विविष्यति या-
वन्ति ज्ञानानि बुध्यमाना न भ्राम्यति । स्मृत्यनुसारेणापि तावद् भोत्स्यन्ते

तत्रापि स्मृतिरित्येषा प्रथमे प्रत्यये यदि ।

तन्मात्रग्रहणादेवं नानवस्था प्रसज्यते ॥ १९४ ॥

स्मरणं त्वथ सर्वेषु तत्सिद्ध्यै ग्रहणं तथा ।

प्रमाणवत्त्वादायातः प्रवाहः केन वार्यते ॥ १९५ ॥

अथ तान्याद्यविज्ञानविषयाणीति कल्प्यते ।

इत्यभिप्रायं विवृणोति — तत्प्रबन्ध इति । यावच्छून्यं तावद् बुद्धयो ज्ञापते, ततो महत्यपि बुद्धिप्रबन्धे ज्ञाते श्रमाद् वा विषयान्तराभिलाषेण वान्यसम्पर्काद् बुद्धिज्ञानाद् विच्छेदो भवति । यथा विषयेष्वेव स्मणीयेषु गीतादिष्वनुभूयमानेषु विषयान्तराभिलाषात् पूर्वविषयविच्छेदो भवतीत्यनुपपन्नं विषयान्तरसञ्चारो न स्यादिति ॥ १९३ ॥

किञ्च यदेतदुक्तं तत्रापि च स्मृतिरिति, तत् किं प्रथमज्ञानाभिप्रायेण, उत तत्रतत्रेति बीप्तासमिप्रेत्य । पूर्वास्मिन् कल्पे नानवस्था । एको हि प्रथमः प्रत्ययः । अतः का तद्ग्रहणेऽनवस्था, तदेतदाह — तत्रेति ॥ १९४ ॥

यदितु संवित्प्रवाहमेवाभिप्रेत्य तत्रापि स्मृतिरित्युच्यते, तत्र तावदस्तीत्युक्तम् । उपेत्यापि शून्यः । यदि बहून्येव परस्ताद् ज्ञानानि स्मर्यन्ते, ततो ग्रहणकारणत्वात् स्मृतेस्तत्सिद्ध्यै ग्रहणान्यपि कल्पयिष्यामः । कथमपरया गृहीतविषया स्मृतिर्भविष्यति । न त्वेवमपि ज्ञानान्तरनिरपेक्षमेव ज्ञानमवसीयत इति युक्ता कल्पना, स्वसंवित्प्रतिपेक्षात् । अतो वरं प्रमाणपलादायातः संवित्प्रवाहः, ननुनः स्वसंवित्तिकल्पनेत्यभिप्रायेणाह — स्मरणमिति । पूर्वं च घटादौ गृहीत इत्यत्र यथेव स्याद्, एवं सति तत्रापि स्मृतिरित्युच्येत । तथा नानवस्था, यावदवगतस्मरणात् । न त्वेतदप्यस्तीति तद् दर्शितम् । इदानीं तु यद्युत्तरोत्तरविषयाः स्मृतयो दृश्यन्ते ततस्तदर्शनाद् ग्रहणप्रवाहकल्पनेव प्रमाणवती, न स्वसंवित्तिकल्पनेति निवेक इति ॥ १९५ ॥

यदि त्व्यते, सत्यम् अस्त्यर्थं ग्रहणप्रवाहः । किन्त्वाद्यज्ञानगोचराभ्येव तानि ग्रहणानि । ज्ञानमेव हि तत्रायं नायः । ज्ञानमेव विषयाकारेण

नोत्तरोत्तरबुद्धीनां विशेष उपपद्यते ॥ १९६ ॥

विज्ञानविषयत्वं च यस्य सर्वासु बुद्धिषु ।

घटविज्ञानतज्ज्ञानविशेषस्तेन दुर्लभः ॥ १९७ ॥

स्मरन् यथैव विज्ञानं निराकारं स्मरत्ययम् ।

तथा स्मरन् गृहीतार्थं निराकारतया स्मरेत् ॥

स्वाकारेण च निरूप्यते । तद्विषयं च तस्मरणमन्यत् । एवमेवापरमिति न किञ्चिदर्थविषयज्ञानमित्याशङ्कया सहाह — अथेति । अयमभिप्रायः— सारूप्येण हि विषयभावः । तद् यदाघविज्ञानविषयमेकम्, एवं सति तत्तावत् ततोऽविलक्षणं प्रथमवद् घट इत्येव भवेत् । एव तृतीयाद्यपीति नोत्तरोत्तरबुद्धयो भिद्येरन् । अर्थवादिनस्तु प्रथममर्थविषयं घट इति ज्ञानं, द्वितीयं तु ज्ञानविषयं, तृतीयज्ञानं तु ज्ञानज्ञानविषयम् । अनाकारत्वेऽपि चाकारवतामिव स्वाभाविकः सविदां भेद इत्युक्तमेवेत्याकारप्रचयदर्शनमुपपद्यते ज्ञानेषु जिज्ञासितेषु, नतु घौद्धस्येति विपरीतप्रसङ्गोऽभिहितः । एतच्च प्रथमज्ञानस्य स्वसंवित्तिमभ्युपेत्योच्यते । प्राञ्ज निराकृतोऽप्ययं ज्ञानविषयत्वपक्ष इदानीं दूषणान्तराभिधित्तया पुनरुपक्षिप्त इति ॥ १९६ ॥

अयं चापरो विज्ञायते न विषये बुद्धीनां दोष इत्याह — विज्ञानेति । अयमर्थः—यस्य सर्वा बुद्धयो विज्ञानविषयाः, तस्य घटज्ञानं घटज्ञानज्ञानं वा विज्ञानविषयत्वान्न भिद्यत इति ॥ १९७ ॥

अविशेषमेव दर्शयति—स्मरन्निति । एष हि ज्ञातपूर्वमर्थं कदाचित् प्रस्मृतवान् विज्ञानमनाकारं स्मरति अर्थं च सर्वदा साकारं घट इति, तन्नोपपद्यते । प्रस्मृतार्थविषयविज्ञानस्मरणं क्षानाकारमेव दृष्टम् । एवं स घट इत्यपि स्मृतिविज्ञानं विज्ञानविषयमेवेति तदप्यनाकारमेव भवेत् । साकारत्वे वा प्रस्मृतार्थविज्ञानस्मृतेरपि साकारत्वप्रसङ्गोऽविशेषात् । अतो योऽयं घटविषयस्य स्मृतिविज्ञानस्य प्रस्मृतघटविज्ञानविषयस्य च स्मृतिविज्ञानस्य विशेषः, विज्ञानविषयत्वे बुद्धीनां न भवेत् । अतः काचिद् विज्ञानविषया काचिदर्थविषयेति साकारानाकारभेदसिद्धिरिति ॥ १९८ ॥

ज्ञानप्रष्टेन योऽप्यूर्ध्वं परामर्शो भवत्यसौ ।

तस्यार्थेष्वभ्युपायत्वान्न तु ग्राह्यत्वकारितः ॥ १९९ ॥

प्रत्यासन्नत्वसम्बन्धौ ग्राह्यत्वासम्भवाच्चयुतौ ।

विषयत्वेन वाप्येतौ स्तः किं देशाविभागतः ॥ २०० ॥

यदपि प्राग् ज्ञानस्य संवेदनमित्यत्र कारणमुक्तं ज्ञानप्रष्टेन परामर्श-
दर्शनं, तदपि न युक्तम् । न ह्ययं ज्ञानप्रष्टेन परामर्शो ज्ञानस्य ग्राह्यताकृतः ।
किन्त्वर्थस्थितौ ज्ञानमभ्युपाय इति तदनुसार्थार्थकयनं ज्ञातोऽसावर्थो मयेति ।
यदिदानीमेव च स्मृतेस्तत्र ज्ञानानुमानम् । न तु प्रागेव ज्ञानपुरस्सरमसौ
ज्ञातः । यदा तु कश्चित् तथाविधार्थसदसद्भावयोः पर्यनुसुक्ते, तदा ज्ञानो-
पायत्वादर्थस्य ज्ञानपुरस्सरमर्थस्थापनं भवत्यासीदसावर्थः यस्मान्नया पूर्व-
मवगत इति । अतो नानेन ज्ञानस्य पूर्वोपलब्धिः शक्या कल्पयितुम् ।
तदेतदाह — ज्ञानप्रष्टेनेति ॥ १९९ ॥

यत्तुक्तं ज्ञानाकारपक्षे प्रत्यासन्नं सम्बद्धं ग्राह्यं भवति, इतरथास-
म्बन्धमतिदूरवर्ति च ग्राह्यमभ्युपगतं भवतीति । तत् परिहरति — प्रत्या-
सन्नेति । अयमभिप्रायः — यथाकथञ्चिन्नैकाल्प्ये ग्राह्यग्राहकभावः सम्भ-
वतीत्युक्तम् । तदा किं कुर्मोऽसम्बन्धमसन्निहितं च ग्राह्यमनुजानीमो न
कलुः दूरदेशा (न्दी ? दि) वार्ताम्यो हृदयमनुविपरिवर्तमाना भावा न गृह्यन्त
इति शस्यते' यक्तुं संविद्भिरोधादिति । एवं तावदसम्भवादासत्तिसम्बन्धौ
न स्यातामित्युक्तम् । न ॥ ह्येते । नहि देशाविभाग एव सर्वत्र सम्बन्धः ।
विषयविषयिभावोऽपि हि सम्बन्ध एव । अस्ति चासौ ज्ञानार्थयोः । ज्ञानो-
त्तौ तदवाप्तेरिदमेव च तस्य सन्निधानमर्थेन यदुत्पन्ने तस्मिन्नर्थो भासत
इत्यभिप्रायेणाह — विषयेति । किं पुनरिदमर्थो भासत इति । न ज्ञानाद-
न्यदर्थस्य भासनम् । संवित्तौ वा कथं विषयाकारो भासते । एवंतर्हि
नारित तदभावे चान्यानवभासनादभाववाद एव । तदवश्यास्येयमिदं ज्ञानो-
त्पत्तावभूतपूर्वो भावानां कोऽपि भेदः सकलप्रमातृप्रत्यात्मवेदनीयः । ते तु
भावा ज्ञानाकारा वहिर्बैतन्यदेतत् । येऽपि फलभूतामर्थसंविदं स्वप्रका-
शमाहुः, तैरपि कोऽप्यनिर्वचनीयोऽर्थगतो विकारो दर्शयितव्य एव । कथ-

अर्थाकारस्य योऽप्युक्तो मिथ्याज्ञानेष्वसम्भवः ।

। देशकालान्यथामात्रसम्भवः केपुचित् कृतः ॥२०१॥

प्रत्यक्षादन्यविज्ञानमतीतानागतैरपि ।

मन्यथा संवित्प्रकाशेऽर्थः सिध्येत् । न ह्यन्यप्रकाशेऽन्यत् सिध्येद्, अति-
प्रसङ्गात् । अन्या च संविदान्तरा, अन्यो घटिरर्थः । सोऽपि भासते इति
चेत्, तद्वदेव तर्हि सोऽपि स्वप्रकाश एव । संविदायत्तो न स्वप्रकाश
इति चेद्, नन्विदमेवास्माभिर्जिज्ञास्यते किमस्य संविदायत्तत्वमिति ।
स्वरूपं तावत् स्वकारणसामग्र्यायत्तमेव । प्रकाशोऽपि तस्य संविदेव न
तदायत्तः । तदवश्यमप्राप्तपूर्वस्य काचित् फलोत्पत्तावस्ति प्राप्तिरित्यास्येयं
यदायत्तोऽस्य संवेदनं नान्यस्येति विवेकः । सैव चास्माभिर्ज्ञाततादिपदै-
रभिधीयते । अतः सिद्धं विषयत्वेनापि प्रत्यासत्तिसम्बन्धौ स्त इति
॥ २०० ॥

योऽपि मिथ्याज्ञानेष्वर्थकारसम्भव उक्तः, तमनुभाष्य परिहरति —
अर्थेति । अयमर्थः— योऽयं द्विचन्द्रादिषोऽप्येवार्थाकारसम्भव उक्तः,
सोऽयुक्तः । तथाहि । सम्यग्ज्ञानेषु तावन्नार्थाकारसम्भवः । केपुचित्तु
मिथ्याज्ञानेषु देशान्यथात्वमात्रेण कालान्यथात्वमात्रेण वार्थाकारसम्भवो-
ऽस्माभिः कृतः निरालम्बनवादे वर्णित इति यावत् । अतो न कचिदर्थ-
कारासम्भवः तत् पुनरिदं प्रतिभासविपरीतमभिधीयते । देशान्तरादिस्थो-
ऽर्थो भासते, अन्यत्र स्थितश्चार्थोऽन्यत्रालम्ब्यते इति संविदनुसारेण हि
भवन्तो घटिरर्थमवस्थापयन्ति । सा च देशान्तरादिगोचरा कथमन्यत्रार्थमा-
लम्बत इति शक्यते वक्तुम् । एवं हि स्वांशालम्बनत्वेन किमपराद्धं येन
तन्निराक्रियते । मैवम् । उक्तमस्माभिर्निरालम्बनवाद एव बाधकानुसारिणी
हि मिथ्यात्वकल्पना । बाधकं च देशादिसंसर्गमेव वारयति, न हि घटि-
र्यस्तुसत्ताम् । तद्धि न द्वौ चन्द्राविति चन्द्रद्वित्वं निषेधति, न द्वित्वं चन्द्रं
वेति कथं तौ घटिर्मासमानावपहास्यामः । अतो नेह संविद्विपरीतं किञ्चि-
दिति ॥ २०१ ॥

स्यादेतत् । कथमतीता अर्था असन्तो ज्ञानावलम्बनमिति । उक्त-
परिहारत्वात् । उक्तं हि प्रत्यक्षधर्मो वर्तमानसन्निहितविषयता ज्ञानान्तराणां

जन्यतेऽर्थे भवन्तीषु वासनास्वसतीषु वा ॥ २०२ ॥

यः पुनर्नानुभूतोऽर्थो न चाप्यनुभविष्यते ।

वासनाभावतस्तत्र तवाप्यनुभवः कथम् ॥ २०३ ॥

विनापि वासनातश्चेद् बुद्धिरुत्पद्यते ततः ।

नेति निरालम्बन एव, तदेतदाह — प्रत्यक्षादिति । यत्तावद्वैदिकमतीता-
दिगोचरं ज्ञानं तत् प्रत्युत्पन्नलिङ्गादिजनकमसतीष्वेव वासनासु भवति ।
यत्स्वन्यज्जाग्रत्स्मृति ज्ञानं स्वप्नज्ञानं वा, तद् भवन्तीषु वासनासु भवति
प्रत्युत्पन्नकारणान्तराभावादिति ॥ २०२ ॥

ये ह्यत्यन्ताननुभूता अर्था अनुभूयन्ते, तत्र वासनादिकारणान्तरा-
सम्भवात्तास्ति ज्ञानाकारत्वादभ्या गतिरत आह — य इति । अयमभि-
प्रायः — तवापि तथाविधानुभवे किं कारणं, बौद्धोऽपि वासनामेव ज्ञान-
कारणं मन्यते । नचात्यन्ताननुभूतपूर्वेऽर्थे वासना सम्भवति, अर्थज्ञानादि-
तसंस्काराभिधानत्वाद् वासनाशब्दस्य । स्यादेतत् । न ज्ञानजन्मा संस्कारो
वासना । किन्तु ज्ञानमेव किञ्चिदनवगतपूर्वार्थसंवेदनकार्योन्नेयशक्तिमेद-
मिति । तच्च । लोके तथानवगमात् । ज्ञानयोनिरेव संस्कारो वासनेति
लौकिका मन्यन्ते, न ज्ञानमेव । अपिच, समनन्तरज्ञानमतदाकारं, तत्
कथं तदाकारं धियगुपजनमितुमलं

“तदतद्रूपिणो भावास्तदतद्रूपहेतुजाः ।”

इति र्थः सिद्धान्तः । यदि त्वयमपि कार्यकारणभावो नेष्यते, अस्तु तर्हि
कादाचित्कमप्यनपेक्षमेव ज्ञानम् । किं समनन्तरप्रत्ययाधीनव्यसनेन । अ-
तोऽवश्याश्रयणीया काचिज्ज्ञानाद् भिन्ना वासना, योज्ञा सती विराट्-
सन्तानतिरोधानेन सदृशमेव ज्ञानमारमत इति भवन्निरप्यारथ्यम् । नचा-
त्यन्ताननुभूतेषु सा सम्भवतीति तुल्यत्वमावयोः । नचाप्यनुभविष्यत इत्या-
त्यन्तिकवासनासम्भवाप्रकटनाथं, नतु भविष्यतोऽनुभवस्य कभिद् वासना-
भासुपयोग इति ॥ २०३ ॥

यदि तु अनादित्वेव वासनां ज्ञानोत्पत्तिराश्रीयते, एवन्तर्हि पश्चिन्तने-

॥ वासनायां निमित्तत्वमभ्युपेतं विरुध्यते ॥ २०४ ॥
 वासना, चेद् भवेत् तत्र सा च संवित्तिपूर्विका ।
 तथा सति च पूर्वत्र गृहीतः क्वाप्यसौ ध्रुवम् ॥ २०५ ॥
 एवं च नैव वक्तव्यमत्यन्ताभवनं क्वचित् ।
 अन्यथानुपपत्त्या हि सिद्धा जन्मान्तरेऽस्तिता ॥ २०६ ॥
 दुष्टत्वेन च विज्ञानमन्यथापि व्यवस्थितम् ।
 पृथिव्यादिषु गृह्णीयादाकारं तन्निबन्धनम् ॥ २०७ ॥

वैद्विर्वासनायां निमित्तत्वमाश्रितं तद् विरुध्यत इत्याह—घिनेति ॥ २०४ ॥

तत्रापि तु वासनाभ्युपगमे तस्याः संवित्कारणत्वादसावननुभूतो-
 ऽप्यर्थ इह जन्मनि कापि जन्मान्तरादावनुभूत इत्यभ्युपेय इत्याह—वास-
 नेति ॥ २०५ ॥

किमतो यद्येवमत आह — गृह्येति । अभवनमभावः । दुःस्वप्ने-
 ऽनुभूयमानस्य संसर्गस्य न कस्यचिदत्यन्ताभाव इति । किं पुनस्तद्भावे प्र-
 माणमत आह — अन्यथेति । ज्ञानं हि कार्यं न तावदकारणकं निष्पद्यते ।
 न चास्य प्रत्यक्षेन्द्रियादिकारणं किञ्चिदुपलभ्यते । स्वप्ने न चेद् वासनापि
 कारणं न स्यादेव । न चासौ पूर्वज्ञानमन्तरेण भवति । तद् यदि नेहासा-
 वर्यो ज्ञातः, नूनं जन्मान्तरेऽनुभूत इति ॥ २०६ ॥

ये तर्ह्यत्यन्तासम्भावनीयज्ञानार्थाः स्वप्निरदृष्टेदादयः, तेऽसम्भव-
 द्वासनाः कथमवसीयन्ते । अतस्तत्र ज्ञाना(कार)कल्पनैव साधीयसी नार्था-
 कारकल्पना, अत आह — दुष्टत्वेनेति । अयमभिप्रायः — यदा न कथ-
 यित् स्वसंवेदन ज्ञानमित्युक्तं तदा य एवैते पृथिव्यादयोऽर्था बहिरवस्थिता
 गृह्यन्ते, तेष्वेव कुतश्चित् कारणदोषाद् दुष्ट विज्ञानमन्यथास्थितमाकारं
 गृह्णाति । अदुष्टं तु यथावस्थितम् । न कचिदपि ज्ञानाकारानुभवः । तन्निब-
 न्धनमिति । पृथिव्यादिनिबन्धनमित्यर्थः । पृथिव्यादिसूक्ष्माण्येव हि स्थूला-
 रम्भे कारणम् । एतेन कल्पनानिबन्धनत्वं प्रधाननिबन्धनत्वं च निराकरोति ।
 न तावत् कल्पनानिबन्धनत्वमपाधितत्वात् । न प्रधाननिबन्धनत्वमप्रमाण-
 कत्वात् । दृश्यते तु सूक्ष्मतरादिक्रमेण पृथिव्यादीनामेव कार्यद्रव्येष्वात्म-

तानपास्य तु नैवार्थे कचिदाकारकल्पना ।

न ज्ञानं ह्यनवष्टम्भमात्मानं लब्धुमर्हति ॥ २०८ ॥

विज्ञानस्यैव वाकारो यद्येवोऽन्ये च कल्पिताः ।

विशेषः कोऽत्र येनायमत्यन्तासन्नितीष्यते ॥ २०९ ॥

तस्माद् भ्रान्तिरपि त्वेषां कल्पयन्त्यर्थमेव नः ।

कल्पयत्यन्यथा सन्तं न त्वात्मानं व्यवस्यति ॥ २१० ॥

ततश्च बाधकज्ञानाद् वाचोयुक्तिरियं भवेत् ।

अर्थेऽन्यथापि सत्येव धियाकारः प्रतीयते ॥ २११ ॥

कत्वमिति तदेव द्व्यणुकादिक्रमेणार्थीयते । शिरच्छेदश्चान्यगोचरोऽवगतः
स्वसम्बन्धितयावगम्यत इत्यन्यथा व्यवस्थानमिति ॥ २०७ ॥

तांस्तु पृथिव्याद्यर्थानपास्य न क्वचिदर्यान्तरे शब्दात्मके ज्ञानात्मके
वाकारकल्पना युक्तेत्याह — तानिति । कारणमाह — नेति । पृथिव्याद्यु-
पष्टम्भशून्यं न किञ्चिज्ज्ञानमात्मानं लभते । किञ्चिद्धि पृथिव्यादिद्रव्यगो-
चरं, किञ्चिद्धि रूपादिगुणविषयं, किञ्चिद् गवादिसामान्यगोचरम्, अन्य-
शोक्षेपणादिकर्मगोचरमवगतमिति ॥ २०८ ॥

अपिच यदि सर्वोऽयं ज्ञानमनुभासमान आकारो ज्ञानस्यैवान्यं च
पृथिव्यादयो भावाः कल्पिताः, एतन्तर्हि सर्वसंविदामेवात्यन्तासन्नर्थ इति
केन विशेषेणायं स्वप्नादिग्रमाणामत्यन्तासन्नर्थ इष्यते येनैवमुपालभ्येमाहि
कथमत्यन्तासन्नर्थः स्वप्नादिविज्ञानेऽवसीयते इति तदेतदाह — धिजा-
नस्येति । अत्र स्वप्नादिज्ञान इत्यर्थः ॥ २०९ ॥

अतः सिद्धं भ्रान्तिज्ञानान्यप्यर्थमेवान्यथा स्थितमन्यथा कल्पयन्ति,
न पुनरात्मानमवस्यन्तीत्याह — तस्मादिति ॥ २१० ॥

यदितर्हि सर्वसंविदामेव बाधालम्बनत्व, किं तर्हि पापकेन पाप्यने
अत आह — ततश्चेति । बाधकेन न पाप्यं प्रतिक्षिप्यते, किन्तु पापके
सतीत्यं वाचोयुक्तिर्भवति यदन्यथा मत्त्वप्यर्थेऽप्यमात्रं दुष्टरक्षणजनितया
धिया प्रतीयते न त्वनधिक्य धर्माणि ॥ २११ ॥

द्विचन्द्रादावपि त्वेवं तारकादिमतौ तथा ।

स्त्रीत्वादन्यत्र दृष्टं स्यात् कथञ्चिद् वेह सम्भवेत् ॥

शब्दमात्रप्रतीत्या वा दृष्टैर्वा कैश्चिदिह्नात् ।

संस्त्यानप्रसवस्थानैर्यथा पातञ्जले मते ॥ २१३ ॥

एवं तावद् वासनानिबन्धनेषु स्वप्नादिविभ्रमेषु अर्याकारो दर्शितः ।
 बाधकप्रत्ययार्थश्च व्याख्यातः । एतदेवेन्द्रियविभ्रमेषु द्विचन्द्रादिविषयेष्वति-
 दिशति — द्विचन्द्रादावपित्वेवमिति । यत्तुक्तं नैकप्राये लिङ्गाने-
 कत्वं सम्भवतीति । तत्र परिहारमाह — तारकादीति स्यादन्तेन । अयम-
 भिप्रायः — तारकादिमतावपि स्त्रीत्वादिप्रत्ययो भ्रान्तिरेव । प्राणिष-
 र्भत्वालिङ्गभेदानामप्राणिष्वसम्भवाद् भ्रान्त्यैवान्यत्र दृष्टमन्यघारोप्यते ।
 अतोऽन्यत्र दृष्टमेव स्त्रीत्वादि तारकादिमतावालम्बनमिति । कथं पुनस्ता-
 रकादिषु स्त्रीत्वादिप्रत्ययो भ्रान्तिरित्युच्यते । न ह्यत्र द्विचन्द्रादिषोऽपेक्षिव
 बाधको दृश्यते । तमन्तरेण तु भ्रान्तिवादिनामेव भ्रान्तिरापाद्येत, अत आह—
 कथमिति । अयमभिप्रायः — सत्यम् । न भ्रमस्तारकादिषु, वास्तवाना-
 मेव स्त्रीत्वादीनां सम्भवात् । ते हि स्त्रीपुत्रपुंसकलिङ्गेभ्यस्तारका तिष्ठ्यो
 नक्षत्रमिति शब्देभ्यः प्रतीयन्ते । नच प्रतीयमाना न सन्तीति युक्तं वक्तुम् ।
 यत्तु प्रमाणान्तराज्ञावगम्यते, नार्य दोषः । शब्दैकप्रमाणकत्वात् । नचैक-
 प्रमाणावगतांशः प्रमाणान्तरेणानवसीयमानोऽसन् भवति । अतो येयं शब्द-
 मात्रादुपजाता प्रतीतिस्तयैव स्त्रीत्वादयः संविदिता इति पारमार्थिका एवेति ।
 अयमपि तु शब्दैकप्रमाणकत्वपक्षोऽतितुच्छ एव । न खलु पदतद्भागानाम
 गृहीतसम्बन्धानां प्रतिपादकत्वमस्ति । नच प्रमाणान्तरावेद्येन वस्तुना
 सम्बन्धो गृहीतुं शक्यः । अतो मन्द एवायमपि पक्ष इत्यपरितुष्यन् परि-
 हारान्तरमाह— दृष्टैरिति । न तारकादावदृष्टपूर्वं लिङ्गं, दृष्टैरेव कैश्चिदूपैरिह्ना-
 नात् । वक्ष्यमाणान्येव दृष्टानि रूपाणि लिङ्गमिति यावदिति । किं पुनर्दृष्टं
 रूपं येनात्मना स्त्रीत्वादीर्नीष्यन्ते अत आह—संस्त्यानप्रसवस्थानैरिति ।
 सत्वरजस्तमसां गुणानां यथोत्तरमुपचयः संस्त्यानप्रसवस्थानानि । ते च
 गुणाः प्राण्यप्राणिसङ्गावसाधारणा एव सर्वेषु तद्रूपप्रत्यभिज्ञानात् । सुख-

तेन लिङ्गत्रयस्यात्र सद्भावः स्यात् प्रमाणवत् ।

अपेक्षाभेदतश्चात्र विरोधोऽपि न विद्यते ॥ २१४ ॥

दुःखमोहादिभेदवन्तो हि सर्वे भावाः आश्रयतया जनकत्वेन च प्राणिनः आश्रयतया प्राणिनः जनकतया रमणीयादिभावव्यवस्थिता हि विषया अप्राप्तिनोऽपि सुखयन्ति दुःखयन्ति मोहयन्ति च । सुखादयश्च सत्त्वादि-
धर्माः, तदर्थनात् त्रैगुण्यं सर्वभावानामवसीयते । तद् यदा सत्त्वोपचयः
संस्त्यानाभिधानोऽवगम्यते तदा पुंस्त्वं प्रतीयते । रजसस्तूपचये प्रसवे
गम्यमाने स्त्रीत्वं, तमस उपचये स्थाने नपुंसकत्वम् । सा, चोदासीनावस्था
भावानां न कस्यचित् कार्यस्य सवित्री स्वरूपावस्थानमात्रं, तच्चैतद्रूपं
एतेव सर्वभाषेषु । प्राणिनो हि पुमांसः सत्त्वोत्कृष्टा दृश्यन्ते । रजोमप्यो
नार्यः । तमोमयाः षण्डाः संमुग्धनिरुद्धास्तिलचेष्टाः । एवं तिष्ठ्यादीनाम-
प्यापेक्षिकः सत्त्वादीनामुपचयो दर्शयितव्यः । अस्पृशकाशवक्षत्रान्तरापेक्षया
हि पटुप्रकाशः पुमानिति तिष्ठ्यो लक्ष्यते । यदा तु तस्यैव रजस उद्भवो
लक्ष्यते तदा स्त्रीत्वेन तारकेति । तमसस्तूपचये नक्षत्रमिति नपुंसकत्वेन ।
एवमेव तटस्तटी तटमित्यादिष्वपि गुणोपचयापचयात्मा लिङ्गभेदोऽनुस-
न्धातव्यः । एवञ्च सर्वत्रैव पारमार्थिकं लिङ्गत्रयमुपपन्नं भवति । पाध-
विरहोऽप्यत एवेति सिद्धं नानर्थकास्तारकादिषु लिङ्गप्रत्यया इति । अत्रैव
बुद्धानुमतिं दर्शयति— यथेति । पतञ्जलिना हि किं पुनरिदं लिङ्गमिति
ब्रूयाद् बहुधा विकल्प्य प्राण्यप्राणिषु दर्शनावविपर्यया(चो?बो)मयप्र-
ययोक्तमेव लिङ्गमुपवर्णितमिति ॥ २१३ ॥

एवञ्चोपपन्नं लिङ्गत्रयमपीत्याह — तेनेति । नन्वस्त्वेवमात्मको
मित्राधिकरणो लिङ्गभेदः, एकाधिकरणं तु लिङ्गभेदं न मृष्यामहे यस्य हि
यत् स्वरूपमुचितं तेनैव तन्नित्यं व्यपदिश्येत । अत आह — अपेक्षेति ।
तत्तद्भावभेदापेक्षया हि तस्य तस्य गुणस्योपचये लक्ष्यमाणे नैकत्रापि
लिङ्गभेदावसायोऽनुपपन्नः पुत्रादिभाव इवैकस्य पुंस इति ।

तत् पुनरिदमुक्तप्रकारं लिङ्गस्वरूपं नानुपम्यामहे पारमार्थिकमप्रा-
णिषु लिङ्गमनुपलभ्यमानाः । प्राण्यवान्तरजातिमेव तु लिङ्गं सक्षिरामहे ।
पश्यामो हि वयं नराण्यमहिषगोवराहादिभेदभिन्नानेकप्राणिगणसाधारणं

स्त्रीत्वादिभेदभिन्नं विविचयमान्तराकारमप्राणिभ्यो व्यावृत्तं यमानन्दसाव-
 (ना? न)स्तनवदनादिसन्निवेशविशेषा दर्शयन्ति । नच ते अप्राणिष्विति न
 लिङ्गभेदं प्रतिपद्यामहे । किमिदानीमप्राणिषु लिङ्गावगमो भ्रान्तिरेव । ननु
 साप्यसति बाधकोदये दुर्भणैव । सत्यम् । गौणस्त्वप्राणिषु लिङ्गवादः प्रस्तरै-
 ककपालयोरेव यजमानवादो माणवक इव ज्वलनवादः । नह्यसौ भ्रान्तिः,
 अभ्राम्यतामेव तथावभासात् । कः पुनर्गुणः यतोऽप्राणिषु गौणो लिङ्ग-
 वादः । पङ्क्त्यादयो ह्यभिगुणा माणवके वर्तमाना गुणवादहेतवः । नत्विह
 तथा प्राणिगुणाः केचिदप्राणिषु दृश्यन्ते यद्वशेन गुणवादः समाश्रीयते ।
 भैवम् । इहापि गुणानगतेः । उपचयापचयधर्माणौ हि स्त्रीपुमांसौ, अतस्त-
 र्द्धमविचक्षया स्त्रीलिङ्गादिशब्दप्रयोगोऽप्राणिष्वपि यथैव प्रकृते वर्णितम् ।
 अपेक्षाभेदतत्त्वाविराधः समान एव । अत्यन्तापचयविवक्षया च नपुंसक-
 लिङ्गशब्दप्रयोगः, तद्रूपत्वात् तज्जातेः । स्यादेतत् — नाप्राणिषु गौणाव-
 गतिरतः कथं गौणत्वमिति । अस्ति वा प्राण्यप्राणिनोः समानाकारा बुद्धिरायु-
 ष्यताम् । शब्दसंज्ञापमानादेव हि नो वाक्स्त्रुगादिषु स्त्रीत्वादिमतिरावि-
 रस्ति । ननु प्राणिष्वपि तेष्वप्यनुस्यूत आकारो दृश्यते । अतः शब्द-
 सव्यवहारमात्रसिद्धमप्राणिषु लिङ्गानुशासनम् । किं पुनर्लिङ्गानां वाच-
 कम् । न तावदेतदत्रोपयुज्यते, तत्संज्ञावमात्रस्य प्रकृतौपयोगिकत्वात् ।
 यदि तु प्रयोजनमभिधीयते श्रूयताम् । ये तावदप्राणिवाचिनः स्त्रीलिङ्ग-
 तथा स्मर्यन्ते, तेष्वनुशासनकारित्वेयं स्त्री अयं पुमानिदं नपुंसकमिति गुण-
 धादेनेव स्त्र्यादिशब्दाः प्रयुक्तास्तद्वचनपदान्तरसमभिव्याहारसिद्धधर्मम् ।
 ते तु स्वभावतः स्वार्थमात्रमभिदधति । गुणवाद एव स्मर्तृणामत्यन्तं निरु-
 द्धतया लिङ्गेऽपि वाचकभ्रान्तिमेव जनयति । एषा च निर्भागपदेषु स्थितिः
 वाक्स्त्रुवादिषु । सभागेषु तु तारकादिशब्देषु प्रत्ययभागः स्त्रीत्वमभिधाय
 प्रकृत्यर्थे तदसम्भवादौ गौण्या वृत्त्या तत्समभिव्याहारं लभते । गुणवाद-
 समाधानं चेत्तमेव । येऽपि नक्षत्रमित्यादिषु प्रत्ययविकारविशेषास्तेष्व-
 षीयमेव स्थितिः । विकाराणां नपुंसकलिङ्गेऽनुशासनादम्भावादीनाम्,
 'अतोऽम्' (७. १. २४) इति यथा । ये प्राणिवाचिनोऽथोऽश्नेत्येवमा-
 दयः, तेषां स्त्रीप्रत्ययान्तेषु तावत् स एव प्रत्ययः स्त्रीत्वमभिदधाति । स ५

कुणपादिमतौ चैवं सार्वरूप्ये व्यवस्थिते ।

वासनाः सहकारिण्यो व्यवस्थाकारदर्शने ॥ २१५ ॥

स्वप्रत्ययानुकारो हि बह्वाकारेषु वस्तुषु ।

ममवत्स्वाद्यौ मुख्यस्यैव वृत्त्या प्रकृत्या समभिव्याहियते । अथ इत्यादावपि प्रत्ययविकारादेव लिङ्गविशेषावगतिः । प्रातिपदिकत्वाच्या एव स्त्रीत्वादयः प्रत्ययेन द्योत्यन्ते इति नानुज्ञायते । प्रत्ययोपजनापाययोरेव लिङ्गावगतेः सदसद्भावदर्शनात् । प्रकृतेश्चान्वयव्यतिरेकनिर्धारितस्वार्थमात्रवचनत्वात् । यतः स्त्रियामभिधेयायां (धात्वा ? टाद्या)दयः इत्येतदेव साम्प्रतम् । वार्तिककारेण च 'स्त्रीत्वादन्वय इष्टं स्यादिति' वदता प्राणिषु इष्टं लिङ्गमभिधेयतां शब्दानां गौण्यैव वृत्त्याप्राणिवाचिप्रकृतिसमभिव्याहारेऽभिहित इति वेदितव्यम् । न पुनरन्यत्र दृष्टारोपेण भ्रान्तिरुक्ता । अतो पादकाभारोऽपि न परिचोदनीयः । गौणे तद्दर्शनात् । अतस्तारकादिमतौ तथा 'स्त्रीत्वादन्वय इष्टं स्यादित्ययमेव परिहारः सार्धायान् । परयोस्तु कथञ्चिच्छब्दपरमेतत्त्वोपन्यासाभ्यामेवासाधुता प्रकटितेत्यवधातव्यमिति ॥ २१४ ॥

यत् पुनरुक्तम् — एकस्यामेव प्रमदातनौ कथं परिव्राजकादीनां कुणपादिप्रत्ययाः सदर्थी भविष्यन्तीति । तत् परिहरति — कुणपादीति । अस्यार्थः — नानाकार वस्तु नानाकारमेवानुभूयत इति नानुपपन्नम् । यस्तु कश्चिदेव व्यवस्थया कश्चिदाकार प्रतिपद्यते न सर्वे सर्वे, तत्र सहकारिवामनासदसद्भावो निबन्धनम् । परिव्राजकादीनां हि कस्यचिदेव कश्चिद् वासना कुतश्चिदभ्यासाद् हृदयमनुविष्टोद्भूता सती कश्चिदेवाकारमेकस्यामेव प्रमदातनौ दर्शयति । परिव्राजको हि देहाद् विभक्तमात्मानमभ्यस्यस्तद्वासनावसितान्तःकरणो हृत्परित्यज्य कुणप इत्येव कामाभ्यामाहिनवासनान्तरागो देहात्मनो मिनी चिन्तयति । कामुकस्तु कामाभ्यामाहिनवासनान्तरागो देहात्मनो विवेकमपश्यन् देह एवाहत्कृतः कामिनीति । श्रान्तस्तु जालमुदन्धिभिदिनाशनाभ्यामातिशयाहिनवासनासनायाः पृथुलनिर्गमोन्मथप्रमत्तनाशनिनी केयलायितुनभिलषन्ति कामिनीमिति वामनात्मनःपानुगातिषो मरिच्यस्यैकवियया परिव्राजकादीनामिति ॥ २१५ ॥

निर्धारणे भवेद्धेतुर्नापूर्वाकारकल्पने ॥ २१६ ॥

तथा दीर्घघटत्वादौ भिन्नापेक्षानिवन्धना ।

आकारभेदसंवित्तिरविरुद्धा भविष्यति ॥ २१७ ॥

नानेकाकारसंवित्तेर्निराकारत्वकल्पना ।

युक्ता प्रतीतिभेदात् तु बह्वाकारत्वसम्भवः ॥ २१८ ॥

संवित्तेश्चाविरुद्धानामेकस्मिन्नप्यसम्भवः ।

एकाकारं भवेदेकमिति नेश्वरभाषितम् ॥ २१९ ॥

स्वेति । अयमभिप्रायः — न वासना (ना)मान्या काचित् समनन्तर-
प्रत्ययरूपेति भणितमसकृत्, यस्यैव च प्रार्थनप्रत्ययजनितस्य संस्कारस्य
तेनैव प्रत्ययेनानुकारः सादृश्यं स एव वासनेति चौरिका मन्यन्ते, स च
संस्कारो बह्वाकारे वस्तुन्येकस्याकारस्याभ्यस्तपूर्वस्य निर्धारणे कारणं भवति
इति युक्तम् । न त्वननुभूतेमेवाकारमसन्तं वासना दर्शयतीति साम्प्रतम् ।
यथा भवन्तो मन्यन्त इत्यस्ति महानावयोर्विशेष इति ॥ २१६ ॥

दीर्घादिप्रत्ययोऽप्येकगोचरोऽपेक्षाभेदादेव परिहर्तव्य इत्याह —
तथेति । दीर्घह्रस्वबोधे भिन्नोपाध्यपेक्षा । घटपार्थिवादिभेदे तु कालाद्यपेक्षा-
एकोऽपि हि कदाचिद् घट इति तमर्थं शुद्धयते कदाचित् पार्थिवोऽय-
मिति । भिन्नकालाद्यपेक्षया बोधवैचित्र्योपपत्तिरिति ॥ २१७ ॥

अपिच, इयमपूर्वा युक्तिः यत् किलानेकाकारात्मकं भासते, तस्मा-
दनाकारमेव वस्तु ज्ञानाकार एवायमिति । एवं हि प्रतीतिभेददर्शनादनेका-
कारकल्पनैवाश्रयितुमुचिता । न त्वनाकारकल्पनेत्याह—नेति ॥ २१८ ॥

स्यादेतत् । सन्त्वेकस्मिन्नप्यविरुद्धानेकाकाराः, कथं तु विरुद्धाना-
मनेकेषां सम्मवोऽत आह — संवित्तेरिति । इदमनेन विरुध्यत इति
सवित्साक्षिकं तद् यथैव भवतो विरुद्धाभिमानः तत्र सविद्वत्त्वादाविरोधमेव
यक्ष्याम इत्यभिप्रायः । एतच्चान्वारुध्यवचनमपेक्ष्य, भेदात् त्वविरोधो दर्शित-
एवेति । भवेदप्यनेकाकारदर्शनादेकस्यानाकारकल्पना यथेकमेकाकारमित्यत्र

तथाहि तदुपेतव्यं यद् यथैवोपलभ्यते ।

न चाप्यैकान्तिकं तस्य स्यादेकत्वं च वस्तुनः ॥

तस्माद् देशादिसद्भावनिमित्तैः प्रत्ययैः पृथक् ।

वस्त्वाकाराः प्रतीयेरन्नुद्भवाभिभवात्मकाः ॥ २२१ ॥

युगपद् ग्राहकाणां च यो यदाकारवाचिनम् ।

शब्दं स्मरति तेनासावाकारः सम्प्रतीयते ॥ २२२ ॥

नित्यं सत्सु तथा लोके रूपादिषु घटे पृथक् ।

चक्षुराद्यनुरोधेन संवित्तिर्व्यवतिष्ठते ॥ २२३ ॥

युक्तिर्भवेत् । तामन्तरेण त्विदमीश्वराज्ञातुत्यमेव भाषितं भवेत् । तच्चायुक्त-
मित्यभिप्रायेणाह— एकाकारमिति ॥ २१९ ॥

संविदेकाधीनता हि वस्तूनां व्यवस्थितिः । अतो यदेव येनात्मना
संविदा व्यवस्थाप्यते तत् तेनैव रूपेणाम्युपेतव्यमित्याह— तथाहीति ।
किञ्चकत्वेऽपि वस्तुनो नास्माकमेकान्तवादः येनैवमुपलभ्यमहि कथमेक-
मनेकाकारमिति । तदपि एकानेकात्मकमेवानेकान्तवादिनामस्माकमित्या-
ह— न चेति ॥ २२० ॥

अतः सिद्धं देशकालावस्थोपाधिसद्भावनिमित्तैः प्रत्ययैर्विद्यमाना एव
पस्त्वाकारा उद्भवाभिभवात्मकाः पृथग् भेदेन गृह्यन्ते इत्युपसंहरति—
तस्मादिति । देशादयश्चाकारोद्भवाभिभवद्वारेण प्रत्ययानां निमित्तमिति
॥ २२१ ॥

ये तर्हि युगपदेव ग्रहीतॄणां घटत्वाद्याकारा निर्मासन्ते तत्र कथम् ।
न हि त आपेक्षिकाः, स्वाभाविकत्वाभ्युपगमात् । उक्तं च 'घटत्वपार्थिव-
द्रव्ये'ति । तत्र कः परिहारः अत आह— युगपदिति । यद्यप्यत्र नौ-
पाधिकत्वान्न चोद्भवाभिभवौ, तथापि नानाकारे वस्तुनि यो यस्य वस्तु-
(नि ? नः) (यो ?) यस्य वस्तुमागस्य शब्दं स्मरति, स तं विकल्प्यामुक्तो-
च्यमिति जानाति नेतर इति व्यवस्थासिद्धिरिति ॥ २२२ ॥

अत्रैव दृष्टान्तमाह— नित्यमिति । रूपादयो हि घटे नित्यं सन्त

एवमेव घटत्वादौ सर्वान् प्रति भवत्यपि ।

वाचकस्मृतिभेदेन सवित्तिर्व्यवतिष्ठते ॥ २२४ ॥

तस्माद् वहिः स्थितोऽप्यात्मा नराणां चक्षुरादिभिः ।

प्राप्य वाप्राप्य वा बुद्धेर्विषयत्वेन कल्प्यते ॥ २२५ ॥

वदन्ति लौकिका यच्च यादृग् ज्ञानं तथा वहिः ।

तेऽपि न ज्ञानसंवित्त्वा तथार्थं प्रतिजानते ॥ २२६ ॥

ग्राहकत्वेन विज्ञानं यथार्थं नः समर्पयेत् ।

तादृगर्थः स इत्येव तेषां वा तदुपायतः ॥ २२७ ॥

एव, तथापि न सर्वे सवरनुभूयन्ते ग्राहकाणां चक्षुरादीनां विषयव्यवस्था-
नादिति ॥ २२३ ॥

एव दृष्टान्ते दर्शयित्वा दार्ष्टान्तिके योजयति — एवमिति ॥ २२४ ॥

ननु वहिर्देशमर्थं तावादिन्द्रियाणि न प्राप्नुवन्ति अप्राप्यप्रकाशे नै-
वानवस्था । अतो न वहिस्ततोऽर्थस्य कश्चिदवगानिस्पद्यते, अत आह—
तस्मादिति । अयमाभिप्राय — सिद्धं तावत् प्रतीतिबलाद् बाह्यालम्बन
ज्ञानमिति, स बाह्योऽप्यात्मा प्राप्यवेन्द्रियं प्रकाशयत इत्युक्तम् । प्राप्यकारिता
चापवादिता यदि कृतं न निर्वहति काम, तथापि नानालम्बन ज्ञान, स
विद्विरोधात् । अप्राप्यकारिणामेवेन्द्रियाणां कश्चित् कार्यवशोऽस्वीयमानमतिशय
वक्ष्याम, यद्वलेनाप्राप्तमपि बाह्यमर्थं प्रकाशयन्ति, न पुन स्वाशालम्ब-
ज्ञानमिति कल्पना प्रमाणवतीति ॥ २२५ ॥

यदप्युक्तं 'वक्तारश्चापि दृश्यन्ते' इति, तत् परिहरति — वद-
न्तीति । यदेतल्लौकिका वदन्ति नीलोऽयमर्थो यतस्तदूपा मतिरुत्पद्यते इति,
तेऽपि न ज्ञानाकारपरिचयपुरस्सरतोऽर्थमस्मोप इति तथा वदन्तीति ॥ २२६ ॥

कथनाम वदन्ति अत आह — ग्राहकत्वेनेति । विदिते खलु
नीलोऽन्येनोत्थापिताश्च स्वयं वा जातविचिकित्स प्रमाणतयात्वनिश्चय
पुरस्सरमर्थतयात्वं निश्चिनोति, नेदमन्यादृश हि ज्ञान नोऽर्थानां ग्राहक
तद् यथार्थं समर्पयति तथासा तदुपायिकत्वात् तस्य । इह च प्रथमं ताव-

लौकिकासत्त्वमप्राप्तैरेतैर्वाह्यार्थवादिभिः ।

ज्ञानानुभवमुत्कम्यवाह्य एव प्रयत्यते ॥ २२८ ॥

यथा लोके च तद्वुद्धिर्वाच्यमेवं परीक्षकैः ।

न यादृगन्तराकारस्तादृग् बाह्योऽवकल्पते ॥ २२९ ॥

उत्पद्यमानो गृह्येत धीर्यग्रहणे यदि ।

पूर्वपक्षस्य किं सिद्धं कथं चाथोन्तरं वदेत् ॥ २३० ॥

ज्ज्ञानेन नालं समर्पितम् । तथैव चाद्ययावदनुवर्तमानं ज्ञानमस्ति यन्नी-
लमेव प्रकाशत । तस्मान्नीलमेव दामित्युपायतया पश्चादपि ज्ञातं ज्ञानं पुर-
स्सराकरोतीति नानेन ज्ञानस्य पूर्वग्रहणभाषादयितुं शक्यत इति ॥ २२७ ॥

एवं तावत् परीक्षिता प्रत्यक्षशक्तिः । निर्णीत, च यथा बाह्य एव
श्रवर्तितुं शक्तमिति । एवं चानुमानस्य प्रत्यक्षमाधे सिद्धे लौकिकं तावद्
बाह्यासत्त्वमप्राप्तं बाह्यार्थवादिभिः । अतश्च तदभावद्वारिकां ज्ञानानुभवक-
ल्पनामतिक्रम्य तैर्बाह्य एव यत् प्रयत्यते तद् युक्तमित्याह — लौकिके-
ति ॥ २२८ ॥

स्यादेतत् — बहिस्सन्तर्गमार्थं लौकिका बुध्यन्ते, परीक्षकास्तु यु-
क्तितोऽवस्थापयितुमशक्नुवन्तः स्वाशालम्बनत्वं संविदां प्रतिपद्यन्ते अत
आह — यथेति । अयमर्थः — यथा तस्यार्थस्य लोके बुद्धिरूपयते, परी-
क्षकैरपि तथैव वाच्यम् । अयमर्थः ज्ञानं हि वदन्तो न परीक्षका एव म-
वेयुः । इदं तु परीक्षकाणां तत्त्वं यत् प्रमाणशरणत्वम्, असति तस्मिन्सत्त्वद्वा-
निरेव तेषामिति । लौकिकाश्च नान्तराकारवद् बाह्यं वस्तु बुध्यन्त इति ।
प्रतीतिमेवानु(सा ? स्मा)रयति — न यादृगिति । अन्तराकारो यादृगवगम्यते
न तादृशो बाह्यार्थः स ह्ययमिदमिति पररूपेण निरूप्यत इत्युक्तम् ।
अन्तराकारस्य त्वहमिति निरूपणं भवेदस्माकमिवात्मन इति ॥ २२९ ॥

अत्र भाष्यं 'ननूत्पद्यमानैवासौ ज्ञायते ज्ञापयति चार्थोन्तरं प्रदीपव-
दिति यद्युच्येते'त्येवमादि, तदाक्षिपति — उत्पद्येति । अयमभिप्रायः —

वाद्यार्थवादिनं ब्रूते भवान् किं नैवमिच्छति ।

प्रतिबन्धो न तस्यास्ति गृह्णात्यर्थान्तरं यदा ॥ २३१ ॥

उत्तरं ग्राहकाभावालिङ्गाभावाच्च नास्ति नः ।

तदा ग्रहणमित्येतदन्यतर्केषु चोच्यते ॥ २३२ ॥

तेषु तर्केषु विज्ञानमर्थकालेऽवगम्यते ।

तद् वाद्यापलापवादिना वक्तव्यं यत् तदभावानुगुणम्, इदं चोत्पद्यमानाया बुद्धेरर्थस्य च ग्रहणमाचक्ष्णाणो नार्थमात्रं दर्शयतीति नेदं पूर्वपक्षवादिनो वक्तुमुचितमिति । स्यादेतत् । नेदं पूर्वपक्षानुगुणतयोच्यते, किन्त्विदमर्थान्तरमृतमपरमेव बुद्धावागतं सिद्धान्तिनोऽसम्मतमित्येतावतैवोच्यते सिद्धान्तान्तरमस्य दूषयितुमत आह — कथमिति । पूर्वपक्षानौपयिकमर्थान्तरं भ्रुवाणस्य सिद्धान्तान्तरदूषणं निग्रहस्यानमिति भावः ॥ २३० ॥

एवमाक्षिप्य समादधाति—आहोति । इदमनेन ग्रन्थेन वाद्यार्थवादिनं पूर्वपक्षवादी मीमांसकं ब्रूते — किं भवान् वाद्यार्थग्रहणसमये ज्ञानस्य प्रतिबन्धाभावं नेच्छति येनार्थाकाराऽप्यमिति श्रवीति । कथं ह्यप्रतिबन्धस्याग्रहणं भविष्यति । कथंचानाकारस्य ग्रहणम् । अतो ज्ञानाकारकत्वनैव साधीयसीत्यभिप्रायः ॥ २३१ ॥

अत्रोत्तरं माध्यं 'तच्च । न ह्यज्ञातेऽर्थे कश्चिद् बुद्धिमुपलभते । ज्ञाते'त्वनुमानादवगच्छती'त्यादि । तस्यामभिप्रायमाह — उत्तरमिति । अस्यार्थः — विदितपूर्वपक्षवाद्यभिप्रायः सिद्धान्तवादी वदति । सत्यमुत्पत्तौ बुद्धेरप्रतिबन्धः; ग्राहकाभावात् तु तदानीमग्रहणं, तदभावश्च तत्कारणस्य लिङ्गस्य ज्ञाततादिपदासदस्याभावादिति । अन्यथोत्पद्यमानैवेत्यादिभाष्याभिप्रायमाह — अन्येति । अन्यतर्केषु स्थित्वेदं माध्यकारेणोच्यते उत्पद्यमानैवेत्यादि । एतदुक्तं भवति — वाद्यार्थवाधेकदेशिमतोपन्यासोऽयं भाष्यकारेण कृतस्तत्राकारणार्थमिति ॥ २३२ ॥

एकदेशिमतमेवोपन्यास्यति — ते(ष्वप्यिति ।) तर्कान्तरेष्वर्थज्ञानकाल एव ज्ञानमवगम्यते इतीष्यते । एवं हि मन्यन्ते स्वप्रकाशमेव विज्ञान-

तथा सत्यर्थनाशः स्यादित्येतदुपदिश्यते ॥ २३३ ॥

नन्वित्येतदसम्बद्धं परेष्टस्यैव चोदनात् ।

पौर्वापर्यविभागोऽपि प्रागुक्तेन विरुध्यते ॥ २३४ ॥

क्षणिकत्वेन युक्तं स्याज्ज्ञातत्वमथ चेत् तदा ।

भूतकालाश्रयाद् ब्रूयाद् वृथोक्तस्य पुनर्वचः ॥ २३५ ॥

मात्मान विषयं च व्यवस्थापयतीति । एतच्चास्माभिः प्रागेव प्रपञ्चितमिति । यथेवं किमस्य निराकरणे प्रयोजनम् । एवमपि द्वैत सिध्यत्येवात आह — तथेति । यदि हि समसमयमुभयमुपलभ्यत इत्याश्रीयते, ततो बुद्धेरनाकाराया बोद्धुमशक्यत्वादेकाकारोपलम्भाच्च एकमेव साकार भवेत् सहोपलम्भनियमाच्चाभेदः परोक्तो नापाकर्तुं शक्यते । तत्रार्थनाश एवापद्येत । नह्यमुपगममात्रेणार्थः सिध्यतीत्येतन्मतनिराकरण भाष्यकारेणोपादिश्यत इति ॥ २३३ ॥

अपरमपि — 'ननूत्पन्नायामेव बुद्धावर्थो ज्ञात इत्युच्यते नानुत्पन्नायाम् । अतः पूर्वं बुद्धिरुत्पद्यते पश्चाद् ज्ञातोऽर्थ' इति भाष्य, तदाक्षिपति — नन्विनीति । परिचोदना हि नामानिष्ठापादनेन भवति । न चेदमनिष्ट मीमांसकस्य यदुत्पन्नायां बुद्धावर्थो ज्ञात इति । तस्मादनुपपन्ना परिचोदनेति । पूर्वं बुद्धिर्भवति पश्चाद् ज्ञातोऽर्थ इति च पौर्वापर्याभिधानं पूर्वोक्तेन युगपदुपलम्भेन विरुध्यते इत्याह — पौर्वापर्येति । 'उत्पद्यमानैवासावि'त्यादिना भाष्येण युगपद् ज्ञानार्थयोरुपलम्भोऽभिहितः । तत् कथमिदानीं पौर्वापर्यमभिधीयते इति ॥ २३४ ॥

यदि तूच्यते — पूर्वमुत्पद्यमानैव बुद्धिर्ज्ञायते ज्ञापयति चार्थमित्युक्तम्, इह च बुद्ध्युत्पत्तिसमयेऽर्थो ज्ञायते इत्युच्यते । उत्पन्नायां त्वसौ ज्ञातः सहैव ज्ञानेनातिक्रान्त इति यावत् । क्षणिकत्वेन हि धर्मेणासौ युक्तः कथमद्य यावदवस्था(प्यस्य)ते । अयं चार्थो ज्ञात इति निष्ठार्थभूतकालाश्रयेण भाष्यकारेणोक्तः । अतो न कश्चित् पूर्वापरविरोध इति, तथाप्युक्तस्यार्थस्य पुनर्वचनमनर्थकं भवेत् । एवमपि प्रकारान्तरेण न एवार्थज्ञा-

॥ अत्रापि न स्वसिद्धान्तमूचे वाक्यात् परस्य तु ।
 भ्रान्तत्वादन्यथा पक्षं गृहीत्वेति स्म पृच्छति ॥ २३६ ॥
 सहोत्पत्त्युपलब्धा हि ज्ञानस्यैकान्ततः स्थितिः ।
 प्रागूर्ध्वं वार्थसंविचेर्युगपद् वेति चिन्त्यते ॥ २३७ ॥
 एष चार्थस्य संविचेः पश्चाद् ज्ञानावबोधनम् ।
 ब्रवीति नूनमेतस्य पश्चादुत्पद्यतेऽपि तत् ॥ २३८ ॥
 नचैतच्छक्यते तस्मादुत्पत्तेरपकर्षणम् ।

नयोर्युगपदुपलम्भोऽभिधीयते । स चोक्त एव । न चास्य प्रकारान्तरवच-
 नस्य स्वरूपेण कश्चिदुपयोगः तदेतदाह — क्षणिकत्वेनेति ॥ २३५ ॥

एवमाक्षिप्य समादधाति — अत्रापितीति । अयमर्थः — यद्येत-
 दमानैवासावित्यत्र न पूर्वपक्षिणा स्वसिद्धान्तस्थित्या पूर्वपक्षितम्, एवमि-
 द्वापि न बौद्धः स्वसिद्धान्तमुक्तवान् यदुत्पन्नायां बुद्धावर्धस्य ज्ञाततामाह ।
 एवं हि परमतमेवान्मुपगतं भवेदिति । केनाभिप्रायेण तर्हीदमुक्तमत आह —
 वाक्यादिति । अयमर्थः — यदा परेण सिद्धान्तिना इदमुक्तं न पूर्वं
 बुद्धिर्ज्ञायत इति, तदास्य तद्वाक्यश्राविणो भ्रान्तिर्जाता यदयं सिद्धान्ती
 बुद्धेः पूर्वं ज्ञानं प्रतिपेक्षति, तदस्य मन्ये बुद्ध्युत्पत्तिरपि न प्रागनुमता ।
 नहि भवति स्वप्रकाशं सत्यन्नमपि न गृह्यते । तदेवं परस्य सिद्धान्तिनो
 वाक्याज्जातविभ्रमः सिद्धान्तिमतमेवान्यथा बुद्ध्या ननुत्पन्नायां बुद्धावि-
 तीदृशं पृच्छति स्म । श्रुतं मया प्राग् वो मीमांसकानां बुद्ध्युत्पत्तिः सम्मता ।
 तत् किमित्येवं यत्र प्राग् बुद्धमिति ॥ २३६ ॥

पूर्वपक्षवाद्यभिप्रायमेव विवृणोति — सहेत्यदर्शनमन्तेन । इयं
 किलास्य बौद्धस्य मृष्टशः सदैव ज्ञानस्योत्पत्त्युपलम्भा, उत्पन्नानुपलम्भ-
 स्यासम्मावनीयत्वात् । तदिहैतावदेव विमतिपदं किं नो बुद्धेस्तुत्प-
 लम्भावर्धवित्तेः प्रागूर्ध्वं वा आहोस्वित् सदैवार्थवित्त्येति । एष च मी-
 मांसकः पश्चादर्थवित्तेर्ज्ञानस्यावबोधमाह । तन्नूनमेतस्य ज्ञानं पश्चादेवो-
 त्पद्यते । कथमपरया प्रकाशस्वभावस्याग्रहणम् । तदेनमितः पक्षमासाद्
 व्यावर्तयामीति प्राक् तावदुत्पत्तेरपकर्षणं करोति । नहीदं शक्यते वदतुं

‘करोमि तावत् तत्काला संवित्तिरपि सेत्स्यति॥२३९॥
 प्राक् च तद्ग्रहणे सिद्धे बाह्याभ्यन्तरयोर्ध्रुवम् ।
 विवेकादर्शनं तस्मादिदं पूर्वं च चोदितम्॥ २४० ॥
 युगपद् गृह्यमाणेऽपि नाकारोऽर्थस्य लक्ष्यते ।
 तस्मादर्थस्य संवित्तिः पूर्वं यत्नेन साध्यते ॥ २४१ ॥
 यस्त्वेतस्योत्तरो ग्रन्थः प्रागेवासौ निरूपितः ।

यदनुत्पन्नायामेव बुद्धावर्थो ज्ञातो भवतीति, अतिप्रसङ्गात् । एवं च प्रागु-
 त्पन्नस्य तदैव संवित्तिरिति सुसाधमेव । प्राक् च तत्संवित्तौ सिद्धायां ध्रुव-
 मापन्नं बाह्याभ्यन्तराभिमतयोस्तत्त्वयोर्विवेकादर्शनम् । अर्थ एव हि
 प्राग् बुद्धेः साकारे तत्सामर्थ्यादनाकारा संवित्तिः । अतो विविक्ताकारता
 सिध्यति । इतरथा त्वाकारविवेकस्यानुपलब्धत्वादद्वैतं सिद्धमेवेति ।
 युगपद्ग्रहणपरिचोदनाप्येवमभिप्राया शक्या वर्णयितुमित्याह — तस्मा-
 दिति ॥ २४० ॥

एतदेव विवृणोति — युगपदिति । ज्ञानेन सह युगपद् गृह्य-
 माणेऽप्यर्थे नार्थस्याकारो लक्ष्यते । उक्तं हि ‘नाकारविवेको लक्ष्यते’ इति ।
 अपिचैवं सहोपलम्भनियमो बौद्धस्यानिवारितप्रसरो ज्ञानाद् भिन्नं साका-
 रमर्थं निराकरोतीत्युक्तमेवेति । यत एव प्राक् समकालं वा ज्ञानानुभवेऽर्थ-
 नाशो भवति, तस्मादर्थसन्निधे एव प्राग्भाविता भाष्यकारेण सिद्धान्तावसरे
 यत्नेन साध्यत इत्याह — तस्मादिति ॥ २४१ ॥

एवं तावद् ‘ननुत्पन्नायामि’त्यादिभाष्याक्षेपपरिहारौ वर्णितौ । अय-
 मपरोऽस्योत्तरग्रन्थः — ‘सत्यम् । पूर्वं बुद्धिरुत्पद्यते न पूर्वं ज्ञायते ।
 भवति हि कदाचिदेतद् यज्ज्ञातोऽर्थः सन्नज्ञात इत्युच्यते’ इति । तस्य
 यथाश्रुतगृहीतस्य तावदर्थमाह — यस्त्विति । योऽस्याः परिचोदनायाः
 सिद्धान्तग्रन्थः स प्रागेव निरूपितः केवलप्रादुर्भावप्रतिपादनावसरे । एवं
 हि तत्रोक्तं—

“न पूर्वं ज्ञायते बुद्धिरित्यत्र तद् वदिष्यते ।

प्रादुर्भावस्यैव संवित्तिर्लक्ष्यने ग्रहणे वचित् ॥”

न त्वेतत् साधनं साक्षात् पूर्वं बुद्धेरवोधने ॥ २४२ ॥

न परामृश्यतेऽर्थात्मा ज्ञातोऽप्यज्ञातवद् यतः ।

तस्मान्न ग्रहणं पूर्वं बुद्धेः किं केन सङ्गतम् ॥ २४३ ॥

अतः पूर्वोपलब्ध्या यो बुद्ध्याकारोऽत्र वाञ्छितः ।

तन्निराकरणेनैव फलत्वाद् ग्रन्थवर्णना ॥ २४४ ॥

कामं बुद्धेरिति त्वेतदार्थाधीनत्वमुच्यते ।

इति । तदिदमुक्त 'भवति हि कदाचिदेतद् यद् ज्ञातोऽर्थः सन्नज्ञात इत्यु-
च्यते' इति । अर्थाकारविविक्तं ज्ञानमात्रमेव स्मर्यते इति यावत् । उक्तं च
'न स्मरामी'ति । एवमुक्तार्थं भाष्यमाक्षिपति — न त्वेतदितिसार्धेन ।
सत्यम् । पूर्वं बुद्धिरुत्पद्यते नतु पूर्वं ज्ञायते' इति प्रतिज्ञायामयं हेतुरुक्तः
'यत् किल ज्ञातोऽप्यर्थः कदाचिदज्ञातवन्न स्मर्यते, तस्मान्न पूर्वं बुद्धिर्ज्ञायते'
इति । इदं च घालप्रलपितप्राथम्यम् । किं खल्वत्र केन सम्बध्यते यज्ज्ञातो
न स्मर्यते तत्र पूर्वं बुद्धिर्न ज्ञायत इति, तस्मान्न तावदेतस्यां प्रतिज्ञायां
साक्षात् साधनमिति ॥ २४३ ॥

तत् किं हेयमेवेदं भाष्यं, नेत्याह—अत इति । सत्यम् । नेदमस्यां
प्रतिज्ञायां साक्षात् साधनं, किन्त्वेनेन ग्रन्थेन फलद्वारेण प्रतिज्ञानिराकर-
णमुक्तम् । पूर्वपक्षवादिनाप्यत्र ज्ञानस्य पूर्वोपलब्ध्या बुद्ध्याकारो वा-
ञ्छितः । तदनेन निराक्रियते । यदि बुद्धिः साकारा भवेत् सा तर्हि तथैव
स्मर्येत । नचैवं केषुचिदवसरेषु, केवलग्राहकस्मरणात् । अतः किं मुधा
गुग्धैः प्रागुपलब्धौ प्रयस्यते । एवमपि हि धीरनाकारैव यदसावाकारवियुक्ता
स्मर्यते न पूर्वं ज्ञायत इति । किमुक्तं भवति । नानेन प्रकारेण सिसाधयि-
षित बुद्धेः साकारत्वं सिध्यति, अनाकारस्मरणात् कदाचिदिति ॥ २४४ ॥

अत्रापरं भाष्यम् 'अपिच काममेक(रूप)त्वे बुद्धेरवामावो न त्वर्थस्य
प्रत्यक्षस्ये'ति । तदयुक्तम् । कथं हि द्वैतसिद्धान्ती ज्ञानापलापमाह । एव-
मपि हि न तस्य पक्षः सिध्यति । न चासति ज्ञाने निष्प्रमाणिका अर्थ-
सिद्धिरवसातु शक्यते । अतो व्याख्येयमेतदत आह—काममिति । नात्र

न चार्थरूपाद् भेदेन धियामस्ति निरूपणम् ॥ २४५ ॥

पररूपनिरूप्यं च न मेयं मृगतोयवत् ।

असद्ग्राह्यानुसारेण ज्ञानसंवेद्यता तव ॥ २४६ ॥

स्वच्छत्वात् तु स्वरूपस्य कल्पिता ग्राह्यता धियाम् ।

वासनोपप्लवात् तेन न मेयं पारमार्थिकम् ॥ २४७ ॥

निमित्तनियतत्वं तु समानमुभयोरपि ।

बुद्धधभावे तात्पर्यं, किन्तु नासत्यर्थे बुद्धिः सिध्यतीत्येवंपरमिदम् । वर-
मेकरूपत्वे बुद्धिरपह्नुता यदसौ प्रत्यक्षार्थसामर्थ्यसमधिगम्या । यदधीना
बुद्धिर्न तस्यैव प्रत्यक्षसिद्धस्यार्थस्य तामादायाभाववर्णनमिति । अपरमपि
'न चार्थव्यपदेशमन्तरेण बुद्धेः रूपोपलम्भनम् । तस्मान्नाव्यपदेश्या बुद्धिः ।
अव्यपदेश्यं च नः प्रत्यक्षं तस्मादप्रत्यक्षा बुद्धिरिति' भाष्यम् । तद् व्या-
चष्टे — नचेति । बुद्धयो हि नार्थरूपाद् विना निरूप्यन्ते । नहि जातु
नीलरूपादियं नामेति विविच्य बुद्धिस्मलभ्यते । अर्थाकारेणैव तु नीलादिना
व्यपदिश्यते नीलज्ञानं पीतज्ञानमिति । एवञ्च नित्यपररूपनिरूप्या बुद्धिः
कथं प्रत्यक्षप्रमेयं भविष्यतीति । नहि मृगजलज्ञाने ऊपरं जलत्वेन ज्ञायमानं
प्रत्यक्षप्रमेयमिष्यते, भ्रान्तिविषयत्वात् । तस्याश्चाप्रत्यक्षत्वात् । अर्थस्तु
नित्यं स्वरूपेण संवेद्यमानः प्रत्यक्ष इति युक्तमव्यपदेश्यं च नः प्रत्यक्ष-
मिति पररूपाव्यपदेश्यमिति भाष्यार्थ इति ॥ २४५-३ ॥

एवं तावत् सतापि पररूपेण निरूप्यमाणं न प्रत्यक्षमित्युक्तम् । त्व-
न्मते चायमपरो दोषः, यदसद्ग्राह्यानुसारेणैव तद् ज्ञानं संवेद्यते, स्वभाव-
स्वच्छत्वात् ज्ञानस्य, नीलाद्याकारेण ग्राह्यता वासनोपप्लवात् कल्पितैव यत्
स्तदेतदाह — अस्मादित्युपप्लवादन्तेन । अतो न कदाचिज्ज्ञानमेव
प्रत्यक्षप्रमेयं पारमार्थिकं वस्तुं शक्यत इत्याह — तेनेति ॥ २४७ ॥

अत्रापरम् 'अपि च, नियतनिमित्तस्तन्तुष्वेवोपादीयमानेषु षट्प्रत्ययः
इतरथा तन्तुपादानेऽपि कदाचिद् षट्बुद्धिरविकलेन्द्रियस्य स्यादिति' भाष्यम्,
तदाक्षिपति — निमित्तेति । यदेतन्निमित्तानां तन्त्वादीनां नियतत्व कार्येषु

, , निजशक्त्यनुसारित्वाज् ज्ञानवाह्यार्थवादिनोः ॥ २४८ ॥

तन्त्वर्थैरपि कस्माद् वः क्रियते केवलः पटः ।

नारभ्येत घटः किं तैर्मृत्पिण्डार्थेन वा पटः ॥ २४९ ॥

तन्तुमृत्पिण्डविज्ञाने ह्यनुयोज्ये मते यदि ।

, , अर्थपर्यनुयोगोऽपि तद्वदेव असज्यते ॥ २५० ॥

अर्थारम्भव्यवस्था चेत् सामर्थ्यनियमाश्रया ।

ज्ञानारम्भव्यवस्थायां सामर्थ्यं केन वार्यते ॥ २५१ ॥

तस्माद् यत्रोभयोर्दोषः परिहारोऽपि वा समः ।

नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे ॥ २५२ ॥

देशकालनिमित्तानि व्यञ्जकान्यर्थवादिनः ।

किञ्चिदेव निमित्तं किञ्चिदेव कार्यमुपजनयति नापरामिति, तदुभयोरपि ज्ञान
वाह्यार्थवादिनो समानम्, उभयोरपि निजशक्त्यनुसारित्वात् कार्यसिद्धेः ।
निजयैव हि शक्त्या किञ्चिद् विज्ञानं तन्वाचाकारं किञ्चिदेव तु पटाद्याकारं
ज्ञानं जनयति तन्त्रव इव पटम् । नचान्यतरं शक्योऽनुयोक्तुमिति
भावः ॥ २४८ ॥

तुल्यतामेवानुयोगस्य विवृणोति — तन्त्वर्थैरितिद्वयेन । निगद-
व्याख्यानां ग्रन्थाविति ॥ २५० ॥

यदि तु सामर्थ्यनिवममाश्रित्यार्थानां तन्त्वादीनां कार्यव्यवस्थोच्यत
इति, तज्ज्ञानानामपि ज्ञानान्तरारम्भे न दण्डवारितमित्याह — अर्थेति
॥ २५१ ॥

अतो दोषपरिहारसाम्ये नान्यतरं शक्योऽनुयोक्तुमित्याह — त-
स्मादिति ॥ २५२ ॥

अत्र परिहारमाह — देशेति । अयमभिप्रायः — यदपि यस्य कारणं
तदपि कदाचिदेव कार्यमारम्भमाणं दृष्टं न सर्वदा धीजमिवाद्भुम् । नहि
तत् कुसूलाधिकरणमद्भुत्मारभते, किन्तु देशविशेषं क्षेत्रादि कालविशेषं च
ग्रीष्मादि निमित्तविशेषमुदकादिमासाद्य कदाचिदेव देशादिव्यवहृत्वात्

शक्तीनां कारणस्थानां स्वकार्यनियमं प्रति ॥ २५३ ॥

शक्तयोऽपि च भावानां कार्यार्थापत्तिकल्पिताः ।

प्रसिद्धाः पारमार्थिक्यः प्रतिकार्यं व्यवस्थिताः ॥

भवतस्तु न विज्ञानाद् भिन्नाभिन्ना निरूप्यते ।

शक्तिः संवृतिसद्भावमुत्सृज्य परमार्थतः ॥ २५५ ॥

वासनैव च युष्माभिः शक्तिशब्देन गीयते ।

निमित्तनियतत्वं च वासनाया गृह्यते ॥ २५६ ॥

कारणशक्तीनाम् । नैतद् ज्ञानवादिनां सम्भवतीति वक्ष्यते । अतः कस्य-
हेतोस्तत्पन्नमृत्पिण्डविज्ञानस्यापि कदाचिदेव घटप्रत्ययो न सर्वदा । कस्मा-
च्चोत्पन्नग्रीहिषीजपरिचयस्यापि ज्ञातुर्भाव्यङ्कुराकारपरिचयः । नहि तत्र
दण्डोदकादि किञ्चिदस्ति कारणशक्तीनां व्यञ्जकं, यदपेक्षया कारणानि वि-
लम्बन्ते । स्यान्मतं — मा भूवन् बाह्या देशादयः । तज्ज्ञानान्येव च
कारणानामनुग्राहकाणि भविष्यन्तीति । तन्न, क्षणिकत्वेनानुग्राह्यानुग्राहकयोः
साहित्यासम्भवादिति ॥ २५३ ॥

न केवल कारणशक्तीनां व्यञ्जकान्यर्थवादिनां सन्ति, शक्तयोऽपि
कार्यार्थापत्तिप्रमाणिकाः प्रतिपटादिकार्यं तन्त्वादीनां व्यवस्थिताः प्रसिद्धा
इत्याह — शक्तयोऽपीति ॥ २५४ ॥

भवतस्तु बौद्धस्य (ना ? न वि)ज्ञानाद् भिन्ना अभिन्ना वा पारमार्थिकी
शक्तिर्निरूप्यते येन कार्यारम्भव्यवस्था घटत इत्याह — भवत इति ।
संवृतिसद्भावमुत्सृज्येति । संवृत्या यः सद्भावस्तमुत्सृज्य न पारमार्थिकी
शक्तिरस्ति । नच संवृतिसत्तया व्यवस्थायाः सिद्धिरित्युक्त निरालम्बन-
वाद इति ॥ २५५ ॥

अपिच शक्तिरिति वासनामेव भवन्तो गायन्ति । सा च पूर्वानु-
भवयोनिर्न तत्सदृशज्ञानान्तरोपजननादन्यत्र समर्थेत्यभिप्रायेणाह — वास-
नेति । ननु वासनानुसारेणैव निमित्तानां तन्त्वादीनां कार्यविशेषनियतत्वं
भविष्यति शब्दवासनानाभिप्रायबुद्धौ भवन्मते, अत आह — निमित्तेत्ये-
तदन्तेन । वासनाया इति हेतौ पश्यमी । यदेतद् वासनाहेतुकं निमित्तनिय-

- ॥ 'तस्याश्वासम्भवेनैतदपारार्थ्याच्च दुर्लभम् ।
 देशकालनिमित्तादि नच तेऽस्ति नियामकम् ॥
 मत्वैतदपिचेत्याह भाष्यकारः परं प्रति ।
 तस्मादपरिहारोऽयं तन्तुभ्यस्ते यथा पटः ॥ २५८ ॥
 तथा मे तन्तुबुद्धिभ्यः पटबुद्धिरितीदृशः ।
 एवमाद्यप्रमाणाभ्यां न तावद् बाह्यशून्यता ॥ २५९ ॥
 आगमस्य तु नैवेह व्यापारोऽतोऽन्यथापि वा ।
 नोपमा सहशाभावान्नार्थापत्तिर्विपर्ययात् ॥ २६० ॥

तत्त्वं तद् वासनाया एवामावादयुक्तम् । तदभावश्च क्षणिकत्वेनासाहित्याद्
 वास्पवासकयोरनाश्रित(त्वा ? वा)सनाभावा(दा)श्रयानुपपत्तिश्चोक्ता । दु-
 र्लभमिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्ध इति । अपिचेयं वासना न परस्य कस्य-
 चिदनुग्रहे वर्तते । अस्थिरानुग्राह्यानुग्राहकत्वानुपपत्तेः । अतः स्वतन्त्रैव
 कार्यभारभमाणा सर्वान् प्रत्यारभेताविशेषादित्यभिप्रायेणाह — अपारार्थ्या-
 दिति । एवं तावत् शक्त्यभावादेव न तदकृता कार्यव्यवस्थेत्युक्तं, येऽपि
 चास्माक देशकालादयः कारणशक्तीनां व्यञ्जकत्वेनाभियताः, तेऽपि तन्नि-
 यामका न सन्तीत्याह — देशेति ॥ २५७ ॥

सर्वं चेदमभिप्रेत्यापिचेत्यादि भाष्यकारेणाभिहितमित्याह — मत्वै-
 तदिति । एवं चेत् परिहृतं पर्यनुयोगतुल्यत्पमित्पुपसंहरति — तस्मादिति ।
 एवं चानुमानदूषणात् प्रत्यक्षस्य च स्वस्मिन् वर्तितुमशक्तेर्न तावद् भव-
 दमिताभ्यामाद्याभ्यां प्रमाणाभ्यां बाह्यशून्यता सिध्यतीत्याह — एव-
 मिति ॥ २५९ ॥

आगमस्त्वनुष्ठाननिष्ठो नेत्रज्जातीयके प्रमाणमित्याह — आगम-
 स्येति । न बाह्यसद्भावे अभावे चेत्यर्थः । उपमानं तु सिद्धवस्तुन साद-
 र्यविषयं न वस्तुसदसद्भावयोर्व्याप्रीयते, नच किञ्चिच्छून्यं नाम ज्ञाना-
 तिरेकि सिद्धं यन्शून्यतया ज्ञानमुपमायते गृहेणैव शोषितचैत्रेण शून्यं मन्दि-

तस्मादभावगम्यत्वं शून्यतायाः स्थितं हि नः ।

एवं प्रमाणतोऽसिद्धा यैः प्रमेयाश्रयोच्यते ॥ २६१ ॥

ग्राह्यस्याणुसमूहादेर्ग्राह्यस्यासम्भवेक्षणात् ।

तैरान्तरासम्भवतो यथोक्ताज्

ज्ञेयं स्वमन्यस्य बलादुपेयम् ।

ग्राह्या नचेष्टाः परमाणवोऽनः

सत्यः समूहः प्रतिपादनीयः ॥ २६२ ॥

रान्तरमित्यभिप्रायेणाह — नोपमेनि । अर्थापत्त्या तु तत्तद्भावमेददर्शनानु-
पपत्तिप्रभवया पृथिव्यादयो भावा व्यवस्थाप्यन्त एवेति सा परिपन्थिन्येव
शून्यतायामित्याह — अर्थापत्तिरिति ॥ २६० ॥

एवं चापन्नं पष्ठप्रमाणगोचरत्वं शून्यताया इत्याह—तस्मादिति ।
एवं तावन्न प्रमाणानुसारेण शून्यता सिध्यतीत्युक्तम् । इदानीं यत्तदुक्तं
'तत्रास्तां यः प्रमेयतः' इति, तदुपन्यस्य दूषयति — एवमित्युपेयमन्तेन ।
अयमर्थः — न तावज्ज्ञानालम्बनाः परमाणवः अतीन्द्रियत्वात् । तत्सद्भावे
प्रमाणाभावाच्च । न तत्समूहः, तदतिरिक्तस्यानिरूपणात् । अवयविनश्च
वृत्तिविकल्पातिरिक्तादिपरिचोदनादूरीकृतनिरूपणत्वात् । अतो ग्राह्यस्या-
ण्वादेः ग्राह्यस्यासम्भवादेव पारिशेष्यसिद्धमात्मात्मालम्बनत्वं सर्वसंविदामिति
प्रमेयाश्रया च शून्यता यैरुच्यते, तैरपि वादिभिर्वयोक्तादान्तस्य ग्राह्य-
स्यासम्भवात् स्वात्मनि वृत्तिविरोधादिदमिति च पररूपनिरूपणादवश्यमेवा-
न्यस्य ज्ञानाद् ग्राह्यत्वं बलादुपेयमनालम्बनज्ञानासम्भवादिति । (द्वयोरपि
समानो निराकरणमार्ग इत्याह ?) स्वांशवदण्वादयोऽपि ग्राह्या न सम्भवन्ती-
त्युक्तमत आह — ग्राह्या इति । अयमभिप्रायः — यत्तावदणूनामग्राह्यत्वं
तदस्माकमपि सिद्धमेवेति किं तन्निराकरणेन । समूहोऽपि वनादितुल्योऽन-
भ्युपगमानिराकृत एवेति । यस्तु समूहापरनामावयवो स यथा सत्यः, तथा
वनोपन्यासावसरे प्रतिपादयिष्याम इत्याह — सत्य इति ॥ २६२ ॥

इति चहिर्विषयप्रतिपादना-

न तदभावकृता मतिसंवृतिः ।

उभयतत्त्वविदां परमार्थतः

क्षममिदं धुरि धर्मविचारणे ॥ २६३१ ॥

एवं तावद् बाधसिद्धिरुक्ता । इदानीं यत्तन्माध्यमिकमते बाध-
ज्ञेयामावाद् ज्ञे(या? यज्ञा)नाभावोऽपीत्युक्तं, तच्च बाधसिद्धिप्रतिपादनेन
परिहृतमित्याह — इतीति । बाध्याभावकृता मतौ संवृतिकल्पना नास्ती-
त्यर्थः । य एव तु ज्ञानज्ञेयात्मकस्योभयस्य तत्त्वं परमार्थतो जानन्ति मीमां-
सकाः, तेषामेव चेदं धर्मविचारणे धुरि समर्थमित्याह — उभयेति । अय-
मभिप्रायः— धर्मो रथोऽस्यावयवो युगापरपर्यायो धूर्विचारः । तेन हि धर्म-
रथो घटितः, तद्वहनाय चेदं ज्ञानज्ञेयात्मकमुभयं तत्त्वतो ज्ञातं क्षमं भवति ।
संवृतिकल्पितं तु न धुरं वोढुं क्षममिति धर्मरथोऽवसीदेत् । नद्यसमर्प्याभ्यां
धुर्याभ्यां धूरुह्यते । नहि परमार्थतोऽसतोः संवित्मवेधयोः सामर्थ्यमस्ति ।
अतो यदुक्तं 'यदा संवृतिसत्येने'ति, दूषितं च 'संवृतेर्न तु सत्यत्वमिति'
तदेवात्रोपसंहृतमित्यनुसन्धातव्यमिति ॥ २६३१ ॥

इत्युपनिषत्प्रत्ययसुचरितनिष्कृतौ काशिकाटीकोपेतम्

शून्यवाद समाह ॥

स्मृतग्रन्थाद्यनुक्रमणी ।

पृष्ठम्	वाक्यानि	ग्रन्थनाम	कर्तृनाम
३	'आचारश्चैव साधुनाम्'	स्मृति	
६	'स्वर्गकामो यजेत'	श्रुति	
११	'न मिरालम्ब्य न ज्ञान		
११	'नियोगसिद्धौ सर्वं तदनुगुणम्'	..	
१२	'न प्रत्यक्षविरुद्धकारणविषयमनुमानम्'		
२५	'औदुम्बरो यूपो भवति'	श्रुति	
११	'सोऽरोदीद् यदरोदीत्'	"	
११	'बहिर्देवसदनं दामि	"	
११	'अनुष्ठाने पदार्थानां		
१८	'हिरण्यमाग्नेयाय ददाति'	श्रुति	
११	'अरण्ये प्रीणाति'	"	
२१	'अध्वर्युर्युहपाति दीक्षयित्वा'	"	
११	'अग्निहोत्रं जुहोति यवागू पचति'	"	
११	'समिधो यजति	"	
२१	'दशपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत'	"	
११	'मासमग्निहोत्रं जुहोति'	"	...
२३	'द्वे सस्ये समुपाश्रित्य		
११	'		अक्षपाद
७७	'नाय हेतुर्वैधर्म्यवचनत्वात्'		भिक्षु
८१	'भेदप्रपञ्चवित्यद्वारेण		
११	'विद्या चाविद्या च'	श्रुति	
११	'स एष नेति नेति'	"	
११	'अपशयोऽन्ये गोऽश्वेभ्यः	"	
९६	'स किं वा बुद्धिजनमापि'		
११	'अर्थात्मनश्च साधारणत्वात्'		
११	'तद् द्विविधं सम्बन्धज्ञानं'		
९८	'अविमक्तो हि बुद्ध्यात्मा'		
१०१	'एकदेशेन सारूप्ये'		

पृष्ठम्	वाक्यानि	ग्रन्थनाम	कर्तृनाम
१०१	नाम्योऽनुभाव्यो बुद्ध्यास्ति		
१०३	विषयान्तरसञ्चार		
१०४	पूर्वं सहगृह्यते पश्चात्		
१०८	अप्रत्यक्षोपलभस्य		
१०९	भिक्षुकाल पथ म ह्य		
११७	'अयथैकस्य भाषस्य		
१२७			कमारस्वामी
१२८	बुद्धीन्द्रियशरीरभ्य		
,	न त्वेषमाभैवाभानम्		
१२९	एवमद्वितीयम्	तुति	
	जानात्येवाय पुरव	,	
	नहि तदा शङ्कते	,	
१३०	प्रपाहारादिक योगम्—		
	निज मत्वा मचैत यम्		
१५२	अक्षय कल्पित कृपा		मैत्रा
१६१	तदतद्रूपिणाभावा		
१६८			मिश्र
१७७			पतञ्जल

खिलपूरणी ।

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	लिङ्गान्तः	पूरितांतः
३	१२	अधर्म + स्तु	अधर्ममाहुः । आयांस्तु
५	७	(ग्रहण + त्व?) नेन्द्रि	ग्रहणं तु प्रयुत्पन्नेन्द्रि
११	१६	नहि क्क + + कम्	नहि तत्र विषयो भिद्यत इत्युक्तम् ।
११	१८	हि + + + वर्त	हि वचं वर्त
११	२२	वि + + + का	विषयानेका
७	७	यो .. र्घा	योग्ययागदिधा
११	९	ष्ट .. र्यते	ष्टलाभे लभ्यते
११	१५	य .. र्धम	यं योग्य धात्वर्थम
११	१७	निष .. तमाषा	निषिद्धते तदेव वा
८	४	न .. प्र	न प्र
११	२०	ब्दा .. स्व	ब्दार्थस्य
११	२१	व .. पा	वं भजते लिङ्गादिष्वापा
११	२३	ष्ट .. व	वृत्तेः कश्चासाव
११	२६	चेत् .. स	चेत् नैवमपि स
११	२८	स .. प्र	सर्वग्यापाराणां प्र
९	२	मेन प .. वि	मेऽनवस्थापतः वि
१०	१३	ष्टो .. मस्या	ष्टोपायोऽयं व्या
११	१६	न्ति .. अतः	न्ति प्रवर्तयाम् । अतः
११	१८	कम् । हि .. स्व	कम् । पृतदेवाभिप्रेत्य

LIST OF SANSKRIT PUBLICATIONS FOR SALE.

	Rs	18	P.
भक्तिमञ्जरी Bhaktimanjari (Stuti) by H. H Svāti Śrī Rāma Varma Mahārāja.	1	0	0
स्यानन्दूरपुरवर्णनप्रबन्धः Syanandurapuravarnana- prabandha (Kāvya) by H H Svāti Śrī Rāma Varma Mahārāja, with the commentary Sundarī of Rajarāja Varma Kōl Tampuran.	2	0	0

Trivandrum Sanskrit Series.

No 1—दैवम् Daiva (Vākaraṇa) by Deva with Purusakara of Kṛṣṇaśaśukamuni (out of stock).	1	0	0
No 2—अभिनवकौस्तुभमाला-दक्षिणमूर्तिस्तवौ Abhi- nayakaustubhamala and Dakshina- murtistava by Kṛṣṇaśaśukamuni (out of stock)	0	2	0
No 3—नलाभ्युदयः Nalabhyudaya (Kāvya) by Vāmana Bhatta Bāna (second edition)	0	1	0
No 4—शिवलीलार्णव Sivalilarnava (hāvya) by Nīlakantha Dīkṣita (out of stock)	2	0	0
No 5—व्यक्तिविवेकः Vyaktiviveka (Alankāra) by Mahima Bhatta with commentary (out of stock)	2	12	0
No 6—दुर्घटवृत्तिः Durghataavrtti (Vyākaraṇa) by Śrīmaddeva (out of stock).	2	0	0
No 7—ब्रह्मतत्त्वप्रकाशिका Brahmatattvapra- śika (Vedānta) by Śaśivendrasara- svatī (out of stock)	2	1	0
No. 8—प्रद्युम्नाभ्युदयम् Pradyumnabhyudaya (Nāṭaka) by Ravi Varma Bhūpa (out of stock).	1	0	0

LIST OF SANSKRIT PUBLICATIONS FOR SALE.

	Rs	As	P
भक्तिमञ्जरी Bhaktimanjari (Stuti) by H H Svāti Śrī Rama Varma Maharaja	1	0	0
स्यानन्दूरपुरवर्णनप्रबन्ध Syanandurapuravarnana- prabandha (kāvya) by H H Svāti Śrī Rama Varma Maharaja, with the commentary Sundarī of Rajarāja Varma Koil Tampuran	2	0	0

Trivandrum Sanskrit Series

No 1—देवम् Daiya (Vyākaraṇa) by Deva with Purusakara of Kṛṣṇalīlāsukamuni (out of stock).	1	0	0
No 2—अमिनवकौस्तुभमाला-दक्षिणामूर्तिस्तवौ Abhi- navakaustubhamala and Dakshina- murtistava by Kṛṣṇalīlāsukamuni (out of stock)	0	2	0
No 3—नलाभ्युदय Nalabhyudaya (Kāvya) by Vāmana Bhatta Bāna (second edition)	0	4	0
No 4—शिवलीलार्णव Sivalilarnava (kāvya) by Nilakantha Dikṣita (out of stock)	2	0	0
No 5—व्यक्तिविवेक Vyaktiviveka (Alankara) by Mahana Bhatta with commentary (out of stock)	2	12	0
No 6—दुर्घटवृत्ति Durghatavṛtti (Vyākaraṇa) by Śrīmaddeva (out of stock).	2	0	0
No 7—ब्रह्मतत्त्वप्रकाशिका Brahmatattvapra- śika (Vedānta) by Sadāśivendrasara svāti (out of stock)	2	4	0
No 8—प्रद्युम्नाभ्युदयम् Pradyumnabhyudaya (Nāṭaka) by Ravi Varma Bhūpa (out of stock)	1	0	0

			RS	AS	P.
No 9—	विरुपाक्षपञ्चाशिका Virupakshapanchasika (Vedānta) by Virupākṣanātha with the commentary of Vidyācakra vartin (out of stock)		0	8	0
No 10—	मातङ्गलीला Matangalīla (Gīṭālakṣaṇī) by Nīlakaṇṭha (out of stock)		0	8	0
No 11—	तपतीस्वरणम् Tapatisamvarana (Nāṭika) by Kulaśekhara Varma with the commentary of Śivarama (out of stock)		2	1	0
No 12—	परमार्थसारम् Paramarthasara (Vedānta) by Adīśeṣa with the commentary of Rāghavanandī (out of stock)		0	8	0
No 13—	सुभद्राधनञ्जयम् Subhadradhananjaya (Nāṭika) by Kulaśekhara Varma with the commentary of Śivarama (out of stock)		2	0	0
No 14—	नीतिसार Nītisara (Nīti) by Kāmandaka, with the commentary of Śukrārjya (out of stock)		3	8	0
No 15—	स्यप्रवासवदत्तम् Syapnavasavadatta (Nāṭika) by Bhāsa (second edition)		1	8	0
No 16—	प्रतिज्ञायौगन्धरायणम् Pratijñayaugandha rayana (Nāṭika) by Bhāsa (out of stock)		1	8	0
No 17—	पञ्चरात्रम् Pancharatra (Nāṭika) by Bhāsa (out of stock)		1	0	0
No 18—	नारायणीयम् Narayaniya (Stuti) by Nārāyaṇa Bhāṭṭa with the comment ary of Deśanāṅgalakṣmīna (out of stock)		1	0	0
No 19—	मानमेयोदय Manameyodaya (Mīmāṃsā) by Nārāyaṇa Bhāṭṭa and Nārāyaṇa Paṇḍita (out of stock)		1	1	0
No 20—	अविमारकम् Avimaraka (Nāṭika) by Bhāsa (out of stock)		1	8	0
No 21—	बिलाशरिता Bilasharita (Nāṭika) by Bhāsa (out of stock)		1	0	0

- No 22—मध्यमव्यायोग दूतवाक्य दूतघटोत्कच कर्णभारो-
रुमङ्गानि Madhyamavyayoga-Duta
vakya-Dutaghatotkacha-Karna-
bhara and Urubhanga (Nṛtakṛ)
by Bhāṣṇī (out of stock) 1 8 0
- No 23—नानार्थार्णवसंक्षेप Nanartharnavasam-
kshepa (kośī) by Keśava svāmī
(Part I 1st and 2nd handṛs)
(out of stock) 1 12 0
- No 24—जानकीपरिणय Janakīparinaya (hāvya)
by Cakrī hāvī (out of stock) 1 0 0
- No 25—काणादसिद्धान्तचन्द्रिका Kanadasiddhanta
chandrika (Nṛtakṛ) by Gungadhara-
nuri (out of st l) 0 12 0
- No 26—अभिषेकनाटकम् Abhishekanataka by
Bhāṣṇī (out of stock) 0 12 0
- No 27—कुमारसम्भव Kumarasambhava (hāvya)
by Kālidasa with the two comment-
aries, Prākāśikā of Arunagirināth
and Vivarana of Nārāyaṇa Pundit
(Part I, 1st and 2nd Sargṛs)
(out of stock) 1 12 0
- No 28—वेङ्कानसधर्मप्रश्न Vaikhanasadharmapra-
sna (Dharmasūtrī) by Vākhana-
(out of stock) 0 8 0
- No 29—नानार्थार्णवसंक्षेप Nanartharnavasam-
kshepa (kośī) by Keśava svāmī
(Part II, 3rd handṛ) (out of stock) 2 4 0
- No 30—वास्तुविद्या Vastuvidya (Śilpī) (out of
st k) 0 12 0
- No 31—नानार्थार्णवसंक्षेप Nanartharnavasam-
kshepa (kośī) by Keśava svāmī
(Part III 4th 5th and 6th
handṛs) 1 0 0
- No 32—कुमारसम्भव Kumarasambhava (hāvya)
by Kālidasa with the two comment-
aries, Prākāśikā of Arunagirināth
and Vivarana of Nārāyaṇa Pundit
(Part II, 3rd, 4th and 5th Sargṛs)
(out of stock) 2 8 0

		RS.	AS.	P.
No 33—	वाररुचसंग्रह Vararuchasamgraha (Viśkarina) with the commentary Dīpīprabhā of Nārāyaṇa (out of stock)	0	8	0
No 34—	मण्डिदर्पण Maṇḍarpana (Njāyī) by Rājacūḍamānūmakhaṇi	1	4	0
No 35—	मणिसार Maṇisara (Njāyī) by Gopī- nātha	1	8	0
No 36—	कुमारसम्भव Kumarasambhava (kāvī) by Kālidāsa with the two commentaries, Prakāśika of Arunagirinātha and Vivaraṇa of Nārāyaṇa Paṇḍita (Part III, 6th, 7th and 8th Sargas)	3	0	0
No 37—	आशीचाष्टकम् Asauchashtaka (Smṛti) by Vararuci with commentary	0	4	0
No 38—	नामलिङ्गानुशासनम् Namalinganusasana (kośa) by Amarasimha with the com- mentary Tīkāśrīśva of Vandya ghaṭṭya Sarvaṇanda (Part I, 1st hāṇḍī)	2	0	0
No 39—	चारुदत्तम् Charudatta (Nāṭaka) by Bhāsa (out of stock)	0	12	0
No 40—	अलङ्कारसूत्रम् Alankarasutra by Rājānuka Ruyyaka with the Alankāraśarṇava of Maṅkhuka and its commentary by Sumanābhūdhā (second edition)	2	8	0
No 41—	अध्यात्मपटलम् Adhyatmapatala (Ve- dānta) by Āpastamba with Vivaraṇa of Śrī Śankara Bhagavat Padī (out of stock)	0	4	0
No 42—	प्रतिमानाटकम् Pratimanataka by Bhāsa (out of stock)	1	8	0
No 43—	नामलिङ्गानुशासनम् Namalinganusasana (kośa) by Amarasimha with the two commentaries, Amarakośodghaṭṭana of Kēśirāmaṇi and Tīkāśrīśva of Vandyaḡhaṭṭya Sarvaṇanda (Part II, 2nd hāṇḍī, 16 varṣas)	2	5	0
No 44—	तन्त्रसुद्धम् Tantrasuddha by Bhāṭṭāraka Vedottama	0	4	0

		RS	AS	P.
No 45—	प्रपञ्चहृदयम् Prapanchahṛidaya.	1	0	0
No 46—	परिभाषावृत्ति Paribhashavṛtti (Vyākaraṇa) by Nīlakantha Dīkṣita	0	8	0
No 47—	सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् Siddhantasiddhānjana (Vedānta) by Kṛṣṇānanda Śrīśvatī (Part I)	1	12	0
No 48—	सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् Do Do (Part II)	2	0	0
No 49—	गोलदीपिका Goladīpikā (Jyotiṣa) by Pārameśvara	0	4	0
No 50—	रसार्णवसुधाकर Rasarnavasudhakara (Aṅkara) by Singa Bhūpala	3	0	0
No 51—	नामलिङ्गानुशासनम् Namalingānusaśana (kośa) by Amarasimha with the two commentaries, Amarakośodghāṭana of Kṛṣṇavāmin and Tīkārṇavaśa of Vandyaghatīya Śarvananda (Part III, 2nd Kanda, 7 10 vargas)	2	0	0
No 52—	नामलिङ्गानुशासनम् Namalingānusaśana (kośa) by Amarasimha with the commentary Tīkārṇavaśa of Vandyaghatīya Śarvananda (Part IV, 3rd Kanda)	1	8	0
No 53—	शब्दनिर्णय Śabdanirṇaya (Vedānta, by Pṛkṣātmatmayatindra)	0	12	0
No 54—	स्फोटसिद्धिन्यायविचार Sphotasiddhinyayavichara (Vyākaraṇa)	0	4	0
No 55—	मत्तविलासप्रहसनम् Mattavīlasaprahasana (Nāṭaka) by Mahendrakṛṣṇa	0	8	0
No 56—	मनुष्यालयचन्द्रिका Manuṣhyālayachandrika (Śilpa) (out of stock)	0	8	0
No 57—	रघुवीरचरितम् Raghuvīracharita (kāvya)	1	4	0
No 58—	सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् Siddhantasiddhānjana (Vedānta) by Kṛṣṇānanda Śrīśvatī (Part III)	2	0	0

		Rs.	As.	P.
No 33—	वाररुचसंग्रह Vararuchasamgraha (Viśvarūpa) with the commentary Dīpāprabhā of Nārāyaṇa (out of stock)	0	8	0
No 34—	मणिदर्पण Manidarpana (Nyāya) by Rājicūḍāmaṇimakhin	1	4	0
No 35—	मणिसार Manisara (Nyāya) by Gopī- nātha	1	8	0
No 36—	कुमारसम्भव Kumarasambhava (kāvya) by Kālidāsa with the two comment- aries, Prākāśika of Arunagirinātha and Vivṛitina of Nārāyaṇa Paṇḍita (Part III, 6th, 7th and 8th Sargas)	3	0	0
No 37—	आशौचाष्टकम् Asauchashtaka (Smṛti) by Vararuci with commentary	0	4	0
No 38—	नामलिङ्गानुशासनम् Namalinganusasana (kośa) by Amarasimha with the com- mentary Tīkāśaṁśva of Vandyā ghaṭīya Sarvānanda (Part I, 1st kāṇḍa)	2	0	0
No 39—	चारुदत्तम् Charudatta (Nāṭaka) by Bhāsa (out of stock)	0	12	0
No 40—	अलङ्कारसूत्रम् Alankarasutra by Rājānaka Raviśaka with the Alankāraśāstra of Maṅkhuka and its commentary by Sumudrabhadra (second edition)	2	8	0
No 41—	अध्यात्मपटलम् Adhyatmapatala (Ve- dānta) by Āpastamba with Vivṛitina of Śrī Śaṅkara Bhagavat Pāda (out of stock)	0	4	0
No 42—	प्रतिमानाटकम् Pratimanataka by Bhāsa (out of stock)	1	8	0
No 43—	नामलिङ्गानुशासनम् Namalinganusasana (kośa) by Amarasimha with the two commentaries, Amurikośodghātana of Kṣīrasiṁha and Tīkāśaṁśva of Vandyāghaṭīya Sarvānanda (Part II, 2nd Kāṇḍa, 16 vargas)	2	8	0
No 44—	तन्त्रसुद्धम् Tantrasuddha by Bhāṭṭārīka Vedottama	0	4	0

		RS	AS	P.
No 45—प्रपञ्चहृदयम्	Prapanchahṛidaya	1	0	0
No 46—परिभाषावृत्ति	Paribhashavṛtti (Vyākaraṇa) by Nīlakantha Dikṣita	0	8	0
No 47—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम्	Siddhantasiddhānjana (Vedānta) by Kṛṣṇānanda Śaṛasvatī (Part I)	1	12	0
No 48—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम्	Do Do (Part II)	2	0	0
No 49—गोलदीपिका	Goladīpikā (Jyotiṣa) by Pārameśvara	0	4	0
No 50—रसार्णवसुधाकर	Rasarnavasudhakara (Alankāra) by Singa Bhupāla	3	0	0
No 51—नामलिङ्गानुशासनम्	Namalinganusasana (kośa) by Amarasimha with the two commentaries, Amarakośodghāṭana of Kṣīrasvamin and Tīkāsarvasva of Vandyaghatīya Sarvananda (Part III, 2nd Kanda, 7 10 Vargas)	2	0	0
No 52—नामलिङ्गानुशासनम्	Namalinganusasana (kośa) by Amarasimha with the commentary Tīkāsarvasva of Vandyaghatīya Sarvananda (Part IV, 3rd Kāṇḍa)	1	8	0
No 53—शब्दनिर्णय	Śabdanirnaya (Vedānta, by Prākāśātmayatindra	0	12	0
No 54—स्फोटसिद्धिन्वायविचार	Sphotasiddhinyayavichara (Vyākaraṇa)	0	4	0
No 55—मत्तविलासप्रहसनम्	Mattavilasaprahasana (Nataka) by Mahendravikrama	0	8	0
No 56—मनुष्यालयचन्द्रिका	Manushyalayaachandrika (Dīpa) (out of stock)	0	8	0
No 57—रघुवीरचरितम्	Raghuvīracharita (Kāvya)	1	4	0
No 58—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम्	Siddhantasiddhānjana (Vedānta) by Kṛṣṇānanda Śaṛasvatī (Part III)	2	0	0

No 59—नागानन्दम् Nagananda (Nāṭakī) by Hiraṇyadeva with the commentary Vimarśinī of Śivarāma (out of stock)	3	4	0
No 60—लघुस्तुति Laghustuti by I ṅgubhattāraka with the commentary of Raghavānanda	0	8	0
No 61—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् Siddhantasiddhānjana (Vedānta) by Kṛṣṇānanda Śurasvatī (Part IV)	1	4	6
No 62—सर्वमतसंग्रह Sarvamatasamgraha	0	8	0
No 63—किरातार्जुनीयम् Kiratarjuniya (kāvya) by Bharavi with the commentary Śa bdarthadīpikā of Citrabhānu (1 2 and 3 Series)	2	8	8
No 64—मेघसन्देश Meghasandesa by Kālidāsa with the commentary Pralīpa of Dikṣiṇīvīrtanātha	0	12	0
No 65—मयमतम् Mayamata (Śilpa) by Mayā muni (out of stock)	3	4	0
No 66—महार्थमञ्जरी Maharthamanjarī (Darsana) with the commentary Parimala of Māheśvarananda	2	4	0
No 67—तन्त्रसमुच्चय Tantrasamuchchaya (Tantra) by Nārāyaṇa with the commentary Vimarśinī of Śaṅkara (Part I, 1-6 Patalas) (out of stock)	3	4	0
No 68—तत्त्वप्रकाश Tattvaparakasa (Āgama) by Śrī Bhoja Ieva with the commentary Tātparyadīpikā of Śrī Kumāra	1	12	0
No 69—ईशानशिवगुरुदेवपद्धति Isanasivaguru- devapaddhati (Tantra) by Isanāśiva gurudevamāra (Part I, Saṁhānyā padī)	1	8	0
No 70—आर्यमञ्जुश्रीमूलकल्प Aryamanjusrimula kalpa (Part I)	2	8	0
No 71—तन्त्रसमुच्चय Tantrasamuchchaya (Tantra) by Nārāyaṇa with the commentary Vimarśinī of Śaṅkara (Part II, 7-12 Patalas) (out of stock)	3	8	0

- No 72—इशानशिवगुरुदेवपद्धति Isanasivaguru
devapaddhati (Tantra) by Isānaśiva
gurudevamśrī (Part II Mantrapāda) 1 0 0
- No. 73—इश्वरप्रतिपत्तिप्रकाश Isvarapratipatti
prakasa (Vedānta) by Madhusūdana
sarasvatī 0 4 0
- No 74—याज्ञवल्क्यस्मृति Yajñavalkyasmṛti with
the commentary Bālakṛiḍa of
Viśvarūpacārya (Part I — Ācārī
and Vyavaharī Adhyāyās) 3 4 0
- No 75—शिल्परत्नम् Śilparatna (Śilpa) by Śrī
lumāra (Part I) 2 12 0
- No 76—आर्यमञ्जुश्रीमूलकल्प Aryamanjusrimula
kalpa (Part II) 3 0 0
- No 77—इशानशिवगुरुदेवपद्धति Isanasivaguru-
devapaddhati (Tantra) by Isānaśiva
gurudevamśrī (Part III, Kriyāpāda
1—30 Patalas) 3 0 0
- No 78—आश्वलायनगृह्यसूत्रम् Asvalayanagrhya
sutra with the commentary Anavilā
of Hṛadattācārya 2 6 0
- No 79—अर्थशास्त्रम् Arthasastra of Kautilya with
commentary by Māhamahopādhyāya
T Gṇapati Śāstri (Part I—1 & 2
Adhikaraṇās) 3 12 0
- No 80—अर्थशास्त्रम् Do Do (Part II—3—7
Adhikaraṇās) 1 0 0
- No 81—याज्ञवल्क्यस्मृति Yajñavalkyasmṛti with
the commentary Bālakṛiḍa of Viśva-
rūpacārya (Part II Pravācīt
tādhyāya) 2 0 0
- No 82—अर्थशास्त्रम् Arthasastra of Kautilya
with commentary by Māhamahopā-
dhyāya T Gṇapati Śāstri (Part III,
8—15 Adhikaraṇās) 3 1 0
- No 83—इशानशिवगुरुदेवपद्धति Isanasivaguru
devapaddhati (Tantra) by Isāna
śiva gurudevamśrī (Part IV, Kriyā
pāda 31—64 Patalas and Yogapāda) 3 8 0